ČARODĚJ ARARATU

SÁGA IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHY

THOMAS HARLAN

Již prvním románem Thomas Harlan prokázal, že je novým výrazným talentem na poli žánru fantasy. Již od střední školy se zabýval vymýšlením her a v roce 1983 vytvořil velice úspěšnou korespondenční hru *Vládci Země* – která se v různých modifikacích dosud hraje po celém světě. Žije v Tusconu v Arizoně.

„Předivem detailů, které byste spíše očekávali od historického románu, se táhnou vlákna magie a vzrušujícího tajemna, které vás zavádějí do vašich nejfantastičtějších snů. A nejlepší na tom je, že tohle je první Harlanův román. Zkrátka to vypadá jako začátek dlouhé a skvělé kariéry."

—Orson Scott Card—

„Thomas Harlan je spisovatel, který stojí za povšimnutí. Jistě ho čeká veliká budoucnost. Dychtivě očekávám jeho další knihu."

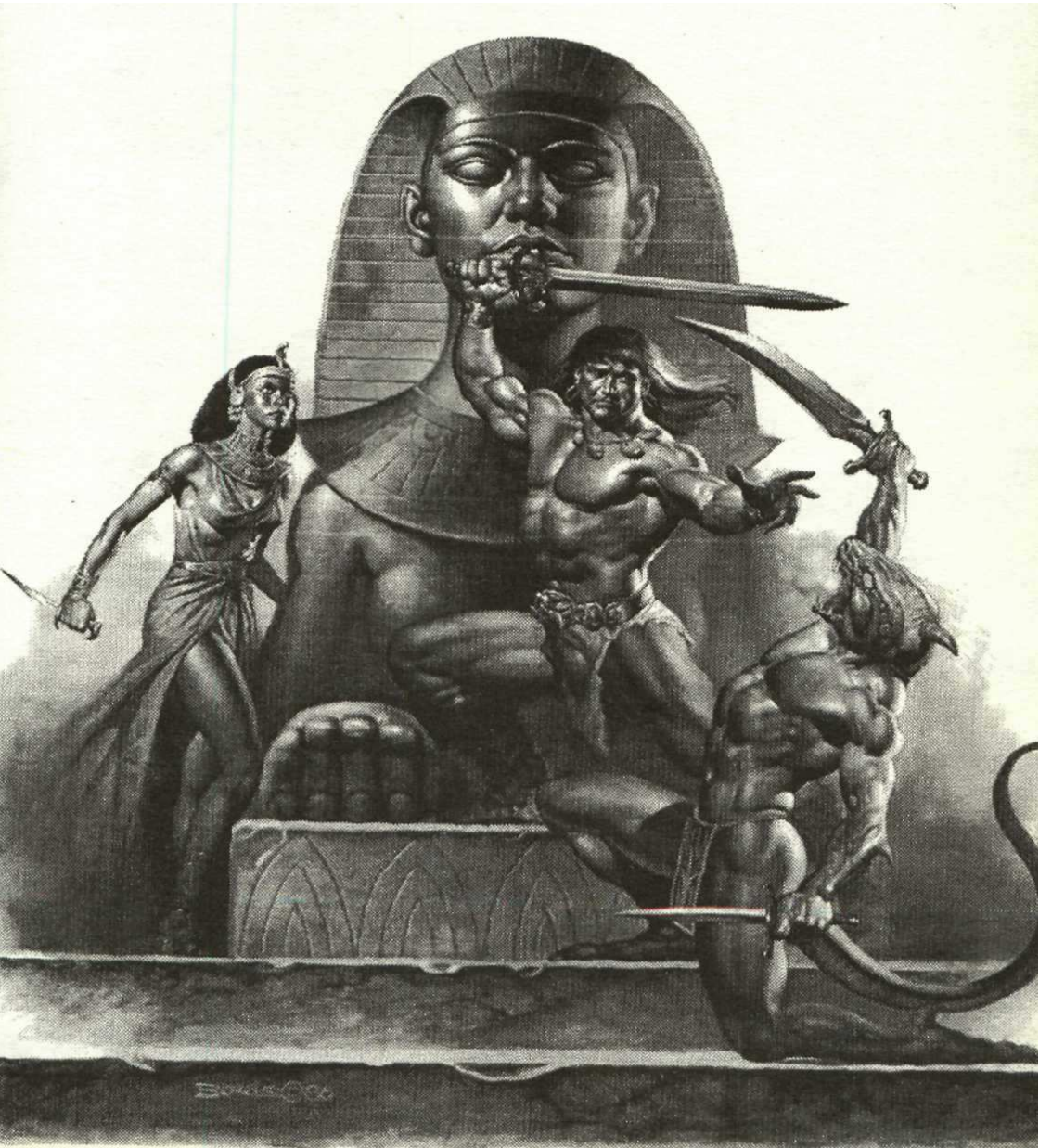
—Dennis L. McKiernan—

„Thomas Harlan vzal útokem římské impérium a zvítězil! Chudí i nuzáci, muži i ženy, nádhera i bída – vše dotaženo do posledního detailu. Je zde všechno, včetně svěžího humoru a citu pro každodenní život, ať se odehrává na bitevních polích nebo v soukromých komnatách."

—Ellen Kushner—

ISBN: 80-86139-82-4

The Shadow Of Ararat

Copyright © 1999 by Thomas Harlan

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Zdeněk Uherčík, 2002**

Copyright 2002 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Boris Vallejo**

ISBN: 80-86139-82-4

Distribuce-tel.: (02) 83882490
e-mail: Classic-Books@volny.cz

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

Imperiální přísaha

– kniha druhá –

ČARODĚJ

Araratu

THOMAS HARLAN

Thomas Harlan

Kniha první – IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHA: Stín Araratu
Kniha druhá – IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHA: Čaroděj Araratu
* Kniha třetí – IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHA: Ohnivá brána

** očekávejte*

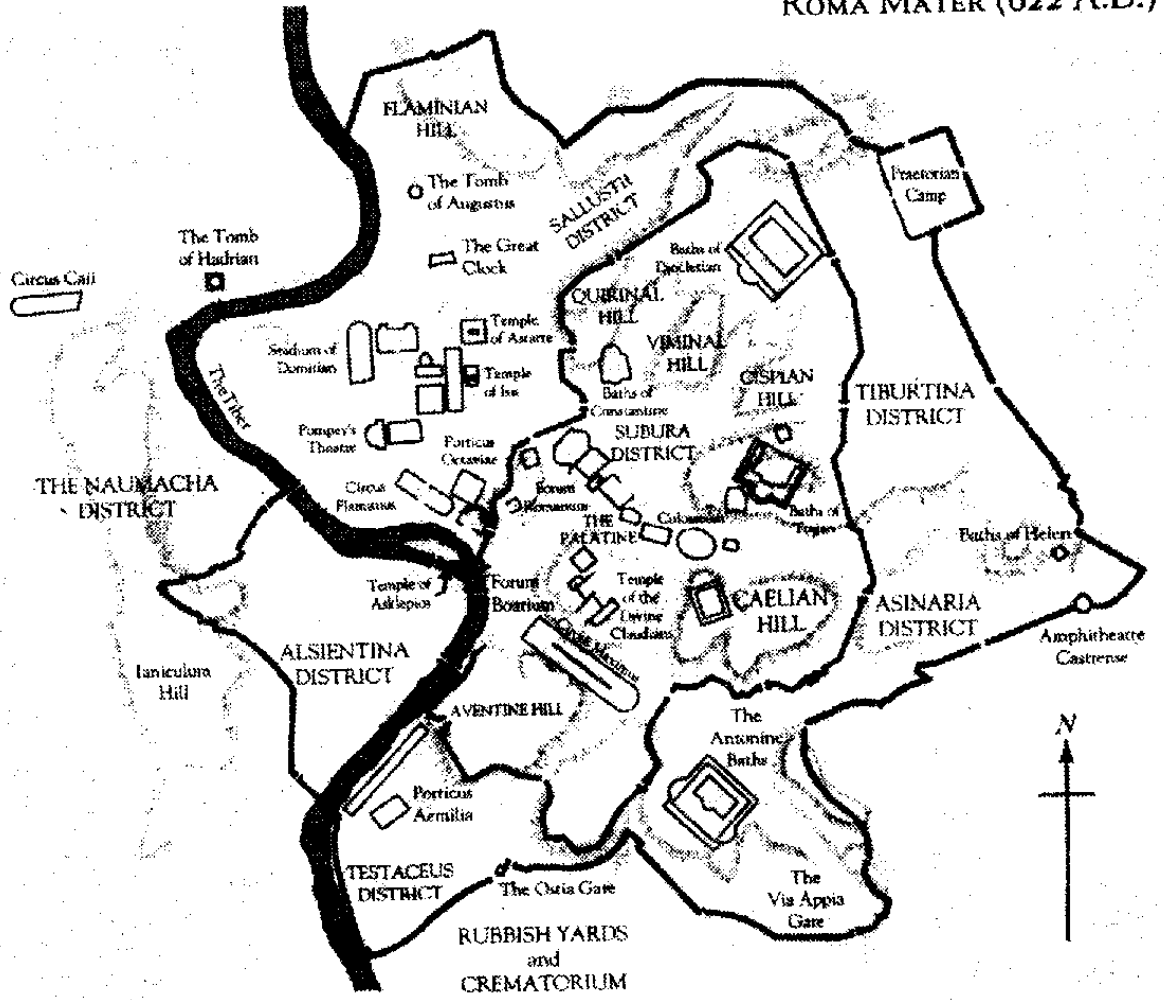
Mamce a taťkovi,
kteří mě poslali na tuto dlouhou
a nelehkou cestu.

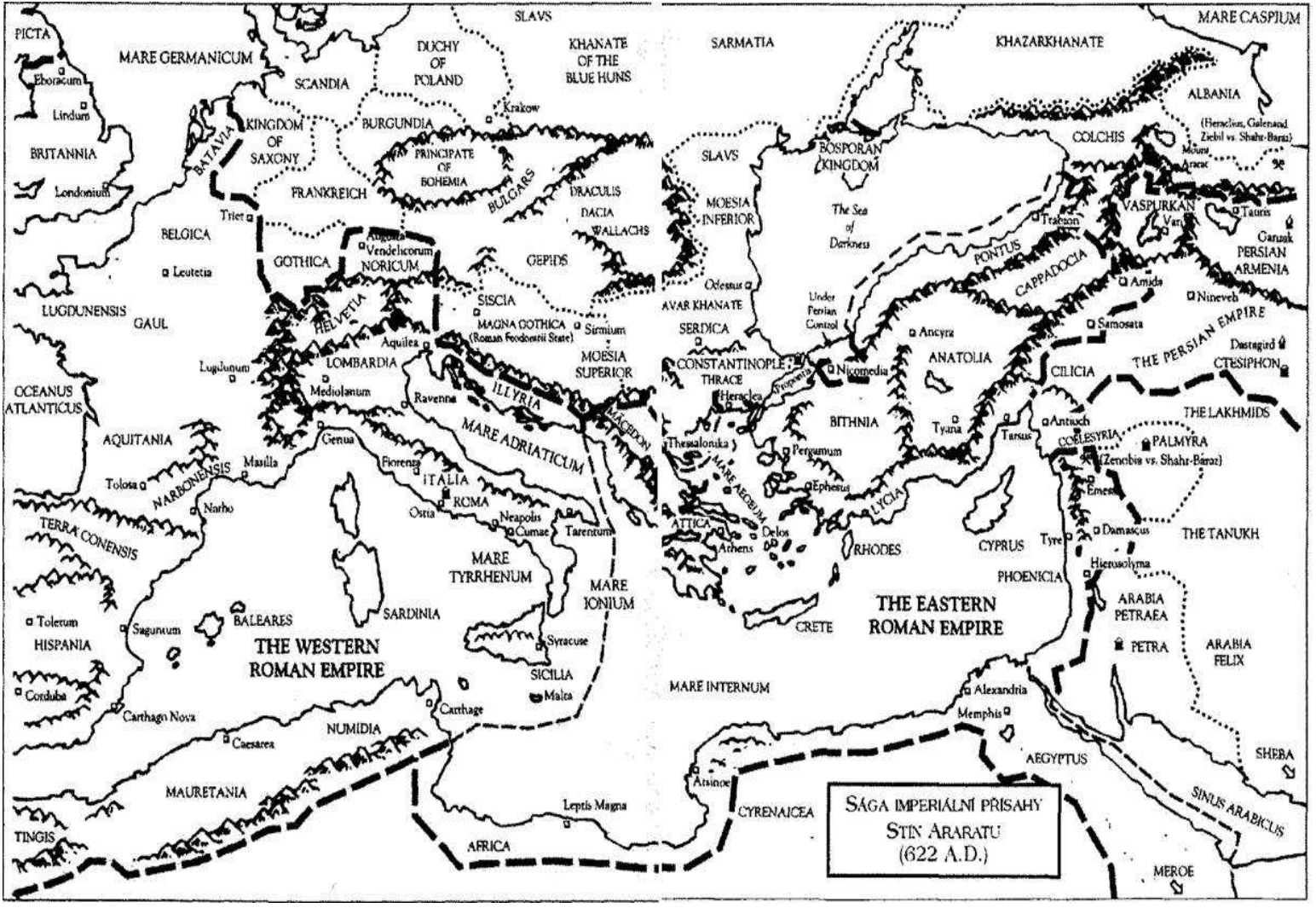
Díky!

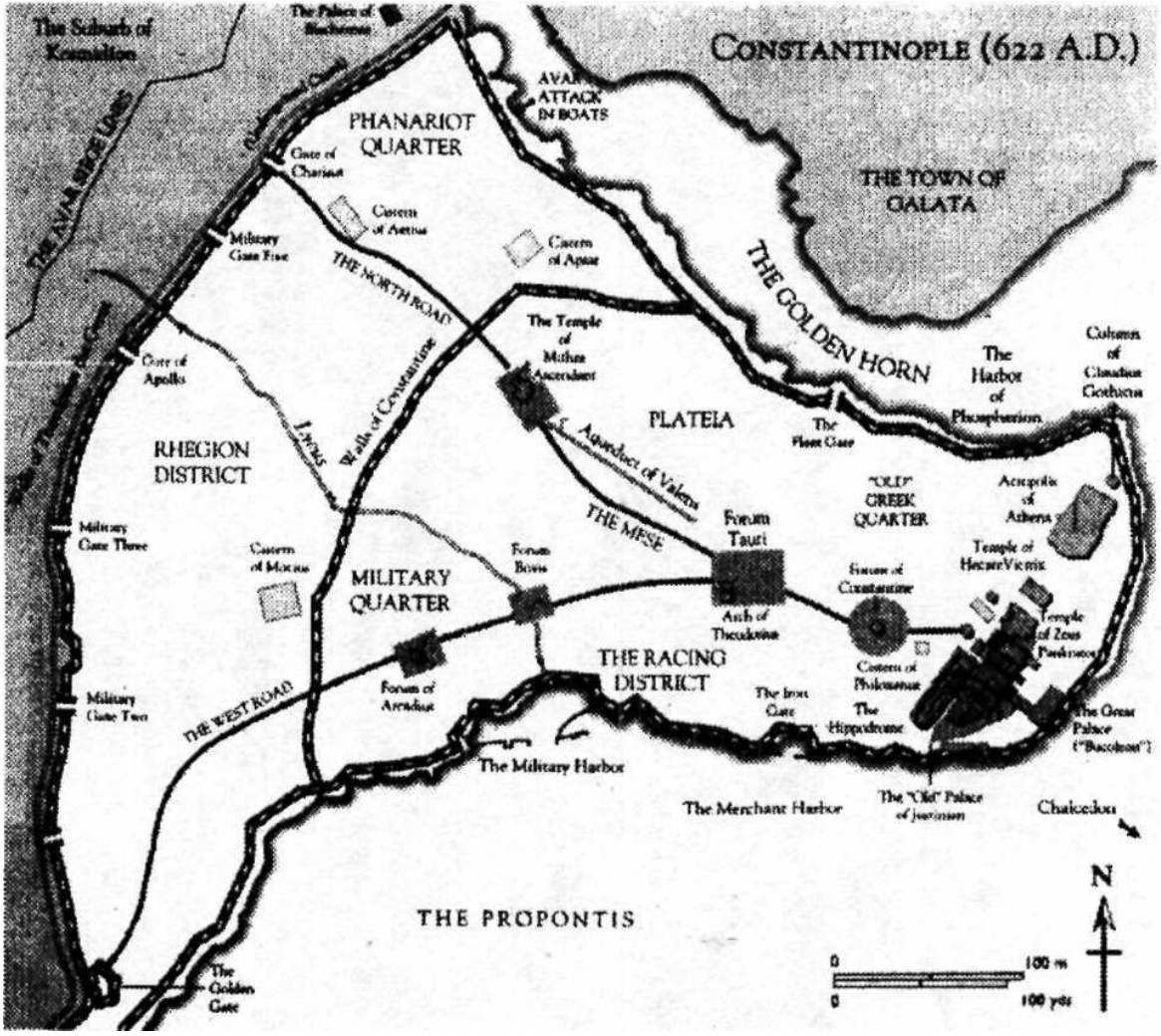
Římská míle je přibližně devět desetin
míle anglické, tj. 1448,4m.

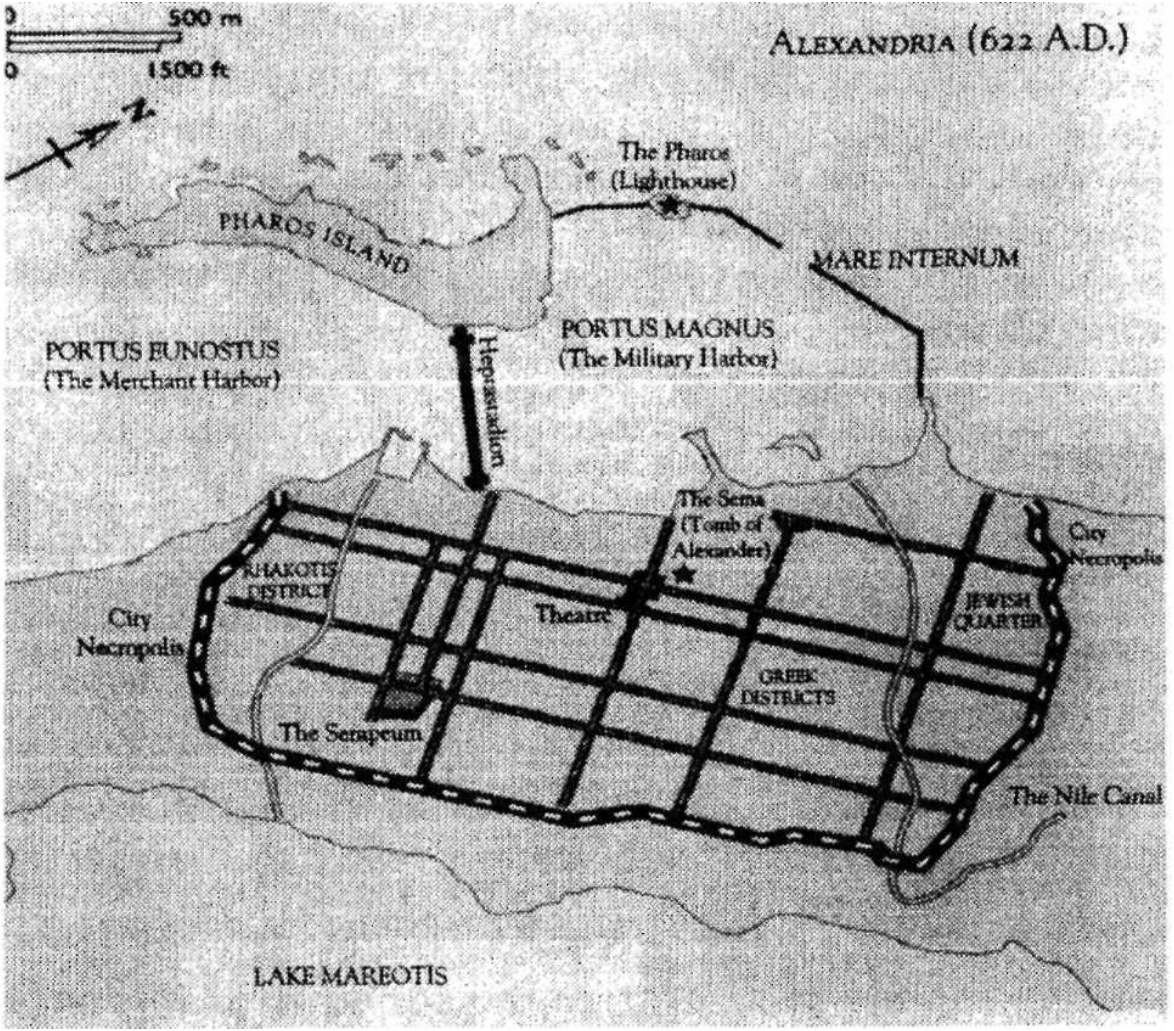
Liga je přibližně tři římské míle, tj. 4345,2m.

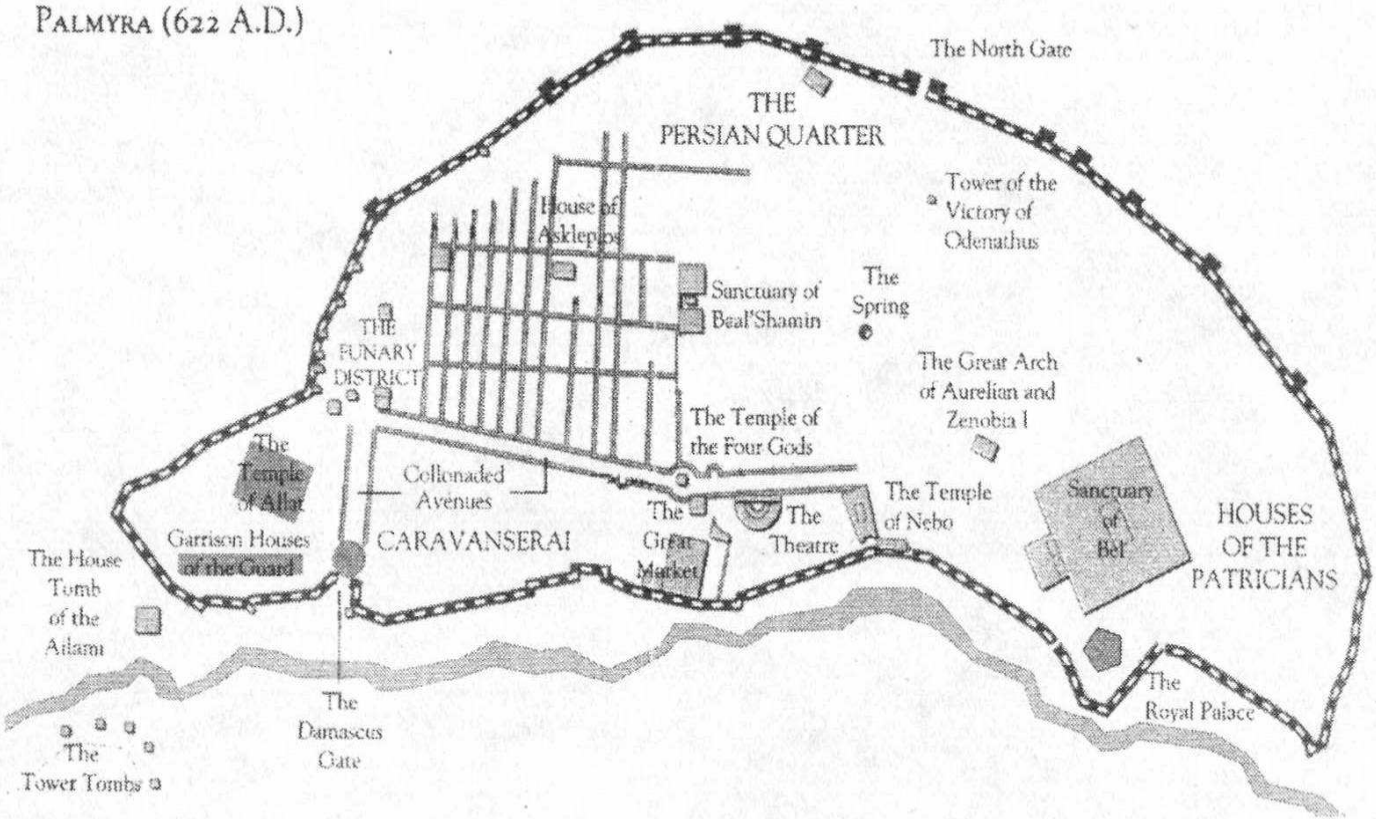
Roma Mater (622 A.D.)

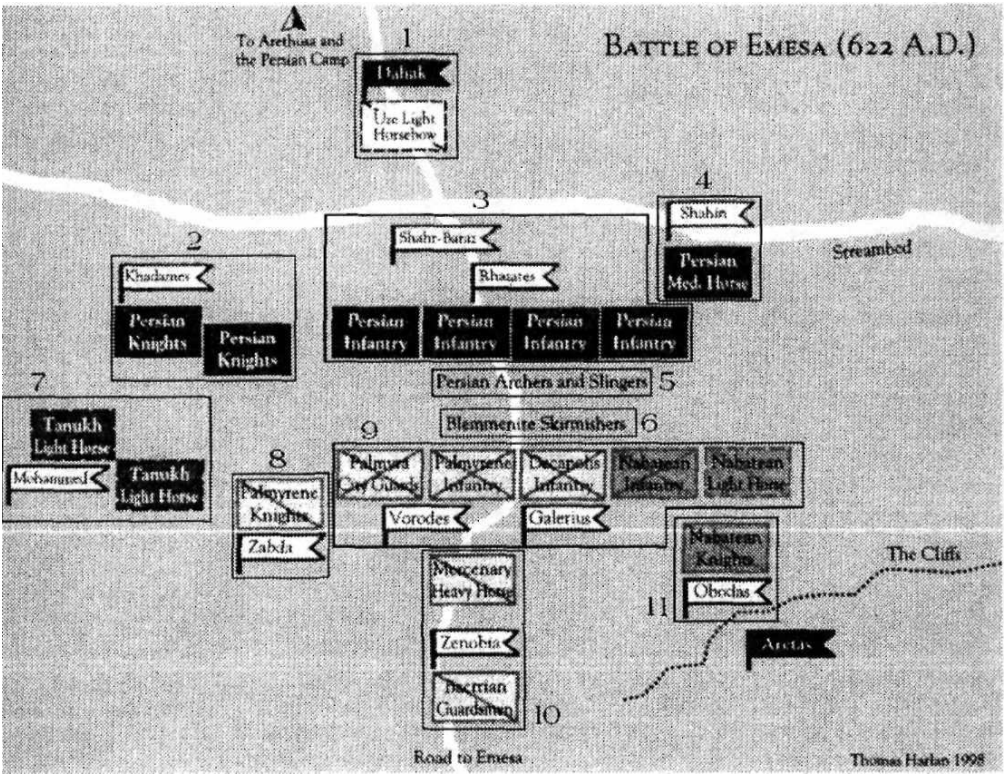

PICTA
MARE GERMANICUM
SLAVS
DUCHY OF POLAND
KHANATE OF THE BLUE HUNS
SCANDIA
Eboracum
Lindum
Krakow
BRITANNIA
BATAVIA
KINGDOM OF SAXONY
BURGUNDIA
PRINCIPATE OF BOHEMIA
BULGARS
Londonium
FRANKREICH
DRACULIS
DACIA
WALLACHS
Trier
BELGICA
Augusta Vendelicorum
NORICUM
GEPIDS
GOTHICA
Leutetia
SISCIA
LUGDUNENSIS
GAUL
HELVETIA
MAGNA GOTHICA (Roman Feodoretii State)
Sirmium
Aquilea
LOMBARDIA
MOESIA SUPERIOR
Lugdunum
OCEANUS ATLANTICUS
Mediolanum
Ravenna
ILLYRIA
MACEDON
AQUITANIA
Genua
MARE ADRIATICUM
Massilia
Fiorenza
NARBONENSIS
ITALIA
Tolosa
ROMA
Narbo
Ostia
Neapolis
Cumae
Tarentum
TERRA CONENSIS
MARE TYRRHENUM
MARE IONIUM
Tolerum
Saguntum
BALEARES
SARDINIA
HISPANIA
THE WESTERN ROMAN EMPIRE
Syracuse
SICILIA
Corduba
Malta
Carthago Nova
Carthago
NUMIDIA
Caesarea
MAURETANIA
Leptis Magna
TINGIS
AFRICA
SARMATIA
KHAZARKHANATE
MARE CASPIUM
ALBANIA
(Heraclius, Galenand Ziebil vs. Shahr-Baraz)
COLCHIS
SLAVS
BOSPORAN KINGDOM
Mount Ararat
VASPURKAN
Tauris
MOESIA INFERIOR
The Sea of Darkness
Trabzon
Varaz
Garsak
PERSIAN ARMENIA
PONTUS
CAPPADOCIA
Amida
Nineveh
Odessus
AVAR KHANATE
Under Persian Control
SERDICA
Ancyra
Samosata
THE PERSIAN EMPIRE
Dastagird
CONSTANTINOPLE
Nikomedia
ANATOLIA
CILICIA
CTESIPHON
THRACE
Propontis
Heraclea
BITHNIA
Tyana
Antioch
THE LAKHMIDS
Thessaloniki
Tarsus
COELESYRIA
PALMYRA
(Zenobia vs. Shahr-Baraz)
MARE AEGEUM
Pergamum
Ephesus
Emesa
LYCIA
ATTICA
Athens
Delos
RHODES
CYPRUS
Tyre
Damascus
THE TANUKH
Hierosolyma
PHOENICIA
ARABIA PETRAEA
THE EASTERN ROMAN EMPIRE
CRETE
PETRA
ARABIA FELIX
MARE INTERNUM
Alexandria
Memphis
AEGYPTUS
SHEBA
Atsinoe
CYRENAICEA
SINUS ARABICUS
Leptis Magna
SÁGA IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHY
STÍN ARARATU
(622 A.D.)
MEROE

CONSTANTINOPLE (622 A.D.)
The Suburb of Kosmidion
The Palace of Blachernae
THE AVAR SIEGE LINES
AVAR ATTACK IN BOATS
PHANARIOT QUARTER
Gate of Charisius
Cistern of Aetius
Cistern of Aspar
Military Gate Five
THE NORTH ROAD
THE TOWN OF GALATA
THE GOLDEN HORN
The Temple of Mithras Ascendant
Gate of Apollo
Walls of Constantine
Lycus
PLATEIA
The Fleet Gate
The Harbor of Phosphurion
Column of Claudius Gothicus
RHEGION DISTRICT
Aqueduct of Valens
THE MESE
Forum Tauri
"OLD" GREEK QUARTER
Acropolis of Athena
Military Gate Three
Cistern of Modius
MILITARY QUARTER
Forum Bovis
Temple of Hecate Victrix
Forum of Constantine
Arch of Theodosius
Temple of Zeus Pankrates
THE RACING DISTRICT
Cistern of Philoxenus
Military Gate Two
THE WEST ROAD
Forum of Arcadius
The Iron Gate
The Hippodrome
The Great Palace ("Bucoleon")
The Military Harbor
The Merchant Harbor
The "Old" Palace of Justinian
Chalcedon
THE PROPONTIS
The Golden Gate
N
0
100 m
0
100 yds

ALEXANDRIA (622 A.D.)
500 m
1500 ft
The Pharos
(Lighthouse)
PHAROS ISLAND
MARE INTERNUM
PORTUS EUNOSTUS
(The Merchant Harbor)
PORTUS MAGNUS
(The Military Harbor)
Heptastadion
The Sema
(Tomb of
Alexander)
City
Necropolis
RHAKOTIS
DISTRICT
Theatre
JEWISH
QUARTER
City
Necropolis
GREEK
DISTRICTS
The Serapeum
The Nile Canal
LAKE MAREOTIS

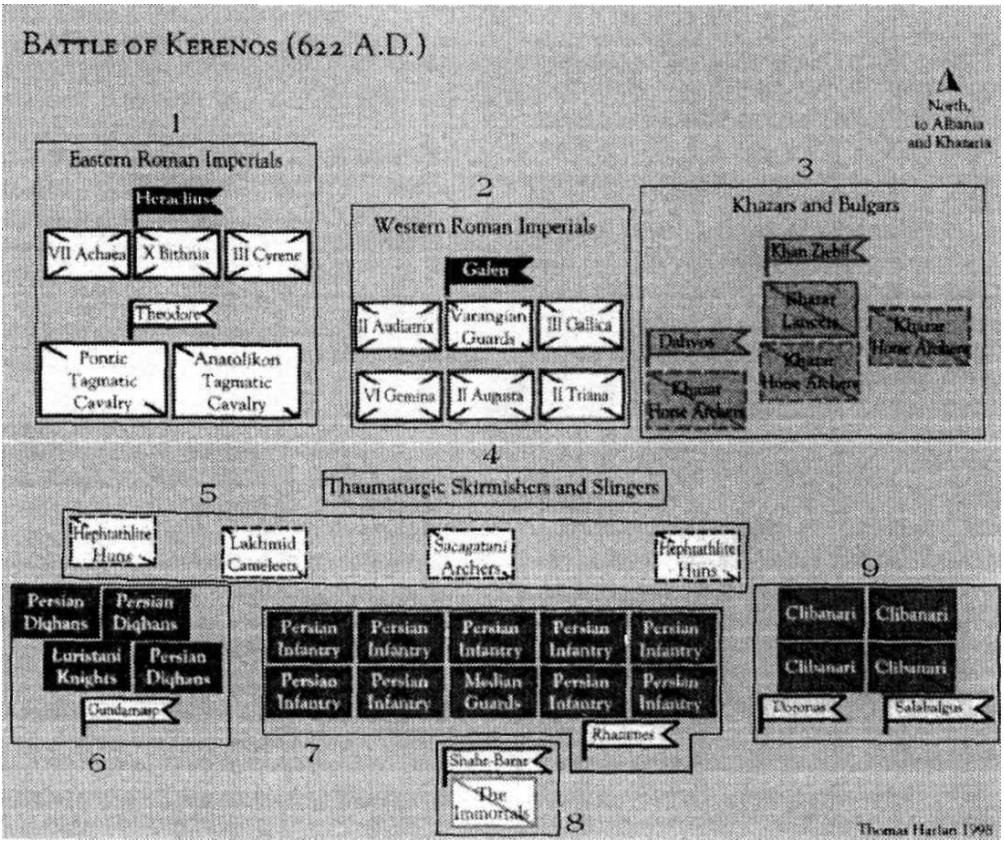

PALMYRA (622 A.D.)
The North Gate
THE PERSIAN QUARTER
Tower of the Victory of Odenathus
House of Asklepios
Sanctuary of Beal'Shamin
The Spring
THE FUNARY DISTRICT
The Great Arch of Aurelian and Zenobia I
The Temple of the Four Gods
The Temple of Allat
Colonaded Avenues
The Temple of Nebo
Sanctuary of Bel
HOUSES OF THE PATRICIANS
Garrison Houses of the Guard
CARAVANSERAI
The Great Market
The Theatre
The House Tomb of the Adlami
The Damascus Gate
The Royal Palace
The Tower Tombs

Battle of Emesa – Bitva u Emesy

1) Dahak s lehkými jízdními lukostřelci
2) těžká jízda
3) lehká pěchota
4) jízda
5) lukostřelci a prakovníci
6) pěchota
7) lehká jízda
8) těžká jízda
9) lehká pěchota a jízda
10) těžká jízda a Baktrijská garda
11) těžká jízda

Streambed – koryto řeky
The Cliffs – útesy
Road to Emesa – cesta do Emesy
To Arethusa and the Persian Camp – směr Arethusa, tábor Peršanů

Battle of Kerenos – Bitva u Kerenu

1) východořímské legie a jízda
2) západořímské legie
3) oddíly chazarské a bulharské jízdy a kopiníků
4) thaumaturgické oddíly
5) lehká jízda na koních a velbloudech, lukostřelci
6) těžká jízda
7) perská pěchota
8) Sar – Barazovi Nesmrtelní
9) těžká jízda

V HORÁCH NAD TAUREM, PERSKÁ HRANICE

Hnědka zvolna kráčela prašnou cestou stíněnou cypřiši. Jezdec podřimoval v sedle, široký slamák vražený do očí. Přes tuniku a kalhoty neurčité hnědé barvy měl přehozený plášť, který byl už dávno za vrcholem své slávy. Dlouhá zlatorusá kadeř, která se uvolnila zpod klobouku, prozrazovala, že něco je jinak, než by mělo být. Druhý kůň šel těsně za vedoucí klisnou. Cesta se vinula předhůřím do širokého údolí s množstvím potoků, vinic a statků. Na jeho druhé straně se leskla vzdálená říční hladina. Za ní se opět zdvíhaly narudlé skalnaté srázy hor a sopečné kužely. Koně se drželi při levé straně cesty, kde bylo více stínu a povrch nebyl tolik rozjezděný od koní a povozů.

Cesta se nyní stáčela po úbočí a mířila šikmo k hustému porostu cypřišů, které lemovaly břeh nevelké říčky. Od jejího svažitého břehu se táhla rozlehlá plocha porostlá vysokou trávou a množstvím jasně žlutých květů. Když Thyatis sjížděla dolů, uviděla, jak zpoza stromů vyjela skupina jezdců a vyrazila na travnatý svah. Hroty jejich kopí se leskly na slunci a rudé a modré praporce se třepetaly ve větru.

Thyatis vztekle zaklela, otočila koně a vjela do hustého podrostu. Asi po sto stopách zastavila a sesedla. Rychle sundala brašnu s jídlem a uklidnila klisnu hrstí zrní. Pak ji uvázala k nejbližší silné větvi. Od sedla odepnula lovecký oštěp a začala se prodírat křovím směrem k cestě.

Třicet nebo čtyřicet stop od cesty byly husté vzrostlé jalovce. Thyatis si jich všimla, už když sjížděla dolů. Nabízely výborný úkryt s výhledem na dlouhý kus cesty. Teď se k nim rychle plížila. Už slyšela cinkání kovových částí postrojů a zbraní. Jezdci se každou chvíli dostanou na úroveň ohybu cesty a vyrazí vzhůru svahem. Přeběhla posledních patnáct stop a zalehla za nejsilnějším kmenem. Opatrně vykukovala ven.

Tři vysocí jezdci v červenohnědých tunikách minuli zatáčku a s křikem vyrazili vzhůru.

Určitě závodí, kdo bude dřív nahoře, napadlo ji.

Zbytek skupiny je následoval mnohem volnějším tempem. Všimla si, že mají velice kvalitní výstroj i výzbroj, včetně luků a dlouhých zakřivených mečů. Ale neměli s sebou měchy s vodou, zásoby ani potřeby pro rozbití tábora. *Hlídka. Město už nebude daleko.*

Na konci oddílu, trochu pozadu, jel rozložitý muž s uhlově černým plnovousem. Přes levé rameno měl zavěšen kruhový štít se znakem kance s mohutnými kly. Nijak nespěchal. Peršan měl přimhouřené oči, jako by na něho doléhala únava horkého pozdního odpoledne. Napříč přes sedlo měl položený luk se založeným šípem. Thyatis skoro přestala dýchat a snažila se ještě více zavrtat mezi spadané listí. Zůstala tak ještě dlouhou chvíli po tom, co Peršan zmizel za temenem kopce. Když si byla jistá, že je v bezpečí, s úlevou se překulila a opřela se o kmen jalovce.

„Je potichu, co?“

Thyatis ztuhla a nastražila uši. Nedaleko zašustily větve a listy a ona užasle zírala na tři muže v nezvykle flekatých zelenohnědých pláštích, kteří se vynořili z obou stran. Obličeje jim zakrývaly dřevěné masky zpodobňující mužské tváře s krátkými bradkami a zešikmenýma očima. Dva po levici měli dlouhé nože s kostěnými střenkami a kopí s ocelovými hroty, zatímco ten po pravici, který předtím promluvil, byl ozbrojen dlouhým lukem ze žlutého dřeva, jehož konce byly vytočeny dopředu. Lučištník si sedl a položil zbraň na zem.

„Zdravím,“ řekl řecky s podivným přízvukem. „Nejsme nepřátelé.“

Thyatis stáhla nohy pod sebe a napínala uši, jestli neuslyší něco, co by v okolí prozrazovalo další bojovníky. Neslyšela nic. I když tyto tři také neslyšela, a to je měla na dosah ruky.

„Kdo jste?“ zeptala se svou také ne příliš dobrou řečtinou. Jeden z mužů po levici překvapeně sykl. Bylo nemožné dívat se na všechny najednou, proto se dívala přímo před sebe, aby je všechny měla alespoň na okraji zorného pole. Muž vpravo pozdvihl ruku v rukavici, aby zjednal klid.

„Já jsem Dahvos, toto jsou mí bratři Jusuf a Sahul.“ Jeho hluboký hlas byl tlumený maskou a Thyatis ho jen tak tak slyšela. „Dobré setkání, poutníče.“

Thyatis si je tiše prohlížela. Ty masky byly divné; v těchto lesích a křoviskách jim musely omezovat rozhled. Na nohou měli jezdecké boty, takže jejich koně budou nedaleko. Pod plášti měli lehké haleny se složitými výšivkami na rukávech a kolem krku. Jeden z mužů vlevo měl na zápěstí masivní stříbrný náramek. Beze slova čekali, až promluví.

Nakonec řekla: „Já jsem Thyatis. Zdravím.“

Muži se podívali jeden na druhého a přikývli. Ten vpravo, který byl zřejmě jejich vůdcem, sňal masku a uložil ji do plátěné brašny. Byl poměrně mladý a bez vousů, světlou pleť a pravidelné rysy doplňovaly modré oči. Když si stáhl kápi pláště, objevily se rusé vlasy spletené do mnoha copů a stažené barevnými stuhami. Thyatis sklonila hlavu na stranu a všimla si, že i druzí dva odložili masky. Připadalo jí divné, že jsou všichni oholeni, i když nejstaršímu začínalo rašit strniště. Byl menší a podsaditější než druzí dva, v pískově světlých vlasech zahlédla několik šedých pramenů a vodově modré oči se dívaly ostražitě. U mladších dvou byla patrná rodinná podoba, ale ten nejstarší se k nim nehodil.

„Vypadáte dost podivně,“ řekla Thyatis a dál pohledem prozkoumávala podrost. „Proč jste si oholili vousy?“

Vůdce se pousmál a mrknul na ostatní. „Protože jsme Římané. A Římané, jak známo, chodí oholení.“

Thyatis málem vyprskla.

„Vy jste ty nejhorší napodobeniny Římanů, jaké jsem kdy viděla.“

„Tys jich tak viděla!“ odsekl modrooký. Thyatis se ušklíbla.

„Mé vztahy s Římem jsou dobré a dlouhé. Ke všemu jsem Římanka, drazí barbarští přátelé, takže není o čem mluvit. Jak vidíte, také nemám vousy. A teď, proč tady slídíte, vyhýbáte se perským hlídkám a předstíráte, že jste Římané?“

Teď vyprskl nejstarší z nich, sebral nůž, který předtím odložil, a zmizel v křoví. Druhý bratr s hnědýma očima pokrčil rameny, sedl si a opřel se zády o strom. Ve svém plášti takřka splynul s pozadím.

Dahvos se šklebil a hrál si s ostřím nože. „Přicházíme ze severu, podívat se, jestli je tu něco k vidění.“

Thyatis povytáhla obočí. Pamatovala si ještě něco ze setkání štábu v Konstantinopoli. Pousmála se.

„Vy jste chazarští kočovníci, zvědové. Přišli jste údolím Araxes před armádou kagana Ziebila.“

„Nejsme Chazaři!“ znechuceně odfrkl Dahvos. „Jsme Bulhaři z Onoghunduru! Jsme dvakrát odvážnější než Chazaři a plodíme třikrát víc synů. Naše šípy létají dále a naše kopí mají ostřejší hroty! Pcha! Chazaři jsou jako naše děti.“

Thyatis pohlédla na druhého muže, patrně Jusufa, ten obracel oči v sloup.

„Ráda vás poznávám, udatní Bulhaři ve službách chazarského pána. Jak dlouho už jste v údolí? Kolik Peršanů jste viděli? Dotkli jste se již brány města, abyste vyzkoušeli své hrdinství?“

Dahvos se naježil nad těmi zjevnými narážkami. „Ano, Římanko. Jsme – spolu s dalšími – v údolí sedm dní. Viděli jsme…“ Na okamžik se zamyslel. „Dvacet stovek Plechových klobouků cestou, a ještě víc ve městě. Všichni míří na jih do města. Jusuf byl ve městě, protože mluví jejich jazykem, já ne. Rojí se to tam jak ve vosím hnízdě.“

Thyatis to uvážila, pak vzala klacík a vyčistila kousek země mezi nimi. Nakreslila hrubou elipsu a klikatou čáru, která z ní vybíhala jako ocásek.

„Poznali jste jezero?“ Muži přikývli a Jusuf se posunul blíž, aby lépe viděl. „Tenhle klikyhák je řeka Talkeh, která ho napájí. Tenhle čtvereček je Tauris, který leží na jih od nás.“ K řece se kousek proti proudu nad ústím do jezera připojila další značka. „Zjišťovali jste, jak to vypadá jižně od města?“

„Ne,“ odvětil Dahvos a na potvrzení svých slov se obrátil na svého bratra. „Mezi městem a jezerem jsou rozlehlé bažiny, nedají se projet na koni, natož s vozem. Protíná je cesta, která vchází do města přes most z červených pálených cihel. Na druhé straně města jsou srázy nepřístupné pro koně.“ Vzal také větvičku a obloukem naznačil příkré svahy za městem. „Kagan přitáhne k městu po cestě od severu. Ale je tam příliš mnoho Plechových klobouků a hradby jsou pevné.

Dokud jsou Plechové klobouky ve městě, přes řeku se nikdo nedostane.“

Thyatis přikývla; tohle už jednou slyšela. Bylo na ní, aby zařídila, aby se římská armáda mohla bez komplikací setkat se svými spojenci. Tito chlapíci se jí zamlouvali. Každému věnovala úsměv.

„Můj lenní pán, římský císař, sem také dorazí. Přísahala jsem svému veliteli, že zajistím, aby město padlo bez odporu do jeho rukou, jakmile se přiblíží k jeho hradbám. Proto jsem zde. Pokud chcete vykonat hrdinský skutek, pojďte se mnou na jih. Chci se vplížit do města bez toho, že by si mě Plechové klobouky všimly. Máte na to dost odvahy?“

Bratři pohlédli jeden na druhého a pak zpět na ni.

Dahvos se první zmohl na odpověď a řekl se sebejistým úsměvem: „Má paní, půjdu s tebou rád. Uvidíš, že Bulhaři jsou nejstatečnější z mužů!“

Jusuf se díval na bratra a trochu vyděšeně vrtěl hlavou. Nakonec však také přikývl, ale tvář měl stále plnou obav. Thyatis se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že je cesta volná, vstala a oprášila si kalhoty. Dahvos se také zvedl a navlékl si luk na záda. Thyatis se podívala dolů na Jusufa, který stále seděl opřen zády o strom, a podala mu ruku, že mu pomůže na nohy. Přijal ji, i když se tvářil, jako by se měl dotknout zmije.

„Tak jdeme na to,“ pobídla je.

# # #

Po západu slunce se zatáhlo a oblaka zakryla měsíc i hvězdy. Krátce po půlnoci se Thyatis a Sahul vrátili do malého suchého tábora, který bulharští zvědové vybudovali v kopcích za městem. Byla naprostá tma, takže i Sahul zabloudil, a dobrou hodinu se motali mezi políčky a zavlažovacími kanály, než našli cestu do kopců. Přestože byla Thyatis unavená a celá rozbolavělá, rozhodně vpadla do stanu. Dahvos a Jusuf se ihned smáčkli, aby udělali místo staršímu bratrovi a Římance.

Vnitřek osvětlovala lojová svíce umístěná pod špičkou plátěné střechy. Kouř odcházel kruhovým otvorem obšitým kůží. Thyatis v

mihotavém světle zkoumala tváře svých společníků. Venku spalo dalších šest Bulharů.

Zase velím mužům, uvědomila si.

Bylo zvláštní, přestože si toho dříve nijak zvlášť nepovšimla, že tito mužové přijali její vedení bez výraznějších známek nevole. Připadalo jí, že se mezi nimi musela zjevit jako duch. Představa ženy zběhlé ve válečnickém umění, tak daleko od jejího domova a rodiny, byla už tak dost podivná, že myšlenka na to, že by jim mohla velet, byla vcelku přijatelná.

„Sahul a já jsme se dostali k hradbám u řeky. Viděli jsme rozlehlý tábor kavalerie – spoustu stanů a úvazišť pro koně – na rovině severně od města. Město je silné. Hradby jsou nové a obrana je dobře vybudovaná. Na hradbách je mnoho vojáků, a když jsme se vraceli podél vody, potkali jsme tři hlídky."

Zatímco mluvila, vytvořila na rohoži, která tvořila podlahu stanu, hrubou mapu z listí a větviček. Muži se naklonili blíž a ona ucítila pach potu a koní. Sahul zamručel a ukázal dolů.

„Ano," řekla, „viděli jsme ještě něco. Prapor, který vlaje nad branou, nese stejný znak, jaký jsem před dvěma dny viděla na štítu jednoho z jezdců hlídky. Jsem si jistá, že je to znak perského generála Šar-Baraze – který je nazýván Královým Kancem. Pokud je tomu tak, bude dobytí města velice obtížné. Šar-Baraz velí Nesmrtelným Krále Králů, jeho nejlepším válečníkům."

Dahvos si odkašlal s poklepal stéblem trávy na mapku. „Máme to tedy vzdát?"

Thyatis zavrčela a vyměnila si se Sahulem útrpný pohled. *Ty mladý chlapi budou moje smrt.* Sahul pokrčil rameny a tvářil se neutrálně. V očích mu však hrálo.

„Ne, jen budeme muset být velice opatrní. Ze všeho nejdřív bychom měli najít někoho zdejšího, kdo by byl ochoten nám pomoci. Někoho z okolí města. Pak se můžeme snáz dostat dovnitř a zjistíme, jak by bylo možné Kance porazit."

Rozhovor ještě chvíli pokračoval, a pak se Sahul omluvil. Než stačila Thyatis mrknout, byl pryč. Nejstarší z bratrů zmizel jako duch. Dahvos široce zívl a naznačil, že odchází, ale otálel, dokud ho Jusuf nevystrčil ze stanu. Prostřední bratr se uklonil na rozloučenou,

když za sebou spouštěl cíp celty. Thyatis tiše seděla v šeru. Stan jí daroval Sahul hned tu první noc, kterou s nimi strávila v údolí Tauru. Kočovník nic neřekl – dokonce ani ve své rodné hrdelní řeči – ale význam byl jasný; když s nimi cestuje žena, musí o ni být dobře postaráno.

Thyatis mu v tom neodporovala. Cesta od Araratu bez někoho, kdo by jí hlídal záda, byla krušná. Bylo úlevou, že opět spala mezi muži, kteří přes noc drželi hlídky. Přesto byl její spánek stále velice lehký. Od východu začal foukat vítr a předběhl tak slunce, které ještě vyčkávalo pod obzorem. Thyatis sfoukla svíčku, ulehla, a pod hlavu si vsunula stočenou přikrývku. Bulhaři jí připadali trochu legrační; na zvědy v nepřátelském území s sebou vezli obrovské množství zavazadel. Na druhou stranu to byli nejlepší stopaři a zálesáci, jaké kdy poznala. Dokonce lepší než Nikos nebo Sarmatové.

Vzpomínka na její muže, zvlášť na Nikosův široký snědý obličej, ji rozesmutnila. Chtěla by pro ně truchlit, ale tito cizinci by její smutek nemuseli pochopit nebo by si ho špatně vyložili. Donutila se nemyslet na mrtvé a vrátila se k tomu, co ji čeká v příštích dnech.

Už skoro spala, když zaslechla lehké zaškrabání na stěnu stanu. Otevřela jedno oko a otvorem ve střeše uviděla hvězdy. Noc pomalu končila. „Vejdi," zašeptala s povzdechem.

Jusuf vklouzl do stanu jako stín. Thyatis to trochu překvapilo, byla si skoro jistá, že nejdřív se osmělí Dahvos.

„Omlouvám se," řekl lepší řečtinou než jeho mladší bratr, „ale chci s tebou mluvit." Jeho hluboký hlas v ní vyvolával představu tmavého lesa a mohutných kmenů stromů. Posadil se na zkřížené nohy hned vedle vchodu. Thyatis se také posadila a mlčky čekala, až promluví.

„Sahul a já jsme o tobě mluvili…"

Rychle si rozpačitě zakryla ústa; neměla v úmyslu se smát. Přesto nedokázala skrýt pobavení.

„Sahul mluví?" I v šeru poznala, že se Jusuf usmívá. Poprvé k němu pocítila určitou náklonnost. Až dosud to vypadalo, že nemá smysl pro humor.

„Ano,“ odpověděl uvážlivě, „příležitostně. Když si myslí, že je o čem. Někdy dokonce i zpívá, ale jen při významných dnech a na slavnostech. Má nádherný hlas.“

„Dobře, teď k věci. Potřebuju se aspoň *trochu* vyspat.“

„Proto se ještě jednou omlouvám za vyrušení, ale Sahul a já máme obavy. Vynořila ses z lesů jako Diana, a v tvé tváři je vepsána smrt. Tvrdíš, že jsi Římanka a jsi zavázána přísahou svému císaři vniknout do města a připravit je na jeho příchod. Neřekla jsi nic o tom, jak jsi se sem dostala. Dahvos, který podle zvyku velí naší skupině, je tebou omámen a jde za tebou jako panic za svou první ženou. My jsme zde, abychom mu pomohli radou a zkušenostmi. Teď už ale nevelí, vedeš nás ty. Já a Sahul bychom rádi věděli, jestli jsi přišla sama, a pokud ne, kde jsou tvoji vlastní muži.“

„Mrtví,“ odvětila Thyatis bezvýrazně, „pobiti Peršany na březích velkého jezera nebo zahynuli po cestě. Jen já jsem unikla – díky jejich obětem jsem se dostala až sem.“

„Toho jsem se bál,“ řekl Jusuf, a Thyatis si všimla, že se přežehnal jakýmsi znamením. „Sahul by řekl, že havran smrti sedí na tvém rameni. Je vidět, že velení je pro tebe naprosto samozřejmou záležitostí. Chci, abys věděla, Římanko, že tě budeme následovat, dokud za tebou půjde Dahvos – je to bohatýr – ale pokud zemře nebo se změní jeho city, sami rozhodneme, co dál.“

„Myslíš, že budu příčinou vaší smrti?“

„Římanko, vím, že budeš příčinou *mé* smrti. A mám starost o Sahula a ostatní. Nechci, aby zbytečně zahynuli kvůli tvému zármutku.“

S těmi slovy se Jusuf zvedl a tiše vyklouzl ze stanu. Thyatis konečně přemohla únava a usnula.

# # #

Thyatis si rukou v rukavici zastínila oči před pozdně odpoledním sluncem. Za modrozelenou hladinou řeky se zdvíhaly pískovcové bašty Tauru. Na předprsních se v severním vánku třepetaly rudé a zlaté prapory. S ostatními Bulhary se krčila v hájku modřínů a lísek nad písčitým svahem západně od řeky. Jusuf ještě s jedním sešli k

řece, aby se porozhlédli po březích. Zatímco čekali, snažila se Thyatis spočítat muže na hradbách a koně v táborech pod nimi.

Sahul se dotkl jejího ramene. Otočila se právě včas, aby uviděla Jusufa, jak se prodírá podrostem. Před sebou strkal drobného snědého mužíka. Sahul udělal krok dopředu tak, aby stál mezi Thyatis a cizincem. Jusuf přinutil mužíka, aby si klekl, a sám se posadil vedle na paty. Byl zadýchaný, zpocený a samý škrábanec.

„Problémy?“ zeptala se tiše Thyatis a pozorovala zajatce.

Jusuf zavrtěl hlavou. „Byl jsem na břehu, tam co je to vysoké rákosí, a u jednoho přítoku jsem narazil na tlupu Plechových klobouků. Koupali se tam. Obešel jsem je proti proudu a narazil na tohohle, jak chčije do řeky. Tak jsem ho přemluvil, aby zašel na kus řeči.“

Thyatis se ušklíbla. Cizinec se rozhlížel a odhadoval muže v zelenohnědých pláštích a jejich výzbroj. Byl drobný, snad jen čtyři stopy vysoký, s krátce střiženou bradkou a černými kudrnatými vlasy. Byl oblečen do pytlovité haleny s vyšíváním kolem krku a na manžetách. Jeho boty byly kvalitní, ale dost obnošené. Oděv doplňovaly temně rudé vlněné kalhoty. Jusuf položil pod nejbližší strom brašnu a o jeho kmen opřel luk, toulec se šípy a dva nože. Thyatis se na cizince usmála, ale ten se jenom ušklíbl.

„Mluvíš řecky?“ zkusila to. „Latinsky? Aramejsky?“

Zajatec se rozhlédl a sedl si na zkřížené nohy. Bylo to asi pohodlnější než klečet.

„Mluvím trochu řecky,“ odpověděl s příšerným přízvukem.

„Já jsem Thyatis,“ řekla a vytáhla z brašny placku. Zlomila ji, polovinu položila před něho a ze své půlky kousek ukousla. „Vítám tě v míru a nabízím ti pohostinství.“ Zuby vytáhla zátku z měchu s vínem a napila se. Pak nabídla i jemu.

Chlapík těkal očima z placky na Thyatis a zase na Bulhary, z nichž většina mezitím zmizela v křoví. Opatrně vzal placku a kousek ukousl. Udělal obličej, ale žvýkal. Vzal měch, stiskl jej a nastříkal si do úst řádnou dávku vína. Pak si otřel ústa do rukávu a mohutně říhl. Thyatis dojedla svůj díl placky. Chutnala, jako by už jednou prošla něčím žaludkem.

„Jmenuji se Bagratuni,“ řekl snědý mužíček. „Děkuji za pohostinnost.“

„Vítej, Bagratuni, máš rád Peršany?“ zeptala se Thyatis a ukázala k městu.

Muž se krátce chraplavě zasmál.

„Chčiju na ty bastardy z nížin,“ řekl a udělal i na Thyatis dost obscénní posunek. „Přišli jste s nimi bojovat?“ zeptal se a ukázal na jejich zbraně.

Thyatis sklonila hlavu ke straně. Ten chlapík se jí docela zamlouval, ale jak moc se mu dá věřit?

„Lovíme je,“ řekla a ukázala na sebe a Bulhary. „Není to špatná zábava. Chtěl bys nám s tím pomoct? Byl jsi někdy ve městě?“

Bagratuni se se smíchem plácal do stehna a pak si chvilku zamyšleně třel nos. „Město je špatné místo pro lov. Nejsou v něm žádní svobodní Praví lidé. Jen ti z nížin a jejich ženy. Jít dovnitř je opravdu hodně nebezpečné.“

Thyatis přivřela oči. „Řekl jsi žádní *svobodní* Praví lidé, co otroci? Je tam hodně takových otroků?“ Bagratuni přikývl a zvážněl.

„Ano,“ přisvědčil těžce, „je tam spousta Pravých lidí, kteří slouží těm z nížin jako otroci. Mnoho Pravých lidí zemřelo, když Peršané přišli a začali opevňovat město. Mnoho práce, žádné jídlo, žádný odpočinek. Jenom smrt. Přidávali dětské kosti do hlíny, ze které pálili cihly. A smáli se tomu.“

„Bagratuni, mohl bys nás dostat do města? Ne všechny, jen několik.“

Snědý chlapík se zhoupl na patách a mlaskl.

„Snad,“ protáhl. „Když mě pustíte, vrátím se a odvedu vás do města tajnou cestou. Ale mám ještě nějakou práci, už bych měl jít.“

Thyatis mrkla na Sahula, který se jako obvykle nijak netvářil. Jusuf zachmuřeně kroutil hlavou. „Vážený hoste, nepřenesla bych přes srdce, kdybych měla být příčinou tvého zdržení.“

Vstala a dávala pozor, aby mezi ní a městem stále bylo husté křoví. Bagratuni také vstal, ale tvářil se dost zmateně.

„Odejdi v míru,“ řekla Thyatis a pokynula Jusufovi, aby mu vrátil zbraně. Bagratuni zasunul meč a nože za opasek, krátce se poklonil a začal se drát křovím pryč. Thyatis pokynula Sahulovi

hlavou za odcházejícím. Ten přikývl a vklouzl do podrostu, aniž by rozechvěl jediný lístek. Otočila se k Jusufovi, který se se znechuceným výrazem opíral o kopí.

„Chtěla jsi někoho místního – a já ho našel. Skvělého a ke všemu i zdravého. Má dokonce všechny zuby! A ty ho necháš jít."

Thyatis na něho ostře pohlédla a Jusuf zmlkl.

„Nech tu jednoho muže, ať vyčká jeho příchodu – ať už se vrátí s přáteli nebo sám. My všichni teď opustíme tábor. Pokud se nevrátí do západu slunce, dostaneme se přes řeku tak, jak určím já."

Jusuf přikývl a zmizel mezi stromy. Thyatis se otočila a zadívala se přes řeku. *Kolik mám asi času?* O postupu římské armády neměla žádné zprávy. Bulhaři nevěděli nic, a ona si nemohla dovolit čekat jako Kanec, pokud to byl on, kdo teď seděl v tom hnědozlatém městě.

STARÝ PŘÍSTAV V OSTII, LATIUM

Ziusudra se zeširoka usmál a rozpřáhl svalnaté paže. „Vidíš, můj pane, neříkal jsem, že je nádherná?"

Gaius Julius se vyšvihl na palubu. Byl opravdu ohromen a dalo mu dost práce, aby to na sobě nenechal znát.

„Je rychlá jako vítr nad vlnami a lehká jako tanec mladé dívky."

Gaius Julius s pozdviženým obočím obhlížel rozlehlou palubu *Nisira*. Dlouhá loď byla čistá a střídmě vybavená, všechna lana byla pečlivě stočená. Boky lemovalo vysoké pažení a v přední části se z vycíděné paluby zdvihaly dva stěžně. Vysoká příď se spirálovou řezbou byla v šedé a tmavě modré barvě. Na zádi byla dvě kormidelní vesla. Nikdo z tyrské posádky nebyl v dohledu a Gaius Julius a Ziusudra byli pod vysokými stěžni sami.

„Vypadá dobře," řekl Říman a zkoušel průhyb jednoho z lan, která držela hlavní stěžeň. „Za jak dlouho dopluješ do Alexandrie nebo, řekněme, do Tignisu na mauretánském pobřeží?"

Tyran se usmál a v houštině vousů se mu zaleskly bílé zuby. „Má láska je rychlá a bezpečná – umím navigovat podle hvězd. Z Ostie do

Alexandrie jsem plul osm dní, do Cadizu na pobřeží Hispánie čtyři. *Nisir* tě odveze, kam si budeš přát, jako spřežení nebeských bohů.“

Gaius Julius pobaveně zavrtěl hlavou – žádný z kapitánů ve Středozemním moři by neřekl nic jiného. Škrábal se na nose a přemýšlel.

„Mám dojem, že v poslední době jsi měl… trochu smůlu.“

Ziusudra přivřel oči, když si všiml lehkého úsměvu v patricijově tváři. „Asi před měsícem byly nějaké… problémy… se zásilkou úhořů. Ale to byla chyba odesílatele. My jsme dojeli včas!“

„Ty úhoři,“ pokračoval Gaius Julius zvolna, „se dostali ven a vylezli skrz průlezy. Dva muži z tvé posádky museli za ranhojičem. Hrozná věc. Cítím s nimi. Jenom mě zajímá, jestli je tvá loď dost bezpečná, aby mohla vézt vzácný náklad.“

Tyran si Gaia měřil s rukama v bok. Kdyby byl hrncem vody, dávno by překypěl. „Ty bedny měly bejt zajištěný! A ten smrad, co z toho byl! Trvalo tejden, než jsme ho z lodi dostali. Nechceš převážet žádný choulostivý zvířata, ne?“

„Ne,“ nechal se obměkčit Gaius Julius. „Jen několik pasažérů. Ale, příteli, bude to soukromá cesta a nechci tu nikoho jiného. A pochopitelně žádný náklad. Jen já a moji *přátelé*.“

„Bez nákladu!“ vyjel Ziusudra. „Jak potom mám vydělat? Musím splácet nějaký dluhy, můj pane. Musím mít z té cesty pár šekelů!“

„Bez problémů,“ řekl Gaius a vytáhl z tuniky ploché dřevěné pouzdro na spisy. „Vyplatil jsem tvůj dluh u bankéře Zuscise. Byl velice potěšen. A stejně tak já. Nebylo by špatné vlastnit takovou loď.“

Gaius Julius se na zaraženého Tyrana zazubil.

„Když to dopadne dobře, bude *Nisir* zase tvůj.“

NEDALEKO SAMOSATY, ROVINA SEVERNÍHO EUFRATU

Dwyrina probudila studená voda. Začal lapat po dechu a prskat, jak se mu dostávala do úst a nosu. Silná paže ho vytáhla ven. Třepal hlavou a cítil, jak má promáčenou halenu. Bylo hrozné horko, takže koupel pro něho byla docela úlevou.

„Vstávat, chlapče!“ ozval se známý hlas. Skleslý podtón posledních dní byl tentam. „Zpět do země živých!“

Dwyrin mrkal, aby dostal vodu z očí, a rozhlížel se. Kolem se rozkládal vojenský tábor přeplněný stany, za nimiž byl narychlo navršený hliněný val. Seděl vedle velkého stanu, nad kterým bylo dřevěné lešení držící čtvercovou plátěnou střechu. Každá její strana měla dobrých třicet stop. Ve stínu pod ní byl jakýsi tábor v táboře.

Colonna mu palcem nadzdvihl oční víčko.

„Hm, zdá se, že už jsi v pořádku. Omdlíváš často?“

Dwyrin mu odstrčil ruku a vstal. Kolena se mu třásla. „Kde je moje jednotka? Musím se hlásit.“

„No…“ řekl Colonna a drbal se na bradě. „Co kdybychom napřed něco snědli, než půjdeme za tribunem? Máš trochu zpoždění a teď už to stejně nevytrhneš.“

Dwyrin to uznal a jeho žaludek bez výhrad souhlasil.

# # #

Poblíž středu tábora se rozkládal rozlehlý jídelní stan. Narozdíl od pečlivě vystavěného tábora v přístavu byla tohle změť stanů, stružek a náspů. Pod přístřešky z kůží a žíněného plátna posedávali opálení potetovaní světlovlasí barbaři. Colonna nadzdvihl plátěný závěs a Dwyrin vešel dovnitř. Nebyly tam žádné stoly, jen řada hrnců s dušeným masem. Colonna podal chlapci otlučenou cínovou misku a lžíci z rohoviny.

„Nezapomeň ji vrátit, je to moje jediná.“

Dwyrin přikývl a nastavil misku jednorukému šedivějícímu legionáři, který mu do ní nalil tmavě hnědou bryndu s kousky masa. Colonna byl hned za ním a nastavoval svou misku. Byla citelně větší.

Najedli se venku. Colonna stál zády ke stanům a cpal do sebe jídlo mosaznou lžící. Dwyrin dřepěl na zemi. Byl příliš unavený na to, aby mohl stát. Maso bylo snad kozí nebo vepřové, ale to jim bylo úplně jedno. Když dojedli, donutil jej Colonna zapít jídlo kysele chutnající vodou. Když polkl první doušek, rozkašlal se a málem všechno vyzvracel.

Voják ho udeřil do zad.

„Legionářské pití, chlapče, voda s octem. Prý to hasí žízeň. Taky to nesnáším, ale raději si zvykni.“

# # #

Byla skoro tma, když Colonna zavedl Dwyrina k tribunovi. Vnitřní tábor byl obehnán plotem z planěk, které byly zaraženy do země asi na stopu od sebe. U vchodu do hájemství kouzelníků seděl na trojnožce jediný strážný v tunice a těžkých botách. Colonna se ohlásil a oba ukázali své známky. Plaňky vrhaly nevýrazné dlouhé stíny a Dwyrin náhle pocítil chlad. Rozhlédl se. Strážný se zasmál a ukázal k tribunovu stanu.

V kruhu z kamenů hořel mezi stany malý oheň, jehož plameny se odrážely od plachty, která přes den stínila vnitřní tábor. V šerých uličkách mezi stany nebylo nikoho vidět. V tichu vnitřního tábora se Dwyrin cítil nejistě. Od chvíle, kdy prošli plaňkovým plůtkem, neslyšel prskání velbloudů, ani hlasy mužů z vnějšku. Před stanem stojícím trochu stranou byla vztyčena standarta. Byla to běžná legionářská orlice, ale pouze s jednou deskou, na které bylo Horovo oko namísto vavřínů a znaku města. Také chyběl výčet bitev, kterých se oddíl zúčastnil.

„Tribun Quintus Metelus Pius?“ Do Colonnova hlasu se opět vkrádal podlézavý tón.

„Vejdi,“ ozvalo se nevrle ze stanu.

Colonna vešel, těsně následován Dwyrinem. Lůžko a stůl uvnitř stanu osvětlovala mosazná lampa vydávající nepřirozené, takřka čistě bílé světlo. Tribun seděl za stolem, kde měl na plátně rozprostřenu

hromádku kovových součástek. Dwyrin si s údivem všiml, že v lampě nehoří žádný plamen. Uvnitř byla skleněná baňka s jakýmsi malinkatým tvorečkem. Když se naklonil blíž, uviděl drobounký obličejík přitisknutý ke sklu a víření jemných křidélek. Stvořeníčko se na něho dívalo a jeho obrovské zlaté oči byly plné nesmírné bolesti.

„*Ouragos* Colonna od Čtvrté ze Šesté z Třetí, tribune," zahlásil se Colonna a odzdravil.

Tribun pozdvihl vodově modré oči, zběžně si přeměřil příchozí a znovu se věnoval pérkům a kolečkům.

„O co jde?" zeptal se roztržitě. Colonna se vypjal do pozoru.

„Tento mladík, Dwyrin MacDonald, se hlásí do služby, pane. Podle rozkazu měl jet z Konstantinopole a připojit se k vašemu oddílu, pane. Opozdil se. Právě dorazil."

„Hm," odvětil tribun a opatrně nasadil ozubené kolečko na naolejovanou osičku, která vyčnívala z něčeho, co vypadalo jako cínové vajíčko. „No, vezmi ho za Blancem, ať ho ubytuje. Ve čtyřce by mělo být něco volného. Jděte."

Colonna se přes rameno ohlédl na Dwyrina, který skoro spal ve stoje. Střetnutí ve městě ho naprosto vyčerpalo. „Hm, pane, je tu jeden menší problém, jestli můžu…"

Tribun opět vzhlédl a konečně odložil součástky. Zaolejovanou rukou si prohrábl krátce střižené zrzavé vlasy a zanechal v nich mastnou cestičku. Jeho tvář vypadala v bílém světle solidně a vcelku přívětivě. Nebyl zrovna hezký, ale působil jaksi úctyhodně. Dwyrinovi prolétla hlavou představa netečné krávy přežvykující seno. Rychle tu rouhačskou myšlenku odehnal.

„Tak pokračuj," řekl tribun a konečně se začal věnovat Dwyrinovi. Udiveně pozdvihl obočí, když si všiml jeho otrhané a očouzené tuniky. Prach a bláto bral vcelku jako samozřejmost.

Colonna si odkašlal. „Chlapec byl cestou přepaden u mostu přes Eufrat. Přišel o všechnu výstroj včetně koně. Může si ze skladu vyzvednout nové věci?"

Tribun se chladně usmál a trochu se zaklonil. „Není vcelku z čeho vybírat, *ourago*. Jsou tam nějaké zbytky a věci po mrtvých. Ale ten kluk samozřejmě něco potřebuje. Napíšu vzkaz."

Tribun sáhl pod stůl a něco zachrastilo. Vyndal keramický střep a něco na něj načmáral kovovou tyčkou s ostrým hrotem. Colonna jej od něho převzal a opět zasalutoval. Když odzdravil i Dwyrin, *ouragos* ho rychle vystrkal ze stanu.

„Nebylo to nejhorší," řekl voják, když procházeli uličkou mezi stany. „Nakonec svoji polní dostaneš."

Zastavili se poblíž vchodu a Colonna otočil Dwyrina k sobě.

„Až se budeš zítra hlásit u centuriona, nepůjde to asi tak hladce. Znám centuriona, který tu velí, jmenuje se Blanco a je docela ras. Trest za ztrátu výstroje je přísný; když se ale budeš řídit Blancovými pravidly, zvládneš to. Stan číslo čtyři je hned tady."

Colonna vtiskl hliněný střep do Dwyrinovy dlaně. „Teď se musím jít hlásit tribunovi pěchoty, ty zatím sypej na kutě."

Sicilián spěšně odešel mezi stany a Dwyrin nahmátl plachtu zakrývající vchod do čtvrtého stanu. Konečně je doma, napadlo ho.

# # #

Dwyrin stál bez pohybu a ztuhlost se mu z nohou zvolna přelévala i do rukou. Centurion zvedl hlavu. „Nějaké potíže, MacDonalde?"

Dwyrin polkl. Ve vyprahlých ústech cítil prach. „Nemám žádnou výzbroj, pane. Všechno mi ukradli, když byl zabit můj kůň."

Blanco vzdychl a pokývl. Mohutná hruď mu při tom málem roztrhla lehkou tuniku. Pokynul k lavici, která stála proti stolku. „Sedni si."

Dwyrin se posadil.

„Už tě vzal Colonna k tribunovi?"

„Ano, pane."

„Co říkal tobě nebo Colonnovi o tvé výstroji a výzbroji? Říkal vůbec něco?"

Dwyrin zrudl a v hlavě mu začaly vyskakovat rudé jiskry. Zas ten shovívavý tón, jaký stokrát slyšel u svých učitelů ve škole. Přestože byl mladý, nesnášel, když se s ním jednalo jako s dítětem.

„Říkal, pane, že si mám vyzvednout nové věci ve skladu a měl bych být zařazen…"

Dwyrinovi se stáhlo hrdlo. Blancova ruka mu sevřela paži jako svěrák. Na okraji zorného pole se mu roztančily žhavě bílé záblesky. Na jazyku ucítil krev z prokousnutého rtu. Vzduch byl náhle nabitý energií.

Blanco zavrtěl hlavou.

„Přestaň kušnit.“

Dwyrinovu mysl naplnil ostrý skřípavý zvuk. Lapal po dechu. Uvnitř vzplál plamen a vylétl ven. Nejasně viděl ostře zelenou stopu, která se mu vinula kolem krku a kopírovala pomalé pohyby centurionovy svalnaté ruky.

Na nic nemysli. Colonnův hlas přehlušoval šílené bzučení v hlavě.

Dwyrin ochabl a znovu začal s úvodní meditací. Představy se zhroutily a zmizely. Světlo lojové svíce zavířilo a rozpadlo se na základní částice.

„Jsi pomalý, příliš pomalý…“ dolehlo k němu jako ozvěnou dřív, než se propadl do bezvědomí.

# # #

Nejprve uslyšel klokotavé hýkání velbloudů. Pak, jako by musel odvalit dva těžké balvany, otevřel oči. Silné ruce mu svíraly paži a stehno. Před očima se mu mihla modrá obloha a pak narazil čelem do nějakého trámku. V ústech cítil chuť staré krve. Další pár rukou mu zvedl paži a připoutal ji koženým řemenem. Jeho oči našly i druhou ruku, také uvázanou v pevné kožené smyčce. O kus dál viděl střechu jídelního stanu obklopeného menšími stany mužstva. Chladivý vánek mu profukoval mezi holýma nohama.

Po stranách rámu, ke kterému byl připoután, stáli dva chlapci, jen o málo starší než on. Ten po jeho levici byl tmavý, s černými vlasy, protáhlým obličejem a úzkým nosem, v bílé haleně a kalhotách. Jeho černé oči si ho pozorně prohlížely. Ten vpravo byl menší a rozložitější, také v bílém. Měl široký oválný obličej a krátké blond vlasy. Pozorně a zblízka si ho prohlížel, i když jinak vypadal jako docela dobrý chasník. Dwyrin měl hrozný strach.

Věděl, co přijde. Centurion si rozhodně nedělal legraci. Byl uvázán na bičovacím rámu a za chvíli mu nějaký veterán s rukama

jako pařezy nasází třicet nebo čtyřicet ran důtkami s kovovými závažíčky. Jeho záda a nohy se promění v rudou marmeládu. Tiše zaúpěl.

Ostrý úder mu zvrátil hlavu. Vedle něho stála mladá opálená žena a za vlasy mu držela hlavu v záklonu.

„Drž hubu," sykla. Husté Černé vlasy měla staženy červenou čelenkou a úzkým obličejem se podobala jednomu z chlapců. Nad hnědýma očima se klenulo ladně tvarované obočí. Znovu ho udeřila, až se jí bílý rukáv svezl ze svalnaté opálené paže, a přitiskla mu čelo zase na rám.

„Jestli budeš kňučet jak podsvinče, Kelte, buď si jistej, že už se nikdy nezastavíš. Jestli nám uděláš ostudu, sama tě zaživa stáhnu z kůže."

Dívka do něho ještě jednou strčila a pak si dřepla, aby mu připoutala i druhou nohu. Na lavici u jídelního stanu seděli Blanco a Colonna a popíjeli z masivních hliněných hrnků. Vedle sebe měli dřevěné talíře se zbytky ranní kaše. S hlavami u sebe byli ponořeni do jakési debaty.

V dálce, nad střechami stanů a změtí šňůr se sušícím se prádlem, zahlédl Dwyrin bělavé vrcholky pohoří Tauris. Východní vítr přinášel jejich chlad. Ozvalo se zakašlání.

Dwyrin silou vůle udržel otevřené oči a otočil hlavu ve směru skřípání štěrku pod něčíma nohama. Černovlasá dívka odstoupila od rámu a postavila se vedle chlapců, kteří teď oba stáli na jedné straně.

Blanco a Colonna odložili hrnky, vstali a zasalutovali tribunovi, který přicházel na malé prostranství. Ten odpověděl na pozdrav. Stejně jako večer měl na sobě špinavé kalhoty a zmuchlanou halenu. Brýle mu dodávaly roztržitého výrazu.

Tribun se rozhlédl, jak pokračují přípravy, a zafuněl. Došel k jídelnímu stanu a pěstí zabušil na sloupek vedle vchodu. Jeden z kuchařů vystrčil hlavu zpod celty.

„Dej mi něco teplého." Pak se otočil a opírajíc se o sloupek, pokynul Blancovi a posadil se.

Blanco udělal několik kroků s rukama za zády a odkašlal si. „Legionář Dwyrin MacDonald nedokázal zabránit ztrátě své výzbroje, výstroje a koně, což musí být potrestáno podle práva.

Dvacet pět ran bičem bude trestem, který znovu obnoví jeho disciplínu," pronesl hlasitě.

Pak se vrátil na místo a pokynul dívce. Ta si stoupla tak, aby na ni bledý Dwyrin viděl, a s výmluvným pohybem mu ukázala dlouhý bič ze surové kůže se závažíčkem na konci. Pak obešla rám a stoupla si dozadu.

Dwyrin zatnul zuby a napjal svaly na zádech.

Slyšel, jak se konec biče plazí po štěrku a jak dívčiny nohy hledají správnou pozici. V duchu začal odříkávat modlitby. Dlaně se mu potily a v mírném vánku mu naskakovala husí kůže.

„Jedna," zamumlal Blanco.

Dwyrin sebou trhl.

Konec biče ho šlehl přes záda a krk. Napjal se v poutech. „Dvě."

Dwyrin vyhekl, když jím znovu projela prudká pálivá bolest. Druhý úder se mu zakousl do těla. Nervy a svaly se kroutily strašnou bolestí. Snažil se zadržet výkřik, který se mu dral z hrdla. „Tři."

Z úst se mu vydralo dlouhé chrčivé zaúpění a Dwyrin na sobě ucítil znechucený dívčin pohled.

Vnímal, jak mu v uších tepe krev a slyšel, jak se mu bič se zasvištěním odlepil od holých zad. Znovu se vzepřel v poutech. S jazykem mezi zatnutými zuby tiše sténal. Někde v podvědomí opět vyskočila žhavá jiskra a zazářila. Blanco na lavici se zájmem zvedl hlavu. Chlapci vedle něho se napjali jako chrti na vodítku. V rozechvělém mlžném oparu na okraji zorného pole viděl, jak se jejich siluety ztrácí a zase objevují a mění barvu z jasně zelené do bledě modré.

Dívka svinula koženého hada a zavěsila si ho na předloktí. Pod čelenkou se začínala potit. Odhrnula si vlasy z očí a zamžikala. Slunce se právě celé vyhouplo nad vrcholky Tauru a zalilo tábor šikmými paprsky.

Dwyrin visel bezvládně, oči plné slz.

Bohové, ať mě nevidí brečet, honilo se mu hlavou. Chvěl se při každém zvuku. Snažil se vůlí přinutit tělo ke klidu. Slyšel zaskřípění štěrku, když se dívka napřahovala, aby opět zasekla pleteného hada mezi jeho lopatky.

Jiskra zavířila a zmizela ve tmě. Zůstal po ní jen rudý vztek. Blanco stál rozkročený a Dwyrin ho vnímal koutkem oka. Colonna seděl a mírně se usmíval. Ve vchodu do kuchyně se objevila kuchařka a zahnala pomocníky dovnitř. Sama však zůstala ve stínu u vchodu a sledovala, co bude dál. I přes bolest, která mu zamlžovala zrak, Dwyrin viděl, že má dlouhý modrý oděv. Jasně vnímal všechny detaily.

„Pět," zavrčel Blanco z lavice. Tělo Dwyrina opět zradilo a vypjalo se v očekávání úderu. Dívka tentokrát vložila do rány více síly. Jiskra znovu zazářila a rychle mohutněla. Každý nerv v těle cítil jako žhavý drát.

„Šest."

„Sedm."

Jako z veliké dálky slyšel svůj vysoký ječivý křik. Jeho srdce však bylo plné temné zloby. Blanco se smál a s přivřenýma očima se pohupoval na patách. Colonna se opíral zády o stěnu jídelního stanu a v očích mu jiskřilo.

„Osm." Blanco si začal hvízdat nějaký popěvek. V Dwyrinově pravém oku začalo jiskřit a přestal na ně vidět. Pravým okem jako v ohromném detailu vnímal Colonnova ústa s několika vyraženými zuby. Viděl, jak se centurion otočil a něco Siciliánovi říká. Ten se rozesmál a plácl se do kolen. Dwyrin vztekle zavrčel a odplivl si.

„Devět."

„Deset."

„Jedenáct." Dívka začala dělat delší přestávky mezi údery. Cítil její opovržlivý pohled na svých rozbitých zádech a slyšel smích obou chlapců. Náhle se mu zajiskřilo i v levém oku a neviděl nic než rychlé střídání bílé a oranžové s občasnými záblesky zelené a rudé. Dwyrin pojednou cítil, jako by jeho rozbolavělé tělo odlétlo pryč. Duše se uvolnila a vplula do světa forem, bez meditace a transu. Síla kolem vířila v briliantových záblescích. Vše, co znal, zmizelo. Nic nebylo pevné, klouzal ve vírech nicoty. Nemohl rozeznat známé vzory sil země ani života. Zoufale se snažil začít s meditací, ale nebylo čeho se zachytit.

Z prázdnoty povstalo duchovité zjevení, nesourodé a nepevné, každá jeho část byla nezávislá na druhé. Skrčilo se a prohnulo a

vytryskla z něho energie. Dwyrin neurčitě cítil, jak dívka proti němu opět vrhá kožený pletenec biče, ale ostře růžové a blankytné záblesky, které se k němu natahovaly od mlžného zjevení, se rozplynuly do nicoty dříve, než se ho dotkly. Okolní prázdnota explodovala do tisíců blyštivých úlomků. Vzedmuté tělo země ho zachytilo.

Zhmotnil se tam, kde neexistovala žádná hmota. Náhle se uprostřed vířícího éteru zjevily žhnoucí obrysy dívky a obou chlapců. Žhavá jiskra, která z něho vystřelila, spálila úzký stín letícího biče. Dwyrin bezhlesně řval, když jeho žhavý žlutý plamen narazil na bledě modrou stěnu, která se vytvořila mezi ním a mrštnými těly chlapců.

Duch dívky učinil výpad a její nehmotné pěsti rudě žhnuly, když na něho udeřila. Dwyrinovou hlavou vířil jasný bod a zanechával za sebou světelnou stopu. Soustředil se a vztáhl své vědomí k temně zelené síle země, která pulsovala pod ním. Uchopil skrytý plamen dřevěného rámu a jako šíp jej vrhl v prudkém útoku.

Dívčin duch se otočil a mihl se vpřed, její drakovité tělo nasálo a pohltilo úder. Chlapci, každý z jiné strany, zároveň zaútočili na ochrannou sféru, kterou Dwyrin kolem sebe vytvořil. Ta praskla a trhlinou se dovnitř protáhla dívka. Dwyrin se roztřásl a zhroutil se kolem maličkého otvoru, který do něho vyťala. Ti tři byli rychlí jako rtuť, uhýbali jeho výpadům a na cáry trhali jeho obranu. Znovu se dotkl země, ale prameny síly byly tentokrát příliš hluboko. Kameny pod ním se měnily v prach. Zablesklo se, když se snažil ochromit duchy chlapců lstí. Jednoho se mu na moment podařilo zaměstnat výpadem, ale dívka v tu chvíli zničila to, co zbývalo z jeho obrany, a vrhla se přímo do jeho žhavého středu. Druhý chlapec ji následoval a přerušil jeho spojení se zemí. Vše zmizelo v beztvaré prázdnotě.

# # #

Dwyrin lapal po dechu a díval se do slunce. Teď už je viděl vlastníma očima. Oslnivý kotouč Ra už vystoupal nad změť tyčí a šňůr, které držely plátěnou střechu nad vnitřním táborem. Výhled mu zakryla tvář. Dwyrin zamžikal a pomalu zaostřil na dívčin obličej. Oči měla přivřené do škvírky a na nose se jí chvěla kapka potu.

Nadzdvihla mu oční víčka a lehce ho pleskla po tváři. Dwyrin hekl a chtěl se posadit. Při tom pohybu mu projela zády bolest, jako by mu zaživa stahovali kůži. Oči se mu zalily slzami.

„Dobré," uslyšel, „není na tom hůř než kdokoli před ním. Trochu masti a za týden je v pořádku."

Něžné ruce pomohly těžce oddechujícímu Dwyrinovi vstát. Ještě stačil zahlédnout střechu stanu, která zakryla nebe, než byl uložen do vysutého plátěného lůžka. Od plátěné střechy se odrážel cinkot mincí. Koutkem oka zahlédl oba chlapce. Blonďák se povzbudivě usmál, koutky úst měl umazané od červené šťávy.

„Chceš granátové jablko?" nabídl Dwyrinovi. Druhý chlapec se mračil, husté černé vlasy mu padaly do očí. Odhrnul si je a naklonil se nad Dwyrina. Dwyrin se k němu natočil. Chlapec sáhl někam dozadu, v jeho ruce se objevila kožená miska s bronzovým kováním kolem okraje, a přiložil ji Dwyrinovi k ústům. Chladivá voda mu stékala do krku a on hltavě polykal. Zdálo se mu, že jeho záda teď pulsují bolestí ještě více než předtím na rámu. Světlovlasý chlapec odlomil kousek granátového jablka a vložil jej Dwyrinovi do úst. Dwyrin kousal nahořklá semínka a cítil, jak mu praskají mezi zuby.

„Měl jsi štěstí," řekl blonďák a přežvykoval zbytek. „Většinou dokončí bičování, i když ztratíš vědomí."

„Má pravdu," přisvědčil ten s tmavýma očima. „Jednou jsem ztratil mulu a dostal jsem patnáct poctivejch." Oba chlapci přikývli zároveň, aby svým slovům dodali váhy.

„Má kliku," řekli, když Dwyrina zase obestřela šedá mlha.

ŘÍMSKÝ TÁBOR DENABA, JIŽNÍ SYRIA MAGNA

„Prázdný!" volala Zenobia, když přijížděla hlavní ulicí tábora. Suchý vítr honil ulicemi špínu a bodláky. Uprostřed, před širokým průčelím zděné budovy velitelství, zastavila svého uhlově černého hřebce a otočila ho ke svým průvodcům. Ahmet, Mohammed a

zbytek skupinky ji dojeli. Plochu před velitelstvím tvořila udupaná hlína a roztroušené ploché kameny. Stavení za Zenobií bylo zabedněné. Tábor vůkol byl prázdný; stovky stavení z pálených cihel lemovaly ulice plné špíny. Po jedné straně náměstí se klenula valená střecha lázní, pootevřenými dveřmi Ahmet viděl dovnitř navátý písek.

„Nenechali tu ani jednu slepici nebo čuně," pokračovala palmyrská královna a naklonila se v sedle, aby podrbala hřebce mezi ušima. „Typicky římské; všechno pobrat, nic nenechat. Al Kurajši, objevili jste něco v okolí?"

Mohammed zavrtěl hlavou. Šejk Amr ibn Adi formálně velel různorodé směsi Palmyřanů, Syřanů a Nabatejců, kteří tvořili část lehké jízdy, ve skutečnosti však byl jejich velitelem Mohammed, protože šejk trávil většinu času v nejužším okruhu královniných rádců. Za celou dobu, co spolu putovali, neviděl Ahmet Mohammeda šťastnějšího.

„Ne, Výsosti, okolní kopce jsou pusté, a dokonce i příbytky těch, kteří se táhli za vojskem, jsou opuštěné. Moji muži mi hlásili, že asi tři nebo čtyři míle po proudu je dobré místo k táboření. Budeme pokračovat a rozbijeme tábor tam?"

Zenobia se zasmála a černé vlasy se jí rozevlály kolem hlavy. „Cože? Nevyužít tenhle skvělý tábor? Jestliže máme pracovat pro Římany, budeme užívat římských privilegií! Utábořím se zde a zůstaneme tu jeden nebo dva týdny. Můj bratr se tu k nám co nevidět připojí se zbytkem městské armády. Ubytujte mužstvo, vyšlete několik družstev pro píci a opravte obranná postavení, která to potřebují. Jeďte!"

Mohammed se v sedle lehce uklonil a odcválal s vlajícím pláštěm. Ostatní důstojníci – Zabda, který velel těžkým jízdním lučištníkům, složeným hlavně z urozených občanů Decapolisu, Nabateje a Sýrie, a Akhimos Galerius, velitel smíšených pěších kohort měst – se také poklonili a odjeli dohlédnout na splnění příkazů. Zenobia se za nimi dívala, a když byli z doslechu, povzdechla si. Otočila koně zpět k těm, kteří s ní zůstali na náměstí.

„Až dorazí Vorodes s mojí pěchotou, potrvá nám nějaký čas, než se připravíme k pochodu na sever." Královna se otočila k Ibn Adimu,

který, jak se zdálo, v sedle spal, neboť měl zavřené oči a jeho bílý knír rozechvívalo tiché odfukování.

„Dědouši, až se probudíš, objeď to a najdi pár chlapů, kteří se vyznají v těchhle kopcích. Ať hlídají na všech přístupových cestách. Ať se sem bude blížit kdokoli, chci to vědět dřív, než mi to donese nějaký havran.“

Ibn Adi otevřel jedno oko a pobídl svého koně k jižní cestě, kde se ve zmatku hemžily jednotlivé oddíly, jak se snažily najít vhodná místa k ubytování.

Nabatejský princ Aretas se za ním díval a nevesele se zasmál. „Tenhle nikdy nespí, sestřičko.“

Zenobia mu chladný úsměv opětovala. „Bratříčku,“ řekla s lehkým sarkasmem. „Ubytuji se mimo velitelství, jestli ty a tvoji kněží dáváte přednost prétoriu. Dohlédneš na to, aby byly zapáleny chrámové ohně a učiněno zadost spokojenosti bohů?“

Aretas naklonil hlavu na stranu a odpověděl: „Byli bychom poctěni, kdybychom obývali dům velitele tábora. Postaráme se, aby věštby byly příznivé a vojsko nesužovali nečistí duchové.“

Princ pokynul mužům svého doprovodu, kteří byli stejně jako on oděni do krátkých plášťů tmavě vínové barvy a lakované zbroje. S muži, kteří zůstávali s královnou, se rozloučil krátkým úsměvem a vyjel najít své vozy a těžkooděnce. Ahmet cítil, jak se mu ulevilo, když Petřan odjel. Král Jižní Vysočiny nebyl nijak oblíben, ale nestaral se o to. Do služeb Zenobie dal téměř celou svou armádu, ale držel se stranou diskusí ostatních důstojníků a rozhodoval se sám. Velení zcela přenechával Zenobii a zdálo se, že je tak spokojen.

Královna navedla koně bokem k Ahmetovi a usmála se. „Synu Egypta, postaráš se o lazaret a lázně? Nevím o nikom, koho bych mohla pověřit tak důležitým úkolem. Najdi v tom zmatku bratrance Zabbaie, a ať se kuchaři, ubytovací důstojníci a felčaři shromáždí v lazaretu. Někde také musí být pramen, který napájel tak rozlehlý tábor. To bude také tvým úkolem – najít ho a postarat se, ať tu máme vodu. Strávíme tu nějaký čas, tak si dopřejeme všechen dosažitelný komfort.“

„Ano, má paní,“ odvětil Ahmet a lehce se uklonil.

Královna se usmála a dodala měkčím hlasem: „Až budeš hotov, přijď za mnou. Budu na velitelství. Pokud to nepovažuješ za nevhodné, ubytuj se blízko mě. Ráda bych si s tebou později promluvila.“

Ahmet automaticky přikývl, ale ve spáncích mu prudce bušila krev. Zenobia se odvrátila, ale její nádhernou tvář a jasné oči měl stále před sebou. Zatřepal hlavou, aby se té vidiny zbavil, a otočil koně. Čekala ho spousta práce.

# # #

Ahmet se spolu s několika syrskými kameníky, kteří byli vybráni, aby učinili zadost cti svého města, s hekáním opřel do sochoru. Kámen, který se snažili uvolnit ze stěny nádrže, se pootočil a pak se zaskřípěním sklouzl stranou. Do okrouhlé nádrže vrazil proud chladné, kalné vody.

„Na lano! Na lano!“ vykřikl Ahmet, když ho voda zaplavila a srazila na dno. Kameníci začali bědovat, když příval vody strhl a uhasil jednu z pochodní. Muži, kteří čekali venku, spouštěli čtvercovým otvorem vysekaným ve stěně kamenné nádrže lana. Ahmet se snažil ve vířící vodě postavit na nohy. Uvolněný blok čediče, který uzavíral přítok z akvaduktu, nevydržel nápor a se zapraštěním se vylomil. Egypťan sebou plácl na záda, když balvan dopadl do vody, které nyní bylo už vysoko nad kolena a dál rychle stoupala. Pohlédl vzhůru.

Kameníci viseli na lanech jako tlupa opic a jeden po druhém mizeli v otvoru. Ahmet chňapl po jednom laně a špičkami chodidel se zaklesl do spár mezi kameny, které tvořily stěnu nádrže. Jak se cisterna plnila, chladná voda se ho snažila zadržet, ale on usilovně šplhal vstříc mozolnatým rukám, které se chystaly ho vytáhnout.

„Až se to naplní ke značce,“ funěl na ty nahoře, „otevřete propusť do lázní.“

Pak se svalil na záda na mozaikovou podlahu caldaria a celý se po tom nepříjemném zážitku roztřásl. Cítil chvění valící se vody jako dusot kopyt tisícihlavého buvolího stáda. *To bylo o chlup*, pomyslel si, překulil se na tyrkysových dlaždičkách a vstal.

Na chodbách velitelství poprskávaly pochodně a plnily vzduch ostrou vůní jalovcové pryskyřice. Ahmet vkulhal do atria, které se rozkládalo před vlastními místnostmi velitele tábora. Zenobiini strážní, divoce vyhlížející Baktrijové ve vysokých turbanech, s hákovitými nosy a plnovousy spletenými do dvou špičatých kuželů, ho zastavili a zběžně prohlédli. Baktrijové byli pouze jednou skupinou mezi tisíci žoldnéřů, které Hedvábná Vévodkyně shromáždila pod svými prapory. Byli zde blemmenyjští lukostřelci, aksumitští kopiníci, arabská lehká jízda, indičtí a sogdijští jízdní lučištníci a jízda, nespočet Tanukhů a také perská těžká jízda *acataphracti*, které přivábila vidina královnina zlata. V tomto chaosu kmenů a klanů se nabatejská kavalerie a těžká pěchota, se svou kázní a schopným velením, vyjímaly jaksi nepatřičně. Když se Baktrijové ujistili, že není nebezpečný, vpustili Ahmeta do bývalých tribunových kanceláří.

Zenobia vzhlédla od masivního mramorového sedadla, které používala místo stolu, a usmála se. Dlouhé vlasy měla stažené na temeno. Její tajemníci a písaři byli rozesazeni u malých přenosných stolků podél stěn a dvě služebné, sedící na zemi na polštářích, šily. Královna odložila jezdecký oděv z těžkého hedvábí a měla na sobě pouze jednoduchou tuniku a plátěné leginy. Symbol její moci, těžký zlatý náhrdelník, ležel na psací ploše před ní. Na levé tváři měla šmouhu od inkoustu. Ahmet se poklonil a všiml si, že jeho kilt je potrhaný a zablácený.

„Nehodí se, aby se prostý kněz koupal dříve než jeho královna," řekla pobaveně a vážněji dodala: „Nejsi zraněný?"

„Ne," odpověděl a setřepával kousky bláta, které mu ulpěly na tunice. „Lazaret je skoro připravený. Lázeň je horká a v nádržích je voda. Římané uzavřeli výtok z akvaduktu a dalo nám trochu práce, než jsme ty kameny vylomili."

Zenobia přikývla, sklonila hlavu na stranu a vážně se na něho zadívala. Pak pokynula hlavou a přistrčila směrem k němu několik papyrů. Všiml si, že odložila i prsteny se smaragdy a lazurity. Nehty na rukou měla krátké, protože při jízdě na koni většinou používala rukavice.

„Byla bych ráda, kdyby sis pročetl tato hlášení – vím, že umíš latinsky, stejně jako řecky a egyptsky. Myslím, že jejich obsah chápu, ale chci mít jistotu. Až s tím budeš hotov, vrať se, ale ne dřív než při nástupu druhé hlídky. Do té doby budu mít ještě práci.“

Ahmet mimoděk povytáhl obočí; druhá hlídka střídala téměř o půlnoci. Nicméně se uklonil a odcházel. Přes její žert ho napadlo, že teď, když mají horkou vodu, by mohl zajít do lázně a konečně se pořádně vydrbat.

# # #

Když zvon ohlásil druhou hlídku, Ahmet se opět blížil ke kancelářím velitele tábora. Dva Baktrijové, kteří zůstali na stráži, ho nechali v klidu projít a ani se nehnuli ze svého postavení ve stinném koutu chodby.

Úředníci a písaři už byli pryč, královna seděla sama a jediným zvukem bylo škrábání pera na drsném papyru.

Kromě hlídek celý tábor spal, vojáci byli unaveni namáhavým pochodem z Damašku. Armáda postupovala pomalu, protože každá její součást měla vlastní režim pochodu a zastávek. Třetího dne pochodu Zenobia provedla reorganizaci celého pochodového proudu, což je zase o něco zdrželo. Teď byla armáda rozdělena do čtyř skupin – lehká jízda, bez ohledu na kmeny nebo národnost, pod velením ibn Adiho a Mohammeda, který byl jeho velícím důstojníkem. *Cataphracti* a *clibanari* – muži urozeného původu – v těžkém brnění a na stejně obrněných koních, ozbrojení kopími, těžkými palcáty a dlouhými meči, byli pod velením královnina bratrance Zabdy zrodu Odenathů. Množství pěších lukostřelců, kopiníků a prakovníků velel Akhimos Galerius, syrský princ, který sloužil v armádě východního císaře. Nabatejci však dále zůstávali ožehavou záležitostí; Aretas se odmítl vzdát své osobní gardy, která čítala ne méně než dva tisíce těžkooděnců na koních. Zenobia ho pak chtě nechtě musela jmenovat velitelem záloh, do kterých spadala její vlastní garda a oddíl perských rytířů z jižního Iránu. Další Zenobiin bratranec, Zabbai, měl na starosti přepravu nákladů a lazaret.

Ahmet tiše seděl, oba svitky položil před sebe a čekal, až si ho královna všimne.

Psala rychle, krátkými pevnými tahy. Měla ostrý profil, vysoké čelo zdobilo nádherně klenuté obočí. Světlo svíček dopadalo na její křehkou šíji a uši jí zdobily drobné kruhové náušnice s malými rubíny. Nadloktí jí obepínaly zlaté náramky ve tvaru hadů s lesklýma očima z černého jantaru. Když ji takhle viděl, s jemnou zlatou síťkou na vlasech, něco to Ahmetovi připomnělo. Když se však snažil vzpomínku zachytit, rozplynula se a zmizela.

Dopsala, posypala dokument jemným pískem a osušila pijákem. Krátce se na Ahmeta usmála, přidala pečeť z rudého vosku a bylo hotovo.

„Tak," vzdechla unaveně, „četl jsi ta hlášení?"

Ahmet přikývl.

Zvedl se a pomohl jí vstát. Musela si protřepat levou nohu, která ji od dlouhého sezení rozbrněla. „Za touto místností je schodiště vedoucí na střechu, pojďme tam."

Vzal lucernu, která spolu s doutnajícím troudem ležela vedle sedadla. Zapálil knot a zvedl ji do výše ramen. Královna odsunula závěs v zadní části místnosti, za kterým byla krátká chodbička. Z ní doprava vzhůru vedlo úzké schodiště. Po chvilce stoupání po sešlapaných schodech se dostali na střechu. Nad každou místností pod nimi byla klenba složená z trojúhelníků, takže střecha budila dojem kopcovité krajiny s údolími. Zenobia opatrně našlapovala a vyhýbala se břidličným deskám a červeným páleným taškám, kterými byla střecha místy pokryta. Za okamžik došli k části, která přiléhala k lázním. Obě budovy oddělovala úzká temná ulička. V táboře bylo vidět několik osamělých světel. Byla tma a nebe plné hvězd.

Zenobia si sedla a opřela se zády o zídku.

„Posaď se," řekla a sfoukla lucernu. Sedl si potmě vedle ní a s údivem zjistil, že je tam připravená silná vlněná přikrývka. Ve vánku, který přicházel od hor, cítil jemně kořeněnou vůni jejích vlasů. Královna přetáhla další přikrývku přes sebe a přes kněze a sedla si o něco blíže. Ahmetova paže se jakoby sama od sebe ovinula kolem jejího pasu a těsně ji přitáhla. Lehce vzdychla a položila mu hlavu na hruď. Její drobná ruka našla jeho.

Po chvíli, kdy si myslel, že usnula, a měsíc už vystoupal nad vrchy, se zachvěla a stiskla mu ruku.

„Četl jsi ta hlášení?“ zeptala se ospale.

„Ano,“ řekl chraplavě. Její teplo ho vzrušovalo.

„A co si myslíš?“

Teď bylo na něm, aby vzdychl. Hlášení, která poslali kupci z přístavů v Alexandrii, Tyru, Sidonu a – což bylo nejhorší – Caesarei Martimy, hovořila stejně. I když se tomu zpočátku zdráhal uvěřit, nyní se zdálo, že nezbývá nic jiného.

„Myslím, že tvůj agent v Caesarei má pravdu. Tři legie, které císař vyslal na pobřeží, se nevracejí. Dvě legie, které císař slíbil tvému věrnému Adathovi, nejsou k nalezení. Jsme sami a Šáhinova armáda v Antiochu je připravena ovládnout celé pobřeží. Chceš pokračovat dál na sever?“

Zenobia se zavrtěla a sklouzla mu do klína. Na okamžik se mu zatmělo před očima. Když se vzpamatoval, opírala se mu hlavou o hruď, on měl ruce zkřížené na jejích prsou a nos a ústa v jejích vlasech.

„Je to už téměř čtyři sta let, kdy král Palmyry musel čelit většímu nebezpečí. Rozprášil Peršany v bitvě u Nicephoru v době, kdy impériem zmítala občanská válka. Císař Gallienus jej odměnil titulem *dux Romanorum et restitutor totius Orientis*. Od těch dob stojí králové a královny Palmyry po boku impéria a chrání je proti Peršanům. Má jmenovkyně, první královna Zenobia, si vzala císaře Aureliana a vzdala se trůnu ve prospěch svého bratrance Timolause. Je mou povinností chránit tyto země proti vetřelcům.“

„I tehdy,“ zašeptal jí Ahmet do vlasů, „když tě Řím opustí?“

Hořce se zasmála. „Řím požaduje, ale neslibuje. Protože jsme vždy stáli po boku impéria, předpokládá se, že tomu tak bude navždy. Aretas mi to připomíná s každým východem slunce. Přesto ale… Heraklius je moudrý vládce a zároveň mazaný. Pokud stáhl své síly ze Sýrie, bude to proto, že připravuje nějakou novou strategii. Jsem si jista, že tyto provincie nevydá napospas. Když pro nic jiného, je to Říman, a vzdát se zdejších daní by pro něho bylo bolestivé! V této strategii máme úlohu, kterou zatím neznáme. Pokud ji správně sehrajeme, mělo by všechno jít dobře.“

„Zdá se mi, že se tvoji velitelé obávají střetu s Peršany," řekl zvolna Ahmet. „Jsou nejistí a váhají. Jestli se dozvědí, že Římané nepřicházejí, mohli by zmizet v poušti."

Zenobia si rozhořčeně odfrkla. „Znám je. Jsou slabí. Mezi sebou hovoří o velkých snech a plánech, ale když uštvou jelena, nikdo z nich se ho neodváži zabít. Budu to muset být já, kdo mu vrazí oštěp do srdce. Ať jeho parohy budou jakkoli ostré. Dokud je povedu, půjdou za mnou – co pohne s mužem lépe než jeho pýcha? Jestliže já, žena, vyzvu Perského tygra, jak by potom mohli říci, že nebyli také tak stateční? Půjdu na sever a oni půjdou za mnou. Šáhinova armáda je sice veliká, ale není s ním Kanec. Takže Šáhina porazím."

Ahmet se zasmál a přitiskl ji k sobě. S úsměvem se k němu obrátila.

„Tys vítězná, vévodkyně, tys vítězná."

Drze pokrčila nos, ale pak se o něho zase unaveně opřela.

„Děláš si ze mě legraci, za to bych tě měla dát setnout."

Ahmet se naoko otřásl a zeptal se: „A kdo ti pak bude zpívat ukolébavky, Písečná královno?"

„Nikdo, zase budu sama."

Dlouho tiše seděli a pozorovali zvolna se otáčející hvězdnou oblohu. Měsíc začínal klesat. Noc končila. Z pouště sem přicházel chladnější ranní vítr.

„Nevykládej si to špatně, má paní, ale proč sis mě tolik oblíbila? Vždyť nejsem zdaleka nejhezčí, a už vůbec ne nejbohatší. Nejsem urozeného původu a mé poslání je nejisté. Přízeň, kterou mi projevuješ, musí pro tebe mezi těmito lidmi být spíše nevýhodou. Například Aretas, jeho pohled je stále plný nenávisti."

Zenobia se zasmála a klepla ho přes nos. „Ty jsi ale chlap! Nikdy jsem nepoznala nikoho tak pochybujícího. Tohle všechno hraje pro tebe, hlupáčku. Nikdo, dokonce ani ten nadutý Aretas, tě nepovažuje za nic jiného než za letní romanci – tajuplný egyptský kněz, který uvízl v tenatech vypočítavé ženy. Když o tom mluví u svých táborových ohňů, říkají, že obcováním s tebou se snažím získat přízeň dávných bohů. Šlechtici dělají šťavnaté narážky na můj vkus, pokud jde o muže. Nikdo z nich v tobě nevidí nejmenší překážku v plánech, které se mnou mají."

„Jak v tom můžeš žít?“ zamračil se Ahmet.

„Do toho jsem se narodila,“ odvětila klidně. „V tom jsem vyrůstala. Jediná dcera domu Septima Palmyrského je buď výhrou nejvyšší nebo je sama vítězem a bere vše. První, na co si z dětství vzpomínám, je šarvátka mezi dvěma mými tetami o místo v pohřebním průvodu mé matky. Tak to bylo a tak tomu bude i nadále. Jsem s tebou ráda, protože máš dobré srdce a málo o mně víš. Ty mi dáváš naději, že mohu být jednoduše sama sebou, ne královnou, intrikánkou, ne jazýčkem vah, na jehož vychýlení závisí osud impéria, ale ženou, která se prostě jenom jmenuje Zenobia. Neúspěšná básnířka a milovnice věd.“

Ahmet přikývl. Měl dojem, že jí rozumí.

„Na jedno se tě ale musím zeptat, Ahmete. Nedělám to ráda, ale musím.“ Otočila se tváří k němu a náhle byla velmi vážná. „Brzy svedeme bitvu a já povedu své muže do nejhustší vřavy. Kdybys v ten den mohl být po mém boku a chránit mě, byla by to pro mě veliká čest.“

„Chránit, tebe?“ zeptal se nechápavě. „Nejsem přeci žádný válečník.“

Smutně se pousmála. „Ale jsi, milý příteli. A ten nejpotřebnější. Persie proti nám vytáhne nejen se svými ozbrojenci, ale také s magií a strašlivými kouzly. A právě od tebe potřebuji, abys odvrátil černou magii, která bude namířena proti mně.“

„Ale, myslel jsem, že Aretas…“

Zenobia zavrtěla hlavou a položila mu prst na ústa. „Jestli padnu v bitvě, bude velení na něm. On a jeho kouzelníci mají chránit armádu jako celek a já věřím, že to dokáží. Ale Peršané nejsou hlupáci a vědí, kdo proti nim bude stát. Já budu jejich hlavním terčem. Všechnu svou sílu zaměří na to, aby především zničili mě.“

Její prosebné oči zlomily poslední odpor.

„Samozřejmě, budu s tebou.“

Na ztraceného žáka už úplně zapomněl.

# # #

Čtyři dny poté, co Zenobiina armáda obsadila Denabu, seděli Ahmet s Mohammedem ve svých místnostech na velitelství a hráli

hru, kterou kněz dostal darem od jednoho z indických důstojníků. Mohammed posunul jednoho ze svých jezdců podél pravé strany hrací desky. Ahmet se zamračil; Arab hrál velice agresivně a Ahmet se stále snažil představit si další tahy na černočerveně kostkované hrací ploše. Posunul svého slona doprava, aby vykryl útok jezdce.

Mohammed stále ještě studoval rozehranou situaci, když se ozvalo prudké zabušení na dveře. Oba se naráz otočili, když dovnitř vpadl jeden z tanukhských zvědů, ještě plný prachu cesty. Padl na kolena a dotkl se čelem dlažby.

„Pozdrav a požehnání!“ vyhrkl. „Přináším zprávy ze severu. Perská armáda překročila Orontes u Arethusy.“

Mohammed okamžitě vyskočil. „Kolik mají mužů? Je s nimi Kanec? Mají nějaké slony?“

Zvěd si sedl na paty. Tvář měl zrudlou námahou. „Jezdec, který mi zprávu předával, říkal, že armáda čítá šedesát tisíc Peršanů pod prapory princů Šáhina a Rhazatese. Neviděl žádné slony.“

„Výborně, Abu Kabire. Postarej se o svého koně a nikomu dalšímu to neříkej.“

Tanukh zčervenal pýchou, že si ho jeho velitel pamatuje jménem, poklonil se a odešel. Mohammed se otočil k Ahmetovi, který stále s nepřítomným výrazem studoval hrací desku.

„Arethusa je odtud devadesát mil severně, příteli. Bitva je blízko. Šáhin tu bude za šest dní. A jestli spěchá, ještě dřív.“

Ahmet přikývl a mrzutě potřásl hlavou. Jeho pozice byla neudržitelná. Vstal a vzal si brašnu a hůl. „Řekneš to královně?“

Mohammed přikývl. Samým vzrušením skoro poskakoval.

„Dobře. Měl bys poslat nějaké jezdce po cestě do Palmyry, jestli nepotkají Vorodese a jeho armádu. Královna se rozhodně nebude chtít pustit do bitvy bez posil.“

Arab se zastavil u dveří a přeměřil si Ahmeta, který si zapínal opasek. „Takže ty jsi teď generál?“

Ahmet se krátce usmál a zavrtěl hlavou. „Ne, to jsi přeci ty. Ale přesto jsem o ní něco slyšel. Půjdu se podívat, jak to vypadá v lazaretu. Ty musíš jít za královnou.“

KONSTANTINOPOL, POBLÍŽ HIPODROMU

„Zdá se, že tvůj přítel našel poslední tajemství, Peršane," řekl výsměšně Gaius Julius.

Abdmachus zaklel a začal se škrábat v řídkých vlasech. Úzká ulička, sevřená z jedné strany obytnými domy a z druhé skladišti, se náhle rozšířila. Řadu domů na severní straně narušovala zející průrva. Ze změti zčernalých cihel, kamene a ohořelých trámů se zdvíhaly zbytky očazených zdí. Místní děti prolézaly ruiny a hledaly, co by se jim hodilo. Zatažené nebe a lehký kouřový oblak nad městem jen umocňovaly dojem zmaru.

„Knihovna bude určitě zničena," řekl Maxian dutě. Krista se o něho opírala, paže měl položeny přes její prsa. Její prsty mu pevně svíraly předloktí. Na hlavě měl široký kožený klobouk, který je oba chránil před mrholením. Krista byla v tmavě zeleném plášti, pod ním hnědou tuniku a na nohou měla šněrovací boty. Maxian byl celý v černém a šedém – taková byla i jeho nálada.

„Možná ne, princi," ozval se tiše Abdmachus. „Byla ve sklepení a velmi dobře chráněna kouzly a zdmi z kamene i dřeva."

„Pravda." Princ v sobě cítil ponurou rozhodnost. Během rychlé cesty z Ostie do hlavního města Východní říše došel k určitým závěrům o svém protivníkovi a síle, kterou bude potřebovat, aby ho přemohl. Jestli je kvůli tomu vhodné vyrabovat sklepy mrtvého antikváře ho v tuto chvíli vůbec netížilo. Nikdo to tu nehlídá, takže příbuzenstvo, které by to tady snad mohlo zdědit, buď není ve městě nebo ho to nezajímá nebo prostě neexistuje. „Gaie?"

„Ano?" ozval se Říman a přestal se rozhlížet po okolních staveních.

„Přeptej se, jestli je to na prodej a za kolik. Pokud si to budeme moci dovolit, kup to. A ještě, budeme potřebovat nějaké ubytování poblíž – zajisti to. Já s Kristou se vrátíme do přístavu, dohlédneme na vyložení našich věcí a vyrovnáme se s kapitánem Ziusudrou."

# # #

Gaius Julius sledoval mladý pár, který ruku v ruce zvolna kráčel ulicí. S povzdechem si zamnul nos a vzpomněl si na své dávno ztracené mládí. Stále mrholilo. Obloha zůstávala stále stejná, snad jen ještě více ztmavla.

„Uf," ulevil si a otočil se na drobného Peršana. „Zase na nás zůstala špinavá práce. Co jiného se dalo čekat?"

Abdmachus zvedl hlavu a zajímal se: „Jak ten dům ale získáme? Jestli tu nejsou žádní příbuzní, může soudu trvat měsíce, než rozhodne."

Gaius Julius se zasmál a poklepal na těžký váček zlatých *aureů*, který měl zavěšen na opasku. „Bez obav, příteli. Kdysi jsem měl co do činění s mužem, který své živobytí založil na vyhořelých domech. Pár triků bych si ještě mohl pamatovat. Pojď se mnou, můj drahý příteli z ciziny, a já ti ukážu, jak dokáží ctihodní otcové Říma smlouvat nad zhroucenými sny svých bližních."

# # #

„Na tom domě byl dost velký dluh na daních," řekl Gaius Julius pedantsky. „Nějakých šest tisíc *aureů*, abych byl přesný."

Maxian, který seděl na stoličce v kabině *Nisira*, sebou při té sumě trhl. Starý Atreus si dal práci, aby svým synům vtloukl do hlavy tradiční římskou šetrnost. Díky tomu měl Maxian výraznou nechuť k jakýmkoli větším výdajům.

„Takže? Budeme se tam muset prokopat tajně?"

„To snad ani ne," zašklebil se Gaius Julius. „Podařilo se mi to celé koupit za čtyři tisíce *aureů*, nepočítaje úplatek pro tajemníka městské správy. Zdá se, že ten dům měl nevalnou pověst, a díky tomu, za jak podivných okolností skončil, je prakticky neprodejný."

„Jak se mluví o té potvoře?" Maxian už něco slyšel na celnici v přístavu. „Že se pod domem probudil drak, dštil plameny a síru a pak odletěl na východ?"

Abdmachus se zakuckal a přikryl si ústa dlaní. Zdálo se, že se směje.

Gaius Julius si ho změřil a položil na okraj stolu kožený měšec. „Žádný drak, můj pane, spíš myslím, že to byl čaroděj. Mluvil jsem se dvěma mladíky, kteří v tom domě sloužili, a ti mi potvrdili, že

jejich pán Bygar Dracul měl záhadného hosta z Východu chvíli před tím, než došlo k výbuchu a požáru. Mám dojem, že se domlouval s perským nepřítelem…“

Maxian se chvíli díval do stropu a uvažoval. Malá místnost byla vyhřátá kovovými kamínky, která stála u stěny. Krista balila jejich věci a právě svinovala pokrývky a prostěradla z postele u protější stěny. Okamžik ji nepřítomně sledoval. Vlasy stažené dozadu jí spadaly na útlá záda. Její pohyby byly jisté a přesné. Uvědomil si, že od chvíle, kdy opustili Řím, polevil nápor na jeho mentální obranu.

„Kde jsou teď ti sluhové? Budeme je muset vyslechnout.“

Gaius Julius se znovu usmál, přistoupil ke dveřím kajuty a zabušil na rám. „Pochopil jsem – jsou to sice cizinci a je jim špatně rozumět, – že patří k inventáři. Tak jsem jim oznámil, že mají nového pána. Udělalo jim to opravdovou radost, i když ne takovou jako tajemníkovi. Když jsem mu řekl, že dům koupil Asklepiův kněz, mohl se radostí zbláznit. Mám dojem, že příliš věří těm řečem okolo.“

Dveře se otevřely a nízkým otvorem se dovnitř protáhli dva mladíci. Byli štíhlí, s dlouhými rovnými vlasy a štětinatým obočím. Na sobě měli tuniky v břidlicové šedi a na levé ruce měl každý stříbrný náramek. Ten vyšší, s hluboko posazenýma tmavě hnědýma očima, stál v popředí. Jeho druh se v kabině zřejmě necítil dobře, hrbil se a mnul si ruce.

„Pane,“ řekl ten vyšší, poklekl a dotkl se čelem podlahy, „jsme bezmezné šťastni, že budeme v tvých službách.“

Maxian si poposedl a ucítil zamrazení v zádech. V očích obou mladých mužů viděl bolest. Cítil jejich trápení, stejně jako kdysi vnímal utrpení mužů ve vojenském lazaretu.

„Vítejte,“ odpověděl a vstal. Přešel k prvnímu a dotkl se pramene vlasů, který mu spadal na záda. „Máte nějakou bolest?“

„Ano, pane,“ odpověděli oba najednou, dotkli se čelem země a sípavě oddechovali.

„Snad bych vám mohl ulevit,“ řekl princ, když ucítil chvění v paži. „Jak se jmenujete a odkud jste?“

Krista sbalila poslední přikrývku a se zívnutím se usadila na posteli.

HLAVNÍ TÁBOR, SAMOSATA

Pod Dwyrinovýma nohama se zvedl prach, když se zastavil u terčů lukostřelců. Na opálené pokožce rukou a krku zůstávalo několik loupajících se strupů. Na zádech měl šest tenkých, dosud vystouplých jizev. Stále měl nutkání se drbat. Stejně jako Eric a Odenathus měl na sobě hrubě šitou bílou plátěnou tuniku a hnědé plátěné kalhoty. Vlasy vyšisované sluncem na zátylku držel tenký kožený proužek. Zamžikal proti jasnému nebi. Na této planině už strávil druhý týden.

Válka byla ve vzduchu, přestože v okolí tábora ani města nebyli spatřeni žádní Peršané. Dwyrin nevycházel z vnitřního tábora, ale slyšel Blanca a tribuna hovořit o prodlužování příkopu a stavbě nových stanů. Obličeje starších kouzelníků se protahovaly s každým dalším žhavým dnem. Nováčkům zatím nikdo nic neřekl. Namísto toho jim Blanco dával neustále do těla.

Všichni čtyři vstávali před svítáním a Blanco je hodinu honil kolem vnitřního tábora. Museli s ním držet krok. Dwyrin měl vcelku dlouhé nohy, ale Zoe a Eric měli co dělat. Zoe to nikdy nekomentovala a vždy doběhla na svém místě těsně za Dwyrinem. Jen se snažila nedávat najevo, jak musí lapat po dechu. Eric vždy teatrálně kňučel a padal na kolena před jídelním stanem, aby si vyprosil trochu vody. Blanco si ho nevšímal, pokud neměl pocit, že se chce ulejvat. Pro flákače měl vždy připravenu pěst nebo botu se cvočky.

Většinu dní trávili bojem s holemi; Blanco jim nedovolil ostré zbraně.

„Meče nejsou pro děti," prohlásil a nevšímal si vzteklých pohledů, které po něm vrhala Zoe. „Bude lepší, když se naučíte ovládat pastýřskou hůl než gladius."

Přesto Dwyrin každý večer uléhal plný škrábanců a s rozbolavělými kostmi. Colonna přicházel jen zřídka, ale jeho jazyk byl stejně nabroušený jako dříve. Tady v táboře se Dwyrinovi zdál

uvolněnější a méně poznamenaný strachem, ale jistý si nebyl, protože jeho smysly byly otupeny únavou a neustálou bolestí.

Blanco je poslal k terčům lukostřelců na severní straně vnitřního tábora pod opevněným náspem a palisádou, která ohraničovala území kouzelníků. Tam byl padesát stop dlouhý volný pruh, zakončený hromadami hlíny a balíky sena. Před každým balíkem byl vztyčen sloupek s deskou z houževnatého dřeva. Jak se Dwyrin blížil, viděl, že desky jsou oštípané a rozpraskané. V některých puklinách se leskly kousky kovu.

# # #

Čelo mu zaléval pot, když se několik stop od terčů zastavil a otočil. Blanco na druhém konci pozdvihl krátký luk.

„Hej!“ vykřikl centurion a černé opeření šípu se dotklo jeho tváře. Dwyrin tiše stál a nepřítomně hleděl před sebe. Před tím všichni čtyři celé dva dny sledovali létající šípy. Blanco vypustil šíp a ten jako blesk hvízdl stopu od Dwyrinova ucha. Hibernian rozšířil své vidění, aby vnímal všechno stejně ostře, a viděl rozechvělou stopu, kterou za sebou šíp ve vzduchu zanechal.

Blanco přiložil k líci druhý šíp. Dwyrin cítil napětí tětivy a centurionových svalů. Stáhl se, aby zmenšil okruh vnímání. *Vidět všechno bývá horší, než nevidět nic. Musíš vidět jen to, co je podstatné.* Zněl mu v hlavě centurionův hlas. Svaly povolily a smrt s měděným hrotem vyrazila vpřed. Nevnímal nic jiného. Dotekem vířící síly horkého ranního vzduchu a země odklonil šíp stranou.

Odenathus na opačné straně zatleskal. Blanco opět vystřelil. Letící šíp se změnil ve zvětšující se skvrnu a Dwyrin viděl jeho rotující opeření. Opět usměrnil sílu ve vzduchu mezi sebou a střelou a šíp se zabodl do země čtyři stopy vedle něho. Zašklebil se a trhl sebou, když Blanco vypálil čtyři šípy těsně za sebou.

S klením uskočil a tři šípy prolétly místem, kde byl ještě před zlomkem vteřiny. Jeden z šípů odklonil do trámů strážní věže po své pravici. Teď se potil ještě víc.

„Znovu!“ zavolal Blanco ze svého stanoviště. „A Eric si stoupne k tobě.“

# # #

Večer jim jeden z Hippocratů ošetřil zranění, která během dne utrpěli. Tribun a Blanco do nich na střídačku vtloukali dovednosti legionářů. Dwyrin každý večer padal vyčerpáním. Tisíce mužů, kteří se ukládali ke spánku do stanů, na tom nebyli lépe. Císařové rozhodně nenechávali otupit ostří svých armád nečinností.

NEDALEKO DOMU BYGARA DRACULA, KONSTANTINOPOL

Z rumiště ještě místy vystupovaly proužky dýmu. Okolní částečně vyhořelé domy byly strženy a ty méně poškozené, ale opuštěné, měly zazděné vchody. Nad městem visely šedivé mraky a vytrvale je halily do jemné vodní clony. Severní vítr byl chladný. Spáleništěm opatrně procházely tři postavy zahalené v dlouhých tmavých pláštích s kápěmi. Civilní hlídka, procházející ulicí je chvilku sledovala, pak ale ztratila zájem a pokračovala dál do okolních uliček. První postava, menší než ostatní, se náhle zastavila a pozorně se zadívala na schody vedoucí pod zem a částečně zavalené ohořelými trámy a zasypané popelem.

„Tady! Cítím porušení rovnováhy. Dole něco je."

Druzí dva přelézali rozvaliny, aby se také podívali. Každou chvíli hrozilo, že někam spadnou, ale nakonec se k prvnímu dostali bez nehody. Žár byl takový, že se malta a méně odolné cihly rozpadly na prach.

Jeden z nich poklekl vedle otvoru a rukou odhrábl drobnou suť. Pod ní se objevila zelenomodrá mozaika. Sotva se však dotkl dlaždic, rozsypaly se. O kousek dál byly přetaveny v mléčnou sklovinu.

„Sežeň dělníky, kteří nebudou mluvit," řekl klečící třetímu z nich. „Vyčistí schodiště. Tam dole budou chodby a prostory, které mohly uniknout požáru. Buď diskrétní, jak to jen půjde."

Třetí postava přikývla a vydala se zpět. Když byla z doslechu, druhý muž si stáhl kapuci a zdvihl tvář k šedivému nebi. Chladivý déšť byl příjemný. Voda mu stékala po neholené bradě. Protřel si oči.

„Vedl sis dobře," řekl prvnímu, který se hluboce poklonil. „Moji sluhové mi řekli, že ty i tvoji muži umíte mlčet. Velice potřebuji pomoc diskrétních lidí. Také se zmínili o tvé nedobré situaci. Budeš-li oddaný, pomohu ti ji zlepšit."

První muž se poklonil a zkřížil ruce na prsou. „To jsou krásná slova, princi. Jsou-li pravdivá, budeme tvými dlužníky. Odpusť mi mou upřímnost, ale naše historie je plná lstí a zrady. Neuvěříme snadno."

Princ přikývl; nic jiného nečekal. Sáhl do brašny na opasku a vyňal zlatou minci s otvorem uprostřed, zavěšenou na řetízku. Položil si ji na dlaň. „Důvěra musí být vzájemná. Dej mi příležitost, abych si ji od tvých lidí zasloužil, a já tě nezklamu. Řekni to svým představeným."

První postava opět přikývla. Ruka v rukavici se natáhla a zlatá mince na mosazném řetízku zmizela z princovy dlaně.

„Budou-li si to přát, navštívím tě a přinesu čerstvé zprávy. Nebudou-li chtít, už mě víc nespatříš."

Princ se lehce uklonil a postava odcházela přes rumiště podivuhodně jistým a lehkým krokem. Když zmizela z dohledu, nasadil si Maxian opět kápi. Byl unavený a déšť začínal nepříjemně chladit. Posadil se na rozpraskaný mramorový blok.

Ve vzduchu kolem sebe stále cítil ohromnou zuřivost a mohutnost ohně, který zničil dům. Sevřel pěsti, když se snažil představit si sílu, která to způsobila. Povzdechl si. Proti němu stojí síly mnohem větší; síly, které způsobily tohle. Byly vyvolány lidmi, nikoli něčím, co se svou mocí blíží bohům. Zabořil hlavu do dlaní. Byl tak unaven.

# # #

Krista drtila v hmoždíři hrst lesklých lístků, zelených na vrchní a hnědých na spodní straně. Stoupala z nich ostrá vůně. Když se jí zdálo, že je drť dost jemná, nasypala ji do hrnku s vodou, která se vařila na okraji ohniště. Malou kuchyňku naplnila příjemná vůně.

Usmála se, protože jí to připomnělo chladná rána na Théře. Zatímco voda bublala, připravila na podnos tmavý chléb a měkký sýr. Venku stále pršelo a na zahradě domu přibývaly kaluže chladné vody.

Maxian byl v zadním pokoji, pokřtěném na „studovnu“, neboť v něm shromažďovali věci z vyhořelého domu. Najmout si celý dům nebyl žádný problém, protože požár a podivné okolnosti, které ho doprovázely, vrhly stín na celé okolí. Mnoho lidí se odstěhovalo a tajemná skupinka ze západu měla na výběr z mnoha domů za směšné nájemné.

Abdmacha příkaz k prozkoumání ruin domu valašského kupce nesmírně potěšil. Jakmile dostal volnou ruku, vzpomněl si na to, co se naučil jako vykradač skalních hrobů v přízračných údolích v okolí Petry. I teď, za deště, byl někde ve sklepeních pod ruinami a pobízel své muže. Nepřetržitý proud poslů přinášel přes ulici očazené bedny, krabice a nesourodé zlomky, které se pak dávaly dohromady v přízemí najatého domu. Drobné stařeny – Krista neměla tušení, kde je Abdmachus sehnal – se probíraly troskami a oddělovaly kousky roztaveného skla a ohořelého papíru.

Při pohledu na Abdmachův zápal se Gaius Julius neubránil výbuchům smíchu: „Vykradač hrobů zůstane vykradačem hrobů!“

Když vešla, Maxian ani nevzhlédl od stránek, které pročítal. Byl pobledlý, jak trávil všechen čas prohlížením kořisti nebo ve sklepeních naproti. Také citelně zhubl. Položila hrnek s nálevem vedle něho, ale z dosahu loktů, neboť si časem vypěstoval velmi užitečnou dovednost: v zamyšlení shazovat všechno na zem. Posadila se na pohovku pod oknem a pozorovala deštivou clonu venku. Okolní budovy, dokonce i veliký palác na jihovýchodě, nebyly skoro vidět. Ve městě byla stále mlha. Ohně Avarů, kteří je obléhali, také vzduch nijak nezlepšily; i v jasných dnech se nad městem vznášel opar.

„Princi, musíš vypít něco horkého, je chladno.“

Maxian zamžikal a vzhlédl. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, kdo to vlastně přišel, ale pak se usmál a opřel se o vysoké opěradlo židle. „Ach! Děkuji. Nemáš taky… no ne, sýr!“

Až teď si uvědomil, jak strašný má hlad, a pustil se do jídla. Když snědl všechen chléb, sýr a olivy v oleji, zafuněl a upil trochu

odvaru. Měl výraznou chuť i vůni. Hlava se mu pročistila a až teď si uvědomil, že celou dobu pracoval jako v mátohách.

Krista si stoupla vedle něho a začala obracet stránky. „Je to důležité?“ zeptala se trochu nejistě.

Maxian se podíval a zasmál se. „Asi moc ne. To jsou úvahy chaldejského architekta Varuse Trisgesena. Zajímal se o různé mechanismy a hodinové stroje. Doufal, že se mu podaří sestrojit tyhle věci, až bude mít čas. Jenom poznámky, nic víc.“

Krista obracela jednu stránku sem a tam, až se nakonec zeptala: „Chtěl postavit netopýra?“

Maxian si stránku prohlížel. Byla vlhká a část poznámek byla rozmazaná.

„Myslím,“ řekl a odložil ji stranou, „že pitval netopýry, aby zjistil, jak vypadají uvnitř.“

Krista se při té představě zašklebila a vrátila se na pohovku.

„Už jsi našel, co hledáme?“ zeptala se. Mluvila klidně, ale Maxian věděl, že ji tohle ubývání a nečinnost ničí. Nedalo se ale nic dělat. Zamyslel se. *Ona je rozený špión, ale koho já teď potřebuji špehovat?* Na okamžik měl pocit, že téměř udělal nějakou obrovskou chybu.

„Ne,“ odpověděl a odehnal nepříjemné myšlenky. „Chceme jít dál na východ, najít místo, kde jsou ukryty Dobyvatelovy ostatky. Doufal jsem, že najdeme nějaké zmínky o Sarkofágu dříve, než vyrazíme. Ten Dracul byl vášnivým sběratelem starých textů a artefaktů. Abdmachus myslel, že by nám pomohl zjistit, jestli tvůrci Sarkofágu zanechali nějaké záznamy.“

„Patřil k nim i tenhle Trisgesene?“

Maxian zčervenal. „Ne, jen jsem se probíral jeho *Meditacemi* mezi pročítáním ostatních knih. Ztráta času…“

Krista se postavila a svraštila hezký obličejík. Celá jedna stěna studovny byla zaplněna krabicemi s knihami, papyry a pergameny vytaženými ze sklepení. Mnoho z nich poničil oheň a voda, další byly v jazycích, které už dávno nikdo neznal. Založila si ruce v bok a otočila se k Maxianovi. „Než odjedeme, musíš to všechno přečíst?“

Maxian přikývl a trpce se ušklíbl. „Alespoň zběžně, abych věděl, jestli se nějak netýkají toho, co hledáme.“

„Jsou v řečtině nebo latině?“

„Proč?“ zeptal se rozpačitě.

Krista vytáhla z prostřed nejvyšší řady krabici a položila ji na pohovku. Vzala z ní knihu.

„‚*Sedm proti Thébám*‘,“ přečetla nahlas. „Od Řeka Eurípida.“ Krátce pohlédla na prince, který na ni udiveně zíral. „Nekoukej, jako by ti uletěly včely. Samozřejmě že umím číst jak řecky, tak latinsky. Kdybych neuměla číst a psát, nebyla bych své paní k ničemu.“

Hodila hru na zem a vzala další knihu. Maxian pomalu zavřel *Meditace* a uložil je na místo. Nepotřeboval špióna; potřeboval jen znovu rozumně uvažovat.

„‚*Druhá kniha o Atlantidě*‘,“ pokračovala, „‚*aneb Poučný příběh pro lehkověrné.*‘ Platón. To nevypadá na zlatníka, tesaře ani balzamovače.“

# # #

Krista s povzdechem odhodila další svitek do velkého proutěného koše, který koupila na Býčím trhu. Otřela usazený popel a bláto z velkého měděného tubusu v druhém koši a pokusila se ho vytáhnout. Byl těžký a jak jej tahala, voda v něm se přelévala z jednoho konce na druhý. Od požáru neustále pršelo a mnoho podzemních prostor bylo plných kalné vody. Nakonec nechala pouzdro být. Když se otočila zpět k pohovce pod oknem, zarazila se.

Abdmachus se svými osmi dělníky spěchal přes ulici. Na ramenou nesli dlouhou bednu. Slyšela, jak na ně pokřikuje. Vzápětí se ztratili z dohledu.

„Princi,“ obrátila se k Maxianovi, který už zase seděl na svém obvyklém místě a luštil dlouhý, zmateně psaný text. „Peršan něco našel a nese to sem.“

Maxian přerušil práci a promnul si oči. Soustředil se a dotkl se Peršanova vědomí prostřednictvím znamení, které mu vložil na čelo. Abdmachus byl bez sebe vzrušením. Maxian vstal a přerušil spojení. Vyvádělo ho z rovnováhy, když jeho mysl zaplavovaly pocity jiných.

V dolní kuchyni stál masivní dubový stůl. Dělníci, upatlaní od bláta a sazí, na něj s hlasitým žuchnutím bednu shodili.

„Pane, myslím, že jsme našli něco moc zajímavého!“

Kdyby byl Abdmachus psem, jistě by vrtěl ohonem, když za rukáv táhl prince ke stolu. Ten se mračil. Od té chvíle, kdy Peršana poznamenal, se jeho osobnost měnila. Jeho hrdost nahradila nesmírná servilita. Pracoval bez oddechu, aby vyplnil všechna přání svého „pána“, ale Maxian zjišťoval, že tím víc času musí trávit jeho řízením. Uvažoval, jestli by ho mohl znamení zbavit. Ke své hrůze si však nevzpomněl na žádný způsob, jak to udělat.

Skoro sedm stop dlouhá bedna byla vyrobena z prken pospojovaných čepy a kolíčky. Víko držely konopné provazy.

Abdmachus odstrčil židli, stoupl si na ni a začal rozvazovat uzly. „Pane, pokud se nemýlím, naše úsilí nám přineslo skvělé ovoce! Tenhle Bygar Dracul byl muž mnoha tajemství – a tím nikoli největším bylo jeho přátelství s Persií – ale mezi poklady, které nashromáždil, je jeden z nejúžasnějších výtvorů.“ Abdmachus supěl námahou, ale nakonec se mu podařilo odklopit víko. Nahlédl dovnitř, kam dopadalo světlo luceren zavěšených na stropních trámech, a spokojeně mlaskl.

„Ó ano! Pohleď, pane, na mistrovské veledílo!“

Maxian se nahnul nad bednu. Uvnitř, napůl zasypané pískem, popelem a kousky zuhelnatělého dřeva, leželo tělo muže nebo něčeho, co tak alespoň vypadalo. Princ se dotkl jeho krku a s údivem zjistil, že kůže je pružná a měkká. Pak prsty přejel po dlouhé vystouplé jizvě pod krkem a udiveně hvízdl.

„Ó ano, pane, je to úžasné dílo!“ mnul si Abdmachus ruce.

„Co je to?“ zeptala se Krista, která stála s Gaiem Juliem na druhé straně stolu. Prohlížela si tělo a vypadalo to, že každou chvíli začne zvracet. Nebyl na ně příliš hezký pohled. Žlutozelená pokožka byla poseta tmavými skvrnami, odřeninami a podlitinami. Prameny vlasů byly přilepené k lebce. Část těla a končetin pokrývaly zbytky tmavého pláště a tuniky stejně neurčité barvy.

„Paní, to je homunkulus!“ zajíkal se Abdmachus. „Nejmocnější z kouzel! Člověk sestavený z údů a orgánů mrtvých a kouzlem obdařený novým životem. Pohleď, jeho kůže…“

„Je sešitá,“ pokračoval Maxian, který zvedl pravou paži kreatury z jejího zemitého lůžka. Skláněl se těsně nad skvrnitou pokožkou, takže dobře viděl jemné linie stehů, kterými byly jednotlivé kusy

pospojovány. „Muselo trvat měsíce dát to dohromady.“ Pustil paži, která s křečovitě sevřenými prsty zůstala schlíple viset přes okraj.

„Gaie, Abdmachu, pomozte mi to tělo vytáhnout. Kristo, přines horkou vodu a nějaké hadry,“ rozděloval Maxian úkoly a začal odstraňovat přischlé hroudy.

O hodinu později už leželo nahé homunkulovo tělo na stole. Propálená tunika a rozedrané boty dohořívaly v krbu a Gaius Julius s Maxianem odklízeli poslední nečistoty. Homunkulus měl hrubou tvář a vysoké čelo. Paže byly dlouhé, zato nohy v poměru k tělu neúměrně krátké. Na trupu mel mnoho jizev po dávných zraněních. Zplihlé tmavé vlasy dosahovaly sotva k ramenům.

„Musel být někde nahoře, když vypukl požár,“ podotkl Abdmachus, když zametal písek s popelem a ukládal jej zpět do bedny, kterou odložili ke stěně kuchyně. Mezitím se na město snesla noc.

„Našli jsme to, když jsme se dostali k základům komína. Bylo to zasypané sutí a popelem. I skrze rum jsem vnímal jeho přítomnost jako skomírající plamen. Kdyby jeho pán nezahynul v ohni, možná by se to i dostalo ven.“

„Proč se vlastně tak staráme o to, že v domě byl takovýhle chodící jehelníček?“ zajímal se Gaius Julius.

Abdmachus si Římana změřil. „Takové stvoření je ideální pro delikátní úkoly, příteli. Mohl se seznámit s mnoha tajemstvími tohoto domu. Jestli znovu promluví, může nám prozradit mnoho o svém pánovi – možná i to, co potřebujeme vědět. Může být starý staletí. Tahle věc viděla…“

Maxian se nahnul nad tělo a prsty opatrně zkoumal tvář, krk a hrudník. Gaius Julius seděl na schůdcích do kuchyně, bledá Krista se posadila vedle něho, ale trochu se odtáhla. Gaius Julius předstíral, že si toho nevšiml. Princ začal tiše broukat nějakou melodii a za okamžik se kameny podlahy rozezněly hlubokou bručivou odpovědí, která vzápětí ztichla. Maxian zvedl hlavu a zadíval se do prázdna. Když byl zase schopen zaostřit, pokynul hlavou ke Gaiovi.

„Mohu ho oživit. Sežeň mi čerstvou krev. Asi tak galon.“

„É… krev? Jakou krev myslíš?“

Maxian se musel zasmát, když uviděl strach v očích mrtvého. „Stačí prasečí, Gaie Julie. Ale pospěš si, čeká nás spousta práce.“

Mrtvý odešel a vzal s sebou z kuchyně měděné vědro. Krista odešla nahoru. Maxian se zabalil do pláště a usedl na schod – v přízemí bylo chladno. Abdmachus seděl na židli, civěl na homunkula a něco si pro sebe mumlal.

# # #

Z Maxianových prstů vylétl jasně modrý výboj, zaprskal na homunkulově lebce a zmizel pod kůží. Princ byl zahalen horkým chvějivým oparem, prsty měl těsně nad hlavou kreatury. Tichým hlasem přezpívával zaříkání, které pomáhalo uklidnit vědomí a myšlenky. Abdmachus byl jeho kotvou, klečíc u stolu v kruhu namalovaném křídou a vysypaném stříbrným prachem. Mezi kouzelníky sršely modrobílé blesky a obklopovaly tělo na stole zářící koronou. Končetiny sebou trhaně cukaly. Maxianův hlas nabýval intenzity, jak do těla na stole převáděl sílu ze vzduchu a stěn.

Ve chvíli, kdy aura kolem těla přesně kopírovala jeho tvar, sebou trup trhl a otevřely se jasně žluté oči s červenými zorničkami.

„Aáách!“ Hrdlo homunkula bylo plné sazí. Rozkašlalo se to a zalapalo po dechu. Maxian se podíval na Gaia Julia, a ten se znatelným odporem přistoupil ke stolu a otočil tělo na břicho. Z pootevřeného hrdla se vyhrnula voda smíšená s popelem. Nad stolem se mihl blesk a zmizel v těle. S každým dalším zábleskem se stvoření napjalo a zaúpělo. Pak začalo pravidelně dýchat.

„Krev,“ vyhrkl Maxian na Kristu, když Gaius Julius otočil tělo zpět na záda a přidržoval je. Začalo se prudce třást. Přestože bylo tak blízko smrti a rozkladu, mělo neobyčejnou sílu. Římanovi naběhly žíly na čele a musel se napřít celou vahou, aby udržel tělo na stole. Krista na okamžik zaváhala, ale pak přikročila ke stolu. V jedné ruce držela plný měch, ve druhé trubici z prasečího střeva. Jeden konec trubice se jí podařilo zasunout do homunkulova hrdla, jehož hlava se v agónii zmítala ze strany na stranu.

Maxian mu sevřel hlavu dlaněmi, přesto měl co dělat, aby přemohl silné krční svaly. Krista s nepřítomným výrazem zasouvala trubici hlouběji do hrdla. Stvoření se ji snažilo prokousnout, ale

Maxian mu vrazil prsty do očních koutků. Homunkulus divoce bušil patami do stolu. Krista stiskla měch v podpaží a hustá krev začala plnit hrdlo probuzeného tvora. Křik vystřídalo nechutné bublání a krev se v rudých cákancích rozstřikovala po stole. Krista mu jednou rukou chňapla po čelisti a druhou držela trubici, aby se nevytrhla. Gaius Julius zaklel, když mu prasečí krev postříkala obličej a hruď.

Princovy prsty se roztančily nad tělem a náhle se pokožka kolem úst stáhla a pevně sevřela trubici. Krista si přitiskla ruku na ústa a odpotácela se dozadu. Gaius Julius, který ležel celou vahou na homunkulovi, zachroptěl a odvrátil se. Když Maxian viděl, že se trubice neuvolní, sevřel rozevřenými prsty lebku. Pod jejich tlakem se kost hluboko promáčkla a stvoření sebou škublo a ztichlo. Jeho oči na okamžik zazářily jasným bílým světlem. Pak princ uvolnil sevření a kost se vrátila na místo.

Gaius se těžce svalil ze zakrváceného těla na zem a začal zvracet. Krista se opírala o stěnu a skrývala tvář v dlaních. Jen princ a Abdmachus zůstali klidní. Maxian položil lehce ruku na homunkulův krk, kůže se vrátila na původní místo a trubice vyklouzla z úst, zanechávajíc na desce stolu tenkou krvavou stopu. Pak se to nadechlo a znovu otevřelo oči. Rudé zřítelnice se setkaly se soustředěným pohledem Maxianových hnědých očí.

„Zdravím," řekl s náznakem úsměvu. „Jsem tvůj nový pán."

Stvoření udeřilo hlavou o desku stolu a vydalo dlouhý, zoufalý vzdech.

# # #

Ozvalo se lehké zaklepání na zadní dveře kuchyně, kudy se vcházelo do zahrady tvořící střed obydlí. Gaius Julius zdvihl hlavu od práce – vytíral právě zbytky sražené krve smíšené s kousíčky tkáně. Klepání se opakovalo. Skrze matnou skleněnou tabuli vsazenou ve dveřích viděl obrys ruky. Rozhlédl se. Krista spala nahoře a Abdmachus s princem ve studovně vyslýchali homunkula.

Mrtvý povytáhl dýku z pochvy, přešel ke dveřím a natáhl se po zástrčce. Náhle se zarazil.

Vzadu přece není žádný vchod, uvědomil si. *Jak se tedy dostali do zahrady?* Pak se ale sám sobě zasmál a pobaveně zavrtěl hlavou.

Vždyť už jsem mrtvý, tak čeho bych se měl bát? Uvolnil zástrčku a otevřel dveře dokořán.

Přede dveřmi, na bledě modrém chodníku z šestihranných dlaždic, který vedl pod arkádami lemujícími zahradu, stály tři postavy. Tváře měly skryty v tmavě zelených vlněných kápích, dlouhé pláště jim splývaly z ramen až na zem. Postava uprostřed se opírala o hůl z bělostné slonoviny, vysokou jako dospělý muž. Křehká bílá ruka, která ji svírala, byla ozdobena úzkými náramky z tmavého kovu. Gaius Julius pocítil mírnou nevolnost a stiskl rty. Nehty na ruce byly dlouhé, vypilované do ostrých špiček a měly modročernou barvu jako krovky egyptského skaraba.

„Co… co chcete?“ zeptal se roztřeseným hlasem, ale hned se vzchopil. *Kdo je, aby se bál nočních fantomů? On, který si podmanil sílu druidů. On, který vybudoval impérium.*

„Přály bychom si,“ zašeptala drsně prostřední postava, „přátelsky pohovořit s pánem tohoto domu. Mluvil s jedním z našich přátel. Dal mu symbol.“

Ruka zmizela v záhybech pláště, a když se znovu objevila, ležela na ní zlatá mince navlečená na jemném mosazném řetízku. Gaius Julius přikývl a přivřel oči. Vzal minci do ruky. Líc zdobila podobizna císaře Augusta Galena, na rubu byla stylizovaná Maxianova busta. *Pamětní mince.*

„Předám vzkaz, počkejte zde.“

Vyšel po schodech do třetího patra. Ze studovny dopadalo na podestu nažloutlé světlo. Gaius Julius vešel dovnitř. Homunkulus seděl na židli uprostřed místnosti, oblečený v hnědé vlněné tunice. Měl shrbená ramena a vypadal, jako by se celý zmenšil. Maxian seděl na okraji svého stolu, Peršan přecházel sem a tam za homunkulem, Krista ležela zabalená v pokrývkách na pohovce pod oknem. Měla zavřené oči, ale Gaius Julius ani na chvíli nepochyboval, že pečlivě sleduje, co se kolem děje.

„Princi, jsou tu…“

„Jsme tady,“ ozval se za jeho zády chraplavý hlas, „jak si princ přál.“

Maxian zvedl překvapeně hlavu. Gaius Julius se prudce otočil a vytasil dýku. Ve dveřích stála žena a starý Říman ucouvl, když vešla. Dvě další ji následovaly. Maxian sklouzl ze stolu.

Žena byla vysoká téměř jako Maxian, s bělostnou pokožkou a tmavě rusými, téměř černými vlasy, které jí spadaly skoro do pasu. Jemná stříbrná síťka držela vlasy nad vysokým čelem, v uších se jí třpytily drobné rubíny. Plášť splývající z křehkých ramen odhaloval černý hedvábný oděv s kostěnými knoflíky. Byla štíhlá jako proutek. Světle růžové rty a přísné rysy jí dodávaly zvláštní krásy. Když se jí princ zadíval do lehce zešikmených očí, všiml si, že má tak světle modré duhovky, že se skoro ztrácejí v bělmu.

„Předal jsi znamení a slib, ó princi," řekla žena a vplula dál do místnosti. Byla bosa. „Přišly jsme, abychom si pohovořili."

Maxian stál, ruce za zády. I dvě ženy, které zůstaly stát u dveří, byly neobyčejně krásné. Jedna měla vlasy jak len, zlaté a dlouhé, druhá naopak černé a lesklé jako antracit. Pláště se jim mírně rozevíraly a princ pod přiléhavým hedvábím viděl bělostná stehna a křivky plných ňader. Vedle své paní však vypadaly jako pouhý mdlý odlesk její záře. Hvězdy vedle úplňku.

„To jsem učinil. Mluvil ten, jenž přinesl znamení, o mém návrhu?"

„Ano." Žena přikročila ke stolu a lehce se dotkla rozvinutého svitku. „Hledáš podporu ve svém úsilí. Můžeme ti ji poskytnout, pokud jsem dobře pochopila tvůj záměr."

S mírným úsměvem se obrátila k Maxianovi. Princ se zachvěl nad příslibem, který jí vyčetl z očí. Začal zhluboka dýchat a soustředil sílu, což se mu v posledních dnech dařilo stále lépe. V neviditelném světě vztyčil bariéru kolem sebe, Kristy a Gaia Julia. I Abdmachus, který se opíral o stěnu vedle pohovky, se zahalil do koule neviditelného ohně.

Žena se lehce, zvonivě zasmála. „Ó princi, hledáš spojenectví nebo moc? Nebudeme s tebou bojovat. Na to jsme příliš silní. Pokud nemůžeme být přátelé, ztratíme se. Jsme jako voda, která se rozestoupí před čepelí. Pokud budeme chtít, nikdo nás nenajde. Ten přede mnou mluvil o vzájemné důvěře. Chceš ovládat, nebo věřit? Chceš naše přátelství?" Nyní stála těsně u prince.

„Chcete si získat moji důvěru?“ Maxianův hlas byl vyrovnaný a pevný, přestože v místnosti bylo stále větší šero. Obě ženy v pozadí udělaly několik kroků dovnitř. Oheň v ohřívačích pohasl, zbyly jen žhnoucí uhlíky. Princ za sebou cítil, jak se Krista pod přikrývkami pohnula. „Chcete si získat mé přátelství?“

Žena se s rozpaženýma rukama obřadně uklonila.

Bohaté kadeře se jí svezly po bělostné šíji. „Jaká je cena princova přátelství? Co tě potěší, princi? Zlato? Šperky? Vražda? Já?“

Maxian se tiše zasmál, jen aby zakryl Kristino vzteklé zasyčení.

„Nejsem trouba,“ řekl pobaveně. „Důvěra a přátelství kráčí po dlouhých stezkách, královno. Musí být učiněn první krok. Já dám dar a vy jej oplatíte. Když obě strany seznají, že dar je přiměřený a vhodný, učiníme druhý krok.“

„Dobře řečeno,“ řekla královna, jako když másla ukrajuje. „Jaký je tvůj dar?“

„Úleva od bolesti, královno.“

Žena ustoupila o krok a v očích se jí zablesklo.

V úšklebku odhalila bělostné zuby. „Jak to myslíš? Co ty víš o bolesti?“

Maxian přistoupil ke stolu a vzal malou černou krabičku, která ležela mezi svícemi. Zaskřípění otevíraného víčka bylo jediným zvukem, který se v místnosti ozval. Vyňal z ní skleněnou lahvičku, v níž opaleskovala temně hnědá kapalina.

„Jsem léčitel, královno, a ovládám mnohá umění. V jednom z těch, kteří se mnou hovořili, jsem cítil chorobu. Cítím bolest, která i tvé kosti rozhlodává jako kyselina. Pokud budeš toto přiměřeně užívat, uleví se ti na celý měsíc. Časem, až si budeme navzájem důvěřovat, naučím tě, jak si to sama vyrobíš.“

Královna se zadívala na lahvičku s chladným výrazem, pak se otočila a zamířila ke dveřím. „Přátelství se nezrodí z otroctví, princi. Nepůjdeme stejnou cestou.“

Dveřmi zavířily černé pláště a Maxian zachytil smutný pohled plavovlásky.

Pokoj ztichl a Maxian vnímal, jak ženy vycházejí zahradní brankou. Když vyšly z domu, dlouze a těžce vzdychl a unaveně se opřel o stůl.

„Už odešly," oznámil. „Gaie, jdi zavřít zahradní branku."

Abdmachus usedl na podlahu a rukama si obejmul kolena. „To bylo… těsné, princi."

Maxian si Peršana přeměřil a pousmál se koutkem úst.

„Jsme dost silní. Mohli jsme ještě nějakou chvíli odolávat. Gaiovi ani Kristě by se nic nestalo."

Za princem se ozvalo lehké kovové cvaknutí. Otočil se a ještě zahlédl, jak Krista ukrývá pod pokrývku samostříl. Zachytila jeho pohled a trpce se pousmála.

„Kdybys ji chtěl, princi, zabila bych tě."

Maxian pokývl a obrátil se k homunkulovi, který celou tu dobu seděl bez hnutí uprostřed pokoje.

„Takže," řekl s lhostejným výrazem, „ty se jmenuješ Khiron…"

Hlava té věci se zvolna otočila a její žluté oči se setkaly s Maxianovým pohledem.

„Já jsem Khiron," řekl hrubým hlasem.

„Kdo je tvým pánem, Khirone?" zeptal se Maxian trpělivým tónem, jako by mluvil s malým dítětem.

„Mým pánem je Bygar Dracul," řekl, i když vypadal poněkud zmateně.

Maxian se nahnul a zblízka se zadíval do jeho plazích očí.

„Bygar je mrtev, já jsem teď tvým pánem. Jmenuji se Maxian Atreus. Dal jsem ti život. Stejně dobře ti ho mohu vzít. Teď sloužíš mně."

„Sloužím Maxianovi Atreovi," opakovalo to. Znenadání se homunkulus prudce postavil. Maxian, zjevně potěšený, o krok Ustoupil a založil si ruce na prsou. Mrtvý se rozhlédl, zdálo se, že teprve nyní si uvědomuje, co se s ním děje. Zvolna se rozhlížel po pokoji a krátce se pohledem zastavil u Abdmacha a Kristy. Pak se opět naléhavě zahleděl na Maxiana. „Ty jsi můj pán."

„Na co si vzpomínáš, Khirone? Co byla poslední věc, kterou jsi viděl?"

Homunkulus se zarazil a čelistní svaly pod poloprůsvitnou pokožkou se mu začaly napínat. Když to Krista viděla, začalo se jí zase dělat nevolno. Ta věc byla odporná jako had svlečený z kůže. Vrhla kradmý pohled na prince, ale ten se zdál být mimořádně spokojen s tím, jak se mu podařilo tělo oživit. Její ukazovák pod pokrývkou nahmatal spoušť samostřílu. Věděla, že ocelová šestipalcová střela by bezpečně zasáhla jeho hlavu. Téměř jistě by se mu trefila přímo do ucha. Byl by na místě mrtev. Stejně tak i Gaius Julius, který by se zhroutil jako loutka, které se přestřihnou vodící šňůry. Stejný osud by potkal i Khirona. Zůstal by jen Abdmachus. Sklouzla pohledem na Peršana, ale ten byl homunkulem okouzlen stejně jako princ.

Jsme mimo Západní říši. Možná jsme už dost daleko, abychom byli z dosahu kletby. Ale ještě ne, musím mít jistotu, že přežiju.

„Vzpomínám si na oheň," ozval se dutě hlas naplněný bolestí. „Můj pán hovořil v zahradě s důležitým návštěvníkem. Přivedl jsem jim ukázat chlapce; zvláštního malého chlapce se zlatorudými vlasy. Tomu zlověstnému muži se zalíbil a chtěl ho koupit… Pak z nebe udeřily blesky, oheň jasný jako slunce. Všechno hořelo. Skočil jsem do kuchyňského výtahu. Byla tam zima a tma. Všechno kolem padalo. Nemohl jsem se hýbat. Pak začala téct voda. Měl jsem jí plná ústa. Pak byla tma."

Homunkulus sklonil hlavu na prsa. Ruce se mu třásly. Maxian mu nadzdvihl hlavu, aby se mu mohl podívat do očí. Byly téměř zavřené.

„Khirone, jsi opět naživu. Můžeš chodit, mluvit, vidíš, slyšíš. Přikazuji ti, abys žil." Maxianova dlaň zazářila namodralým světlem, která se vpilo Khironovi do tváře. Oči se opět otevřely.

„Tvůj pán znal mnohá tajemství, Khirone. Jistě ses jich v jeho službách mnoho dozvěděl. Prozraď mi je, a budeš žít. Řekni mi, co chci vědět, a dostaneš krev. Čerstvou krev."

V Khironově tváři se uhnízdil hladový výraz. V očích mu stále žhnulo. „Krev?" zašeptal a prosebně zatahal Maxiana za rukáv. „Krev pro mě?"

„Ano, krev," odpověděl Maxian konejšivě. „Horkou, ještě pulsující ozvěnou srdečního tepu."

Khiron se zhroutil a udeřil hlavou o zem. „Ó pane, dej mi krev a budu ti navždy sloužit! Ptej se, a já odpovím!“

Maxian se mile usmál a pohladil homunkulovu hrbolatou lebku. „Neslyšel jsi někdy, že by tvůj pán mluvil o něčem zvaném Dobyvatelův Sarkofág? Má se za to, že tato věc je dávno ztracená.“

Khiron pootočil hlavu a opětoval princův úsměv, přičemž obnažil ostré černé zuby. „Ano, pane, mnohokrát. Můj předchozí pán po tom velice toužil – byla to právě ona schránka ze zlata a olova, která do jeho domu přivedla tajemného návštěvníka.“

Krista vycítila, jak se Abdmachus napjal; pohlédla na něj. Peršan civěl na homunkula vyděšeným výrazem.

„Pokračuj, věrný sluho,“ pobídl ho princ.

„O pane, Dracul znal mnoho věcí – byl to mocný kouzelník – ale toužil po stále větší síle, stejně jako Římané touží po zlatě. Shromažďoval tajemství a směnoval je za věci, které by ho mohly učinit ještě mocnějším. Ten tajemný si přišel pro laskavost a pán mu ji mohl poskytnout. Ten temný měl tajemství, po kterém můj pán toužil. Kdysi prý viděl rakev ze zlata a olova. Právě se chtěli dohodnout, když přišel ten oheň.“

Maxian držel homunkulovu hlavu a tiše pokračoval: „Kde je Sarkofág, Khirone? Co se o něm tvůj pán dozvěděl?“

„Ó pane, vyhnali mě z místnosti! Slyšel jsem jen útržky! Prosím, mohu dostat krev?“ prosila kreatura plačtivě. Maxian zvolna zakroutil hlavou. „Nejdřív promluv, a pak, snad, dostaneš krev.“

Khiron sklonil hlavu a po tvářích mu stékaly slzy smíšené s prachem. „Prosím, pane, jen doušek, jen co by se za nehet vlezlo!“

„Cos slyšel, když jsi odcházel z místnosti, Khirone?“ zeptal se Maxian ostřeji.

„Slyšel jsem, že se zmínili o místě. Tak strašném, že tam nemůže nikdo přežít. Má to být město daleko na východě. Temný ho nazýval Dastagird.“

Abdmachus překvapeně sykl. Kristě připadalo, že se Čím dál tím víc bojí.

„Dobře, dobře, Khirone,“ řekl princ a zvedl homunkula. „Dostaneš krev. Abdmachu, přines nějakou prasečí krev z kuchyně.“

Abdmachus se ani nehnul, jen dál hleděl s vyděšeným výrazem na homunkula.

„Abdmachu?“ Maxian k němu překvapeně přistoupil.

„Kdo… kdo byl ten tajemný?“ zmohl se konečně Abdmachus na otázku.

Khiron se otočil a trochu se před princem nahrbil. Zašklebil se, když uviděl Abdmachův strach. „Můj předchozí pán ho oslovoval jménem. Říkal mu Dahak.“

Abdmachus úplně zbledl a podlomila se mu kolena. Maxian k němu přiskočil a zachytil ho. Peršan mu pevně sevřel paže.

„Co je?“ vyzvídal Maxian, protože Abdmachus vypadal, jako by udeřila jeho poslední hodina. „Kdo je Dahak? Kristo, zbylo něco k pití?“

Maxian opatrně položil stařík na zem a hlavu mu podložil svinutou přikrývkou. Krista vzala ze stolu džbánek se zbytkem horkého odvaru, nadzdvihla si šaty, poklekla a naplnila šálek. Princ přitiskl nádobku z jemného porcelánu k Abdmachovým rtům. Stařík se s povděkem napil. Byl bílý jako křída a na čele mu naběhly žíly.

„Ó pane,“ zašeptal. „To je strašlivé jméno. Je to jméno dávného démona, které se táhne staletími. V knihách o smrti stojí vysoko v Ahrimanově radě pánů temnot. Muž, který vzal takové jméno za vlastní, musí být mocný kouzelník. Už před tím jsem se bál, že v domě naproti přebývalo něco mimořádně silného. Jeho ozvěnou ještě zní zbytky zdiva a dlažby uprostřed domu. Jako by tam zakořenilo zlo.“

Maxian se na drobného čaroděje vážně zadíval. Prsty přitisknutými k jeho krční tepně cítil nepravidelný puls. „Neboj se, příteli, nezemřeš. Mnoho jsi pracoval a potřebuješ spánek a odpočinek. Dokončím, cos začal. Řekni mi jedno – kde je ten Dastagird? Je to opravdu tak daleko? Za jak dlouho se tam můžeme dostat?“

Abdmachus bolestně vzdychl. „Dastagird je pevnost *magi*. Leží na březích Tigridu, necelých dvacet mil severně od perského hlavního města Ctesiphonu. Je to uzavřené město, kam mohou jen mobehedáni a jejich sloužící. Jednou, když jsem byl velmi mladý,

jsem tam byl, abych byl uveden do řádu, ale vše, co si pamatuji, jsou jen vysoké budovy z černého čediče a zeleného mastku.“

„Ctesiphon…“ Maxian se postavil a pokynul Gaiovi Juliovi a Kristě, aby pro stařík přinesli přikrývky a polštáře. „To je pořád velice daleko. Musíme si pospíšit. Zatracená válka mých bratrů!“ zaklel. „Kdyby byl v zemi mír, postupovali bychom rychleji.“ Začal si něco říkat sám pro sebe.

VRCHY NAD SAMOSATOU

„Doleva!“ vykřikl Eric a uskočil před rotujícím modrým ohnivým diskem. Disk se odrazil od skály na úbočí a vlétl do zakrslého stromu. Jalovec vzplál a plameny vrhaly roztřesené stíny po zšeřelém svahu. Dwyrin za chlapcem kličkoval vzhůru mezi balvany. Prudce vztyčil pravou paži, jalovec náhle oslnivě vzplál a v mžiku se proměnil v hromadu bílého popela. Z rozpadajícího se stromu se odpoutávaly ohnivé koule a rychle odlétaly dolů po svahu, kde se rýsovaly siluety příslušníků další kohorty.

Vytrysklo bílé oslnivé světlo lemované zelenými záblesky. Dwyrin, šokovaný výsledkem, se zachytil drolivé skály. Eric se zastavil, obličej ztuhlý soustředěním. Hibernian si do krve odíral prsty o ostrohranné úlomky. Bolest mu pomohla se soustředit a náhle viděl němou hru sil, které plnily vzduch nad kopcem nepravidelnými trhavými záblesky. Dolů svahem se od balvanu k balvanu pohybovaly tři skupiny světel. Zatímco jedna byla vždy v pohybu, druhé dvě kryly jejich postup neviditelnými blesky.

Eric se zapotácel, když jeho štít zasáhla tlaková vlna. Dwyrin těžce polkl, když si uvědomil, že ho také musí krýt. Zoufale se snažil zkoncentrovat myšlenky, aby pomohl Seveřanovi dokončit štít, který zdvihal mezi nimi a útočníky. Šlo to nesmírně pomalu. Nebylo to jako vytrhnout sílu z plamenů hořícího stromu. Za několik okamžiků se jim však Athénin štít mezi nimi a muži, kteří šplhali zvětralým lávovým polem, podařilo stabilizovat.

Nebem se opět zablesklo a ohnivý meč roztrhl porézní kámen necelých patnáct stop od nich. Vylétl oblak jako dýka ostrých úlomků a narazil do jemného předíva Dwyrinova štítu. Dwyrin vyjekl bolestí, když jej jedna střepina sekla do tváře. Skočil před Erika a vzpažil. Krupobití úlomků narazilo na ohnivou stěnu. Napolo roztavené kousky kamene dopadaly s měkkým klepáním na zem.

„Vstaň, vstaň!“ uchopil Erikovu paži a přehodil si ji přes rameno. Chlapec krvácel z mnoha řezných ran v obličeji a na pažích. Dwyrin se snažil běžet a zároveň podpíral klopýtajícího Seveřana. Vzduch se chvěl přítomností síly. Z tmavnoucího nebe se sypaly drobné kameny. Tato cvičení, jak tomu Blanco říkal, provozovali od chvíle, kdy nad mouchami zamořeným lávovým polem vyšlo slunce. Severně od tábora se zdvíhala dlouhá řada nízkých vrchů. Rostlo na nich jen pár křovisek, kaktusů a tenkých stromů. Skály a kameny byly porézní a drolily se. Některé se daly v ruce rozdrtit na prach. V jejich křehké hmotě se ale často skrývalo mnoho tmavě zelených úlomků ostrých jako sklo. Bylo to příšerné místo.

I tribuna zajímalo, jak dopadne vzájemné porovnání sil. Dnes, hned na úsvitu, byla Zoina čtyřka vyslána jako kořist pro tovaryše ostatních kohort. Bylo to dlouhé a únavné. Všichni čtyři se celé hodiny skrývali a unikali mezi vymletými vyschlými koryty a kamenitými kaňony. Na Zoin příkaz ztlumili svou vnitřní sílu na sotva doutnající oharky. Zoe a Odenathus byli v takovém terénu doma a téměř neviděni se míhali od úkrytu k úkrytu. Eric nesmírně trpěl vedrem a Dwyrin na tom nebyl lépe. Vzduch byl suchý a vysával z jejich těl poslední kapky vody. Přesto díky Zoe dlouho unikali dopadení.

Teď už nebylo kam utéct. Vzduch se chvěl temným hřměním.

Dwyrin postrčil Erika před sebe a cítil, jak se mu na zátylku ježí vlasy. Potácivě sestupovali po kamenitém svahu, štěrk pod nohama klouzal a ujížděl. Dwyrina bolely uši. Nebe ozářil zelenomodrý plamen.

# # #

„Jdeme se projít.“

Dwyrin se překulil na lůžku. Příšerně ho bolel žaludek. Zoe stála nad ním a tmavé vlnité vlasy jí padaly přes ramena. Zašilhal na hrubé plátno stěny stanu. V krku cítil palčivou chuť žluče. Zarputilý výraz velitelky jejich čtyřky umocňovala bandáž, kterou jí na spánku přidržoval tenký provázek. Hibernian v duchu zaúpěl a s předloktím přes oči se znovu pokusil překulit.

Zoe vztekle sykla a přetáhla ho přes kolena krátkou hůlkou, kterou s sebou vždy nosila. Dwyrin sebou trhl a rychle vyskočil na nohy. Zoe, nižší o několik palců, si ho měřila.

„Projdeme se a popovídáme si, barbare.“ Postrčila ho k východu ze stanu. Eric tiše chrápal, ruce zavinuté v obvazech napuštěných medem.

V táboře bylo rušno. Slunce už ukončilo svoji pouť a žár dne byl zapomenut. Na tábor se sneslo chladivé šero, ve kterém lelci a netopýři hodovali na hmyzu, který se slétal kolem luceren zavěšených podél prašných uliček mezi stany. Vzduchem se neslo volání. Uličky byly plné mužů, kteří spěchali všemi směry. Ze vzdáleného konce tábora, kde byly ubytovány záložní auxilie, bylo slyšet bubny a píšťaly.

Zoe rychle kráčela od stanů thaumaturgů k návrší na okraji tábora, kde stála strážní věž navršená z kamenů a zpevněná trámy. Dwyrin se v mizerné náladě táhl za ní. Poblíž věže byla plaňková branka. Zoe pokývla vojákovi, který držel hlídku. Otevřel branku a Zoe vyklouzla ven. Dwyrin těžce polkl a následoval ji.

Mezi skalami a kameny roztroušenými po pahorku rostlo trnité křoví. Palmyřanka ho vedla na odvrácený svah, dost daleko, aby se dostali z dosahu světel tábora, ale tak, aby stále viděli na vrchol věže. Tam usedla na nízký skalnatý výběžek. Dwyrin zůstal stát stranou v šeru, ruce sepjaté za zády. Zoe se s povzdechem zaklonila, opřela se o ruce a dívala se do nebe, na kterém se třpytily tisíce hvězd. Noční vzduch příjemně chladil tváře.

„Děláš mi starosti, MacDonalde,“ řekla klidně. Dwyrin zčervenal.

„Jsi silný – tak jako Odenathus nebo já – ale ovládáš se sotva jako student prvního ročníku. Jsi rychlý, ale hlavně v tom, jak nadělat šílený zmatek. Vyvoláš oheň z mrtvého kamene, ale trvá ti

věčnost, než vztyčíš tu nejjednodušší ochranu. Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by takhle dřel a zároveň tak selhával.“

Dwyrina se trochu dotkl kousavý tón, ale přece jen si také sedl.

„V boji muže proti muži zahanbíš každého tovaryše a jistě i mnohého mistra, ale při boji v družstvu, který *musíme* ovládat, jestliže chceme přežít, představuješ obrovskou hrozbu. Ty s Erikem byste dnes byli tucetkrát zemřeli – a to jenom proto, že tvoje dubová barbarská hlava není schopna si zapamatovat pravidla boje ve skupině.“

Zoe se na chvilku odmlčela a dlouze a pomalu vydechla. V zamyšlení poklepávala hůlkou o kámen. „Dneska mi tribun pořádně umyl hlavu. Když s tím skončil, zeptal se mě Blanco, jestli bych nechtěla, aby tě přeřadili k jinému družstvu. Nevím, kterej rarach mi to našeptal, ale řekla jsem mu, že si s tebou poradím.“

Dwyrin se zachvěl, když hůlka spočinula na jeho krku.

Zoe se naklonila těsně k němu. „Jsi osel, MacDonalde, vycvičený jen pro jednoduché úkoly. Ale při Hekaté, jsi můj osel, a já už dohlédnu na to, abys unesl co největší náklad. A pokud to nepůjde, sama tě zabiju. Rozumíš?“

Dwyrin přikývl. Zvedla se a její silueta zmizela ve tmě. Ještě chvíli slyšel skřípání štěrku pod jejími sandály. Seděl dál na kameni a cítil, jak jej noc svírá stále úžeji. Po tvářích mu stékaly slzy a snažil se alespoň nepopotahovat. Bylo mu šestnáct a tohle by už měl vydržet. Hvězdy nad ním jasně zářily.

# # #

Ve vzduchu, na prostranství před stany kohorty, se potácivě vznášelo kolo od vozu. Dwyrin a Eric stáli každý z jedné strany, oči zavřené. Hibernian byl celý zpocený a tenká tunika se mu lepila na hruď. Eric si nevedl lépe – buclaté pěsti měl křečovitě zaťaté a ztěžka dýchal. Kolo se vzneslo o tři pídě a začalo se opile otáčet.

Dwyrin cítil, jak mu uniká. Stiskl rty a soustředil se, aby jeho pohyb ustálil.

Jak převzal větší část kontroly, kolo se zhouplo směrem k němu. Eric klopýtl dva kroky dozadu a jedna paže mu vyletěla vzhůru.

Seveřan ztratil nad kolem veškerou kontrolu, to nabralo rychlost a vyrazilo přímo proti Dwyrinově hlavě.

Když to Dwyrin viděl, vykřikl a napřel veškerou sílu proti němu ve snaze je zastavit. Kolo nabralo zpětný kurz. Eric vyděšeně uskočil, kolo prolétlo uličkou, zavadilo o několik stanů a se zapraštěním narazilo do vozu. Dwyrin se sesunul na zem a schoval tvář do dlaní. Celý se třásl.

„No," ozval se nad ním drsný hlas. „Ani s kolem to moc nešlo."

Dwyrin se vyškrábal na nohy a stál tváří v tvář centurionovi. Tentokrát z něho nesršela zlost. Jeho výraz byl spíš rezignovaný, se stopou lítosti. Zoe stála za centurionem, hlavu nakloněnou ke straně. Přísně si ho měřila. Dwyrin polkl, ale mlčel.

„Chlapče, musíš se naučit pracovat s druhým kouzelníkem," řekl Blanco klidně. Ukázal k pobořeným stanům, ze kterých vylézali vyjukaní vojáci.

„Tohle je tak jednoduchý cvičení, o nic těžší než úniky. Jen ho zvedněte a roztočte. U Mithry, je to kolo, *chce* se točit."

„Eé, úniky, pane?" Dwyrin měl dojem, jako by dostal palicí do hlavy.

Blanco se zadíval na nechápajícího chlapce.

„Jako, no, jak tomu říkáte tam u vás? Nebo… jak se říká únikům v Palmyře, Zoe?"

„Úniky, pane. Prostě úniky," odpověděla úsečně.

„Nevím, pane, nikdy jsem o tom neslyšel," ozval se Dwyrin, kterému zcela unikala souvislost.

Blanco se k němu naklonil a poprvé si svého nejnovějšího rekruta lépe prohlédl. Došlo mu, že neudělal dobře, když poslední rekruty svěřil hned do péče velitelů družstev. Přestože znal Hiberniana už několik týdnů, nikdy si neudělal čas, aby se seznámil s jeho zázemím a minulostí. Centurion se podrbal na jizvě, která se mu táhla pod uchem. Když si tak chlapce prohlížel, uvědomil si, že je patrně mladší, než si původně myslel. Rozhodně ještě roste. Přestože byl vcelku šlachovitý a měl vyvinuté svaly, místy na něm byly patrné zbytky dětského tuku. Blanco si založil ruce v bok. Zprvu se zdálo, že bude jenom dělat problémy, ale ty okolnosti kolem ztráty jeho koně…

„Řekni mi o svém vzdělání, MacDonalde. Na které škole jsi byl, který mistr tě učil, všechno. Jaké úrovně jsi dosáhl, jaké techniky tě naučili?“

Dwyrin se útrpně ušklíbl. Dosud se nikdo nezajímal, jak se dostal k Legiím. Zatím jen vzali na vědomí jeho existenci a přidělili mu práci. Teď, když to vypadalo, že by ho mohli vyřadit, cítil, že chce vyniknout. Získat si úctu Erika, Odenatha a především Zoe. Sebral odvahu, srovnal ramena a podíval se centurionovi do očí.

„Hledač talentů mě našel, když mi bylo osm, pane…“

# # #

Blanco ztěžka dosedl na skládací sedátko. Byl to mohutný chlap a dřevěné sedátko s bronzovým kováním se pod ním prohnulo a povážlivě zaskřípělo. Voskovaná střecha stanu propouštěla jen málo světla, ale Zoe v šeru nedělalo potíže najít druhé sedátko. Pohodlně se usadila, aniž by židlička jakkoli protestovala. Centurion se tvářil nepřítomně – nebyla schopna odhadnout, na co myslí. Tiše čekala, ale dalo jí práci, aby se nevrtěla.

Měla neodbytné nutkání začít si namotávat konečky vlasů na ukazovák. Přesto seděla klidně, ruce položené na opálených stehnech.

Téměř po hodině Blanco nevýrazně zamrkal a trochu se zavrtěl. Podrbal se na zarostlé bradě a otevřel truhlu, která ležela vedle jeho postele. Vyndal zní plný měch a odzátkoval jej. Pak následovaly dva otlučené cínové poháry, které postavil na mapový stolek. Do každého nalil řádnou dávku červené tekutiny. Když měch zazátkoval, obrátil do sebe obsah jednoho poháru.

„Napij se,“ řekl a přisunul ten druhý k Zoe.

Zoe se ušklíbla a následovala jeho příkladu. Víno s octem ji pálilo v hrdle. Položila pohár zpět. „Děkuji, pane.“

Blanco něco zamumlal.

„Takže, co tedy hodláš dělat se svým nezvladatelným rekrutem?“

Zoe pokrčila rameny. „Nevím. Myslím, že s ním budeme muset začít se vším od začátku. Neovládá zdaleka ani polovinu dovedností, o kterých jsem si myslela, že zná – nikdy nemusel čelit věcem, které my ostatní považujeme za naprosto samozřejmé.“ Povzdechla si,

odsunula pohár a převrátila jej. „Bylo víc než kruté poslat ho sem bez základních zkušeností. To bych od žádné egyptské školy nečekala – pyšní se tím, jak skvěle vychovávají své studenty.“

Blanco přikývl. „Mohlo být hůř – mohl být bez paže, ruky nebo jen prstu. Myslím, velitelko, že představený školy ho sem poslal proto, aby chránil ostatní studenty – ty lepší nebo ty, kteří dobře platí. Myslel si, že tohohle mohou postrádat.“

„Myslela jsem… vždyť je to ještě dítě! Byla jsem k němu moc tvrdá.“

Blanco se zasmál. „To se stává každou chvíli, zvykni si na to. Otázkou zůstává, co s ním?“

Zoe vzhlédla a setkala se s jeho pohledem. Nevěděla, co má dělat, ale moc se jí to nechtělo přiznávat před nadřízeným důstojníkem. Po chvilce váhání přece jenom zavrtěla hlavou. „Pořádně nevím. Eric by s ním mohl cvičit základní věci, a až dojde k bitvě, budeme doufat, že už nebude takovou přítěží.“

„Proč Eric?“ svraštil Blanco obočí.

„Už tvoří dvojici,“ odpověděla Zoe trochu nejistě. „Proč bych je měla od sebe oddělovat?“

„Protože Eric není příliš dobrý učitel,“ odpověděl Blanco zvolna. „Je druhý nejslabší z tvého družstva… a má skoro nejméně zkušeností… Musíš ho dát dohromady s tvým nejlepším thaumaturgem. Tak se bude rychleji učit a líp zamaskuje svoje slabiny.“

Zoe se ušklíbla. Takovou myšlenku musela okamžitě odmítnout. Ona a Odenathus tvořili příliš dobrou dvojici, než aby se ji odvážila rozbít.

„Nemohu postrádat Odenatha. Jsme sehraní, víme, jak ten druhý uvažuje.“

Blanco se rozřehtal. „Nemyslel jsem Odenatha! Ty musíš vzít Hiberniana pod svý křídla! Odenathus a Eric už jsou jako bratři – s nimi nebudou žádný potíže. Ty jsi vektelka, je to tvá odpovědnost.“

Poslední věta už vyzněla jako strohý příkaz. Zoe věděla, že se rozhodl a nemá význam s ním diskutovat.

Sakra! To budou hodiny a hodiny s tím barbarem… vždyť smrdí!

„Ano, centurione.“

Za to mi zaplatíš, MacDonalde.

PTAČÍ PALÁC, CTESIPHON

„Velký Král přichází! Všichni se pokloňte před Šáhinšáhem celé Persie!“ Zařičely trubky a jejich ozvěna se nesla ohromným sálem uprostřed císařského paláce. Ozval se šum, jako když vítr čeří mořské vlny, když dva tisíce sloužících, vyslanců a velmožů po obvodu haly naráz poklekly. Z vysoko položených oken dopadaly na pestrobarevný dav pruhy slunečního světla. Na konci sálu se na pyramidě z glazovaných cihel zdvihal trůn s vysokým opěradlem ze zářivé perleti, vyložený rudými sametovými polštáři. Nad ním, zavěšena na postříbřených řetězech, visela těžká zlatá koruna posázená perlami, smaragdy a indickými rubíny.

Na druhém stupni čtyřstupňové pyramidy nesoucí Paví trůn klečel Kavadh-Siroes. Nebylo to jednoduché, ve slavnostním oděvu z tuhého brokátu a těžkého hedvábí, ale musel. Neměl rád ceremonie, které jej vzdalovaly jeho otci, ale neměl možnost s tím cokoli udělat. Král Králů takové věci miloval jako dítě novou hračku. Shlížel se ve všem, co zvyšovalo jeho slávu a majestát.

Z druhého konce sálu se ozvaly kroky stovek nohou. Siroes vyhlédl zpod obruby těžkého slavnostního klobouku, který musel obléknout zároveň se slavnostním rouchem. Před Králem Králů přicházela falanga černochů. Žádný z nich nebyl nižší než šest stop. Měli na sobě vyleštěné pozlacené kyrysy a tváře jim zakrývala hledí mosazných přileb vykládaných stříbrem. Na holých pažích a nohách jim hrály pevné svaly. Každý muž nesl kopí s praporcem s vyšitým erbem Sasánovců.

Za nimi šly tři řady okázale oděných sloužících, kteří se střídali v nesení ohně Pána světla, Ahura Mazdy, a malých měděných pyramid s kouřícím kadidlem. V dalším sledu kráčely stráže – hindští bojovníci ve zdobené šupinaté zbroji, která je pokrývala od hlavy až k patě. Na každém plátku brnění byly zlatou intarzií vyvedeny symboly vítězství. Přilby s uzounkými otvory pro oči byly ozdobeny

vysokými péřovými chocholy. Každý z bojovníků před sebou v natažených pažích nesl meč z kalené oceli v kožené pochvě.

Siroes se natočil, aby viděl na svého otce. Nosítka Velkého Krále, Chrosoa, Krále Králů Iránu, Šáhinšáha všech Peršanů, neslo na svých ramenou šestnáct urostlých Etiopanů. Tvář mu zakrývala zlatá maska, vyvedená do podoby dávného achamejského krále Daria Velkého. Tak tomu bylo už po devět let. Bradu mu zdobil zlatý vous a jeho oči hleděly zpod pečlivě vypracovaných očních víček. Pod temně rudým pláštěm spadajícím volně z jeho mohutných ramen bylo vidět těsně padnoucí bělostnou tuniku. Malý trůn ze slonoviny stál uprostřed nosítek zasypaných čerstvými květy. Jak průvod procházel, dvořané se zdvíhali za opětovného šustění bohatých rób. Za poslední řadou gardistů šli čtyři otroci v krátkých kiltech a Krále Králů ochlazovali velkými vějíři.

Když královská nosítka dospěla k trůnu, Siroes, stejně jako všichni urození v blízkosti trůnu, přitiskl čelo na zem. Sloužící se rozestoupili kolem pyramidy, jen několik vybraných strážných vystoupilo na druhý stupeň a zaujalo postavení zády k sobě. Vyběhla dvě pážata a od trůnu vykládaného polodrahokamy rozvinula koberec, v němž byly zavinuty sušené aromatické květy. Král Králů vystoupil k trůnu po okvětních lístcích růží a lilií. Pečlivě si upravil oděv a usedl.

Znovu zařičely trubky a ozvalo se víření skrytých bubnů. Gundarnasp, velitel *guanavsyarů*, Královských rytířů, vstoupil na nejnižší stupeň a přiložil k ústům hlásnou troubu ze smaltované mosazi.

„Král Králů vstoupil!“ zvolal. „Velký Chrosoes, jenž se tyčí nad světem jako Titán, vás přijme. Buďte připraveni vyslechnout jeho soud a přijmout jeho milost a lásku!“

Siroes v duchu zaúpěl a zamnul si límec. Pokaždé ho dřel a pak se mu dělala vyrážka. Nesnášel pobyt na dvoře, přesto nebylo dne, kdy by nemusel šest nebo sedm hodin v tichosti setrvávat v přítomnosti svého otce. Smutně si vzpomněl na Barsinu a další konkubíny, které čekaly v jeho komnatách, aby ho rozptýlily a ulevily mu od strachu.

Mezitím k pyramidě přistoupil vyslanec samarkandského prince, snědý muž v modročerném oděvu a s havraními vlasy splývajícími na záda. *To potrvá věčnost,* vzdychl si Siroes. Vezír Choman klečící za ním do něho lehce šťouchl a princ se s vážným výrazem vztyčil. Nutnost ukazovat se na dvoře a být přítomen ceremoniím zabíraly princovi mnoho času, ale všechny moudré hlavy se shodovaly na tom, že je naprosto nezbytné, aby se lidu i šlechtě neustále připomínala síla a kontinuita říše.

# # #

Když utichl zvuk bubnů, poslední skupina tanečnic s lehkými hedvábnými šátky seběhla z pódia uprostřed hodovní síně. Přišli sloužící, a ze stolů, které ze tří stran pódium obklopovaly, začali sklízet stříbrné a zlaté podnosy. Čtvrtá stěna hodovní síně se arkádami otevírala do terasových zahrad, které klesaly k hladině Rajského jezera, které nechal vyhloubit Siroův dědeček. V jeho hustém rákosí teď hnízdily tisíce ptáků a pod hladinou se míhaly nesčetné ryby. Zahrady na severní straně paláce byly provoněny citrusy, jasmínem a růžemi. Když vál vítr od jezera, celý palác se naplnil těžkou vůní. Siroes dopil zbytek skvělého luristánského vína a strčil postříbřený bronzový pohár s rubíny pod pohovku. Mdle se usmál na jednu ze služebných, která kolem odnášela prázdné tácy a poháry.

Na úsměv nereagovala, měla spoustu práce s tím, aby jí zlaté tácy a broušené poháry nespadly na zem. Rozmrzele se ušklíbl a vzápětí na ni zapomněl. Měl k dispozici nejméně tisícovku žen, jednu krásnější než druhou. Mohl si vybírat podle libosti. Natáhl se pro sladké hrozny a kousky ovoce zalité v medu a posypané cukrem, které měl na stolku před sebou.

„Mapu světa!“ Zlatá maska dodávala hlasu jeho otce nepřirozené zabarvení. Siroes se podíval po hlasu. Jeho utec právě vystupoval po schůdcích vedoucích na pódium. Těžký purpurový plášť shrnutý dozadu odhaloval široká ramena a mohutné paže Krále Králů. Zezadu byly v jeho řídnoucích vlasech vidět řemínky, které přidržovaly zlatou masku. Siroes luskl prsty a otrok, patrně Řek, přiběhl s novým pohárem vína.

Chrosoes se zastavil a s rukama v bok se podíval vzhůru.

Strop nad ním se začal vyklápět – veliký disk snad třicet stop v průměru, vykládaný drobnou mozaikou. Někde v pozadí skřípěly kladky a rumpály. Okrouhlá plocha klesala, až se ve vertikální poloze zastavila těsně nad zemí. Otvorem ve stropě bylo vidět množství lan a rozličných mechanismů. Na líci disku, osvětleném svícemi a lucernami, které přinesli nenápadní sloužící, byl v jemné barevné mozaice vyveden celý známý svět.

Střed mapy, nesené Pánem světla, tvořil Ctesiphon, kde nyní přebýval dvůr Krále Králů. Na západě sahala až na kraj známého světa, k Ostrovu psů v nekonečném oceánu, který Římané nazývali Atlantický. Na jihu se táhla divoká pobřeží Aksu a Canoptu, lemovaná drobnými obrázky strašných příšer a podivuhodných lidských ras. Na východě, za Sinají, Indií a Sericou mapa končila pustinami a džunglemi. Na severu, vysoko nad hlavou Krále Králů, se rozprostíraly skythské stepi a země Hunů, které končily v nekonečných hvozdech a ledu. Ale uprostřed, naproti Chrosoovi, byly pečlivě vyvedeny tisíce měst, městeček a pevností celé Persie.

„Stojíme těsně před vítězstvím," prohlásil Veliký Král. „Římský nepřítel dostává ochutnat porážku za porážkou. Naše armády jsou na dohled jeho hlavnímu městu, které naši spojenci drží v obležení. Velký princ Šáhin a pán Rhazates brzy vyčistí levantské pobřeží a budou odtud pokračovat do Egypta. Bez egyptského obilí vyhladovíme Řím i Konstantinopol."

Na pódium vystoupil sluha v oděvu písaře, s dlouhým ukazovátkem v ruce. Zastavil se za králem. Chrosoes tiše přehlížel shromážděné generály, vezíry a prince. Jeho oči za zlatými štěrbinami se na okamžik zastavily na Siroovi, který se cítil jako přistižené děcko, když zrovna okusoval kousek kandovaného ovoce. Zrudl, když se setkal s neúprosným pohledem svého otce. Velký Král přesunul svůj pohled jinam a Siroes se s úlevou zvrátil na pohovku. *Co ode mě může chtít?* Princ byl neustále roztřesený z požadavků svého odtažitého a hrůzu budícího otce.

„Úroda je sklizena, vážení pánové, a nepřítel se pohnul proti nám. Poslední zprávy Šar-Baraze z Chalcedonu" – sluha pozdvihl ukazovátko a označil místo naproti Konstantinopoli, v levém horním

rohu mapy, kde úzký průliv spojuje Černé moře s Egejským – „naznačují, že natřikrát poražený císař Heraklius, který bude nejnižším a nejbědnějším z mých otroků, vyplul na sever přes Černé moře, aby se nade vší pochybnost vylodil v Trabzonu.“ Sluha táhl ukazovátkem na východ po dlouhém pobřeží severního Pontu k východnímu výběžku Černého moře.

„Odtud chce ten římský pes proniknout přes hory a napadnout nás ze severu. Kanec, nejmilovanější z mých generálů, již vyrazil se svými Nesmrtemými do města Tauris na jezeře Matian.“ Ukazovátko se pohnulo k jihovýchodu, kde se mezi horskými vrcholy rozkládala modrá jezerní hladina. Na severním břehu byl drobný symbol, znázorňující město s hradbami a kopulemi z červeného kamene. „Budou-li Římané postupovat na východ z Trabzonu, nemohou se Tauru vyhnout. Kanec se svou armádou už na ně čeká.

Proslýchá se, že se římská armáda vylodila v Tarsu a pokračuje na pláně Cilicie.“ Sluha přešel kousek doleva a ukázal na záliv ve východní části Středozemního moře, severně od Římany ovládaného Kypru. „Moji zvědové v hlavním městě nepřítele předpokládají, že je to bezvýznamná armáda západního císaře Martia Galena Atrea.“

Chrosoes se zachichotal, pak zvrátil hlavu a rozeřval se smíchy.

„Dva císaři mi budou sloužit jako otroci! Nebude žádné výkupné! S oslepenýma očima a vytrhanými jazyky budou po mém boku žít po sto let. Až zkapou, budou ozdobou dvora. Nejlepší balzamovači vycpou jejich mršiny kořením a solí. Budou se po věky klanět před trůnem Krále Králů! A tak dopadnou i všichni zrádci a bratrovrazi!“

Siroes se vmáčkl do pohovky a třásl se hrůzou. Král Králů byl den ode dne hrozivější a jeho výbuchy zaháněly jeho syna do soukromých komnat.

Musí být šílený, pomyslel si Siroes smutně. *Můj otec se zbláznil. Jak mohu milovat někoho, kdo přestává být člověkem?*

„Vidím vám na očích, že máte strach! Řím nebyl nikdy tak blízko naprosté porážce. Nikdy, ani za těch nejslavnějších dob panování mých předků, jsme nebyli tak blízko k získání toho, o co nás ten zatracenej Řek kdysi připravil. Tři armády stojí proti nám, ale jsou malé a slabé a daleko od sebe. Všechny výhody jsou na naší

straně a rozdrtíme jednu armádu po druhé. Ulice mého města budou lemovat tisíce kůlů s lebkami Římanů!“

Chrosoes se odmlčel a ozvěna jeho hlasu dosud doznívala pod vysokými klenbami. Dav generálů a vezírů se vlnil, jejich róby šustily. Král se podíval dolů a všichni ztichli a uhýbali očima. Siroes se odvážil pohlédnout vzhůru, když vycítil, že se králův pohled nakonec zastavil na něm.

„Veliký Králi,“ mumlal princ a snažil se postavit na nohy, které byly náhle měkké, jako by měl nohavice vycpané bavlnou. Musel se zachytit sametového opěradla pohovky. „O Králi Králů, jak je porazíme? V… v poli jsou jen dvě naše armády. Kanec je vysoko na severu a Šáhin je příliš daleko na jihu. Jestliže císař Galen udeří z Antiochu na hlavní město, nebude se mu mít kdo postavit.“

Král Králů, na jehož zlaté tváři se mihotavě odrážely plameny loučí, ztěžka sestoupil po schůdcích pódia. Velmožové a vezírové se před ním rozestupovali a uvolnili místo kolem jeho syna, který se chvěl u pohovky. Chrosoes se před ním zastavil a ze své výšky si ho měřil. Siroes měl pocit, jako by se před mohutnou postavou svého otce vpíjel do země. Chrosoes ho převyšoval dobře o píď, byl rozložitý v ramenou, paže měl samý sval. Jen mdlý lesk zlaté masky trochu zjemňoval jeho hřmotnost. Nehybné oči sledovaly prince.

„Velký princ Šáhin by mohl táhnout zpět k hlavnímu městu, synu mé první ženy,“ řekl král, „ale potom by jej ta pouštní sebranka, která stojí proti němu, mohla snadno následovat, a města na severních rovinách by jim padla v plen. Kanec by mohl přijet ze severu se svou desítkou tisíc Nesmrtelných a rozdrtit vetřelce, ale pak by Římané na severu vyplenili horské provincie.“ Položil ruku na synovu tvář a rty pod usměvavou maskou se mu zkřivily do krutého šklebu.

„Což není Persie největší říší světa?“

Veliký Král se otočil a šlehl pohledem po velmožích, kteří se za ním hrbili.

„Což není Persie největší říší světa?“ zařval.

Velmožové padli na kolena a jednohlasně deklamovali: „Ó králi, Persie je největší říší světa!“

Chrosoes přikývl a spokojeně zachrochtal. „Věrní poddaní… postavíte novou armádu, největší armádu, jakou viděl svět. Jestliže z Tarsu pochoduje čtyřicet tisíc Římanů, pak se jim čtyřicet tisíc Peršanů postaví! Až bude dokonáno, řady římských mrtvol budou hnít pod perským sluncem. Gundarnaspe… věrný strážce…“

Velitel palácové stráže povstal. Z jeho tváře se nedaly vyčíst žádné emoce. Patřil k nejoddanějším Chrosoovým mužům, nástroj ochotný kdykoli splnit jakýkoli rozmar Krále Králů. Usmál se v očekávání příkazů a z jeho úst orámovaných hustým štětinatým vousem zazářily dvě řady zlatých zubů. Tváří se mu táhlo několik jizev, vzpomínky na nesčetné potyčky v ulicích města. Když vstával, destičky jeho šupinového brnění Gardy Nesmrtelných tiše cinkaly. Přilbu kryjící hlavu až k bradě, jen s úzkou štěrbinou pro oči, držel v podpaží.

„Přikazuj, králi,“ zahřměl hlasem zvyklým překřikovat vřavu bitev a sténání raněných.

„Tebe pověřím sebráním armády,“ řekl král a prošel mezi velmoži. „Dohlédneš, aby každý, ten nejnižší i ten nejurozenější, odvedl svůj díl v mužích, zbraních a zlatě. Úroda je sklizena, stěny kanálů jsou pevné a sýpky jsou plné obilí a oliv. Toto vítězství bude nesmírné. I ten nejnižší z Peršanů pozdvihne své kopí na vítězném poli!“ Stěmi slovy opět vyšel na pódium. „Kdokoli nebude s námi stát na bitevním poli, bude prohlášen za zbabělce a zbaven cti. Jeho dům mu bude odňat a stejně tak i jeho ženy. Jeho půda připadne těm, kteří nepošlapou svoji čest a budou s námi stát proti Římu. Toto ať všichni vědí! Čest Peršanů nebude poskvrněna zbabělostí.“

Siroes se ztěžka svalil na pohovku a znaveným gestem přivolal otroka s vínem. Ten se k němu připlazil v hlubokém předklonu, pohár v roztřesené ruce. Chrosoes stál zády k velmožům, zaujatý mapou světa. Ti ještě chvíli tiše stáli na místě, než jim došlo, že s nimi Král Králů skončil. Gundarnasp mezi nimi procházel s úsměvem lišky v kurníku. Velmoži se vytráceli, aby si jich velitel stráží zbytečně nevšiml. Za chvíli v sále nezbyl jediný. Nakonec odešel i Gundarnasp a Siroes osaměl se svým otcem.

# # #

Pochodně zhasly, i čtyři velké rošty s dřevěným uhlím, které stály vedle pódia a osvětlovaly mapu, dohořívaly, když se Siroes náhle probudil. Otec mu nevěnoval pozornost a po odchodu velmožů Siroes upadl do neklidného spánku naplněného děsivými sny. Nyní však byl úplně vzhůru a v rukách a nohách cítil podivný chlad. Opatrně se otočil.

Jeho otec stál pořád na pódiu, ale už nestudoval disk s mapou. Místo toho upřeně hleděl do tmy zahrady. Siroes napínal oči stejným směrem, ale nic zvláštního neviděl. Přestože se měsíc odrážel na hladinách okrasných jezírek a stříbřil ovocné stromy a květinové záhony, v hloubi zahrady byla černočerná tma. Dřevěné uhlí na roštech náhle vzplálo a plameny vrhly pokřivený stín Krále Králů na mapu světa. Oheň pohasl stejně rychle, jako vzplanul. Jen na roštu nejvzdálenějším od arkád uhlí dosud hořelo. Ze zahrady se ozvalo něco jako štěbetání a zvuk lehkých kroků na dlaždicích. Siroes zůstal bez pohybu a cítil chladný průvan, který rozvlnil závěsy za ním.

„Dahaku," řekl podivně mdlým hlasem Chrosoes.

„Můj králi," zašeptalo to a z šera mezi sloupy se vyloupla postava. Vysoký vyzáblý muž přicházel plíživým krokem, jeho bílá pokožka odrážela měsíční svit. Volný šat z černého hedvábí odhaloval holou hruď s hrozivými jizvami ještě nezahojených zranění. Jeho tvrdý obličej také pokrývala spleť čerstvých jizev. Když to Chrosoes viděl, překvapeně sykl.

„Ano, můj králi, snažím se s tebou držet krok. Má návštěva v Konstantinopoli byla náhle, řekl bych až nešťastně, přerušena." Rty se zkroutily v sardonickém úšklebku a odhalily perfektně bílé zuby. Černokněžník si dlouhým ukazovákem přejel po krku a hrudi. „Některé dárky je lépe nerozbalovat."

„Co se stalo… nejsi vážněji zraněný?"

Chrosoův hlas zněl ostře, jako by komentoval prasklinu na svém oblíbeném nástroji. Mimoděk pozdvihl ruku ke své masce.

Dahak se poklonil a dlouhé černé vlasy se mu zavlnily na ramenou. „Má síla je, jako vždy, k tvým službám. Neobávej se, králi, budu užitečný v tvém úsilí. Stále mohu splácet své dluhy."

„Dobře," zaskřípal Král Králů. „Tvůj dluh je velký a zdaleka ne splacený."

„Což to nevím, ó králi? Káráš mě s úsměvem, ale můj hřích je jenom můj. Přikaž a já pohnu zemí, abych ti vyhověl.“

Chrosoes bručel a pohrával si s vousy své masky. Černokněžník před ním stál tichý a nehybný, ale Siroovi se zdálo, že zmrzl uprostřed výhružného pohybu.

„Nyní potřebuji tvou rychlost,“ řekl Chrosoes. „Římané postupují ze tří stran a já mám jen jednoho Kance, který jim může rozpárat břicha svými kly.“ Zmlkl, když zahlédl lehké cuknutí v čarodějově tváři. „Co je?“

Dahak také vyšel na pódium a zadíval se na kotouč s mapou. Obraz těch dvou mužů stojících vedle sebe naplňoval Siroa neblahým tušením. Přestože Král Králů byl vyšší a mohutnější než vyzáblý noční návštěvník, byl mezi nimi cítit určitý druh důvěrnosti, která nevěstila nic dobrého.

„Můj králi, proti tobě stojí pouze dvě armády. Při svém pomalém návratu z Konstantinopole jsem si udělal čas, abych se podíval, co chystají tvoji nepřátelé. Římská flotila nevyplouvá do Trabzonu, to je pouhá lest. Všechny nepřátelské armády vyráží z Tarsu…“

Drobný znak města na cilicijské rovině, v místě, kde se stýká asijské a levantské pobřeží, vzplál zeleným světlem.

„… na východ do Tauru a kalbánským průsmykům.“ Zelené světlo se pohybovalo na východ přes severní okraj nížiny Tigridu a Eufratu, pak přes pohoří na sever a usadilo se v rozlehlém údolí, kterému vévodila modrá jezerní hladina.

„Udeří na Tauris, kde je právě Kanec. Baraz bude mít z té návštěvy jistě radost…“

Chrosoes zíral na mapu světa, na které svítila cestička chvějivého zeleného plamene.

„Říman nevyhledává bitvu,“ zavrčel Král Králů. „Chce vpadnout do vrchovin Médie a zpustošit země, které vždy tvořily týl říše. Proklatej Říman! Je horší než výběrčí daní. Zbabělec bez kousku cti…“

Dahak naklonil hlavu a usmíval se nad vztekem, který Králem Králů lomcoval. Vsunul ruce do záhybů svého oděvu a klidně čekal.

Chrosoes se k němu obrátil. „Můžeš během jednoho dne přenést jednoho muže přes celou říši?“

„Jistě, můj králi. Což to není ta nejmenší z mých schopností?“

Král pohlédl do zahrady a pak se jeho pohled vrátil zpět k Dahakovi.

„V Tauru vyhledáš Kance; musí vypravit své Nesmrtelné na jih, aby se setkal se mnou a s armádou, kterou povolává Gundarnasp. Řekni mu, ať svěří obranu města někomu schopnému – musí odolávat Římanům alespoň měsíc! Pak jej dopravíš na jih k Šáhinovi. Kanec musí nalézt armádu těch pouštních nomádů a zničit ji. Jakmile to dokončí, vrátí se neprodleně za mnou. Jakmile ta královna, dcera špinavé velbloudice, bude mrtva, Šáhin zaútočí na Egypt. Pomoz mu, ať je rychle rozhodnuto.“

Dahak se s kamennou tváří poklonil. „Stane se, jak pravíš, Králi Králů.“

Zelené světlo na mapě pohaslo a stíny ležící v sále sklouzly do tmy pod arkádami. Dahak odcházel – jako by se vznášel nad schodištěm do zahrady. Siroes se odvážil vykouknout přes opěradlo pohovky právě ve chvíli, kdy neprostupná tma zahalila černokněžníka a vzduch prořízlo zasvištění obrovských křídel. Pak se opět objevil měsíc a jeho světlo se rozlévalo po mozaikové dlažbě. Princ se sesul zpět a ztěžka oddechoval. Chrosoes přejel naposledy pohledem disk s mapou světa a odešel. Pleskání jeho sandálů se ještě chvíli rozléhalo síní.

NA CESTĚ DO TAURU

Dwyrin si žíznivě nahýbal z měchu a svlažoval vyprahlé hrdlo. Otřel si rukou ústa a hned začal prskat, když ucítil hrudky žlutého prachu, který ho pokrýval od hlavy k patě. Podal měch Erikovi, který seděl na hromadě kamenů kousek pod ním. Germán, také pokrytý silnou vrstvou jemného prachu, téměř splýval s okolím. Kývnutím poděkoval a začal pít. Dwyrin se podrbal na nose, který se mu zase začínal loupat.

Ze své hromady kamení a sutě dobře viděli na cestu táhnoucí se údolím Rawanduz, které znělo ozvěnou kroků stovek a tisíců

pevných bot. Dwyrin ze svého místa sledoval blyštivého ocelového hada, který se vinul cestou po úbočí údolí a vzadu se ztrácel v rozlehlé rovině plné vyschlého bahna a praskající trávy. Její překonání dalo oběma chlapcům pořádně zabrat. Dwyrin se doslechl, že spojené armády obou císařů čítají šedesát tisíc mužů. Vůbec nebyl schopen si takové číslo představit. Zdálo se, že ty zástupy kohort a čet pochodující pod hromadou plochých kamenných desek nikdy neskončí. Právě procházela setnina legionářů. Štíty a výstroj nesli na zádech, blyštivé helmy visely na řemení. Pohyb jejich nohou připomínal obrovskou stonožku.

„Na okně sedí ptáček, má žlutý zobáček…“ zpívali do kroku hlubokými hlasy.

Tito vojáci byli hladce oholeni, výzbroj měli v bezvadném stavu a jejich drátěné košile se na slunci stříbrně leskly. Skoro každý z nich měl na hlavě pletený klobouk proti slunci, stejný jako nosili Eric a Dwyrin. S kopími na ramenou jejich útvar vypadal jako pochodující ježek. Boty s cvočkovanými podrážkami bušily do tvrdého podloží cesty. Jejich velitel, bělovlasý, nakrátko ostříhaný robustní centurion, svým buvolím hlasem zezadu snadno překřikoval hluk stovky legionářů. Když je míjel, pohlédl na Dwyrina a Erika, ale víc si jich nevšímal.

Za jednotkami jely vozy tažené voly a mulami, naložené stavebním dřívím a rolemi plátna. Vozkové šli podél vozů, aby v prudkém stoupání tažným zvířatům trochu ulevili. Nad cestou se zdvíhal příkrý svah plný pískovcové suti, která se během věků uvolňovala ze svahů hor nad údolím. Dwyrin se otočil a zastínil si oči před ostrým sluncem. Cesta stoupala stále vzhůru ke stěně hor, za jejichž zasněženými vrcholky, jak věděl, už byla Persie.

Náhle zaklel, když dostal dobře mířenou ránu za ucho. Zoe stála za ním a měřila si je zpod přivřených víček. „Vstávat, lenoši. Musíme se pohnout k další zastávce.“

Dwyrin zašilhal na její tmavou siluetu, která se rýsovala proti ostrému slunci. Syřanka s ním stále jednala tvrdě, přestože její dřívější zlost se už vytratila. Byla jen o rok starší než on, ale nikdy si nedovolil zpochybňovat její autoritu. Na to měla příliš tvrdé pěsti a bleskové reflexy ve skrytém světě. Také si s ním hodně vytrpěla,

když mu ukazovala úniky a jiná cvičení, která ona, Eric a Odenathus považovali za něco samozřejmého.

Ke svému zděšení zjišťoval, že jeho školní příprava byla drasticky ukončena a on má pouze nesourodé útržky nezbytných základních znalostí. Namísto vědomostí měl v hlavě jen pár meditací a zaříkání, která příslušela mnohem zkušenějším mistrům umění. Dwyrin v sobě cítil ohromnou prázdnotu – jeho schopnosti byly velice nebezpečné, jak poznal v době svých halucinací na Nilu.

„No tak, barbare," natáhla k němu pevnou opálenou paži. Chytil se a Zoe mu s heknutím pomohla vstát a vytáhla ho na vrchol hromady sutě. Eric se hrabal za nimi a funěl námahou. Ani týdny tvrdé práce a neustálé fyzické námahy nijak viditelně nezlepšily Germánovu kondici. Odenathus, který se už také zvedal, i Zoe i Dwyrin byli nyní šlachovitější a silnější, než kdy Dwyrin čekal. Když si stiskl stehno, cítil pevné obliny svalů, jako by svíral pokroucený kořen stromu. Už si téměř nedokázal vybavit pohodlí života ve škole.

Dwyrin sestupoval za Zoe a upřeně sledoval pohupování jejích tří dlouhých copů visících jí přes výstroj, kterou nesla na zádech. Svým divokým způsobem to byla velice krásná dívka a silně mu připomínala jeho sestru, která zůstala v rodné zemi. Došlápl na plochý kámen, který se pod ním zlomil, a on sklouzl kus po svahu. Naštěstí se po několika stopách nohama zarazil o balvan, který již nepovolil. Zvedal se a oprašoval ze sebe prach. Zoe se nad ním zastavila a mlčky ho sledovala.

„Jsem v pořádku," řekl, když sbíral klobouk.

„Dobře, jdi první. A poběž, do dvaceti minut musíme tábořit." Zachovávala vážnou tvář, ale Dwyrin zrudl. Došlo mu, že ví, že věnoval větší pozornost jejím nohám než tomu, kam šlape. Doklouzal se sutí až k okraji cesty, po které právě procházel oddíl lukostřelců ve světle žlutých pláštích a s měděnými náramky na pažích. Celý útvar byl zahalen v oblaku prachu, který zdvíhaly jejich nohy. Dwyrin si nadhodil výstroj na zádech a rozeběhl se po vnějším okraji cesty, kde bylo trochu více místa. Jeho lýtka mu dávala jasně najevo, že mají běhu dost už z předešlého dne, ale Dwyrin si ostré bolesti nevšímal. Zoe se držela těsně za ním.

# # #

V noci se krčili kolem drobného ohníčku, či spíše hromádky řeřavých uhlíků, tu a tam přiživené malou větvičkou. Eric seběhl dolů, kde kuchaři rozdělali ohně v železných koších, a přinesl čerstvý chléb. Dwyrin se zakousl do napůl spáleného bochníku. Dokud se armáda nevydala na pochod, netušil, jak skvělou pochoutkou může chléb být. Zvlášť když je jednou za tři dny. Hvězdy se skryly za mraky a ochladilo se. Zoe, která byla vmáčknutá mezi Dwyrinem a Odenathem, míchala klacíkem něco v otlučeném plecháči usazeném ve žhavých uhlících.

„Ještě to nebude," zamrmlal Odenathus, který měl skoro celou hlavu schovanou ve vlněném šátku. „Tyhle žlutý fazole se musí vařit aspoň dvě hodiny. Jinak se nevyspíš."

Zoe si ho nevšímala a pokračovala v míchání. Když se hodinu před setměním armáda zastavila, poslala Erika s Dwyrinem, aby našli vhodné místo stranou od ostatních jednotek a postavili stan. Sama vzala luk a vydala se obhlédnout okolní strže. Armáda se táhla vzhůru dnem pustého údolí a v příštích dnech projde některým z průsmyků do Persie. Nyní se nacházeli už nad pásmem kosodřeviny a kolem byly jen balvany, skály a suť. Na stinných místech ležel sníh, který neroztál ani ve dne, a vrcholky obklopující údolí se třpytily věčným sněhem a ledem.

Dwyrin s Erikem hledali nějaké chráněné místo, kde by bylo dost velkých kamenů k uvázání stanových provazů. Kohorty západního císaře se zatím utábořily v úzkém pruhu podél cesty. Slunce už zvolna zapadalo, když legionáři začali v tvrdé zemi hloubit příkop a vršit nízký obranný val.

Dwyrin nad tím počmáním vrtěl hlavou a pokračoval v pátrání, až mezi balvany na jižním svahu našel výklenek se stopami po ohni. Spolu s Erikem a Odenathem vynesli z vozů zbytek své výstroje a postavili tábořiště. Malý převis poskytoval dobrou ochranu před větrem. Armáda východního císaře byla rozptýlena po celém údolí a vojáci zalehli, kde je právě napadlo.

„Co myslíš, jak to dopadne, až dojde k bitvě?" zeptal se Dwyrin, když zapil připálený chléb kyselým vínem. „Takhle to vypadá jako dvě úplně rozdílné armády, které se tu čirou náhodou potkaly."

Zoe popotáhla a upřeně sledovala kousky divoké cibule a sušených meruněk, které vmíchávala do fazolí. Pak k němu pomalu zvedla oči, ve kterých se odrážely žhavé uhlíky. „Když ses *ty*, barbare, mohl naučit spolupracovat s námi ve skrytém světě, pak tyhle dvě armády mohou bojovat jako jedna.“

Eric se zakuckal smíchem a Odenathus mu dal herdu do zad. Dwyrin se jen ušklíbl a podal mu *acetum*. Seveřan si dvakrát pořádně lokl a uklidnil se.

„Mluvím vážně, velitelko. Vždyť vidíš, jak pochodují – to je bída a utrpení. Zastavují, jak se jim zachce, zkalí vodu v každé řece, kterou přejdou. Vždyť to jsou jen tlupy, které nemají žádnou organizaci.“

„Je pravda, že nemají žádnou disciplínu,“ ozval se Odenathus. „Ale jsou tu a budou bojovat. Jádrem armády jsou západní legie; pokud ty vydrží, vítězství je naše.“

„Skvěle řečeno,“ odfrkla Zoe. „Myslím, že fazole už budou. Podejte mi misky.“

# # #

Zoe se vrátila do tábora hodinu po setmění a tvářila se dost kysele. Za jejími zády se mihotala záře ohňů tábořící armády. Nepodařilo se jí nic ulovit. Nasbírala jen nějaké divoce rostoucí koření a plané cibule. Byla ráda, že Dwyrin našel schované dříví na podpal. Její tichá slova chvály ho naplnila pýchou, ačkoli pro něho nebylo žádným problémem najít ukrytou hromádku dříví, kterou tu zanechal někdo, kdo pod převisem tábořil před nimi. V jeho rodné zemi by tohle udělal každý pasák ovcí.

Fazole byly kyselé a trochu tuhé, ale po dni plahočení vzhůru chutnaly božsky. Nasolené vepřové a skopové se také během týdnů přejedlo. Dwyrin s rozkoší rozkousl kus cibule a vychutnával její palčivost. Bylo příjemné sedět s přáteli u ohně, pod temnou oblohou, i když nohy bolely.

„První bitva armádu prověří,“ řekla Zoe, když prstem vytřela svou misku. „Jestli někdo zpanikaří nebo uteče, nebo jestli zbytečně o barbary přijdeme, vymstí se nám to. Ale pokud se nám s tímhle cirkusem podaří vyhrát první bitvu, budeme už neporazitelní.“

Eric naklonil hrnec, jestli v něm ještě něco nezbylo, ale byl už prázdný. Zamračil se a nechal ho být. „A co budeme dělat my? Jsme nejslabší družstvo z Ars *Magica* – nechci zase jenom držet koně…“

„Ne,“ odpověděla Zoe, „budeme vepředu. Včera mě odchytil Colonna a říkal, že se tribun rozhodl vyslat nás dopředu s oddíly, které budou ještě před bitvou dotírat na přední linie nepřítele. Půjdeme s lukostřelci a prakovníky a budeme narušovat postup nepřátelských předních řad. Myslí, že bychom je mohli trochu postrašit, než se stačí rozvinout. A také máme za úkol včas zjistit, jestli přeci jenom nemají slony.“

Dwyrin si všiml, že Odenathus po těch slovech zvážněl. Zoe také nevypadala dvakrát nadšeně a nepřítomně se dívala do skomírajícího ohně. Dwyrinovi pomalu docházel význam toho, co slyšel.

„Aha, takže chtějí, abychom na sebe soustředili co největší pozornost.“

„Tak,“ souhlasila Zoe a smutně se usmála. „Jsme návnadou pro velkou rybu. Budiž nám útěchou, že tribun prohlásil, že pokud nás roznesou na kopytech, zaplatí za to. Nám to ale bude platné jako hadovi noha.“

NEBE NAD SYRIA MAGNA

Šar-Baraz řval vzrušením, přestože prudký vichr mu okamžitě rval slova od úst. Koženými řemeny byl pevně připoután k zádům *byakhee* a hrudí se opíral o vzduchový polštář. Dahak, sedící v koženém postroji před ním, se jen usmíval nad lidskou pošetilostí. Čaroděj se naklonil doleva, z rukou mu vytrysklo namodralé světlo a velký netvor se položil na křídlo a začal opisovat dlouhý oblouk.

Baraz pohlédl dolů pod paprsčitá křídla příšery. Pod nimi ubíhala pustá poušť, i když na severu viděl shluk světel, který musel být nějakým městem. Po zemi pod nimi se klikatily stříbrné stuhy jako záda nesmírných ocelových hadů.

Brzy přistaneme, ozval se mu v hlavě tvrdý kouzelníkův hlas. *Údolí Orontu je přímo před námi.*

Baraz se nahnul přes čarodějovo rameno a napínal zrak. Náhle přelétli nad městem, které z výšky vypadalo spíše jako shluk světlušek, a na jihozápadě se v měsíčním světle zaleskla jezerní hladina. Baraz se snažil najít nějaký záchytný bod…

Tam! zajásal v duchu, když uviděl rozlehlý tábor ozářený stovkami ohňů. Pochodně a lucerny rozvěšené v uličkách osvětlovaly dlouhé řady stanů. Nestvůra však letěla dál a přehoupla se přes temný val vrchů před nimi. Baraz se rychle ohlédl, ale tábor už mizel za dlouhým plazím ocasem.

Co se děje? Neměli jsme přistát?

Ve chvíli, kdy se otočil zpět, drak naplno roztáhl široká křídla, přešel do ploché vývrtky a začal klesat. Pod nimi bylo holé temeno návrší. Prudce vířícím vzduchem létalo listí, prach a drobné kamínky. Příšera lehce dosedla na dlouhé nohy. Několikrát přešlápla a složila křídla k tělu porostlému řídkou kosmatou srstí. Dahak zůstal ještě sedět v postroji a ohlédl se na svého společníka. Ten už rozepínal přezky. Přes rameno si přehodil těžkou brašnu a shodil dolů dva koše, které byly po dobu letu uvázány za ním. Černokněžník také začal povolovat řemeny, i když mnohem pomaleji – ruce se mu třásly vyčerpáním. Baraz se ztěžka svezl po boku *byakhee* na zem. Pak se ještě jednou natáhl a sundal z dračího hřbetu svazek zbraní, na kterém po celou dobu seděl.

„Dahaku, proč se odvazuješ?“ zeptal se nechápající Baraz.

Dahak útrpně vzdychl a postavil se na hřbetě nestvůry, která se začínala chvět, jak nad ní čaroděj ztrácel kontrolu. Otupěle sklouzl na zem za Barazem.

„Odstup,“ štěkl na Peršana. „Když vzlétá, zdvihne silný vítr.“

Křídla větší než plachty největších lodí se roztáhla a zastínila měsíc i hvězdy. Tváře mužů začaly bičovat kamínky a ulámané větvičky stromů rostoucích po obvodu vrcholu. Stvoření zavylo jako pekelný pes a vyrazilo vzhůru. Země se zachvěla pod nárazem vzduchu a draka pohltila černá noc. Baraz se zvedl ze země a plival písek.

„Dahaku, nevykládej si to zle, ale proč jsi tu se mnou zůstal?“

Když Dahak promluvil, nedalo se ve tmě z jeho tváře nic vyčíst: „Král Králů rozkazuje a já poslouchám. Přikázal mi, abych tě na tvé cestě doprovázel.“

Baraz se zadíval na čaroděje. Uvědomil si, že bude neoblomný a zauvažoval. *Je tu čaroděj, který mi pomůže. Mám v ruce všechny trumfy! Římané budou trpět, když události nabraly takový směr!*

Dahak si těsněji přitáhl plášť a přehodil si kápi přes hlavu.

„Za těmi vrchy je tábor velkého prince Šáhina,“ řekl a vykročil mezi stromy k severu. Baraz se podíval na měsíc a pak k jihu, odkud přiletěli. Zamyšleně se zatahal za ohromné ježaté kníry, kterým vděčil za svou přezdívku, a vydal se za čarodějem.

# # #

Kanec v těžkém plášti, který si přehodil přes kyrys a ocelovou drátěnou košili, vešel do velkého stanu uprostřed rozlehlého perského tábora. Husté černé vlasy si sčesal dozadu, takže mu splývaly na ramena.

I vousy měl upravené, přestože ve tmě před ležením to nebylo nic jednoduchého. Unavenému Dahakovi se podařilo vyčarovat trochu mdlého světla, takže Kanec mohl použít skleněné zrcátko, které s sebou vždy vozil. Svůj oblíbený meč měl Baraz v dřevěné pochvě na zádech. Dahak se za ním cestou k táboru nasupeně belhal. Když potmě scházeli z kopce, vymkl si kotník a teď byl rád, že se může opírat o větev jeřabiny, kterou cestou ulomil. Přesto vojáci, kteří byli dosud vzhůru a viděli dvojici procházet táborem, spěšně mizeli ve stanech nebo zrychlili krok.

Baraz si nevšímal dvou strážných v lehkém kroužkovém brnění a hrubých pláštích, kteří stáli u vchodu, a minul je s povýšeně vztyčenou hlavou. Strážní jej včas poznali a zůstali nehybní. Dávali však pozor, aby se nesetkali s pohledem kulhajícího Dahaka. V největší místnosti stanu, který byl rozdělen na několik oddílů, se zdvihl hluk.

„Pane Šáhine,“ ozval se nekompromisní generálův hlas.

Uprostřed místnosti se zvedl rozložitý muž s podlouhlým obličejem a nakadeřeným vousem. Princ, bratranec Krále Králů, byl

oděn do zelených šatů z hedvábí a jemného plátna. Na hlavě měl tenký zlatý kruh a prsty plné prstenů.

„Vítej v mém stanu, generále Šar-Barazi. Dovol, abych ti představil své společníky.“

Baraz vydal zvuk, který dělal čest jeho přezdívce. Šáhinovy oči, pečlivě nalíčené antimonovým práškem, se zúžily. Princ byl zvyklý, že i rivalové s ním jednají uctivě. A zde, uprostřed své armády a mezi svými přívrženci, nehodlal snášet byť jen nezdvořilost. „Není čas na oficiálnosti, princi. Svolej své velitele a spojence. Do rána nás čeká mnoho práce.“

Dvořané, kteří stále seděli, protože nepochybovali o tom, kdo je tady pánem, se začali pobaveně usmívat. Baraz s nevolí viděl, že stan je plný okázale oděných navoněných mužů, z nichž nejeden držel v náručí otrokyni. To vše svědčilo o neuspěchaném a spíše výletním tempu, kterým armáda postupovala na nepřátelská území. Generál se otočil zpět k Šáhinovi, který si ho s nakloněnou hlavou prohlížel jako čáp, který uvažuje, ze které strany má klovnout vypasenou ropuchu.

„Jsi zde velice vítán, Barazi,“ řekl Šáhin uhlazeně, „ale je pozdě, a právě jsem se chystal na lůžko. Neseš snad nějaké zprávy, které nesnesou odkladu do svítání?“

„Jo. A mám jednu jednoduchou otázku – víš, kde dnes táboří armáda pouštních kmenů?“

Šáhina ta otázka poněkud zarazila.

„Bohužel nikoli,“ odpověděl a uhlazoval si rukáv. „Dostali jsme se už dost hluboko do nepřátelského území, ale kromě několika málo stop podél cesty není po Římanech ani té jejich sebrance ani vidu.“

Velký princ usedl zpět do divanu, ze kterého předtím vstal. Dvě otrokyně, oděné pouze do průsvitného hedvábí, se k němu připojily. Zjevně chtěl pokračovat v přerušené manikúře. Dívka po jeho pravici, s vysoko vyčesanými bohatými rusými vlasy, nejistě pohlédla na Baraze, ale pak se se svým jemným pilníčkem sklonila nad princovou nataženou paží.

Baraz zuřivě zavrčel, otočil se na patě a dlouhými kroky vyrazil ze stanu. Cestou si všiml, že Dahak, který vešel za ním, sedí v koutě. Nikdo, kromě otroka, který mu přinesl misku drceného ledu, si jeho přítomnost neuvědomoval. Před stanem generál tvrdě udeřil oba

strážné do přileb. Ti se vztekle otočili, ale když viděli, o koho jde, sklonili kopí.

„Přiveďte mi sem velitele kavalerie, lehké jízdy, pěšáků a vůbec všechny pitomce, co maj chochol na přilbě. Poklus!“

Strážní odzdravili a rozeběhli se do šera. Baraz se za nimi díval a mumlal si pro sebe: *S Dahakem bychom to ještě mohli vyhrát…*

Když se vrátil do stanu, dvořané a princ pokračovali v konverzaci, jako by se nic nestalo. V rohu hrála čtveřice muzikantů a flétnista právě začínal nějaký veselý popěvek. Baraz zrudl a vyrazil přes místnost k bubeníkovi. Ten sotva stačil uskočit, když generál popadl jeho těžký nástroj a udeřil do něho pěstí.

„Všechno ven! Ven! Ven! Ven!“ řval a každý výkřik doprovázel úderem do bubnu. Klestil si cestu mezi dvořany, kteří se vyděšeně zvedali.

„Všichni ven!“ řval Kanec a začal kolem sebe kopat. Stoly se kácely a muzikanti hledali spásu v útěku. Baraz vyhodil buben ven ze stanu a zasáhl posledního z prchajících hudebníků do hlavy. Muž padl jako poražené dobytče a zůstal nehnutě ležet. Princ už také stál a ječel na Baraze. Ostatní velmoži a otroci se rozprchli. Baraz vyprovodil posledního opilce kopancem do zadku, až se rozplácl v písku před stanem. Pak se generál otočil zpět a v posledním okamžiku se vyhnul pěsti s těžkými zlatými prsteny. Zachytil úder, zkroutil ruku a Šáhin dopadl na kolena, skučíc bolestí.

Baraz uvolnil sevření a znechuceně si měřil Šáhina, který se sbíral ze země.

„Na příkaz Chrosoa, Krále Králů, přebírám velení této armády.“ Barazův hlas nepřipouštěl námitky. „Pokud chceš diskutovat o moudrosti tohoto rozhodnutí s Králem Králů, navrhuji, by ses vydal do Ctesiphonu.“ Naklonil se k bledému Šáhinovi. „Ale v poslední době není v dobrém rozmaru. Nedoporučoval bych to.“

„Nevěřím.“ Šáhin odstoupil o dva kroky. Princ byl jedním z nejmocnějších mužů říše a jeho majetek byl srovnatelný s majetkem Krále Králů. Měl svou vlastní armádu a byl těsně spřízněn s rodem Sasánovců. „Král svěřil tuto výpravu mně! Mně, ty burane! Jaký důkaz máš pro své tvrzení? Nedostal jsem žádnou zprávu!“

Baraz se rozesmál. „Posel mi donesl tuto zprávu dnes večer. Teď jsem tady. Ty budeš velet levému křídlu armády – což je také přáním Krále Králů – abys i nadále zastával významné a čestné místo. Ale odteď velím já a ty uděláš lépe, když se budeš řídit mými rozkazy, princi Šáhine.“

Šáhin si odplivl na tlustý koberec. „Kde je ten posel? Znáš ho? Je to říšský kurýr? Máš ten příkaz písemně?“ Princ se zatvářil vychytrale, protože si myslel, že právě odhalil Kancovu slabinu.

Baraz si odkašlal a pootočil se. „Támhle je ten posel, veliký princi. Chceš si s ním promluvit?“

Šáhin přešel za Baraze a chystal se říct něco ostrého, když uviděl Dahaka, jak pohodlně sedí v židli, jeden kotník ovázaný pruhem plátna. Černokněžník se usmál a lucerny ze skla a štípaného křišťálu zaprskaly a zhasly. Tmou se neslo tiché cvrkáni cvrčků a v místě, kde seděl čaroděj, se rodil tmavě červený oblak. Tam, kde měl oči, hořely dva ohnivé body.

„Král Králů promluvil,“ řekl Dahak hlubokým basem. „Chceš zpochybnit jeho vůli?“

Oněmělý Šáhin se zapotácel dozadu a narazil do Baraze. „Ne! Ne, pane, poslechnu!“ Padl na kolena a třikrát udeřil hlavou o zem.

Lucerny se opět rozhořely a stan se naplnil teplým světlem. Zlověstné ticho bylo vystřídáno křikem a dusotem nohou. Dahak se otočil a náhle se zdálo, jako by splynul s brokátovou stěnou stanu.

Dovnitř vpadlo sedm nebo osm polooděných mužů s meči a kopími. *Vrazi, vzpoura!* vykřikovali. Zarazili se, když uprostřed místnosti viděli jen prince a Baraze.

„Generále!“ Armádní velitelé byli překvapeni, když před sebou viděli muže, který měl být nejméně sedmdesát lig odtud. Obdařil je širokým úsměvem, při kterém ukázal všechny své zuby a jakoby mimoděk postavil jeden z převrácených stolů. Kandované ovoce však bylo rozházené po podlaze a víno se už vpilo do koberců.

„Rád vás vidím, přátelé. Kde je velitel lehké jízdy? Vidím tu *cataphracti*, kopiníky, ženisty… Tahvaz teď velí lehké jízdě?“

Velitelé kroutili hlavami a vrhali významné pohledy na prince, který opět seděl na svém divanu a otrokyně mu na čelo přikládala chladivý obklad. Baraz se na něho podezíravě podíval.

„Princi? Kde je velitel lehké jízdy?“ zeptal se zdvořile.

Šáhin vzhlédl a jeho nalíčené oči se leskly záští.

„Ten bídný Tahvaz byl před měsícem poslán zpět do Ctesiphonu. Byl neukázněný a odmítal poslouchat rozkazy. Skončili jsme s ním.“

Baraz stiskl rty; pomalu se začínalo rýsovat, co ho cestou do tábora podvědomě znepokojovalo. Obrátil se k velitelům, ke kterým mezitím přibyli jejich důstojníci, kteří se přišli podívat, co bylo příčinou toho zmatku. „Chadame… ty velíš *cataphracti*; máš tam také nějaké lehké jezdce?“

Velitel těžké jízdy jen zavrtěl hlavou.

„Takže vy nemáte koho vyslat mimo tábor, kromě pěších kopiníků. A tak je to od chvíle, co jste opustili Antioch?“

Velitelé krčili rameny a jen Chadames se odvážil pohlédnout na svého bývalého velitele. „Ne, pane Barazi. Postupujeme vždy v sevřené formaci a několik mých jezdců v lehké zbroji jistí křídla. Zatím jsme nepřítele neviděli… možná je stále ještě v Damašku…“ Zmlkl, když si Baraz založil ruce na prsou a upřeně se na něho zadíval. Ostatní velitelé se dívali do země a rozpačitě šoupali nohama.

„Nepřítel,“ řekl Baraz konverzačním tónem, „je pár mil odsud, hned za těmi kopci na jihu. Protože má s sebou tlupy pouštních banditů, buďte si jisti, že ví o každém vašem kroku, kolik vás je a co jste měli dnes ráno k snídani. Viděl jsem jeho tábor a má přinejmenším tolik mužů jako vy.“

Posupný smích přerušil generálovu řeč. Šáhin vstal, jeho oděv byl už zase čistý a nalíčení opraveno.

„*Počet* nás nezajímá, generále. Naši rytíři smetou jakékoli jednotky, které proti nám postaví. Nemá tolik těžké jízdy jako my a v otevřené bitvě nemůže prostě vydržet takový nápor kovu!“

Baraz se na něho sotva podíval. „Zatím jste nepřítele neviděli ani s ním nebojovali, protože vám chystá past a doufá, že do ní bez uvažování spadnete. Bojovat se bude teprve tehdy, až sám bude chtít. Do té doby se spokojí s jebáním vašich ovcí a kradením vašich žen. Co se stalo s lakhmidskými lukostřelci a kopiníky, kterým také velel Tahvaz? Ti by stále mohli sloužit jako zvědové… co je?“

Velitelů se zmocňovala nervozita. Chadames si povzdechl a narovnal se v ramenou. „Byly neshody kolem žoldu, generále. Lakhmidské *auxilie* se od armády oddělily. Naposledy jsme je viděli, když tábořily u Arethusy.“

Baraz zatnul pěsti a otočil se k Šáhinovi. Princ udělal krok zpět, ale hned se zastavil.

„Náčelníci Lakhmidů nedostali žold?“

„Chtěli dvakrát tolik, než jaká byla původní dohoda! Nedovolím, aby nějací špinaví nomádi tahali z říše zlato, jak se jim zlíbí! Nepotřebujeme je a jsou nám jen na obtíž! Řekl jsem jim, ať táhnou, a to taky udělali!“

Z rohu, ve kterém si Dahak ošetřoval svůj bolavý kotník, se ozval trpký smích. Velitelé a důstojníci se otočili a když spatřili, o koho se jedná, polekaně ucouvli. O vyzáblém čaroději se šeptalo mnoho zkazek.

„Žádný nomád nikdy nešel tam, kam ho poslal navoněný panák, princi. Pokud jsi za sebou nechal několik tisíc Lakhmidů, buď si jistý, že si přijdou víc než na své – vydrancují země, které měly být tvou kořistí.“ Dahak sotva šeptal, ale každý z mužů ve stanu zřetelně slyšel jeho studený hlas.

Šáhin zrudl, ale neodvážil se nic namítat.

„Dost,“ ozval se Baraz. „Chadame, pošli pro své nejrychlejší jezdce. Vezmi žold, který byl Lakhmidům slíben, a třikrát tolik v koních. Vyber muže, kterému můžeš důvěřovat, a pošli ho k Arethuse. Řekni kmenovým náčelníkům, že já, Šar-Baraz, Kanec, se dovolávám jejich cti. Řekni jim… řekni jim, že jakmile dojde k bitvě, budou Tanukhové jejich. Slib to mým jménem, jménem Šar-Baraze!“

„Stane se, generále. Pošlu svého synovce Bahrama, aby věc vyjednal.“

Velitel těžké jízdy se poklonil a rychle vyšel ze stanu. Začal svolávat své pobočníky a velitele praporů.

Kanec se obrátil na ostatní velitele a pokynul, aby přistoupili blíž. „Musíme se rychle stáhnout. Nomádi na nás číhají v záloze a my potřebujeme více prostoru na manévrování. Do svítám musí být každý voják se svou výstrojí a výzbrojí na cestě zpět na sever. Je to

na poslední chvílí, ale když si pospíšíme, vyhneme se pasti. Vezmeme jen nezbytné věci…“ Baraz se odmlčel a šelmovsky se mu zablesklo v očích. Obrátil se na Šáhina.

„A zvlášť tento stan, princi, a všechno, co je v něm, musí zůstat na místě a nic se z něho nesmí odnést. Stejně tak zůstanou i stany tvých přátel.“

Šáhin vztekle vyprskl, ale ihned ztichl, když Baraz pozdvihl ruku.

„Přivedl jsi říšskou armádu do úzkých, musíš za svou nedbalost zaplatit. Jdi.“

Šáhin se rozhlédl, ale z tváří svých velitelů a důstojníků nevyčetl žádnou podporu. Vztekle odfrkl a s šustěním svého bohatého oděvu rychle odešel ze stanu. Když byl pryč, Baraz si ulehčené oddechl. Bylo třeba rychle jednat.

„Ty, jak se jmenuješ?“

Jeden z kurýrů Šáhinova doprovodu nejistě vykročil dopředu. Vypadal sotva na šestnáct a podle vzhledu patřil k některému z pouštních kmenů. Baraze napadlo, co ho asi přimělo vstoupit do služeb Krále Králů, ale hned tu myšlenku odsunul stranou.

„Chálid, generále.“

„Chálide, potřebuji od tebe tři věci – zaprvé, Šáhinova koně. Přivedeš mi ho sem. Kdyby štolbové dělali potíže, řekni, že je to Kancův příkaz. Za druhé – princův prapor a plášť. To také potřebuji. A nakonec, přestože jsem říkal něco jiného, jeden vůz. Dobře odpérovaný, čistý a uzavřený. To pro mého přítele, který si poranil nohu.“

Chálid se ohlédl přes rameno na Dahaka a vzrušeně šeptající muže a polkl. „Ano, generále. Ihned to zařídím,“ vyhrkl a vyběhl ze stanu.

„Tak, a vy ostatní mi povězte, v jakém stavu je mužstvo a jaká je organizace…“

Dahak sotva věnoval pozornost odbíhajícímu chlapci. Přestože se na první pohled mohlo zdát, že spí, upadl do hlubokého soustředění. Zatímco v táboře bylo rušno, jak vojáci narychlo balili svou výstroj a výzbroj, Dahak pro vnějšího pozorovatele vytvořil iluzi klidně odpočívající armády. Pro hlídku Tanukhů na svahu nad táborem se

nic nezměnilo. Udržet iluzi bylo obtížné a Dahak upadl do lehkého transu.

ARMÉNSKÁ ČTVRŤ, TAURIS

„Tam, paní, jak jsem říkal.“

Thyatis ignorovala drobného poďobaného mužíka. Posunula se ještě kousek a nahnula se přes ornamenty zdobený okraj střechy kopule. Červené tašky byly rozpálené poledním sluncem. Třicet stop pod ní se táhla úzká ulička. Na její druhé straně se zdvíhala holá bílá zeď s cimbuřím, vysoká dobrých dvacet stop. Její celistvost narušovaly pouze střílny a mezery v cimbuří. Ze svého místa Thyatis viděla do svažité zahrady za zdí. Ta byla zbudována na střeše rozlehlé budovy, která kdysi sloužila jako rezidence místního vládce. Zahrada byla zaplněna množstvím malých ovocných stromů, růžových keřů a stovkami druhů květin. Mezi zelení tryskala malá fontána.

Římanka si však zahrady nevšímala. Na opačné straně se za růžovými keři zdvihala další zeď, tentokrát však vysoká pouhých několik stop, pod níž ležel centrální dvůr rezidence. Bylo to pouze volné prostranství vydlážděné obyčejnými červenými cihlami. Zdi, které je ohraničovaly, byly holé, kromě obrysů kleneb a oken prvních dvou podlaží. Všechny byly zazděné a omítnuté. Na dvůr vedly pouze jediné dveře. Vedle nich, částečně ve stínu, stál muž. Ruce měl spoutány řetězem.

„Nikosi,“ vydechla. Zprvu vůbec nevěřila Bagratuniho bratranci, který tvrdil, že ve Starém paláci je římský vězeň. Teď ho však viděla na vlastní oči. Sledovala ho snad dvacet minut, než vyšli dva strážní a odvedli ho dovnitř. Thyatis se odplazila od okraje a opatrně přešla ke světlíku. Sem, na kopuli chrámu Pána světla, musela vylézt až ze sklepení. Malý Armén se celou cestu držel těsně za ní.

Zatahala za provaz, který mizel v temné hlubině za světlíkem. Přestože slunce stálo téměř nad hlavou, světlík měl takový sklon, že dovnitř nedopadalo téměř žádné světlo. Když sebou provaz cukl na

znamení, že je vše v pořádku, pokynula mužíkovi. Ten se hbitě spustil dolů, zatímco zpocená Thyatis čekala na další znamení. Celou dobu doufala, že si akolyti nepřijdou mezi prací odpočinout na opuštěnou chrámovou střechu. Konečně se přehoupla přes okraj světlíku a opřela se nohama o vnitřní stranu zdi. Zvolna se začala spouštět.

Modrý čtverec nebe nad ní se neustále zmenšoval, až zmizel docela, když se dostala pod úroveň přízemí. Obklopilo ji vlhké šero a pach líně tekoucí vody. S cáknutím dopadla na okraj strouhy. Z obou stran ji obklopovaly plesnivé cihlové zdi. Přikrčila se a začala se protahovat nízkým trojúhelníkovým tunelem. Na konci už měla plné plíce puchu a sotva lapala po dechu, ale to už byla u úzkého otvoru, který byl probourán ve zdi a vedl do širšího tunelu. Silné ruce jí pomohly skrz.

Poklepala Jusufovi na rameno a naznačila, aby je vedl. Bulhar přikývl a vylezl na úzkou římsu, pod kterou tekla smradlavá stoka. Byl tu příšerný puch, ale Thyatis si zacpala nos a následovala Jusufa. Už to dlouho nepotrvá a bude se konečně moci normálně nadechnout.

# # #

Její Bulhaři se shromáždili v malém podkroví, kde Thyatis poslední týden žila. Dům byl rozlehlý. Dolní patra byla zaplněna Kancovými Nesmrtelnými, kteří se ubytovali v Arménské čtvrti. Majitelé se museli vystěhovat do téměř nezařízeného horního patra a na půdu. Peršané dole trávili většinu času pitkami, takže si ani nevšimli postupného nahrazování původních obyvatel Thyatinými Bulhary a Bagratuniho bratranci. Noví obyvatelé si z podkroví prorazili skrz stěnu nový vchod na vedlejší střechu. Kromě činností, které by museli dělat i původní obyvatelé domu, se Thyatis se svými muži odvažovala ven pouze v noci.

Krov z hrubě přitesaných trámů byl velice nízký. Thyatis seděla u malého kulatého okénka, kterým do dusného prostoru proudilo alespoň trochu vzduchu. Slunce se pomalu klonilo k západu a Bulhaři se připravovali na noční práci.

Thyatis rozprostřela náčrt na prašné podlaze. „…vězeň je v budově na druhé straně zahrady. Chci ho dostat ven živého dřív, než se mu cokoli stane. Naneštěstí zná všechny naše úkoly a rozkazy, takže pokud by ho Peršané zlomili, máme všichni po ptákách.“

Jusuf vzdychl a naklonil se k Dahvosovi, který seděl vedle něho. „Vidíš?“ řekl Bulhar ironicky. „Všechny nás nechá zabít…“

Sahul mu věnoval dlouhý pohled a pak jen pokynul k Thyatis.

„Takže,“ pokračovala, „mám plán, jak ho dostat ven živého a bez toho – pokud se na nás budou bohové usmívat – aby si nás někdo všiml.“

Thyatis se usmála, když uviděla kyselý Jusufův obličej. Čekala, že jí nebudou věřit. Promýšlela ten plán během hodin, které strávila na střeše naproti Starému paláci. Byla sice malá pravděpodobnost, že vyjde do puntíku, ale odolala touze napadnout palác přímo a povraždit všechny, kteří by se jí tam dostali pod ruku. Podle Bagratuniho posledního odhadu byly ve městě skoro dva tisíce Nesmrtelných a ona měla k ruce pouze dvanáct mužů.

„Aby se plán podařil, potřebujeme tři věci. Bohužel, všechny bude dost obtížné získat. Zaprvé, potřebujeme plánek budovy. Bagratuni?“

Rtuťovitý Armén pokrčil rameny a pak se žalostně poškrábal na nose. „Paní, dcera sestry mého bratrance nesmírně riskovala už tím, že nám řekla o tom vězni! Jestli po ní budeme chtít víc, zhroutí se. Je mladá a nemá tak pevné nervy jako sestra mého bratrance.“ Domluvil a zamyslel se. „Možná,“ pokračoval nejistě, „bychom mohli najít někoho ze sloužících nebo strážných, kdo by se dal podplatit…?“

Thyatis zavrtěla hlavou. „Není čas hledat někoho, kdo by se dal podplatit a zároveň nebyl v pokušení nás zradit. Musíme být připraveni do čtyř dnů.“ Neubránila se smutnému povzdechu. Když nebudou znát rozmístění místností a stráží, nebudou mít prakticky žádnou naději na úspěch.

„Jak je vysoká ta dcera sestry tvého bratrance? Nosí závoj, když je v domě?“

Bagratuni se zašklebil. „Je skoro o stopu menší než ty, má paní. Má hnědé vlasy a nosí závoj. Nejsi jí vůbec podobná.“

Thyatis vztekle zabodla nůž do podlahy.

„Kdyby tu tak byl Anagathios," zašeptala. „Co se dá dělat! Zkus si opatrně promluvit se svou neteří, Bagratuni, jestli by nám ještě jednou nemohla maličko pomoct."

„Kdo je Anagathios?" ozval se tiše Jusuf, ale takovým tónem, že sebou Thyatis trhla. Jusuf na ni upřeně hleděl zpod přivřených víček. Thyatis v duchu zaúpěla – podezíravý žárlivec jí právě teď chyběl ze všeho nejvíc.

„Přítel," řekla úsečně. „Němý Syřan s velkým hereckým talentem. Byl dost malý i štíhlý na to, aby mohl skvěle zahrát mladou dívku. Zahynul cestou sem. Spokojen?"

Jusuf zahanbeně sklonil hlavu.

Sahul zaklepal na prkna podlahy, aby si zjednal pozornost. Tvářil se tajuplně.

„Co je, Sahule?" otočila se k němu Thyatis.

Bulhar pokynul ke svým bratrům, i když jen Dahvos si ho všímal. Thyatis sledovala jeho hbité prsty; neustále se snažila rozluštit posunkovou řeč, kterou denně používal.

Nejmladší bratr zprvu zřejmě nechápal, ale pak se začal usmívat. „Můj bratr říká, paní Thyatis, že viděl němého herce na tržišti u severní brány. Žongluje a předvádí různé triky. Nikdy nemluví, ale dal by se použít. Říká, že je to cizinec a do města musel přijít během posledních devíti dnů. Sahul říká" – na chvilku se odmlčel a sledoval hru prstů – „říká, že ten chlapík je velice hezký a snadno by se mohl vydávat za dívku."

Thyatis překvapením hvízdla. *Bylo by to možné? Ale ne, to by chtěla příliš. Ale snad se ten cizinec zhostí role stejně dobře jako její přítel.* „Přiveď sem toho cizince, Bagratuni, vezmi své bratrance na procházku."

Armén se zakřenil a protáhl se dveřmi do nezařízeného patra.

Thyatis pokynula třem bratrům, aby si přisedli blíž. „Sahule, ty budeš mít nejtěžší úkol. Musíš jít ven z města, co nejdál to bude možné. Potřebuji…"

Každý z bratrů dostal svůj úkol. Zvlášť Sahulovi se to příliš nezdálo a než vyšel na střechu, věnoval Thyatis dlouhý pohled a pochybovačně zavrtěl hlavou. Dahvos byl také trochu zmatený, ale

beze slova se podřídil. Jediný Jusuf měl dojem, že musí prosadit své námitky.

„Tohle nemůže vyjít," oponoval. „Když to řeknu hodně slušně, jsi blázen, když si myslíš, že si ničeho nevšimnou. Je skoro jisté, že všichni, kdo půjdou dovnitř, zemřou nebo padnou do zajetí. A ostatní je budou následovat."

Thyatis se usmála a pokynula k oknu větvičkou, kterou kreslila do prachu na podlaze.

„Za pět dní bude měsíc nejmenší. Podle Bagratuniho bude obřad k uctění hlavního perského boha. Všichni významní mužové města a posádky budou v chrámu. Stráže ve vězení budou laxní, protože je nebude nikdo kontrolovat. Je to naše nejlepší příležitost. Věřím, že to vyjde, a pak se naše postavení ve městě výrazně změní."

„A ty budeš mít zpět svého přítele! Co pro tebe znamená? Je tak dobrý?" Jusuf byl celý rudý.

Thyatis vztekle skousla rty. „Nikos byl mým zástupcem skoro dva roky. Jako by patřil do rodiny. Kdyby tam byl místo něho Dahvos nebo Sahul, co bys dělal, hm? Nechal bys Peršany, aby Dahvose natáhli na skřipec nebo mu pálili chodidla žhavým železem? Kdyby tomu tak bylo, teď bys tu seděl ty a trnul hrůzou, že čtyři dny prodlení ho mohou stát život."

Posunula se těsně k Bulharovi. Byl cítit potem, koňmi, železem, kůží a krví. Třásl se vzteky. Thyatis ho chytila za vlasy a přitáhla mu ucho těsně ke svým ústům.

„Nechal bys tam svého bratra zemřít jen proto, aby sis zachránil svoji podělanou kůži?" šeptala. Otřásl se a odstrčil ji. Thyatis se zhoupla zpět a hořce se zasmála. Bulhar se otočil a beze slova zmizel padacími dveřmi. Thyatis ho sledovala, než zmizel, a bubnovala prsty o podlahu. Pak otevřela vchod na střechu. Slunce už zmizelo za horami na západě a jen jejich vrcholky se leskly odrazem paprsků od ledu a sněhu.

# # #

Thyatis stála ve výklenku dveří poblíž severního tržiště, zahalená v černých splývavých šatech, šátku a závoji. Bylo tu chladno a šero, protože ulice byla stíněna stovkami šňůr s prádlem, nataženými mezi

domy. Bagratuni v pantalónech, kazajce a vestě chudého Arménce seděl na schodech před vchodem a na kolenou měl rozložené plátno s lacinými měděnými tretkami.

„Jak to vypadá?“ zeptala se. Hlas měla tlumený hustou látkou.

„Tohle je špatné místo. Moc toho odtud nevidím. Sotva jen na konec ulice, když je prázdná.“ Náhle začal vykřikovat: „Náramky! Lepší nekoupíte! Náramky!“ Kolem prošly dvě Arménky a jejich štěbetání zaplnilo úzkou uličku.

„A,“ pokračoval. „Už je mi to jasné. Předvádí nějakou frašku – teď je asi námořníkem, podle toho, jak se kolíbá; a teď stydlivou služkou. On je opravdu dobrý, paní! Teď jí námořník dává nějaký náramek. Ohó, je pěkně rychlej. Zatím nevidím žádného ze svých bratranců… A už je tam nějakej šizuňk a chce, aby ta holka šla s ním!“

Thyatis netrpělivě podupávala. Hra teď měla pomalejší spád, protože herec musel hrát několik postav. Bagratuni dál komentoval. Jeho bratranci se dosud neobjevili.

„Jestli je to Anagathios, stáhnu ho z kůže…“ Pomalu jí docházela trpělivost. Jestli se tu objeví nějaký horlivý úředník, bude zle. Snadno by ji mohli zavřít za prostituci…

„Paní, myslím, že skončil. Lidé mu dávají pár mincí, uklání se, dělá salto, uklání se… a támhle jsou bratranci. Ohó, ten sebou umí mrsknout. Ale už ho mají. Každý z jedné strany a jdou sem.“

Bagratuni se posunul na okraj schodu a přidržoval si plátno s cetkami. „Co to bylo za hru?“ zeptal se přes rameno Thyatis.

„Koukej dopředu! Vypadalo to na *Dívku z Miléta*, Anagathiovi by to bylo podobné. Za to by ho mohl kdekterý prudérní Peršan poslat do vězení.“

Bagratuniho bratranci vrazili s hercem do výklenku a trošku s ním praštili o zeď, aby se uklidnil. Když ucítil, že ho nikdo nedrží, bleskovým pohybem vyčaroval ze záhybů svého potrhaného oděvu nůž s vroubkovaným ostřím. Thyatis udělala krok vpřed a pozdvihla ruku. Muž před ní se přikrčil a zapřel se jedním chodidlem o stěnu. Bagratuni se opět usadil do středu schodů.

„Tak, umělče, nechtěl by sis promluvit se svými diváky?“

Muž zvedl hlavu a objevila se olivová pokožka, jemně tvarovaný nos, vysoké lícní kosti a velké hnědé oči s dlouhými řasami. Thyatis si stydlivým pohybem odhrnula závoj. Syřanův obličej roztál v širokém úsměvu; muž se poklonil až k zemi, aniž by pokrčil nohy. Nůž zmizel stejně jako se objevil. Thyatis ho pevně objala.

„Vítej, starý příteli. Bála jsem se, že jsi mrtev.“ Anagathios zavrtěl hlavou, ale v očích měl smutek. Jeho prsty se začaly míhat vzduchem a Thyatis vzdychla. *Ztratil jsem ostatní a skrýval jsem se v křoví, dokud vojáci neodešli. Neviděl jsem, že by měli nějaké zajatce. Je mi to líto.*

Nedá se nic dělat, odpověděla stejným způsobem. *Času je málo a mám pro tebe spoustu práce.*

Syřanův obličej se opět rozzářil v širokém úsměvu. Thyatis úsměv opětovala.

# # #

Thyatis stála po stehna ve splašcích, na sobě měla jen bederní zástěrku a úzký pruh látky přes prsa. Jusuf a dva další Bulhaři byli několik kroků po proudu a na rameni přinášeli silnou kládu. I oni byli jen v krátkých kiltech. Stoku osvětlovalo mihotavé světlo lucerny zavěšené u stropu. Thyatis položila ruku na jeden konec klády a zastavila je. Sahul se na ni ohlédl a vzápětí ostře hvízdl. Z tunelu, který se táhl k řece, se ozvala stejná odpověď. Hluk třiceti mužů, kteří postupovali tunelem, vystřídalo šplouchám špinavé vody. Thyatis sáhla nad sebe a nahmatala pevnou koženou smyčku, zavěšenou na dlouhém laně.

Popošla kousek smradlavou břečkou, zachytila pevně smyčku a stáhla ji na úroveň klády. Přetáhla smyčku přes konec klády, který byl přitesán do křížového čepu. Nahoře pod střechou chrámové lodi čekal u kladky upevněné ve světlíku Bagratuni se svými bratranci. Thyatis měla u pasu uvázaný kožený vak naplněný dlouhými ocelovými hřeby.

„Není to trochu moc?“ funěl Jusuf, když napínal svaly pod tíhou klády. „Kdybychom opřeli o zeď žebřík, fungovalo by to stejně.“

„Žebřík by byl na ulici podezřelý,“ zavrtěla hlavou. „Takhle se tam dostaneme, aniž by si nás kdokoli všiml. Když se nám tam

podaří dopravit ten balík, co obstaral tvůj bratr, může trvat dny i týdny, než si stráže něčeho všimnou.“

Když byla smyčka na spojce, sáhla do vaku a vytáhla ocelový hřeb. Měl tupou špičku a hlavička připomínala docela vzrostlou muchomůrku. Zasunula jej do jednoho ze dvou otvorů, které byly provrtány skrz kmen v místech křížového čepu. Netrpělivě zaklela, když na druhé straně vyjel sotva na prst a nemohla jím dál hnout. Poklepala Jusufa dvakrát na rameno a přebrodila se k úzké římse. Přestože ze stoky stoupala páchnoucí pára, voda byla studená a Thyatis začínaly tuhnout svaly na nohou.

„Opravdu to musí jít tak složitě? Vážně by stačil obyčejnej starej žebřík…“

Thyatis ho ignorovala a vzala paličku, jejíž jeden konec byl obalen kouskem plátna. Muži se zapřeli o zeď a Thyatis začala zatloukat hřeb, až hlavička vyčuhovala zhruba na čtyři prsty. Tupý konec na druhé straně se vysunul na stejnou délku. Pak se přikrčila pod kládu a totéž udělala s druhýřn hřebem, který tak byl s prvním v pravém úhlu. Zatahala za provaz a Bagratuni se s odkrytou lucernou nahnul do světlíku. Thyatis napočítala dva záblesky.

„Můžeme,“ sykla a muži s kládou udělali pár kroků, až je zastavila přesně pod otvorem, proraženým ve stropě stoky. Tentokrát škubla za lano třikrát a vzápětí ucítila, jak se napíná.

„Položte to,“ přikázala. Jusuf pokynul ostatním a zvolna spustili jeden konec klády do vody. Smyčka se kousek svezla a pak se zachytila za vyčnívající hřeby. Konec se začal zvedat. Lano zavrzalo, když jej napjala tíha klády. Thyatis se třemi Bulhary ji přidržovali, aby prošla otvorem ve stropě, a sledovali, jak mizí v přítmí nad jejich hlavami.

„Připravte další,“ řekla Jusufovi a podala mu vak s hřeby a paličku. „Pokud o tom budeš trochu přemýšlet, můj skvělý bulharský příteli, zjistíš, že se nám ty klády hodí i na jiné věci.“

Jusuf se na ni vyděšeně podíval. „Chceš říct, že se s nimi budeme vláčet ještě jednou?“ Snažil se šeptat, ale znělo to jako křik.

Thyatis ho zpražila pohledem a ukázala zpět do stoky.

Pokrčil rameny a se šplouchánim odešel připravit dalších devět klád, které byly za tmy přetaženy přes řeku, a poté je Bulhaři protáhli

městskou říční branou až ke stokám. Seshora se ozývalo skřípání a Thyatis se začínala obávat, aby se nerozléhalo po celém chrámu. Instinktivně se chtěla přesvědčit, jestli je její meč na svém místě, ale ten byl s ostatními jejími věcmi nahoře u světlíku.

Seshora se ozval hluk a Thyatis jen taktak uskočila před pytlem s pískem, který přilétl shora a s mohutným cáknutím spadl do vody. Zaklela a setřela si smrdutou břečku z obličeje.

„Chyťte hák," zvolala a zachytila stále ještě napjaté chvějící se lano. „Počkat!" Dva muži vyběhli a chytli konec lana, kde na háku visela síť ze silného provazu, v níž byla zavěšena zátěž. „Teď!"

Napětí povolilo a muži rychle uvolnili hák. Písek se vysypal do stoky a Thyatis cítila, jak ji lechtá na kotnících.

Je to příjemnější, než se nechat ohlodávat od krys, pomyslela si. Pustila provaz a doufala, že Bagratuni spustí smyčku pomalu. Nechtěla skončit s rozbitou hlavou. Šedesát stop je pořád dost slušná výška. O chvilku později už smyčka zvolna klesala do otvoru.

„Další," zašeptala. Tři muži přinesli další kládu, už osazenou hřeby. „Trochu blíž," navigovala je ke smyčce. Nohy už měla chladem celé ztuhlé.

# # #

„Něco nového?" zašeptala Thyatis, přestože silný černý šátek, kterým měla zakrytý obličej, sám dost tlumil hlas. Sahul, který se krčil na střeše vedle ní, zavrtěl hlavou. Pomalu se odtáhla od okraje. Ulice pod nimi byla tichá a prázdná. Dva z Bagratuniho bratranců před chvílí seběhli dolů a zhasli několik luceren. Větší část ulice se ponořila do tmy. Thyatis si povzdychla a protáhla se. Pokynula Jusufovi a Bagratunimu, kteří se opatrně připlížili k ní a Sahulovi.

Oblohu pokrýval koberec třpytivých diamantů. Muži v černých oblecích a černou gázou na obličejích se na střeše takřka ztráceli. Prozrazovaly je jen světlé skvrny dlaní. Arméni si narozdíl od ostatních i ruce začernili sazemi.

Všude bylo ticho a Thyatis dobře slyšela obřadní zpěvy z Chrámu ohně. Už dříve viděla skoro dvě stě urozených Peršanů s manželkami, dětmi a konkubínami, jak vcházejí do chrámu. Okny vysoko ve zdech chrámu bylo slyšet praskání obrovského ohně, který

hořel na oltáři uvnitř svatyně. Ze svých pobočníků, kteří se krčili vedle ní, viděla jen světlé skvrny očí.

„Anagathios se ještě nevrátil z výpravy do Starého paláce," zašeptala, „nezdá se, že by se prozradil, nebo jsou Peršané chytřejší, než jsem myslela nebo ho něco zdrželo. Dnes máme nejlepší šanci, musíme vyrazit."

Jusuf opět znechuceně zakroutil hlavou, ale hned s tím přestal, když si ho Thyatis přísně změřila.

„Je první pylon hotov?" obrátila se na Sahula. Nejstarší z Bulharů se zvedl na bobek a lehce přikývl.

„Dobře, ať ho posunou dopředu."

Sahul se pomalu vzdálil po rozprostřených prostěradlech, která měla zabránit zbytečnému hluku, a dal mužům u první klády pokyn, aby šli. Dva muži, kteří na okraji střechy čekali na signál, zdvihli masivní dřevěný rám s půlkruhovým výřezem. Muž po levé straně nabral z koženého vědra vazelínu a natřel výřez pořádnou dávkou. Mezitím dvanáct mužů nadzdvihlo pylon. Sahul prošel po celé jeho délce třiceti stop a zkontroloval, jestli všechny hřeby dobře drží na svých místech.

Pylon, který vytahali ze stoky rozložený na zhruba osm stop dlouhé díly, složili sotva před minutou. Každý křížový čep zapadal do stejného vybrání dalšího dílu. Každé spojení pak bylo křížem zajištěno dvěma hřeby. Thyatis přísahala, že klády z obyčejného cedru snadno unesou dospělého muže. Sahul si tím nebyl jistý, stejně jako tím, že se jim je podaří propašovat nepřátelským městem a vytáhnout na střechu chrámu, aniž by unikli pozornosti.

Přední část pylonu zapadla do půlkruhového výřezu. V čele první klády byl přišroubován kovový kruh. Sahul zdvihl paži a zarazil posunování pylonu, aby dva Bulhaři mohli ke kruhu uvázat dva silné provazy. Lana pak byla protažena dalším, masivnějším kruhem, který byl nad nimi zavrtán do střešního trámu kupole.

To byla podle Thyatis nejnebezpečnější část plánu. Vyvrtat do stopu tlustého trámu otvor tak, aby si kněží v chrámu ničeho nevšimli, zabralo dvě noci piplavé práce. Ale bez zajištění by nebylo možné s pylonem manipulovat. Když Sahul viděl, že lana jsou

správně upevněna a každý, kdo nemá jinou práci, je u nich, dal pokyn.

Když se pylon posunul o tři stopy, muž u rámu zvedl ruku a pylon se zastavil. Druhý muž vyndal z proutěného koše jedenáct palců dlouhý dřevěný kolík a paličkou obalenou v plátně jej jedním prudkým úderem zarazil do předvrtaného otvoru.

Muž vepředu se naklonil do ulice a všichni ztichli. Nikde se nic nehýbalo. Z chrámu se dál ozýval zpěv. Muž zvedl ruku a otevřel pěst. Pylon se otočil o půl otáčky a muž s paličkou zarazil druhý kolík z opačné strany, šest palců od prvního.

Dvojice kolíků byly od sebe po dvou stopách. Thyatis stála na konci pylonu a každou chvíli čekala, že se ozve nějaký zvuk, který bude znamenat jejich prozrazení. Zdálo se jí, že slyší šustění zrnek písku v přesýpacích hodinách. Pylon byl dlouhý třicet stop a bylo zapotřebí třicet kolíků. Zatlučení dvou kolíků trvalo půl minuty. Patnáct minut se táhlo do nekonečna.

Jak se pylon posouval do ulice, muži, kteří drželi jednotlivé klády, se po prostěradlech vraceli tiše zpět a pomáhali u lan. Už zbývalo jen nějakých deset stop. Thyatis přešla k okraji střechy. Pylon se rozkýval a Thyatis zatajila dech. Téměř všichni muži za ní viseli na lanech, aby pylon zklidnili. Když viděla, jak pylon kmitá, uvědomila si, že lana měla být uchycena po stranách. Ale už bylo pozdě. Pylon sjel ke straně a v rámu, který ho podpíral, to hrozivě zapraštělo.

„Pomalu spustit," sykla na muže u lan.

Muži povolovali lana palec po palci a pylon klesal. Byl natolik vysunutý, že jeho konec už dosahoval do zahrady na střeše přes ulici. Thyatis varovně sykla, když sjel stranou a hlučně udeřil do koruny mladého pomerančovníku. Všichni se napjatě rozhlíželi po ulici. Pak pokynula, aby pomalu spouštěli dál.

Pylon s žuchnutím dopadl a proměnil pomerančovník na hromádku třísek. Thyatis zkontrolovala meč na zádech a utažení šněrování bot.

„Sahule, Jusufe, vemte pytel a pojďte za mnou." Bulhaři byli v mžiku u ní. Mezi sebou nesli těžký pytel, do kterého by se tak akorát vešel člověk. Pytel byl pečlivě ovázán provazy, přesto sebou trochu

cukal. Thyatis se na okraji střechy zastavila, zatímco jeden z mužů zatloukal poslední dvojici kolíků. Polkla a zhluboka se nadechla.

Levou nohou stoupla na první kolík. Pylon se trochu pootočil, ale lana jej udržela víceméně rovně. Pravou nohu přesunula na další kolík, dvě stopy dopředu. Jusuf a Sahul sotva dýchali a vzadu se někdo tiše modlil. Thyatis se usmívala – žilami se jí začínal rozlévat adrenalin. Našla rovnováhu a bez problémů pokračovala dál. Vítr jí čuchal vlasy a náhle byla na konci, škobrtla a skulila se do zahrady. Meč vyklouzl z pochvy. Zahrada byla provoněná jasmínem a pomerančovníky.

Na druhé straně Jusuf připevnil funícímu Sahulovi pytel na záda. Byl sice těžký, ale on měl dost síly na to, aby jej unesl sám. Protože zahrada byla o něco níž, přidržoval se i rukama a postupoval pozpátku, jako po mírně nakloněném žebříku. Modlil se, aby vydržel pylon i kolíky. Nikdy by se Thyatis nepřiznal, ale ve výškách se mu dělalo špatně. Lýtka a paže se mu chvěly pod dvěma sty liber navíc.

Thyatis tiše přeběhla zahradou k vnitřní zdi a pozorovala dvůr. Vypadal jako bezedná černá studna. Pečlivě naslouchala, ale nezdálo se, že by si někdo všiml hluku, který způsobil pylon. Vrátila se zpět k improvizované lávce právě včas, aby pomohla Sahulovi sundat jeho břemeno. Pak odmotala od pasu provaz a jeden jeho konec uvázala za první pár kolíků. S druhým koncem šla ke zdi dvora. Znovu se ujistila, že nikdo není nablízku, a hodila jej dolů. Lano s plesknutím dopadlo na dlažbu. Za okamžik se už spouštěla podél zdi. Sahul ji následoval a vzápětí i Jusuf, který po pylonu téměř přeběhl, aby už to měl za sebou.

Bagratuni na střeše chrámu vydechl úlevou. Ta šílená Římanka to dokázala! Když Thyatis – Bagratuni ji v duchu nazýval Dianou, bohyní lovu – navrhla ten bláznivý plán, byl si jist, že je všechny ihned odhalí a během chvíle povraždí. Už jen nalezení vhodných cedrů a jejich dopravení do města bylo činem, o kterém se kolem ohňů bude vyprávět po generace! A tohle bylo ještě mnohem odvážnější. Potěšeně se zašklebil a odehnal své muže zpět k provazům. Bulhaři hlídali. Teď už jim *nezbývalo než* čekat a doufat, že se *žádný* kněz nerozhodne pro procházku pod hvězdami.

Thyatis se připlížila ke dveřím na druhé straně dvora a přitiskla na ně ucho. Dubovými deskami pronikal jen vzdálený hluk. Sahul s Jusufem už byli také u ní, ještě roztřesení z předešlé námahy. Poškrábala se na nose a pak z opasku vytáhla tenký proužek oceli. Zdálky to vypadalo, že dveře jsou uzamčeny masivním zámkem. Vsunula proužek do klíčové dírky a hledala mechanismus. Marně. Rozmrzele strčila do dveří, ty se nepatrně pohnuly a zarazily se.

„Je tam závora," zašeptala Sahulovi do ucha. „Připrav se, jestli se mi ji podaří shodit, nadělá to hluk." Začala podél rámu hledat štěrbinu, kterou by prostrčila ocelový plátek. Když nic nenašla, hlasitě zaklela. To vypadalo zle. Opřela se o dveře. Byly velice pevné a neměli čas přemýšlet, jak se dostanou přes závoru.

„Jusufe, tudy to nepůjde," řekla potichu. „Zkus se podívat, jestli by to nešlo některým oknem…" Zarazila se, protože měla dojem, jako by něco zaslechla. Pak ztuhla, protože dveře se trochu zachvěly. Sahul s Jusufem uskočili do tmy, Thyatis se přitiskla k chladné omítce vedle dveří. Za dveřmi se ozvalo škrábání, a pak klapla závora. Thyatis tiše zasunula meč do pochvy a vytáhla dlouhý nůž.

Dveře se otevřely a na dlažbu dopadlo mdlé nažloutlé světlo, které přerušil stín, a ven vykoukla žena v potrhaných šatech a vyšívaném šátku. Thyatis vydechla a vyrazila. Jednou rukou stiskla ženě ústa a přitiskla jí nůž ke krku. Žena vytřeštila velké hnědé oči nalíčené antimonem a třpytivým safírovým práškem a zdvihla ruce. Měla dlouhé, pečlivě upravené nehty. Sahul s Jusufem s noži v rukou vpadli dovnitř. Místnost byla prázdná, až na několik hliněných džbánů. Thyatis vtáhla zajatkyni dovnitř a kopnutím zavřela dveře.

„No," vydechla, „zdá se, že ses v tom hnízdečku neměl špatně."

Sahul s Jusufem se udiveně otočili a viděli, jak Thyatis schovává nůž. Žena jen pokrčila rameny, zajela si prsty pod vlasy a s lehkým mlasknutím stáhla kudrnatou paruku. Anagathios si protřepal vlasy a strčil vlásenku do brašny pod šaty. Jusuf tiše hvízdl.

„Vypadá líp jako ženská, než jako chlap," řekl a trochu se ušklíbl.

Thyatis si toho nevšímala a obrátila se znakovou řečí na herce: *Našel jsi Nikose?*

Ano, odpověděl. *Dole je sklep s celami. Ale není tam sám.*

Jak to myslíš? zeptala se. Syřan jen zavrtěl hlavou a nevesele se usmál.

Uvidíš. Co je v tom pytli?

Teď se ušklíbla Thyatis. *Zaveď nás do sklepa, pak taky uvidíš.*

# # #

„Bohové se otočili zády," zamumlala Thyatis, když vykoukla za roh sklepní chodby. „V těch celách je možná čtyřicet lidí. Aspoň že zatím spí." Otočila se na Sahula, který se stále vláčel s pytlem. „K čemu je Kanci tolik zajatců?" Jusuf se na ni ani nepodíval, Sahul s heknutím shodil břemeno na zem a třel si otlačené rameno.

Anagathie, udělala posunek na herce, který se krčil těsně za ní. *Co je to za lidi?*

Místní, většinou jsou to rukojmí, která mají zajistit loajalitu představených města a okolních vesnic. Co bude dál?

„Vítězství patří odvážným," řekla nahlas. „Zapomeňte na původní plán. Jusufe a Sahule, běžte nahoru a nějak zablokujte dveře, které vedou do této chodby nebo odsud na dvůr. Pak se, Jusufe, vrátíš na střechu chrámu a řekneš Bagratunimu, že se pokusíme osvobodit všechny jeho příbuzné. Řekni, ať rozeberou pylon a spustí ho zpět do stoky. Tudy se už vracet nebudeme. Ještě mu řekni, aby tak za dvacet minut zařídil nějaké pořádně hlučné pozdvižení na opačném konci města.

Ty, Sahule, jdi zpět na zahradu a spusť do dvora další provazy a dobře je uvaž. Budeme potřebovat také dost provazů u vnější zdi. Ale ne hned – až nadejde čas. Zkusíme tudy dostat všechny ven. Anagathie, ty si roztrhej šaty na pruhy tak po dvou stopách na délku." Thyatis se zvedla a povytáhla si opasek. Sahul a Jusuf chvilku nerozhodně stáli pod pochodněmi, které mihotavě osvětlovaly chodbu, pak se krátce uklonili a odběhli. Chodbou se neslo pleskání jejich sandálů. Anagathios se svlékl a začal trhat šaty.

Thyatis se plížila kupředu a modlila se, aby se nikdo nevzbudil dřív, než bude připravena. Muži byli v celách nalevo, ženy a děti naproti nim. Kobky byly vysekány do jílovce, který tvořil podloží celého města, jen vepředu byly vyzděné a osazené dubovými dveřmi

s malými zamřížovanými okénky. Jimi bylo vidět celý vnitřek každé cely. Thyatis se jako duch plížila podél cel mužů.

Nikos se opíral o stěnu ve třetí cele a spal. Thyatis tiše sykla. Opravdu spal, nepředstíral. Poklekla a odřízla kousek kožené tkanice z boty. Protáhla ruku mříží a hodila kousek tuhé kůže po Nikosovi. Trefila ho do pravého oka. Okamžitě se probudil a v jeho ruce se objevil ostrý kousek mědi. Opatrně se rozhlédl a vytřeštil oči, když za okýnkem uviděl Thyatis. Přiložila si prst na ústa. Přikývl.

Pomalu vysunula závoru ze dveří, položila ji vedle na zem a otevřela těžké křídlo. Nikos už čekal. Thyatis mu pokynula. Opatrně překročil několik spících spoluvězňů a vyšel ven. Zavřela za ním dveře.

Chvíli se na sebe jen dívali a v Nikosově tváři se prudce střídaly pocity. Thyatis se zeširoka usmála a stiskla ho tak pevně, že se zmohl jen na překvapené heknutí. Vymanil se z jejího sevření a ustaraně si zamnul ruce.

Kudy ven? zeptal se ve znakové řeči.

Nejdřív otázku, odpověděla. *Je někdo tady z těch schopen chladně uvažovat?*

Udiveně se na ni podíval a zeptal se: *Co chceš dělat?*

Nasadila nevinný obličej. *Když to bude možné, dostaneme odsud všechny. Když se to povede, zdejší kmeny mi budou zavázány za každého zachráněného. Budu je potřebovat, když budu chtít město zabrat pro císaře.*

Nikos se zatvářil nešťastně. Pak si všiml pytle, který ležel za ní. *Co je* v tom? zeptal se. *Ach, nic zvláštního… jenom tvé tělo.*

SEVERNĚ OD EMESY, PROVINCIE SYRIA MAGNA

„Vévodkyně!“ Jeden z tanukhských jezdců se s vlající kefijí řítil do velitelského tábora. Nabatejští kopiníci hlídající vchod mu vyběhli naproti. Jeho kůň byl zpocený a pokrytý prachem cesty. Zenobia ještě s neupravenými vlasy vystoupila z kruhu ospalých důstojníků, kteří se shromáždili u vchodu jejího velkého stanu. Když

byla armáda na pochodu, byla oblečena v loveckém – kozinkových kalhotách a silné vestě přes volnou košili. Rychlou rukou zachytila uzdu a posel zastavil. Kůň těžce oddechoval a Zenobia ho jemně poplácávala po dlouhém čenichu.

„Al Kurajš posílá pozdrav v toto krásné ráno, vévodkyně, a říká, že perská armáda je na cestě k severu a připravuje se k bitvě."

Královna se potěšeně usmála. Její tábor stál na nízkém návrší u hlavní cesty do římského města Emesy, které teď leželo nějaké tři ligy za nimi, poblíž městečka Arethusa na řece Orontes. Pestrobarevné stany jejího doprovodu byly roztroušeny mezi keři jalovce a zakrslými borovicemi, kterými zarůstalo temeno kopce. K modré obloze stoupaly pruhy kouře z táborových ohňů. Pahorky na severu zastíraly výhled na údolí řeky Orontes. Na druhou stranu se otevíral pohled na úrodné údolí, v němž ležela Emesa. Ranní slunce stálo těsně nad obzorem a zalévalo krajinu narůžovělým světlem. Vzduch byl po noci ještě chladný a z nozder koně stoupaly obláčky páry.

„Je opravdu překrásné ráno. Vyřiď Al Kurajšovi, že se k němu brzy připojíme."

Posel na místě otočil koně a za okamžik zmizel v oblaku prachu mezi stromy.

Zenobia lstivě přimhouřila oči a zadívala se k severu. Soustředěně pošvihávala bičíkem, který na schůzkách štábu používala jako ukazovátko. Takže Peršané se konečně odhodlali se jí postavit. Dnes se možná vyrovná své dávné jmenovkyni a vymaní svůj lid zpod nadvlády obou říší. Otočila se a šla zpět ke svým důstojníkům. Trochu bokem tam seděl Ahmet a v klidu dojídal svou ranní kaši. Vzhlédl, když ho královna míjela a vcházela do stanu. Zdálo se, že je v dobré náladě.

# # #

Ahmetova kostrč trpěla, když se Zenobiin kůň šplhal na poslední návrší. Seděl za ní a rukama svíral její štíhlý pas. Ke svému obvyklému oděvu dnes přidal *kefiji* – šátek, který mu na hlavě přidržoval kroužek spletený ze šňůrek s několika uzlíky po obvodu.

V minulých dnech vždy chodil pěšky podél vozů se Zenobiinými věcmi, dnes však královna spěchala, tak jel na koni s ní.

Z návrší krajina klesala do rozlehlé pláně mající přibližně tvar čepele kopí ukazujícího na severovýchod. Na druhé straně, kde pláň opět přecházela do nízkých vrchů, tekla říčka. Cesta do Emesy ji protínala brodem, vedle něhož byl dřevěný most, a pak se dál klikatila po úbočích. Půda roviny byla kamenitá s roztroušenými balvany, porostlá místy tuhou trávou a nízkými zaprášenými křovinami. Zenobia pečlivě studovala terén.

„Úplně vypasené," řekla. Otočila svého oblíbeného velkého černého hřebce a jela podél hřebene. „Pevná půda, to je dobré pro pěchotu i jízdu."

„Škoda, že se Peršané otočili dřív, než se dostali k našemu dárku u jezera Bahrat."

Zenobia se přes rameno otočila na Egypťana.

„První rozumná věc, kterou princ Šáhin v životě udělal."

Ahmet přikývl a pevněji se k ní přitiskl, když kůň překonával terénní nerovnost.

Zenobiina armáda se vevalila na jižní část planiny z hlavní cesty a několika dalších přístupových cest, které mezi kopci našli Mohammedovi zvědové. Palmyrská a nabatejská těžká jízda jela v protáhlých formacích o hloubce pěti a šesti mužů, hroty vztyčených kopí se leskly na slunci. Praporce nad jednotlivými oddíly stoupaly a klesaly, jak se velitelé snažili sešikovat vojsko před bitvou. Oddíly syrské a nabatejské pěchoty – *arithmoi*, jak jim říkali Římané – se roztahovaly do šířky. Kolem se přehnala skupina černochů s peřím ve vlasech, ozbrojená luky a oštěpy. Zenobia mířila k útesu vpravo od hlavní cesty. Nahoře už byla skupina mužů v rudých brněních. *Aretas a jeho kněží*, uvědomil si Ahmet.

„Jseš si jistá, že Peršanům stále velí Šáhin?" zeptal se tiše, přestože klapot kopyt na kamení by bezpečně přehlušil i hlasitý hovor.

Zenobia se na okamžik zamyslela, ale přesto přikývla.

„Museli odhalit některého z našich zvědů. To je přinutilo tak rychle vyrazit." Vztekle udeřila bičíkem do své jezdecké boty. „Už jen jeden den a měli jsme je na rovině u Bahratu. Kdyby byl jen

Mohammed udržel své tanukhské bandity dál od perského tábora. Jak vždycky říkával můj otec – neexistuje vhodné místo ani čas pro bitvu!“ Ukázala k pláni. „Tohle je pro toho perského eunucha skoro ideální terén. Jeho *clibanari* a *cataphracti* nás roznesou na kopytech, pokud nebudeme hodně tvrdí.“

Odmlčela se, když kůň vystoupal na vrchol a vjela mezi Aretasovy strážné. Jeho sloužící již vztyčili otevřený stan a princ v rudém brnění ze smaltovaných kosočtverců pospojovaných koženými řemínky seděl na stoličce před ním. Sluhové připravovali stůl, na kterém byly poháry s vodou, pokroucené kousky kovu a spousta podivných předmětů. Uvnitř stanu sedělo dvanáct zakuklených mužů jeho doprovodu a zpod jejich kuten se ozývalo temné mručení.

„Princi,“ řekla Zenobia, když prudce zastavila koně, až štěrk vlétl do stanu, „jsi se svými muži připraven k bitvě?“

Aretas klidně zvedl podmalované oči od svitku, který pročítal. Byl čerstvě oholen, nechal si pouze úzký knírek a tenké dlouhé kotlety. Na čele měl černým inkoustem namalován kosočtverec.

„Samozřejmě, že jsme všichni připraveni,“ řekl a ukázal rukavicí z jemné kůže, protkanou tenkými ocelovými drátky, na muže v kápích. „Moji *tagma* právě vyjíždějí do postavení. Pěchota *arithmoi* je bude brzy následovat. Chtěla bys dnes po mně ještě něco?“

Zenobia zatnula zuby, ale ovládla se. „Můžeš zmařit úsilí perských *magii*. Dokážeš kontrolovat jejich sílu?“

Aretas se lehce usmál, ale byl to jen nepatrný pohyb úst. Jeho oči zůstaly chladné a nepřítomné. Rozevřel pěst jako spár dravce a mezi prsty mu hrálo tmavé světlo, kterým se míhaly jiskry.

„Myslím, že udělám, co mi káže čest,“ řekl a zrušil kouzlo. „Předpokládám, že Řím dnes zvítězí. Peršané nečekají, že máme v poli tolik mužů.“

Když Zenobia slyšela o Římu, v očích se jí nebezpečně zablesklo, ale poznámku přešla.

„Když budou všichni plnit své povinnosti, zvítězíme,“ řekla a zasalutovala. „Řekni svým *dekarchoi*, ať se pustí do boje až na můj signál. Musíme na to naše perské hosty napřed připravit.“

Aretas sklonil hlavu a postavil se. Zenobia také pokývla, otočila koně a odjela. Z vrcholu útesu Ahmet viděl, že armáda pouštních měst už dosáhla pláně. Útes tvořil pravé křídlo, u jehož paty se formovala Aretasova jízda *tagma* v rudých brněních. Před nimi, asi sto yardů dolů po svahu, se rovnaly řady nabatejské pěchoty *arithmoi* – kopiníci, lukostřelci a prakovníci – a rozvíjely se západním směrem. Za nimi právě projížděla lehká jízda, aby zaujmula postavení na jejich pravém křídle.

Zenobia se svými důstojníky a četou Tanukhů projížděla podél formující se armády. Byla obklopena svou baktrijskou gardou, jejíž členové byli oděni do kožešin a těžkých brnění. Každý jezdec měl dlouhé kopí zapřené v botce po pravé straně sedla. Ve středu bojové linie se šikovaly dva velké bloky pěchoty – jeden palmyrský pod velením jejího bratra Vorodese, který se k nim připojil v Emese, a jeden zformovaný z kohort Decapolisu, jemuž velel Akhimos Galerius. Když je Zenobia míjela, křičela příkazy na Galeria, velitele decapolských *arithmoi*. Ten zamával, že rozumí, a předával pokyny svým důstojníkům.

Za pěchotou byla různorodá kolekce těžké jízdy – žoldnéřů, povětšinou odrodilých Peršanů, v destičkových brněních a s kuželovitými přilbami. Bylo mezi nimi i několik indických jezdců v pestrých pláštích a s dlouhými luky, trčícími ze sedlových pouzder. Po cestě přibíhala skupina axumitských kopiníků a řadila se do mezery v pěchotě. Zenobia zaujala postavení na vyvýšenině vlevo od hlavní cesty, padesát nebo šedesát yardů za těžkou žoldnéřskou jízdou. Ahmet byl nesmírně šťastný, že konečně zastavili, a nemusí se neustále bát, že spadne z koně.

Vlevo od Vorodesovy pěchoty se zformovalo velké seskupení palmyrských rytířů. Urození jezdci z Palmyry, Damašku a dalších měst Decapolisu, kteří jistili levé křídlo, byli pouze v lehčích brněních, ale opancéřování, našité na plstěném podkladu, nesli i jejich koně. Kolem nich se jako jejich ochrana rojily drobné skupinky tanukhských jezdců.

Zenobia se postavila ve třmenech a obhlížela bitevní pole. Ahmet jí rukama podepřel pevná stehna. Nikomu to nepřipadalo nepřiměřené.

„Vidím Šáhinův prapor a jako obvykle, pestré stádečko jeho nohsledů.“

Perská armáda už přebrodila mělký tok a pokračovala mírným stoupáním na bližším břehu. Podle zeleně východně od brodu to vypadalo, že v těch místech říčku lemují mokřiny. Perské linie začínaly vpravo středně těžkou jízdou. Ahmet z hřebce sotva dohlédl na houští kopí, která měli jezdci na zádech, občas se matně zaleskl pancíř. Zdálo se, že koně nemají žádná brnění, jezdci měli napříč přes sedla položené luky, připravené ke střelbě.

Střed perských linií se skládal ze čtyř bloků pěchoty – přední řady tvořili kopiníci s proutěnými a koženými štíty, pak lukostřelci a za nimi další kopiníci. Přestože jednotlivé oddíly neměly tak přesnou organizaci jako Římané, mezi každým blokem byla jasná mezera. Za pěchotou, kde cesta překračovala říčku brodem a širokým mostem, stál velký zelený stan. Před ním, na zářivě bílém koni, bylo vidět postavu nepřátelského velitele. Jeho brnění se ve slunci zlatě lesklo. Muži z doprovodu byli oděni v nákladných hedvábných róbách a ověšeni šperky. Dva slunečníky ze zeleného hedvábí chránily velitele před slunečním svitem.

„Oblékli se, jako by se měli vydat na lov s hostinou, a ne do bitvy,“ komentoval to Ahmet.

Zenobia se ušklíbla. „U Nibisu, kde Kanec porazil armádu východního císaře a otevřel si cestu do Antiochu, velel Šáhin pravému křídlu. Říká se, že se svými přáteli strávil den při veselé hostině, zatímco na bitevním poli zemřelo deset tisíc mužů. Je bratrancem Krále Králů a Chrosoes ho velice miluje. Ale jako vůdce je mizerný. Dokud on bude velet, budeme vítězit.“

Vlevo od perských kopiníků se rozvinuly dva velké útvary těžké jízdy. Tito rytíři, jak Ahmet viděl, byli v brnění od hlavy až k patě, stejně jako jejich koně. Nad hlavami jízdy vlály stovky praporců. Nakonec, asi sto yardů před první linií, se roztáhla dlouhá řada lukostřelců v kiltech a kovových přilbách. Černí Blemmenyové, kteří byli ve službách Zenobie, také vytvořili řadu před první linií a vzduchem se začaly míhat šípy. Několik mužů padlo, ale Ahmetovi nepřipadalo, že by tato akce měla nějaký významnější efekt.

„Divné…“ Zenobia hvízdla a jeden z tanukhských poslů se se svým koněm prodral mezi baktrijskými strážnými.

„Gadimathe, nevidím žádnou lehkou jízdu, která by kryla perské šiky před našimi lukostřelci. Kde je?“

Tanukh výmluvně pokrčil rameny a šibalsky se usmál. „Lakhmidové se bojí postavit tváří v tvář pravým mužům, Tanukhům. Vzdali ten boj.“

Zenobia jen zavrtěla hlavou. „Jeď za ibn Adim a Al Kurajšem a řekni jim, ať se dívají po Lakhmidech. Někde tu musí být – pošli jízdní hlídky, ať sledují křídla. Mohli by zkusit objet naše pozice.“

Velitelský oddíl se opět rozjel a královna stiskla Ahmetovi stehno. „Nic se neboj, kněze, bitva za chvíli naplno vzplane a ty zapomeneš na svůj strach z jízdy!“

Ahmet ji sevřel ještě pevněji a Zenobia se rozpustile rozesmála. Obrátili se a zvolna se vraceli podél palmyrských linií.

„Proč tě znepokojuje nepřítomnost těch Lakhmidů?“ zeptal se Ahmet, protože tomu nerozuměl.

Zenobia zamračeně ukázala zpět k západu, kde byla vidět linie perských těžkooděnců. „Jestliže nemají jízdní lučištníky, naši Tanukhové mohou strávit celý den ostřelováním jejich těžké jízdy šípy. Protože obrněnci jsou pomalejší než střelci na koních, nezbude jim nic jiného, než pomalu vykrvácet. Slyšela jsem, že tuhle lehkou jízdu si Šáhin najal právě u lakhmidských kmenů. Další chyba. Pokud tu nejsou, vymstí se mu to.“

Ahmet přikývl.

„Co se děje v neviditelném světě?“ zeptala se náhle. Ahmetovi chvilku trvalo, než se soustředil; éter jiskřil neviditelnými silami.

„Aretas zkouší svou silu,“ řekl ztěžka. Bylo obtížné dýchat, hledět do světa neviditelných věcí a mluvit zároveň. „Perští *magi* proti nám zdvihli štít. Aretas na něm hledá slabinu nebo skulinu. Rudý princ je velmi silný!“

Zenobia přikývla a rozhlédla se po bitevním poli.

Vzduch byl cítit jako před bouří, přestože na nebi nebylo ani mráčku. Trubky ječely a z perských řad znělo dunění bubnů. Střed perských linií se dal pomalu do pohybu. Když pěšáci sklonili svá kopí do vodorovné polohy, vypadalo to, jako by se přes ně přelila

stříbrná vlna. Na pravém křídle se proti Nabatejcům rozeběhly skupiny lehké pěchoty jen ve vlněných suknicích a s dlouhými kopími. Po povlovném svahu mířily k Blemmenyům. Déšť šípů zhoustl. Na západním křídle zatím vyčkávala dvě uskupení těžké perské jízdy, i když jejich praporce se míhaly vzduchem při výměnách signálů s velitelskou skupinou u mostu. Podél středu linie začali perští lukostřelci střílet přes palmyrské prakovníky, aby zasáhli jednotky pěchoty za nimi. Zenobia sledovala rozložení sil.

„To je divné," zašeptal za ní Ahmet. „Aretas nemůže prorazit perský štít, i když se vzduch skoro vaří pod náporem celé jeho skupiny. Skoro se zdá, že tím štít jen posilují."

„Proč je to divné?" zeptala se nepřítomně a hvízdnutím přivolala jednoho ze svých důstojníků. „Ať pošlou Tanukhy proti perským *clibanari* a *cataphracti*." Kurýr obrátil koně a vyrazil na západ. Ve stejný okamžik dva její praporečníci zdvihli černý prapor s bílým symbolem a dvakrát jej sklonili. Krátce nato oddíly Tanukhů vytvořily tři velké skupiny a vyrazily proti perským liniím.

Ahmet se začal potit a tiše mumlal meditaci pro soustředění. Štít, který kolem sebe a Zenobie vytvořil už ráno, kdy se proslechlo, že se Peršané chystají použít magii, se zviditelnil jako hustá mříž, která je obklopovala ze všech stran. Pomyslné mříže se náhle rozpadly a změnily se ve světelné koule, které kolem nich rychle kroužily. Každá se pohybovala jiným směrem.

Neviditelný svět byl v jednom plameni. Peršané postupovali a třpytivě temný štít postupoval s nimi. Aretas a jeho kněží na něj stále divočeji útočili a jejich blesky zanechávaly jizvy v neviditelném světě, který odrážel stínovou podobu vojáků, krajiny a nebe. Jako by ho někdo tahal za rukávy, Ahmet cítil, jak Nabatejci vysávají sílu zpod země a z oblohy, aby jí přiživili modré blesky, které vrhali proti temnému štítu.

„Paní, perští čarodějové jsou nesmírně silní. Obrana stojí Aretase všechny síly, a pokud se Peršané rozhodnou k protiútoku, nevydrží to."

Zenobia si všimla napětí v Ahmetově hlase a otočila se. „A co to znamená? Myslíš, že zničí armádu magií?"

Náhle útok Nabatejců ustal a ohnivý bod na štítu pohasl. Štít dál neporušeně visel nad perskými liniemi.

„Ne, teď přestali. Aretas si asi uvědomil, že na to hrubá síla nestačí. Má paní, pokud se nic nezmění, síly na poli budou vyvážené; jestli ale jedna skupina kouzelníků získá vrch, budou to jatka.“

Zenobia prudce přikývla a pozdvihla ruku. Jeden z praporů sledoval její pohyb. Dívala se dolů na postupující střed perské armády. Tanukhové cválali podélně po levé straně a zasypávali střed těžké perské jízdy mračny šípů. Zenobia spustila ruku dolů a vzápětí se ozval ryk trub. Válečné prapory svištěly vzduchem. Ahmet sledoval, jak se linie Palmyřanů dává do pohybu.

„Útok!“ vykřikla Zenobia a pobídla koně. S celou svou skupinou vyrazila za zadními řadami pěchoty k východu. Oddíly pěších *arithmoi* sklonily kopí a krokem se přibližovaly k Peršanům. U východního křídla, kryta Tanukhy, se těžká jízda Decapolisu připravovala k útoku na těžkou jízdu Peršanů, která byla neustále zasypávána šípy. Všechny palmyrské síly byly v pohybu. Když velitelská skupina míjela těžkou žoldnéřskou jízdu, zatajil se Ahmetovi dech; pohled na ně byl strašlivý a nádherný zároveň.

# # #

Baraz se podrbal za uchem. Velký brokátový klobouk, který si oblékl k těsnému Šáhinovu brnění, ho dřel do uší. Připadal si v tom bohatém oděvu jako šašek, ale dokud to bude potřeba, musí to vydržet. Dokonce měl problém, aby pohnul hlavou. Jízda pouštních kmenů se právě plnou rychlostí hnala proti perským pozicím a dvořané, které si „vypůjčil“ od Šáhina, velice znervózněli. S lišáckým úsměvem pokývl na luristánské strážné, které k nim přidělil. Hřmotní pěšáci dávali pozor, aby se některému ptáčkovi nezachtělo uletět.

Rojnice pěšáků, kteří byli v mezeře mezi armádami, a jejichž úkolem bylo znepokojovat přední řady, se začaly stahovat za své pěchotní linie, když se k nim Římané přiblížili na nějakých sto padesát yardů. Přestože se díval v nepříhodném úhlu, viděl, že na pravé křídlo útočí těžká jízda a na levém zahlédl pohyb pěchoty.

Baraz pokývl na jednoho ze signalistů a ten vztyčil černý prapor s šikmým křížem. Muži u bubnů, skrytí za oddílem jízdy, začali vybubnovávat důrazný pochodový rytmus. Útvary perských kopiníků, sekerníků a pěšáků s dlouhými meči vykročily do mírného svahu. Téměř okamžitě se původní mezery mezi jednotkami zaplnily muži, kteří vybočili z řad, aby nevráželi do vojáků před sebou. Baraz zavrčel. *Pěšáci – nemají žádnou disciplínu!*

Přicválal posel s helmou na stranu. Byl to jeden z Chadamových potomků. „Pane Barazi! Pán Chadames žádá, aby směl zaútočit na nepřátelské křídlo. Jeho ztráty způsobené lukostřelci jsou už příliš velké."

Baraz se tvrdě zasmál a zavrtěl hlavou. „Ne, chlapče. Řekni mu, že jestli se jen pohne, sám mu useknu hlavu a jeho rodinu prodám na trhu s otroky v Ctesiphonu. Nehne se z místa, dokud nedám rozkaz!"

Mladík otočil koně a spěšně odcválal. Baraz se usmál, když uviděl nejisté pohledy dvořanů.

„Ničeho se nebojte, přátelé!" zařval hlasem, kterým byl zvyklý překřikovat bitevní vřavu. „Brzy se ozdobíte chrabrými činy! Máte meče připravené a tětivy napjaté?" Rozřehtal se na celé kolo, když viděl děs v jejich očích. Luristáni se šklebili a významně poklepávali na své zbraně.

Perská pěchota byla jen padesát yardů od Římanů a střed bitevního pole se změnil v jatka. Baraz dal pokyn bubeníkům a ti rozezněli nástroje dlouhým vířením. Prapory se míhaly vzduchem. Dvě stě metrů před ním pán Rhazates řval rozkazy na své důstojníky. Postup pěchoty se neuspořádaně zastavil. Přední řada mužů zaklekla, zapřela štíty o zem a opřela o ně kopí. Druhá a třetí řada udělaly totéž v mezerách řad před sebou. Celé čelo se naráz ježilo ostrými hroty.

# # #

Baraz seděl na svém bílém koni a nervózně bubnoval prsty do hrušky sedla. Kolem se hemžili jízdní poslové, kteří předávali jeho důstojníkům zprávy z bojiště. Vojáci z rojnic, kteří se shromáždili za předními řadami pěchoty, se spěšně přesouvali na levé křídlo, kde regiment lehkooděnců a kopiníků chránil prince Šáhina a jeho družinu před náporem nabatejské pěchoty. Uprostřed bojiště, kde se

bojovalo muž proti muži, se zvedalo mračno prachu. Kanec mávl na jednoho z poslů.

„Najdi v tom zmatku pána Rhazatese a řekni mu, ať drží pozice. Ať neútočí, ani neustupuje, jenom ať poutá pozornost nepřítele.“

Zahřmělo, jako by se blížila bouře. Baraz sebou trhl a podíval se na modrou oblohu. Nic nebylo vidět, ale po zádech mu běhalo nepříjemné mrazení. Otočil koně, aby viděl přes říčku, kde u cesty stál černý krytý vůz. Kolem posedávalo několik kumanských jezdců a tvářilo se, jako by se nic nedělo. Barazovi se zdálo, jako by vzduch kolem vozu získával podivné zabarvení.

# # #

Na levém křídle Palmyřanů Mohammedovi jízdní lučištníci vyrazili vpřed, vystřelili oblak černých šípů do perských řad a táhlým obloukem se vraceli na pozice. Palmyrští rytíři nasedli na koně a vytvořili formaci o hloubce devíti jezdců. Mohammed dal ibn Adimu znamení zeleným praporem. Když jeho jezdci viděli signál, zanechali potyček a začali čistit cestu pro útok palmyrské těžké jízdy. Mohammed jel tryskem podél perských linií, jako poslední z tanukhského útoku, a viděl mrtvé nebo umírající Peršany, probodané černě opeřenými šípy. Někteří byli ještě na koních a snažili se stáhnout v neuspořádané těsné formaci.

Přesto Peršané zatím jen drželi pozice a neútočili. Mohammed nad jejich disciplínou a odvahou kroutil hlavou – žádní Arabové by se takhle nevystavovali masakru. Cválal zpět mírným svahem se svým praporečníkem v závěsu.

„Seskupit! Seskupit!“ křičel Mohammed. Rozptýlení Tanukhové se začali vracet a shromažďovali se kolem něho a ibn Adiho zelenobílého praporu. Ani tentokrát Peršané neopustili svá postavení. Když poddůstojníci měli své muže pohromadě, otočil Al Kurajš koně a vyrazil k palmyrským rytířům, kteří stáli v neporušené formaci.

„Pane Zabdo,“ křičel přes řady těžkooděnců. „Peršani se ještě nevzpamatovali z ostřelování, musíte ihned zaútočit! Mají v zádech řeku, můžete je zahnat do mokřin!“

Zabda otočil koně a projížděl mezi řadami svých mužů. Pod článkovaným prsním plátem měl dlouhou drátěnou košili a na hlavě

těžkou kónickou přilbu s úzkým průzorem, velice podobnou perské. Na jejím vrcholku se třepetal praporek. Hlavu, krk a hruď jeho koně pokrýval silný kožený pancíř s našitými ocelovými pláty. Generál zastavil u Mohammedova uhnaného koně a položil mu ruku v těžké rukavici na rameno.

„Je jich dva na jednoho, Kurajši! Nepošlu své muže na smrt pro nic za nic. Podívej, královna už nám posílá zálohy.“ Ukázal k hlavním palmyrským silám. Mohammed se mu podíval přes rameno a opravdu uviděl, jak se lehkým klusem blíží žoldnéřská jízda. Z oblaku prachu uprostřed bitevního pole se občas vynořovaly skupinky mužů mávajících meči a kopími. Mohammed nikde neviděl Zenobiin prapor.

„Nestihnou první vlnu útoku!“ vykřikl. „Moji Tanukhové ti pomohou!“

Přilba zkreslila Zabdův smích na nepříjemné krákání. „Tví pouštní banditi? Jak se můžou postavit Plechovým kloboukům? Ne, počkáme na posily.“

Mohammed vztekle zaklel a prudce pobídl koně. Tryskem sjížděl ze svahu a křičel na své praporečníky: „Znamení velitelům! Připravit k útoku na perské linie!“

Zabda za ním něco volal, ale Mohammed ho už neslyšel.

# # #

Baraz konečně zahodil zdobený klobouk a strhl z ramen hedvábnou pláštěnku a plášť. Vítr hnal zelené hedvábí po zemi, a to v okamžiku skončilo v beztvarém chumáči pod kopyty koní. Útok římské pěchoty zatlačil Peršany do výchozích pozic a boj se přenášel do hlubších řad perské pěchoty ve středu bojiště. Perské oddíly se rozpadly na jednotlivé skupinky a Kanec viděl, jak Římané postupují v linii a máchají krátkými meči. Baraz se svou luristánskou gardou vyjel k západu, aby zjistil situaci na pravém křídle. Z předchozího postavení to vypadalo, že Palmyřané přeskupují svou jízdu k útoku, pokud již nezaútočili. Když se podíval zpět doleva, viděl, že římská pěchota je stále zaměstnána ve středu bitevního pole.

„Posel!“ Jeden z mladých důstojníků zahnul k němu. „Jeď k Chadamovi na pravém křídle. Teď musí zaútočit! Prapory! Signál k postupu na pravém křídle.“

Generál dojel k oddílu lukostřelců sedících daleko od vřavy bitvy. Jejich kapitán vyskočil, když za Barazem uviděl Šáhinovu zástavu. „Kapitáne, vem muže na levé křídlo! Útočí tam Nabatejci. Podpoříte Šáhinovu jízdu. Běžte!“

Lučištníci si hodili na záda luky a toulce s šípy. Byli oděni pouze v krátkých zaprášených kiltech. Kapitán zasalutoval a začal hlučně vydávat rozkazy. Vojáci se seřadili do dvojstupu a rozeběhli se na nové pozice. Baraz si zastínil oči a sledoval Chadamovu jízdu daleko po pravé straně. Prapory nad jezdci se sklonily v odpověď, že jednotky obdržely rozkaz. Třpytivá masa mužů se přeskupila do řad a vyrazila vzhůru proti Římanům.

Baraz vykřikl a pokynul svým mužům, aby ho následovali. Otočil se a vracel se zpět. Pravé křídlo je teď jen v Chadamových rukou.

# # #

„Co tím myslíš, že odmítají postupovat?“ vykřikla zlostně Zenobia.

Posel se poklonil a odpověděl: „Kapitán rytířů říká, že vyrazí do boje pouze na příkaz Aretasův, nikoli tvůj.“

Zenobia nevěřila svým uším. Podívala se na útes, kde ve stanu princ se svými pomocníky čaroval. Její lukostřelci se spolu s nabatejskou pěchotou vrhli z pravého křídla na menší skupinky lehké perské jízdy, odklonili je stranou a rozkolísali nepřátelský bok. Silné oddíly perských *cataphracti* se stáhly za řady svých kopiníků a lukostřelců a nechaly je bojovat muž proti muži s Nabatejci v drátěných košilích a s dlouhými meči. Těžce ozbrojení Nabatejci masakrovali Peršany, kteří měli většinou jen proutěné štíty a jedno kopí v ruce.

„Pošlete jezdce za Aretasem!“ překřikovala Zenobia řinčení zbraní, nářek raněných, dupot nohou a svištění šípů. „Musí svou jízdu poslat ihned do útoku! Teď můžeme zahnat perský bok na útěk!“ Dva z jejích poslů vyrazili.

„Zatraceně!“ zaklela Zenobia a vytírala si pot z očí. Slunce začínalo připalovat a ona byla se svou skupinou neustále v pohybu. Už dvakrát musela měnit koně. Ahmet nepřítomně přikývl. Byl soustředěn do sebe. Jatka se začínala projevovat i v neviditelném světě. Nenávist bojujících a hrůza umírajících se tu odrážely jako mihotavé stíny, záblesky a víry. Nabatejští kněží přestali útočit na temnou clonu, a ta se zuřivostí boje začala sama rozpadat. Peršané naopak začali metat přes bitevní pole neviditelné ultrafialové blesky. Aretas se svými lidmi měl co dělat, aby zadržel jejich nápor.

Jeden výboj vyrazil proti Ahmetovi a Zenobii, na jeho hrotu prskaly zelené výboje. Ahmet posílil Athénin štít, takže jeho záře začínala být viditelná. Blesk udeřil do koule s hromovým rachotem. Ahmet se zapotácel pod silou nárazu a snažil se načerpat další sílu ze země pod sebou. Ale tu už předtím použil Aretas. Zoufale začal nasávat energii z okolního vzduchu a štít nakonec vydržel. Úplně ho to vyčerpalo.

„Nepřátelští čarodějové jsou nesmírně silní, má královno,“ zašeptal. „Aretas ti nepomůže, soustředí se jenom na ně.“

„Tak jeho muže povedu já. Hej!“ Hřebec vyrazil a Ahmet měl co dělat, aby se udržel na hřbetě, když pádili vzhůru na útes.

# # #

Mohammed otočil koně a přejel na levé křídlo tanukhské jízdy. Jeho praporečníci ho následovali. Vztyčil se v sedle a máchl zvednutou paží. Tři tisíce mužů se téměř najednou rozjely a vytvořily prohnutou linii připomínající tureckou šavli, chystající se smést perskou jízdu, která se k nim volným klusem blížila. Mohammed pocítil nával pýchy nad perfektní reakcí svých bojovníků. Jeho hnědka se hnala kamenitou plání a tři tisíce hrdel odpovídalo na jeho válečný pokřik. Jezdci skláněli kopí. Nikdy se necítil tolik naživu a soustředěný. Jeho zorné pole zaplnily šiky perských vojáků.

# # #

Zenobia prudce otočila hlavu, když k ní dolehl bojový pokřik, ztlumený mračny prachu a vzdáleností. Byla už téměř u jednotek

nabatejských *tagma*, kteří seděli připraveni na koních pod skalními převisy. Zvedla se ve třmenech a přes prašný závoj viděla, jak se na levém křídle řítí jízda proti postupujícím Peršanům. Zbledla, když k ní dolehl tupý náraz střetu. Zatnula pěsti, až jí zbělely klouby.

„Posel," nejprve zašeptala a vzápětí vykřikla. Jeden z Tanukhů k ní přijel, obličej bledý jako křída. „Najdi Zabdu na levém křídle a, při Hekaté, řekni mu, ať zaútočí! Dožeň žoldnéře, ať mu pomůžou, jak nejrychleji to jen jde!" skončila zaječením. Z té situace měla nepříjemný pocit kolem žaludku. Teď se však musela věnovat skupince nabatejských důstojníků, kteří stáli vedle svých koní ve stínu plátěného přístřešku.

Zenobia vedla svého hnědáka přímo k nim.

„Vyslala jsem posly s rozkazy pro vás a vaše *tagma*, abyste podpořili boj pěchoty na pravém křídle," řekla chladně.

Jeden z velitelů čet, mladý důstojník s Aretasovským nosem a pečlivě nakadeřenými vlasy, které se mu draly zpod přilby, se poklonil. „Má paní, máme přísný příkaz našeho prince, abychom byli připraveni poslechnout jeho rozkazů. Pouze jeho."

Zenobia si přeměřila ostatní důstojníky. „Váš skvělý princ je teď zaměstnán svou vlastní bitvou, pánové. Nemá čas dávat vám rozkazy. *Já* rozkazuji. Zaútočíte na pravém křídle a podpoříte své vlastní *arithmoi*. Je to jasné?"

Důstojník, který předtím mluvil, vzdorovitě vystrčil bradu. Jeho národ vládl poušti dávno před tím, než se z Palmyry stalo mocné knížectví. Mimo to si byl zcela jist přízní svého prince.

„Vyrazíme jen na Aretasův rozkaz, paní Zenobie!"

„Blázne!" Zenobia začínala ztrácet nervy. „Výsledek bitvy visí na vlásku a vy se tady flákáte! Buď popoženeš své muže, nebo tě zbavím velení!"

Důstojníkova ruka sjela k jílci meče, když Ahmet náhle vykřikl: „Něco se děje! Aretas je…!"

Hra na schovávanou ve skrytém světě přestala perské čaroděje bavit a zaútočili plnou silou. Z Aretasova stanu se ozývaly děsivé skřeky. Sloužící se rozprchli a jejich vyděšené obličeje se obracely zpět ke stanu. Aretas se vypotácel ven a drásal si oči zalité krví. Sluhu, který mu přispěchal na pomoc, zalila sprška mazlavé krvavé

hmoty. Aretas znovu vykřikl a začal si nehty rvát kůži z obličeje. Celý se třásl a sluhové ječeli hrůzou, když viděli, jak se jeho kůže vlní a vzdouvá, jako by pod ní lezly tisíce červů. Aretas se slepě potácel vpřed, a když se dostal na okraj útesu, rozpřáhl ruce a zřítil se do hloubky pod sebou.

Tělo, které z pohledu jezdců shromážděných dole padalo nekonečně dlouhou dobu, těsně nad zemí vzplanulo. Prudký náraz provázený tupým žuchnutím rozmetal hořící kusy princova těla do všech stran.

Zenobia a Ahmet se odvrátili a rukama si kryli tváře. Nabatejští důstojníci zírali vzhůru s otevřenými ústy. Ahmet posílil štít, když si uvědomil, že ve skrytém světě se bitevním polem cosi obrovského pohybuje. Dosáhlo to stanu a začalo rvát stíny kněžích na kusy. Pak to vítězně zvedlo hlavu a vydalo strašlivý ryk. Dokonce i ve viditelném světě se jeho ozvěna nesla nad bitevní vřavou jako nářek zatracených. Ahmet se zachvěl, když se mu podařilo nestvůru zahlédnout. Nad obrovským hřbetem se klenula trojdílná křídla a v místech, kde měly být ruce a nohy, se vlnila chapadla. Nestvůra se otočila a svým jediným jedovatě žlutým okem přehlížela bojiště.

Ahmet v hrůze přitiskl Zenobii ksobě. Královna, která si neuvědomovala původ svého bezbřehého děsu, se mu schoulila v náručí. Naštěstí jim tvor nevěnoval pozornost a odkráčel. Země se chvěla pod jeho neviditelným krokem. Ahmet vydechl, ale stále se třásl. Když se díval za černým stvořením větším než největší galéra, které mizelo za perskými liniemi, poprvé si uvědomil, jak se cítí myš honěná kočkou.

„Ach, královno, nepřítel je mimořádně silný. Proti nám stojí jistě někdo z nejvyšších, některý *mobehedan mobad*.“

Zenobia se znovu otřásla a vymanila se z bezpečného útočiště Ahmetovy široké hrudi. Stiskla rty a ostře šlehla důstojníka jezdeckým bičíkem přes tvář.

„Teď velíš ty, Obodasi. Zvedni své muže, nebo tě na místě zabiju.“ Ruku měla položenou na jílci šavle, která jí visela u sedla. Obodas na ni nepřítomně hleděl. Po chvilce se vzpamatoval a přikývl. Nabatejští důstojníci začali nasedat.

Zenobia otočila koně; musela se vrátit, aby zjistila, jak si vede levé křídlo. Ahmet se jí držel jako klíště. Třásl se a zaléval ho studený pot.

# # #

Dahak vyčerpaně dosedl na hrubé žíněné polštáře. Ruce se mu třásly a sotva vnímal plaménky svíček, které osvětlovaly vnitřek dokonale zatemněného vozu. Svaly v celém těle se mu křečovitě stahovaly a přepadaly ho návaly závratě, jako důsledek sil, které před chvílí vyvolal. Ztěžka se natáhl po měděném poháru, který ležel vedle polštářů. Na druhý pokus se mu jej podařilo uchopit a začal hltavě pít. Hustá červená tekutina mu v pramíncích stékala po bradě. Stále se chvěl, ale nápoj ho posílil.

Doplazil se ke dveřím vozu a zabušil na ně. Po chvilce se hlučně otevřely a jeden z Kumanů vyděšeně nahlédl dovnitř.

„Jedem," vypravil ze sebe Dahak. „Do Kancova tábora. Pošli za ním posla se vzkazem."

# # #

Baraz si zamyšleně namotával jeden pramen svého bujného vousu na ukazovák. Kumanský posel seděl v trávě a žvýkal stéblo trávy.

„‚Teď je to záležitost lidí.' Tak zní Dahakův vzkaz?"

Posel vyplivl stéblo a přikývl.

Baraz zkřivil rty a potřásl hlavou. „Jdi a dohlédni, aby pán Dahak dorazil bezpečně do tábora."

Bez ohledu na to, co čaroděj provedl, Baraz slyšel, že se zvuk bitvy změnil. Nabatejci na levém křídle se zapojili do boje a perská obrana se pod jejich kopími začínala rozpadat. Baraz vyslal na pomoc své poslední lukostřelce a kopiníky, ale levé křídlo už bylo na ústupu. Nepotrvá dlouho, a těžká jízda prince Šáhina může být zatlačena do mokřin podél řeky.

„Připravte se!" vykřikl na své Luristány a zuřivě se zašklebil na dvořany, kteří mezi gardisty postávali jako pestří papoušci, lapení v ocelové kleci. „Potřebují nás na levém křídle. Napadneme Římany a

Rudopláštníky tam, kde jsou nejslabší.“ Popohnal koně a celá skupina sedmdesáti či osmdesáti mužů se pohnula. Dvořanstvo začalo bědovat, ale gardisté je neurvale popoháněli svými koni. Baraz stále neměl zprávy z pravého křídla. Poslední, co viděl, byla lehká římská jízda útočící za podpory mraků šípů na Chadamovy *clibanari*.

# # #

Mohammed ťal shora po perském rytíři a jeho lehká jezdecká šavle zazněla jako zvon, když se srazila s čepelí protivníkova těžkého meče. Peršan výpad opětoval a Mohammed prudce pobídl koně. Meč proťal vzduch v místě, kde měl ještě před zlomkem vteřiny hlavu. Kolem se vzpínali koně, muži křičeli a zvonily šavle. Útok Tanukhů Peršany zprvu překvapil a rozprášil jejich první dvě řady. Jakmile moment překvapení pominul, těžce opancéřovaní Peršané začali získávat převahu. Udatně bojující Tanukhové padali jeden po druhém.

Al Kurajš sekl koně ostruhami, aby se dostal z vřavy. Jeden z Peršanů v tu chvíli otočil svého koně, jehož obrněná hlava narazila do hlavy hnědky. Ta bolestí zaržála a ucouvla. Mohammed ji stočil stranou a sekl po jezdci. Čepel šavle sjela po ramenním plátu. Peršan se po něm ohnal sekyrou, která zasáhla okruží štítu, ze kterého byly v mžiku nepoužitelné třísky. Mohammed hodil zbytky štítu po nepříteli a podařilo se mu kolem něho projet. Využil mezery, která se na okamžik vytvořila mezi bojujícími. Kousek stranou právě několik jeho jezdců napadlo dva lehčeji obrněné Peršany. Jednomu z *cataphracti* projelo kopí břichem a vynořilo se na druhé straně, lesklé krví a obsahem vnitřností. Arab vítězně zaječel a z pouzdra na zádech vytrhl dlouhý zakřivený meč. Mohammed byl v mžiku u nich.

„Zatrubte k ústupu!“ křičel hlasem ochraptělým překřikováním bitvy. „Zpět na pozice! Ať se všichni shromáždí!“ Trubky zaječely a poslední praporečník zakroužil praporem. Mohammed se svými muži hnal koně do vrchu. Ostatní Tanukhové se snažili odpoutat od Peršanů, ale mnozí v obklíčení zemřeli. Když byla jeho skupina v

dostatečné vzdálenosti, Al Kurajš otočil koně a zamával šavlí nad hlavou, aby zbylí jezdci věděli, kde se mají shromáždit.

Šíp vystřelený některým z lukostřelců, kteří kryli perskou pěchotu, zasvištěl vzduchem. Mohammed sebou trhl a tupě se zadíval na dřík střely, která mu trčela z podpaží. Celým tělem mu projelo zamrazení a šavle vypadla z necitlivých prstů. Dva muži, v jednom matně rozeznal ibn Adiho, se s koni přitiskli každý z jedné strany a podpírali ho.

„Zpět ke královně," zašeptal, „ona bude velet…"

# # #

Chadames se probojoval z obklíčení pouštních banditů a začal shromažďovat své muže. Po potyčce byly oba bloky těžké jízdy rozdrobeny a proto vydával rozkazy k přeskupení. Nesmírně se potřeboval poškrábat na nose, pod těžkou přilbou to však nebylo možné. Jeho nádherné brnění, večer před bitvou sloužícími dokonale vyleštěné, bylo pocákáno krví a poseto stovkami drobných i větších prohlubní. Paže ho bolely tak, že pochyboval, že dnes ještě uzvedne meč. Skrze úzký průzor viděl, že se jeho jezdci rychle šikují do útvarů.

Palmyrská těžká jízda, vyčkávající na druhé straně bojiště, se dosud nezapojila do boje.

„Zformovat! Zformovat!" vykřikl a pobídl koně kupředu. „Připravit k útoku!" Přeci jen se mu podařilo tasit meč a máchl jím směrem k nepříteli.

# # #

Zenobia se nedostala ještě ani k hlavní cestě, když po pravé ruce zaslechla hromový řev. Otočila koně a zadívala se k pravému křídlu, kde se vlnil hustý chumel bojujících mužů. Jakmile se Obodas se svými rytíři vložil do boje, Peršané, už tak decimovaní nabatejskou pěchotou, se dali na ústup k mostu přes řeku.

„Mars a Venuše," zašeptala a Ahmet trhl hlavou, když uslyšel, jakým tónem to řekla. Ze zadních perských pozic vyrazila skupina pestře oděných jezdců, vedená hromotlukem s vlající černou hřívou.

Dokonce i na vzdálenost dvou set yardů Ahmet viděl, jak mužovu tvář křiví hrůzná maska radosti z boje. Mával kolem sebe ohromným ostnatým palcátem. Proletěl se svým obrněným koněm skupinkou tří nabatejských rytířů a jednomu proměnil hlavu v krvavý roztřepený meloun. Z perských řad se ozval řev.

Zenobia zbledla. „To je Kanec, Šar-Baraz… byla to léčka!“

Ahmet ji popadl za paži a zatřásl jí. Probrala se z ohromení.

„Ještě není po bitvě,“ zasyčel, „máme navrch, vyhráváš.“

Otočila se k němu s prázdným výrazem. „Nikdy neztratil bitvu,“ zašeptala. „Zabil tisíce a desetitisíce…“

Dole před nimi se obr a jeho muži vyhlížející jako medvědi probíjeli Nabatejci stejně snadno, jako horký nůž proniká máslem. Mnoho mužů v rudé zbroji se obrátilo na útěk, už když Kance spatřilo, a postup Palmyřanů se zastavil.

„Musíš shromáždit své muže, královno. Věří ti. Tvá sláva je větší než jeho!“ Vkládal do těch slov veškerou sílu své vůle a autoritu.

Podívala se na něho a v očích jí zaplál divoký plamen. Vztyčila se vsedle a vykřikla jasným hlasem, který se nesl nad celým bitevním polem. „Palmyra! Ke mně! Za Palmyru a Zenobii!“ Hřebec vyrazil, když jej pobídla patami. Vyrazila divoký válečný pokřik a všichni bojovníci na zlomek vteřiny strnuli, když se svými Baktriji vlétla do bitvy jako ocelový blesk.

Baraz se otočil, když uslyšel divoké výkřiky z římských řad, a uviděl černého hřebce řítícího se proti němu, za kterým se hnala sevřená stěna kopiníků. V sedle stála štíhlá postava ve zlatém brnění a okřídlené přilbě. Obnažený meč se stříbrně leskl. Kanec zamžikal, aby mohl lépe zaostřit, než si uvědomil, že jezdcem je žena.

Zenobia! Srdce mu začalo vzrušeně bít. Slyšel povídat o tom, že Hedvábná Vévodkyně je zvyklá vést své muže do bitev, ale nikdy tomu nevěřil. Situace kolem něho se opět začínala měnit; poté, co zaútočil se svými dvořany a gardou, Římané zakolísali, ale nyní se opět vzchopili. Šípy kolem dopadaly jako krupobití. Otočil svého válečného oře a začal se prodírat chumlem jezdců.

„Zenobia, Palmyra!“ Výkřiky Římanů přehlušovaly třeskot oceli a úpění raněných. Postupovali vpřed jako stěna mečů a kopí. Perští

dvořané a Luristáni byli strháváni z koní a jejich sekery a palcáty zoufale bušily do štítů pěchoty, která byla na zemi ve výhodě.

Za bitevní linií Baraz shromáždil jezdce, kteří mu na levém křídle ještě zbyli. K jeho značné nevoli byl jedním z nich i princ Šáhin. Tvář měl strhanou a ze sečné rány na čele mu prýštila krev. Jeho nádherné bronzové brnění vykládané zlatem bylo zprohýbané a zablácené. Hříva jeho koně byla slepená krví. Baraz počítal; zbylo mu jen čtrnáct jezdců. Když se podíval podél bitevní linie doprava, zjistil, že situace ve středu bojiště je stále horší. Jeho pěchota ustoupila téměř až k mostu a on sám bude zakrátko odříznut.

„Zpět k mostu!“ překřikoval lomoz. Peršané vyrazili k západu tak rychle, jak je jejich unavení koně byli schopni nést.

# # #

Země se třásla pod údery třiceti tisíc kopyt. Z kamenité pláně se za Chadamem a jeho jízdou zvedal oblak prachu, když tryskem pádili do mírného svahu na pravém křídle perských řad. Palmyřané, kteří hodinu a půl nečinně seděli na návrší, začali konečně nasedat a seskupovat se do bojové formace, ale Chadames řval radostí a do jeho paží se opět vracela síla. Pro ně už bylo pozdě. Příliš dlouho vyčkávali na posily a moment překvapení stál proti nim. Země uháněla pod kopyty Chadamova oře a osm tisíc perských rytířů už bylo téměř na temeni návrší.

# # #

Zenobia prudce bodla šavlí. Špička sjela po Peršanově nosním chrániči a zajela do průzoru. Jezdec křečovitě rozhodil paže a Zenobia vítězně vykřikla a vytrhla šavli z jeho oka. Z hrotu odlétaly kapky krve. Ahmet se odvrátil. Zenobia stočila koně a rozjela se k západu. Ahmet už dávno ztratil svou kefiji a černé vlasy mu volně vlály. Obličej měl pocákaný krví. Královna jela nahoru k cestě a svému velitelskému stanu. Polovina Baktrijů, kteří s ní vyrazili do bitvy, se také otočila a připojila se k ní. Zůstali jí už jen dva poslové.

Nad bitevním polem se vznášela mračna prachu. Zenobia si posunula přilbu. Jedno ze zlatých křídel bylo odseknuté, a tak jí stále

sjížděla, na stranu. Když zjistila, že tím nic nespraví, sundala přilbu a ulomila i druhé křídlo. Těžký kus zlata se zasekl do rozdupané země. Pak rozpustila cop, který si ráno upletla, a nechala vlasy spadnout na záda.

„Hlášení!“ vyštěkla na posly. „Jak to vypadá?“ Jeden z Tanukhů vyčerpaně sklonil hlavu.

„Má královno, pán Mohammed byl na levém křídle raněn a museli ho odvézt do tábora. Žije, ale zranění je vážné. Emír ibn Adi velí zbytku Tanukhů, ale…“ bezmocně ukázal k západu.

V tu chvíli se odtamtud ozval kovový třesk. Všichni se otočili tím směrem. Z oblaků prachu na západě se náhle vynořili prchající palmyrští rytíři, lehká jízda a kopiníci, pronásledováni třpytivou masou těžké perské jízdy s vlajícími prapory.

Zenobia vztekle vykřikla a udeřila pěstí do koňské hřívy. Ahmet jí pevně sevřel rameno, ale náhlý zvuk jej přiměl, aby se otočil.

Na východě, za oddíly Nabatejců, kteří postupovali, aby udeřili na pravé křídlo perské pěchoty, se objevil velký oddíl rychle jedoucích jezdců. Byli celí v černém a na jejich praporech se vlnil dlouhý had v černém poli. Ahmet se rychle rozhlédl. Útesy napravo, kde měl Aretas svůj stan, byly prázdné, kromě několika poházených těl a opuštěných zástav prince Města rudých růží. Vlevo se nabatejská jízda a kopiníci probojovávali k pravému křídlu zbytků perské pěchoty. Mezi jezdci v černém a týlem palmyrské armády nastálo nic.

„Zenobie,“ zašeptal, „ti Lakhmidové… jaké mají zástavy?“

„Rudý had v černém poli,“ řekla královna, otočila se a také to uviděla. Zdvihla paži, oči rozšířené hrůzou, když si uvědomila, do jakého nebezpečí své muže přivedla. Mávla na posledního trubače. Sama vzala trubku, přitiskla ji ke rtům a vyloudila dlouhý tón. Po celé šířce bitvy unavení velitelé zdvihli hlavy. Někteří viděli její lesklou zbroj, někteří pouze slyšeli její hlas.

„Ústup!“ vykřikla vysokým, utýraným hlasem, který se nesl nad náhle ztichlým bojištěm. „Ústup!“

BRÁNY TAURU

Nad městem se vznášela přízračná nazelenalá záře z ohňů planoucích na hradbách. Asi míli po proudu od Tauru stál císař Západní říše, Martius Galen Atreus, a hleděl k severu přes rychlý tok řeky Talkeh. Řeka zde byla široká a čára protějšího břehu se jen nejasně rýsovala v měsíčním světle. Stál na nízkém plochém návrší nad řekou, obklopen svými gardisty s loučemi a lucernami. Vítr šustil ve větvích osik a platanů rostoucích podél řeky. Jeden z východních zvědů stojících vedle císaře pozdvihl zakrytou lucernu a dvakrát nadzdvihl kožené stínidlo.

Na druhém břehu se zablesklo třikrát. Muži kolem císaře si mezi sebou začali šeptat; nikdo nečekal, že jejich spojenci budou tam, kde bylo domluveno. Kdo by se něčeho takového nadál od barbarů? Galen zdvihl ruku a šum utichl.

„Pošli na druhou stranu muže s lanem," přikázal centurionovi poblíž. Dvacetiletý mladík se otočil a něco štěkl do tmy. Za okamžik už přicházeli dva do pasu nazí muži se silnými opasky. Byli dobře stavění, širocí v ramenou a s pažemi zápasníků. Černé vlasy měli zastřižené na krátké strniště a jejich pokožka se ve světle loučí mastně leskla. Galen si je prohlédl a spokojeně přikývl.

„Na druhým břehu je banda ovádů," zabručel centurion. „Je s nimi vyslanec k císaři. Natáhněte lano přes řeku a dostaňte ho sem." Zatímco mluvil, jiní vojáci zaklesli do háku na zadní straně opasku jednoho z plavců dlouhé a pevné voskované lano. Legionáři zasalutovali, sešli k řece a začali se prodírat rákosím u břehu. „Ty Bataviáni plavou jak úhoři," poznamenal centurion, a v chladném vzduchu mu od úst stoupaly obláčky páry. Galen přikývl a přitáhl si těsněji k tělu silný vlněný plášť. Blížila se zima. Ozvalo se tiché šplouchnutí, jako když žába skočí do vody, a lano začalo prokluzovat dlaněmi legionářů. Císař trpělivě čekal.

# # #

Galen si unaveně protřel oči. Bylo pozdě a on vstával už před svítáním. Naštěstí seděl za obrovským zlatým Herakliovým trůnem,

který služebnictvo celý půlrok vláčelo přes hory a průsmyky, a mohl si pořádně zívnout. Audienční místnost uprostřed stanu o rozloze vily osvětlovaly stovky voskových svící. Východní tlumočník pozorně naslouchal vyzáblému staříkovi, oblečenému ve světle hnědé haleně s bohatým vyšíváním na rukávech a límci, a v žlutých pantalónech. Stařík s korunou chomáčkovitých bílých vlasů kolem hlavy připomínal východnímu císaři maškaru z nějaké lidové hry. Galen se pousmál a obrátil svou pozornost k poznámkám o stavu povozů a zbývajícímu množství bušlů pšenice a ječmene, které mu podal jeho tajemník.

Již před dlouhou dobou, když Galen zahájil první jednání s císařem Východní říše, se usnesli na způsobu zastupování, pokud jeden z nich bude mimo své území. Každý z nich prohlásil císařským výnosem svůj protějšek za *magistera militatum*, což byl starý titul určený pro státního úředníka, který byl dočasně pověřen velením armády. Oba císaři se také dohodli na zřízení úřadu *stratéga*, který přebíral funkci *magistera*, když i ten byl mimo říši. Heraklius se povinností, které z dohody vyplývaly, zhostil se vší vážností a systém dobře fungoval. Nyní trávil většinu času urovnáváním sporů mezi kmenovými náčelníky, zatímco Galenovi připadlo vedení armády.

Drobný stařík se odmlčel a tlumočník se obrátil na východního císaře, který se začínal na zlatém trůnu vrtět.

„Císaři," řekl tlumočník, urozený muž z Tarsu, který se připojil k armádě na rozkaz prince Theodora, přehnaně pečlivou řečtinou. „Náčelník žehná tvému domu a tvým synům a vítá tě v zemi Arménů. Také říká, že Peršané mají ve městě mnoho tisíc mužů. Ale ví, že paže Římanů jsou nejsilnější a brzy celou zemi osvobodí od morové nákazy Plechových klobouků."

Heraklius přikývl a pohladil si vous. Byl už unavený; tento den byl velice dlouhý. „Pověz mu, drahý Procule, že císař s potěšením přijímá jeho přátelství. Řekni mu, že on i ostatní náčelníci v okolí obdrží z mých rukou cenné dary, budou-li nám dobrými přáteli. Zeptej se ho, jestli ví, kdo velí obraně města tam za řekou a – navíc – jestli jsou přes řeku ještě další mosty než ten ve městě."

Tlumočník přeložil jeho řeč starému Arménovi a pak se ti dva nějakou chvíli dohadovali, dokud Heraklius nezdvihl na Procula tázavě obočí. Velmož se omluvně uklonil.

„Odpusť, pane. Náčelník říká, že se proslýchá, že obraně velí generál známý jako Kanec. Vojáci na hradbách pak mají zlatorudé pláště. Podle toho soudím, že jsou to Nesmrtelní."

Galen poslouchal na půl ucha, ale teď vzhlédl od pokynů ke zbudování opevněného tábora, které psal pro své důstojníky. Východní důstojníci ztuhli, když slyšeli zmínku o Kanci. Galen stiskl rty a zapátral v paměti. Za okamžik mu svitlo: Kanec je přezdívka pro nejpřednějšího perského generála Šar-Baraze. Giganta, jehož provází pověst, že neztratil jedinou bitvu. Vzpomněl si také, že Heraklius poslal proti Chrosoovi již tři armády a právě tento Kanec jej třikrát porazil. Galen si přejel dlaní po tváři a ucítil hrubé strniště. *Jak jen mohou snést ty vousy?* Jméno Kanec bylo pro vojáky Východní říše něco jako zaklínadlo – nepřítel, kterého dosud nikdy neporazili.

„Zeptej se náčelníka," pokračoval Heraklius. „Jestli v poslední době někdo do města přišel nebo z něho odešel. Zeptej se ho, jestli Baraze *viděl* nebo pouze slyšel, že je ve městě."

Následovala delší výměna v cizí řeči, načež Proculus řekl: „Můj pane, náčelník říká, že před třikrát sedmi dny mnoho jezdců ve spěchu odjelo na jih, ale Baraz mezi nimi nebyl. Říká, že Baraz byl často viděn na městských hradbách v doprovodu svých praporečníků. Prý to viděl na vlastní oči. Nikdo jiný město neopustil, kromě oddílů vojáků, kteří pořádali trestné výpravy do okolních vesnic."

Galen se při posledních slovech zvědavě podíval na Heraklia. Východní císař přestal bubnovat prsty na podničku trůnu. „Co se stalo, že museli trestat vesničany?"

Proculus zdrceně rozpřáhl ruce. „Náčelník ví jen to, že před dvakrát sedmi dny bylo ve městě veliké pozdvižení a následujícího rána vyrazily z města oddíly Plechových klobouků a vtrhly do všech vesnic v údolí. Mnoho vesničanů stačilo uprchnout, protože měli varovné zprávy od příbuzných ve městě, ale ti, kteří zůstali, byli vzati do zajetí a jejich obydlí byla vypálena."

Heraklius udiveně pozdvihl obočí a zběžně pohlédl na Galena, který lehce zavrtěl hlavou.

„Od té doby Plechové klobouky vyjíždějí každý den a berou do zajetí každého, kdo je takový blázen a objeví se venku. Náčelník říká, že do hor utekli už skoro všichni vesničané. Přes brány Tauru už nepronikají žádné zprávy."

Galen se zamračil a na voskovou tabulku si udělal poznámku: *místní dělníci?*

Východní císař ještě chvíli naslouchal, pak ukončil audienci a obdaroval náčelníka množstvím šperků a tkanin. Když odešel, vstal z trůnu, s úlevou se protáhl a shodil ze sebe ceremoniální oděv a zdobenou korunu. Sloužící ihned všechno odnesli.

„Co si myslíš?" zeptal se Heraklius.

Galen k němu vzhlédl, odložil voskové tabulky s poznámkami a také vstal. „Myslím, že moji ženisté dokáží postavit most dost pevný, aby unesl jízdu i vozy, za pět nebo šest dní. Když budeme mít štěstí, najdeme schůdný terén mimo dostřel těžkých zbraní. Chazaři se přes řeku přebrodí a městu se můžeme vyhnout."

Heraklius si mnul nos a zvažoval jeho návrh. „Tak by ale perská posádka zůstala na trase našeho případného ústupu. A velice by nám ztěžovali spojení s Konstantinopolí."

Galen přikývl. „Jestli je potřeba dobýt město, bratře, budeme stejně muset postavit most, přesunout armádu na druhý břeh pod hradby města a začít s obléhacími pracemi. To potrvá mnohem déle, a jak sis jistě všiml, noci začínají být chladné."

Heraklius s povzdechem stiskl rty a pokynul sloužícímu, aby mu přinesl víno.

„Peršané," navázal zvolna, „postavili skvělý most z mramoru a pálených cihel."

Západní císař se nechápavě zamračil na svůj protějšek, který právě s povděkem bral z rukou sluhy měděný pohár s tmavě rudým vínem. „Ano, skvělý kamenný most, který prochází branou střeženou dvěma věžemi a vede přímo do centra města, kde je mimo posádky několik tisíc zkušených veteránů. A patrně – jen tak mimochodem – generál, který ti už třikrát vyprášil kalhoty. Pokud – říkám pokud –

bychom zkusili vzít most útokem, budou to moji muži, kteří tam vykrvácí.“

Heraklius vážně přikývl a vyprázdnil pohár.

„Ty máš těžkou pěchotu,“ řekl a zdvihl prázdný pohár k pozdravu, „a zkušenosti. Za jak dlouho bychom se o to mohli pokusit?“

Galen znovu usedl a zamyslel se. Heraklius do sebe zatím otočil další pohár. Západní císař poposedl a začal si zase dělat poznámky. „Na přípravu potřebuji šest dní, pak se uvidí. Budu na to potřebovat všechny muže, které mi můžeš uvolnit.“

V jeho hlase zazněl podtón, který Heraklia přiměl, aby si ho nechápavě změřil. Galen ale pouze zdvihl obočí a neřekl nic. V očích se mu objevil výraz lovce, který se dostal na stopu kořisti. Přitáhl si jednu tabulku a udělal krátkou poznámku: *sádlo.*

# # #

„Pověsti nelhaly,“ řekl Nikos sedící v rohu jedné z kamenných krypt. „Římská armáda je na jižním břehu Talkehu a zdá se, že se tam chtějí opevnit.

Přinejmenším chystají tábor na více než jednu noc. Z vrcholku sýpky je vidět, že něco chystají proti proudu východně od města. Možná most nebo kanál, kterým by snížili hladinu řeky.“

Thyatis přikývla a pomalu ze svého místa u zdi přehlédla kruh shromážděných Bulharů, Arménů a lidí z města. Po zdařeném útěku z vězení vyhlásili Peršané ve městě přísné stanné právo. Bylo zakázáno vycházet po setmění na ulici a během dne nebylo tolerováno shromáždění více jak dvou osob. V klenuté kryptě domu rodiny Sesainů se shromáždilo dvacet, možná třicet lidí. Bylo to jediné dost velké a přitom utajené místo, kde se mohli sejít.

„Římská armáda má s obléháním velké zkušenosti,“ začala a přesunula se k Nikosovi. „Za normálních okolností by přemostili řeku a kolem města vybudovali hliněný val, aby se nikdo nedostal ven. Pak by se do něj pustili. Ale tahle armáda má málo času a já se obávám, že mají v úmyslu něco mnohem drastičtějšího.“

Thyatis sáhla do otevřené rakve za sebou. Někteří z Arménů začali mumlat, ale Jusuf a Sahul, kteří stáli u lichoběžníkových dveří,

je pohledem umlčeli. Vytáhla hrst kostí a dvě lebky, které jí visely zaháknuté na prstech za oční důlky. Nikos odhrnul botou prach z podlahy.

„Klíčem k městu a k jeho ovládnutí je most přes řeku Talkeh.“

Rovnoběžně vedle sebe položila dvě stehenní kosti a v pravém úhlu přes ně dvě kosti lýtkové. „Je dost široký pro dva vozy a je to jediný most v širokém okolí. Cesta do středu města z něho vede mezi dvěma osmihrannými věžemi.“ Položila lebky na konec lýtkových kostí a jejich temena spojila úlomkem pažní kosti. „Za věžemi je nádvoří a za ním další dvě věže. Jsou tam celkem tři brány – na každém konci jedna a mezi nimi padací mříž.“

Přidala několik žeber, aby naznačila vnitřní zdi, a zlomené čelisti posloužily jako brány.

„Většina Nesmrtelných, kteří jsou ve městě, je ubytována právě v těchto věžích. Náš průzkum kanálů potvrdil, že mají vlastní zdroj vody, takže pokud Římané odkloní nebo otráví řeku, budou mít stále co pít. Nepochybně mají i dostatečné zásoby jídla a zbraní. Za vnitřními věžemi…“

Umístila další dvojici lebek, které byly tentokrát výrazně menší než ty první.

„… je další nádvoří. Teď se používá jako zimní tržnice a shromaždiště karavan před cestou na jih. To znamená padesát stop otevřeného prostoru mezi nejbližšími domy“ – posunula Nikosovu botu, aby měla domy – „a vnitřní zdí. Most má po obou stranách jen nízké protipovodňové zídky a nádvoří je zcela holé. Pro perské šípy tam kdokoli bude jako terč na střelnici.“

Vstala a s povzdechem si otřela ruce o dlouhý hábit, který teď nosila spolu s šátkem a závojem. Musela splynout s místními, protože Peršané vypsali štědrou odměnu za ty, kteří provedli osvobození vězňů.

„Podle mě má římská armáda jedinou možnost – zaútočit přes řeku ve člunech nebo vorech a s pomocí žebříků co nejrychleji ztéct hradby. Když budou chtít dobýt zbytek města, mohou postavit obléhací stroje a rozstřílet hradby na padrť. Musíme se na ten den připravit. Vy všichni jste říkali, že budete bojovat proti Persii.“

Ozvalo se souhlasné mručení. Drsné Kancovo jednání mu nenadělalo žádné přátele, ale od podařeného útěku největší teror pominul. Thyatis naslouchala Arménům, když se bavili o samotě, a věděla, že přítomnost Římanů považují za stejně přechodnou jako letní sníh. Jakmile budou Peršané vyhnáni, budou opět pány ve své zemi. Věděla, že Sahul s Jusufem takové rozhovory také vyslechli a zajímalo ji, jestli by Chazaři chtěli vyměnit své chladné severské země za teplá údolí blíže k slunci. Ale nic k tomu neříkala; její poslání bylo jednoduché a přímočaré.

„Takže," pokračovala, „teď si vyjasníme náš úkol v boji. Předpokládám, že bychom se rozdělili do dvou skupin. Jedna část, jejíhož velení se dobrovolně ujal přítel Jusuf, se skryje u severní, čili Dastevanské brány. Až Římané zaútočí, vrhnou se na bránu. Při troše štěstí se jim ji podaří otevřít a Římané se dostanou dovnitř. Druhou, větší část, povedu já, a my se postaráme o jižní část opevnění."

Thyatis se usmála a oči se jí zaleskly v třepetavém světle svící. „Přítel Jusuf mi vyložil svůj názor na to, jakou mám šanci na dobytí věží. Řeknu vám to, co jsem řekla i jemu – přísahala jsem, že město vydám do rukou svého císaře a to také učiním."

Nikos ji pokradmu pozoroval. Jeho velitelka byla stále smělejší.

# # #

Noc pomalu končila a na východě se objevovaly první nenápadné známky blížícího se svítání. Dva Nesmrtelní stáli na jihovýchodní věži městských hradeb. Řeka pod patou věže tiše bublala. Krajina stále ležela ve tmě, ale ve vzduchu byl cítit rozbřesk. Starší z vojáků s kožešinovou čepicí přes uši hleděl do tmy. Kolem bylo pusto. Jeho kolega zašoupal nohama a natáhl ruce k lucerně, která stála za nimi.

„Nech toho," napomenul ho tiše starší, „ve tmě pak nic neuvidíš."

„Pche. A co je tu asi k vidění? Nic. Široko daleko nesvítí ani jeden statek."

Starší voják zavrtěl hlavou a pokračoval ve sledování řeky.

Z vody se takřka nepozorovaně začaly zvedat chomáče chladné mlhy a stoupaly podél břehů. Přes veškerou bdělost si veterán její

přítomnost uvědomil, až když se v ní začalo ztrácet světlo lucerny. Zaklel, protože se ochladilo, a těžkým krokem přešel po kamenné dlažbě k ohřívači s uhlím. Jeho společník už tam byl a mnul si dlaně nad nízkým ohýnkem. Neviděli, jak mlha stoupá vzhůru po zdi stále výš jako přiliv a proniká do střílen a výklenků hradeb. Mlha houstla a pohlcovala všechny noční zvuky.

# # #

Zoe se krčila na přídi člunu a vyhlížela skrze větve platanu, které visely téměř k hladině. Svou pevnou hůl měla položenou na dně. Mlha byla hustá jako mléčná polévka, viditelnost se snížila sotva na pár kroků. Eric s Dwyrinem seděli na zádi a v rukách svírali bidla. Odenathus ležel na dně člunu, zabalený do vlněných přikrývek a staré kůže, kterou Eric ukradl ze stanu jedné z gótských *auxilií*. Dýchal mělce a oči mu pod víčky jezdily sem a tam. Zoe zdvihla paži a zaťala pěst.

Dwyrin s Erikem si připravili bidla a postavili se. Loďka se lehce zakymácela. Odněkud ze tmy přišel signál a Zoe spustila paži. Chlapci zabodli bidla do bahnitého dna a člun tiše vyplul z ústí malého přítoku do říčního proudu. Začali odrážet rychleji a cítili, jak se dno pod bidly svažuje. Příď člunu kmitala zprava doleva podle toho, který z nich se zrovna opřel o bidlo. Zoe si stoupla rozkročmo na příď a hůl držela vodorovně přes hruď.

Dwyrin pozorně sledoval hladinu před sebou a přestal odstrkovat, když dno zcela zmizelo. Nechal však bidlo ve vodě, aby vyrovnal směr. Eric se náhle zapotácel, když jeho bidlo zajelo bez odporu hluboko pod hladinu. Dwyrin zachytil límec jeho tuniky právě ve chvíli, kdy už téměř vypadával ze člunu. Přes všechny nedostatky, které na něm Zoe viděla, věděl, jak se chovat ve člunu – většinu svého dosavadního života prožil u Nilu. Zadýchaný Eric si dřepl na záď. Dwyrin zůstal stát a nechával loďku zvolna klouzat mlhou. Zoe se na něho jednu chvíli ohlédla. Usmál se na ni.

Přikývla a pokračovala ve sledování toku před nimi. Nechávali se unášet proudem v naprostém tichu husté vlhké mlhy. Náhle člun o něco lehce zavadil a začal se stáčet přídí proti proudu. Dwyrin

pozdvihl bidlo a připravil se. Zoe si včas všimla zčeřené hladiny a napřáhla hůl, která narazila na mostní pilíř, na nějž je proud hnal.

Dwyrin jí okamžitě pomohl svým bidlem a odstrkávali Člun od temné stěny. Hole skřípaly na mechem porostlých cihlách, když se o ně vší silou opírali. Vlny kolem pilíře je rozhoupaly. Dwyrin se rychle otočil a zpod zadní sedačky vytáhl těžké lano zakončené bronzovým hákem. Eric se snažil rychle uhnout, aby nepřekážel. Proud byl nyní rychlejší a snášel je trochu doprava. Dwyrin vycítil, že je před ním něco velikého a vzápětí se mezi cáry mlhy vynořila spodní část městských hradeb.

Hibernian zavřel oči a cítil, jak se mění jeho vnímání a před jeho vnitřní zrak vplouvá rozechvělý obrys stěny. Přestože měl velice málo času na cvičení, k radosti své velitelky se velice zlepšil a druhé brány vidění dosahoval nejrychleji z nich. Chyběla mu sice potřebná jistota, ale nyní potřebovali hlavně rychlost. Po své pravici uviděl kruh zelenožlutého světla. Vší silou vrhl hák. Zoe na přídi zarazila hůl do dna řeky, člun se stočil a jeho bok tvrdě narazil do zdi.

Hák se neslyšně zaklesl do kruhu a Dwyrin zajistil provaz na úvazu na zádi. Člun se zastavil a proud jej se skřípěním tiskl k hradbám. Eric s Dwyrinem začali přitahovat a člun se zvolna sunul proti proudu. Za okamžik se dostali ke kruhu a úzkému chodníčku pod ním. Zoe se po kluzkých kamenech vytáhla nahoru.

Dlouhé copy měla stočené na temeni, aby jí nepřekážely. Eric jí podal přikrývky a dva beztvaré bavlněné vaky. Dwyrin si klekl na dno člunu a lehce poplácal Odenatha po tvářích.

Ten prudce otevřel oči a zasténal. Byl to první zvuk, který vydal od chvíle, kdy upadl do transu.

„Pššt," sykl Dwyrin a zakryl mu dlaní ústa. „Jsme přímo pod branou." Hibernian pomohl Odenathovi na nohy a oba vylezli na chodníček. Zoe s Erikem už zmizeli. Dwyrin nechal Odenatha, ať se vydýchá, a mezitím uvolnil hák z kruhu. S povzdechem ho nechal sklouznout do vody a pustil lano. Bylo mu líto ztráty dobrého člunu, který sjel kousek podél zdi a pak se otočil do proudu.

„Jdeme najít ostatní," zašeptal Odenathovi do ucha. Chlapec přikývl a vstal, prokřehlé ruce si tiskl do podpaží. Opatrně se vydali vpřed. Do svítání zbývala sotva hodina.

# # #

Thyatis otevřela oči a okamžitě zaplašila poslední stopy spánku. Po hmatu našla Nikosovo ucho. Její štípnutí ho probudilo, ale zůstal tiše ležet. Nad městem dosud ležela tma, ale něco se dělo. Vzduch jakoby zhoustl. Vstala a připjala si meč a nůž. Už před nějakou dobou se převlékla do silného vatovaného kabátce a kožených kalhot. Přes oděv měla starou košili z drobných železných destiček, kterou Bagratuni vyhrabal ve stodole v některé z okolních vesnic. K tomu jí přidal archaickou přilbu s kovovým hřebenem a plandavými kryty tváří. Když si stočila copy na temeni hlavy jako polštář, seděla jí docela dobře. Kožený řemínek pod bradou byl akorát. Nikos vedle se také zvedl a začal tiše budit ostatní.

Vyšla po schodech a opatrně otevřela dveře krámku v přízemí, který včera zabrali. Všechno zboží bylo odneseno. Uvnitř byly teď naskládány žebříky a sotva se mezi nimi dalo projít. Protáhla se až dopředu, kde byly těžké dveře, důkladně zajištěné proti zlodějům. Uprostřed křídla byla malá špehýrka. Vysunula kovový kryt a opatrně vykoukla ven. Jižní nádvoří bylo prázdné a tmavé, jen roh, kde do něho ústila hlavní městská tepna, byl osvětlen jedinou lucernou. Ve vzduchu se vznášely chomáče husté mlhy.

Za ní se ozvalo kovové cinknutí. Nikos stál těsně za jejími zády, za ním se shromažďovali ostatní.

„Mlha," vydechla. „Větší štěstí jsme už mít nemohli. Dej to vědět i do ostatních krámů. Zaútočíme, jakmile budou všichni na místech."

Nikos jí sevřel rameno.

„Jseš si jistá? Nemáme zvenčí žádné zprávy…"

„Vítězství patří odvážným," řekla a všem se zaleskly její bílé zuby. „Je hodinu před úsvitem a všude leží hustá mlha. Ať má římská armáda v úmyslu cokoli, máme možnost dobýt opevnění sami."

Ilyrian ještě chvilku váhal, pak jen zavrtěl hlavou a šel připravit své muže. Thyatis se vrátila ke špehýrce. Do deseti minut mohou být připraveni. Cítila známé vzrušení před očekávaným bojem. Stovky mužů byly připraveny vyrazit na její povel, jako když silný a rychlý kůň reaguje na dotyk ostruh. Jejich život a smrt záleží na jejím

přesném naplánování a odvaze. Sevřela jílec meče a cítila závity drátěného vinutí, ohlazené dlouhým používáním.

# # #

Galen stál v mlze, přes zlacené brnění měl přehozený teplý plášť. Sluha za ním držel jeho meč a přilbu s chocholem. Z okolí k němu doléhaly zvuky způsobené kradmým pohybem tisíců mužů. Po jeho levici se po udusané hlíně cesty sunula obrovská želva. Herakliovi zásobovači sehnali veškeré vepřové sádlo, co se dalo, a díky němu velká dřevěná kola téměř neskřípala. Snažil se zrakem proniknout mlhou k mostu. Neviděl ale nic jiného než šedočerné stíny. Poškrábal se na nose a uvědomil si, že se v něm vzmáhá neblahá předtucha. Na okamžik si přál, aby byl svým bratrem Aurelianem. Ten v bitvě nikdy nepoznal strach ani nerozhodnost, dokonce si ani nedělal starosti se svým vlastním bezpečím. Vzpomněl si také na Maxiana, jak se asi vypořádává s papírováním v paláci. Vzápětí myšlenky na své bratry zaplašil. Řeka dál tiše plynula pod mlžným příkrovem.

# # #

Na masivních trámech městské brány se srážela vlhkost a kapky pleskaly o ploché kameny dláždění. Zoe a Dwyrin se krčili u její paty, schovaní pod ošumělým šedým pláštěm. I pod ním byla zima, ale navzájem se zahřívali, což činilo chlad poněkud snesitelnějším. Hibernian klečel na všech čtyřech a soustředil se na štěrbinu mezi křídly brány, kterou odshora dolů překrýval devět palců široký pruh železa, uchycený na levém křídle. Zoe nad nimi držela plášť jako stan.

Dwyrin se zachvěl, když ucítil dotek magických formulí vyrytých do dubových desek. Začal zhluboka dýchat, aby soustředil myšlenky. Sestoupil k druhé bráně vidění a poté i ke třetí. Vnímání se rozvinulo jako nekonečný květ, jehož každý lístek skrýval tisíce dalších. Chlad ustoupil a Dwyrinovo zorné pole zcela naplnila brána opaleskující skrytou silou. Jemné předivo kouzel, navrstvené ve stovkách úrovní, ji chránilo před útočníky. Chlapec se roztřásl, když

si uvědomil složitost a provázanost všech zaříkadel a magických úkonů.

Zoe, která sestupovala do neviditelného světa s ním, i když o něco pomaleji, zašeptala: „Nenech se zmást, soustřeď se na kameny.“

Odtrhl pohled od rozostřených obrysů brány a pohlédl dolů. Cesta byla dlážděna velkými, téměř černými ošlapanými kosočtverci vulkanické horniny, která nepropouštěla ani náznak síly, pokud se pod ní vůbec nějaká nacházela. Dwyrin zúžil zorné pole a zvýšil soustředění, v neviditelném světě se jeho prsty nořily pod dlažbu a hledaly alespoň tu nejmenší jiskřičku ohně.

Nakonec, hluboko pod branou, až v samotných základech věže, ji objevil. Nepatrný plamínek uvězněný v těžké čedičové desce. Uchopil jej do nehmotné dlaně a dýchl neviditelným dechem. Plamínek se zapotácel a pak vzplál jasněji. Dwyrin vytáhl zbytky síly z okolních kamenů a začal jej přiživovat.

Zoe se pod pláštěm zachvěla. Chladná mlha od řeky jí stoupala podél nohou ke stehnům. Hibernian byl stále v transu a prsty se mu křečovitě svíraly na kamenech. Trochu si protáhla skrčené nohy, aby rozproudila krev. Dwyrin sebou náhle trhl a podíval se na ni.

„Jdeme,“ vypravil ze sebe. Zoe mu pomohla vstát a všimla si, jak má rozpálenou pokožku. Pečlivě složila plášť a jemně Dwyrina postrčila na chodníček vedle brány. Chlapec před ní klopýtal a v chladném vzduchu z něho stoupala pára. Kameny v základech brány za nimi začínaly pukat.

# # #

Dupot stovek nohou se odrážel od temné zdi, která se tyčila kolem jižního nádvoří. Thyatis klusala šerem, sledujíc siluety svých mužů před sebou. První řada mužů nesla žebříky, které během minulých týdnů ukradli různě po městě, a pylon, který tolik ležel v žaludku Jusufovi. Vnitřní strana zdi byla vysoká asi dvacet stop a většina žebříků měla dobrých třicet stop. Jejich konce byly obalené hadry, aby nedělaly zbytečný hluk, až je opřou o hradby. Hustá lepkavá mlha tlumila všechny zvuky.

První muži, nějakých pět šest kroků vepředu, dosáhli zdi a zastavili se. Zdvihli žebříky nad hlavu a za pomoci druhé řady je

vztyčili. Nosiči žebříků pak vždy ve dvojicích zašlápli nejspodnější příčel, aby je zajistili proti uklouznutí. Thyatis zpomalila a vytasila meč, aby mužům za sebou dala signál k zastavení. Když pleskání utichlo, zasunula meč zpět do pochvy na zádech.

Pak se vrhla k nejbližšímu žebříku. Přestože šplhala hbitě jako opice, nebyla ještě na hradbách, když se zevnitř opevnění ozval poplašný zvon. Se zuřivým výkřikem vpadla na cimbuří.

„Roma Victrix!“ zařvala a v ruce se jí objevil meč. Celou délku zdi lemovaly stovky žebříků, po kterých se nahoru valily řady mužů. Na cimbuří nikdo nebyl, rozeběhla se tedy doleva k nejbližší strážní věži. Zevnitř se ozýval lomoz a hlasy volající do zbraně. Začínala se rozsvěcet první světla, která v mlze vrhala pitoreskní stíny. Dveře věže se otevřely a už viděla siluety prvních obránců deroucích se ven.

První Peršan měl pouze kopí, ve spěchu si ani nestačil obléknout brnění. Rychlým vodorovným seknutím mu proťala obnažené hrdlo. Muž ještě stál, držel se za krk a lapal po dechu, když Thyatis už byla dva kroky za ním. Další voják měl lehké brnění a sekeru, muži za ním svírali kopí a štíty. Thyatis se mezi ně vrhla a její meč opisoval rychlé křivky.

Pravou rukou s nožem zachytila úder sekyrou zprava a vrazila meč mezi slabě chráněná Peršanova žebra. S dutým mlasknutím vytrhla meč z rány a otočila se k dalšímu. Uskočila před hrotem kopí. Voják, hnaný setrvačností, naběhl hrdlem přímo na její nůž. Ruce měla kluzké krví. Přestala vnímat okolí a viděla jen to, co bylo přímo před ní; čas jako by se zpomalil. Přeťala ratiště kopí vojáka po své pravici, prohnula se a čepel meče, která se vynořila z druhé strany, neškodně sjela po destičkách těžké drátěné košile.

Sekla po ruce, která meč vedla. Čepel pronikla hluboko do masa a muž vykřikl. Jeho výkřik jí připadal stejně vzdálený jako řinčení zbraní za ní nebo křik, který sem stoupal z nádvoří. Udeřila raněného muže loktem do tváře a prudce se otočila doprava. Kopiník mezitím odhodil svou zničenou zbraň a z opasku vytrhl dýku. Thyatis udělala prudký výpad nožem a úderem odstrčila útočníka od sebe. Ten sklouzl až k okraji cimbuří a zapotácel se. Thyatis, s tváří

postříkanou krví, se krutě ušklíbla a kopla muže do hrudi. S dokořán otevřenými ústy bez hlesu zmizel v mlze.

Čas se vrátil ke svému normálnímu tempu a opět vnímala širší okolí. Po opevnění se míhali muži a rozmazaná světla luceren a loučí. Kolem jedné věžní brány kroužil větrný vír, který začínal rozhánět mlhu. Její muži stále proudili na hradby, ale Peršané na nádvoří a hradbách zaplnili vzduch stovkami šípů. Téměř každý z Arménů byl zasažen. Nějakých sto stop od ní Nikos zaměstnával svůj luk. Těsně vedle Thyatis se o stěnu roztříštil perský šíp. Vrhla se do dveří, kterými před tím vybíhali Peršané.

Za nimi byla čtvercová místnost zaplněná osobními věcmi perských vojáků. Protější dveře zatarasila převráceným stolem a rozeběhla se k vnitřnímu schodišti.

Mezitím se k ní připojilo několik zadýchaných Bulharů, kterým se podařilo proniknout deštěm šípů.

„Dolů," ukázala na úzké točité schodiště. „Vyčistěte ostatní patra, ať se dostaneme na nádvoří." Proběhli kolem ní s vyceněnými zuby. Thyatis se vrátila ke dveřím.

Cimbuří bylo přeplněno mrtvými těly. Muži se stále šplhali nahoru, ale perské šípy si vybíraly těžkou daň. Nikos se někam ztratil. Zoufale vyhlížela své muže. Otevřela ústa, aby zavolala svého zástupce.

Obloha na jižní straně náhle vzplála oslnivě bílým zábleskem následovaným úderem žhavého vzduchu, který rozprášil zbytky mlhy. Sotva jas pohasl, ozvala se ohlušující rána. Thyatis to přirazilo ke stěně a na poslední chvíli si stačila zakrýt rukou oči.

# # #

Na druhé straně mostu, obklopen svou gardou, Galen přecházel sem a tam. Mohutní Germáni v kroužkovém brnění podšitém tuhou kůží se nad ním tyčili jako val. Na hlavách měli přilby s křížovými průzory a v rukách třímali velké obdélníkové štíty pobité silnou tvrdou kůží. Galen se mezi Seveřany ztrácel, ale bez jeho příkazu se nikdo ani nehnul. Podle posledních zpráv, které přinesl posel od řeky, byly všechny kohorty připraveny.

Ticho, které ho zpočátku uklidňovalo, mu začínalo připadat nesnesitelné. Mlha od východu skoro nepostřehnutelně řídla. Galen téměř fyzicky cítil, jak se s každou vteřinou snižují vyhlídky na úspěch jeho plánu. Zdvihl paži a trubač přitiskl bronzovou trubku ke rtům. Upřeně hleděl do mlhy. Na mostě se nic nepohnulo. Otálel s vydáním rozkazu k útoku.

Mlhou proniklo tlumené vyzvánění. Galen strnul, ruku vzpaženou. Přidal se další zvon a vzápětí se rozječely píšťaly a ozval se křik posádky.

„Odhalili nás! Trub k útoku!“

Trubač se nadechl a nad řekou se rozlehl ostrý jasný tón. Trubač signál zopakoval a zprava i zleva se přidávali další. Tisíce mužů se pohnuly. Germáni se semknuli těsněji kolem císaře a srazili štíty. Želva zaskřípěla a rozjela se k mostu. Stovka těžkooděnců uvnitř se zapřela do madel a monstrum s dvanácti koly nabíralo rychlost.

Za koženým krytem želvy běželi lučíštníci s napnutými luky. Od řeky se ozývalo hlučné šplouchání, když stovky loděk, člunů a prámů zabavených podél řeky sjížděly po kládách na hladinu. Muži hulákali, setnina za setninou se naloďovaly a čluny hnané bidly se vydávaly na druhý břeh.

Vpravo vzadu za Galenem se ozval tvrdý náraz, když se rameno obléhacího stroje zarazilo o doraz pobitý tvrdými koženými pláty. Ze stroje vylétla koule z nazelenalého skla a roztříštila se o věž nad řekou. Zvonivý zvuk rozbíjeného skla ještě visel ve vzduchu, když se ozvalo hromové zahučení *flogistonu*, který vzplanul bílým plamenem. K císařovým uším dolehl bolestný řev vojáků na cimbuří věže, kteří byli zasaženi tekutým ohněm. Šerem pronikala zlověstná rudozelená záře.

Za želvou se na most valily oddíly legionářů.

Galen upřeně zíral do šera a nehty si do krve rozdíral dlaň.

S temným zahučením vzduchem prolétla další skleněná koule.

Od hradeb se přihnal náraz větru a Galen si sotva stačil zakrýt obličej. Vítr rozehnal mlžné závoje, které římští thaumaturgové vytvořili, aby zamaskovali přípravý k útoku. Na věžích vzplála zelená světla a most i část řeky byly náhle jasně osvětleny. Hladinu zcela zakrývaly lodě přeplněné muži, první čluny již dosáhly

protějšího břehu. Na cimbuří se zdvíhal hromový řev a Galen viděl, že se hradby hemží vojáky. Na muže ve člunech začalo dopadat krupobití šípů. Řev rostl.

Další skleněná koule se rozprskla na hradbách nad branou a vykvetla do jasně bílého plamene, který se sykotem stékal po břidlicovém obkladu věží. Peršané zasažení plamenem se svíjeli bolestí a jako živé pochodně se řítili do řeky pod sebou. Podél hradeb vyšlehl ohnivý jazyk a zasáhl jeden z člunů s římskými legionáři. Člun se převrátil, když se muži snažili naskákat do vody. Většině se to však nepodařilo včas a ječeli, dokud je plameny neumlčely.

Galen zaklel, když viděl zmatek na hladině. Želva postupovala příliš pomalu! Ještě se nedostala k bráně. Obrátil se, aby dal povel k ústupu z mostu.

Náhle se celý svět proměnil v jediný bílý záblesk a císař byl sražen na zem jako stéblo pod kopytem koně. Germáni řvali hrůzou, když se přes ně přehnalo hromové zadunění, provázené nárazem horkého vzduchu. Galen byl pohřben pod svými gardisty, kteří jej vlastními těly chránili před démonem, který právě zcela jistě vystupoval z podsvětí.

# # #

Kamenný chodníček podél řeky se začal bortit, když kameny v základech hlavní brány vybuchly plamenem. Zoe náraz mrštil na Dwyrina a oba v jednom chumlu spadli do řeky. Erika, který byl za nimi a právě se díval zpět, výbuch oslepil. Jeho hořící bezvládné tělo dopadlo na hladinu, která se za ním okamžitě zavřela. Odenathus, který se křečovitě tiskl ke kamenům na samém konci chodníčku, ucítil, jak se přes něho převalil žhavý závan.

Křídla brány vytržená z masivních pantů vylétla do vzduchu jako listy fantasticky obrovského stromu. Několikrát se otočila a jako čepele obřích seker dopadla na hladinu, kde přeťala dvě bárky a jejich zděšené posádky poslala ke dnu. Dvě věže po stranách brány se otřásly v základech, ale zůstaly pevně stát. Muži uvnitř byli ohlušeni. Nádvoří za branou bylo poseto hořícími těly. Lukostřelci, kteří kryli postup želvy, buď na místě shořeli nebo je tlaková vlna

smetla do řeky. Výbuch odhodil želvu dvacet stop zpět a ještě dobrou desítku klouzala po krvavé kaši, která zbyla z těžkooděnců uvnitř.

Centurion, který v noci posílal plavce přes řeku, se potácel nad těly svých legionářů. Jedna polovina tváře mu zcela chyběla, odťatá střepinou, která odlétla z želvy.

„Vpřed!“ zařval a padl mezi mrtvá těla svých druhů. Kohorty Třetí Augusty vyrazily ze zálohy a valily se přes mrtvoly. Jejich sandály s cvoky na podrážkách klouzaly v krvi. Basový řev „Roma Victrix!“ zněl nad jejich hlavami, když vpadli do vyražené brány.

# # #

Dwyrin zápasil s vodou, která po něm natahovala své ledové prsty. Levou rukou pevně svíral Zoe a zuřivě kopal nohama a hrabal volnou rukou, aby se dostal nad hladinu. Proud jím několikrát smýkl a náhle cítil, že může dýchat. Hladinu posetou čluny osvětlovala narudlá záře. Příď jednoho se k němu rychle přibližovala. Několika tempy nohou uhnul stranou, otočil se na záda a přitiskl si Zoe k hrudi. Jeho nohy za posledních několik týdnů zesílily, a i s břemenem se pohyboval poměrně mrštně. Člun proplul kolem, nad jeho černou siluetou se objevily pobledlé tváře legionářů. Dwyrin zalapal po dechu, když mu vlna za zádí zaplavila obličej. Otočil se ke břehu a začal ještě usilovněji kopat.

Břeh se Dwyrinovi ohlásil ranou do hlavy; narazil na kámen na mělčině pod hradbami, kam je snesl proud. Vykřikl bolestí, ale bezvládnou Zoe nepustil. Plazil se s ní dál, dokud se skrz husté rákosí nedostal na suchou zem. Dwyrinem proběhlo zamrazení, když zjistil, že Zoe stále nedýchá.

Otočil ji na bok, sevřel kolem pasu a prudce stiskl. Trhla sebou a z úst jí vyteklo trochu vody. Zkusil to znovu a následoval mohutnější kalný proud. Dwyrin ji rychle překulil na záda a zaklonil jí hlavu. Stěží potlačoval slzy, když se nad ní sklonil a začal jí dýchat do úst. Kolem pobíhali vojáci a ozýval se křik centurionů, kteří se snažili zorganizovat své jednotky. Zoe se rozkašlala a vyprskla Dwyrinovi do tváře vodu smíšenou s žaludečními šťávami. Když se dívka znovu rozkašlala, otočil ji na břicho. Vyteklo z ní ještě trochu vody, ale začala už normálně dýchat.

Dwyrin k sobě Zoe přitiskl a snažil se ji trochu zahřát. Z města sem doléhaly zvuky boje a objevily se nové požáry. V narudlém světle viděl siluety legionářů, jak si mezi křovisky razí cestu k hradbám. Zoe se chvěla a hladina rudla odleskem plamenů.

KOVÁRNA, KONSTANTINOPOL

Doběla rozžhavený prut železa zajel s ostrým zasyčením do lázně mastné vody. Kovář s kleštěmi a v rukavících ze tří vrstev kůže okamžik počkal a pak vylovil kouřící ocel z kalicí lázně. Položil ji na kovadlinu, druhý kovář prut přidržel svými kleštěmi a začal jej opracovávat pravidelnými údery těžkého kladiva. Žhavým vzduchem kovárny se rozlétly snopy jisker.

Maxian kráčel šerem, na propadlých tvářích mu ležely stíny. Abdmachus spěchal za ním, oděný jen do kalhot a sandálů. Po těle mu stékaly praménky potu a rozmáčely symboly, kterými byl malý čaroděj pomalován. Nos a tváře se mu leskly odrazem hučících plamenů výhní a pecí. Hluk tu byl tak velký, že člověk sotva slyšel vlastní myšlenky. U výhní a kovadlin se lopotily tucty polonahých mužů v těžkých kožených zástěrách. Přehřátý vzduch byl plný nedýchatelných výparů. Maxian vystoupil po několika kamenných schůdcích na vyvýšený stupeň po jedné straně rozlehlé síně. Odtud mohl přehlédnout celou plochu kovárny. Ve volném prostoru mezi výhněmi a káděmi s roztaveným železem se tyčilo obrovské torzo. Muži za pomoci kladek a vrátků zavěšených pod stropem, který se ztrácel v dýmu, opatrně zdvihali součásti mohutné kostry. Její zubatá křídla se klenula vysoko nad Maxianovou hlavou. Rachot jej ohlušoval a narážel na jeho hruď jako mořský příboj, v očích se mu odrážel rudý přísvit.

Aureliane, tohle by se ti určitě moc líbilo…

„To se ti povedlo, příteli," řekl Maxian a otočil se k Peršanovi.

Abdmachus se poklonil a zadíval se mu do očí, jeho obličej zářil. Toto bylo jeho největší dílo. Maxian se také usmál, byl rád, že jeho

přítel konečně nalezl nějaký cíl, ke kterému se mohl upnout. Bez jeho schopností a úsilí by to sám nedokázal.

Muži dole vycítili zkoumavý pohled svého mistra.

Princ se pak zadíval na obrovskou nachýlenou hlavu tvora s protáhlou tlamou vyzbrojenou silnými zuby. *Brzy oživneš*, pomyslel si.

Hlava, delší než dospělý muž, se na něho dívala prázdnými očními důlky, ve kterých se míhaly odlesky plamenů. Maxian se otočil a protáhl se těžkými obloukovými dveřmi, zavěšenými ve zrezivělých pantech. Sem už hluk kovárny doléhal jen tlumeně. Abdmachus si otřel čelo a seběhl zpět po schůdkách. Začínaly práce na připojení jednoho křídla a bylo zapotřebí jeho zkušené a jisté ruky.

Krista čekala v místnosti s nákresy. Na sobě měla ušpiněný plášť a silnou halenu, jejíž dlouhé rukávy si vyhrnula pod lokty. Na nose měla šmouhu od černého inkoustu. Přestože se její rty pohybovaly, Maxian nic neslyšel. V uších mu dosud zvonilo hlukem z kovárny.

Zdvihl paži a na moment zavřel oči, aby se mohl soustředit. Začínal být téměř vychrtlý, i když díky těžké práci získal docela slušné svaly. Když opět dobře slyšel, otevřel oči.

„Někdo by tě rád viděl," řekla Krista odměřeně.

Maxian si všiml tvrdého podtónu a udiveně zdvihl obočí.

„Jedna ze služebných té čarodějnice. Je v předpokoji," doplnila Krista.

Princ přikývl a kolem stolů plných pergamenů a papyrových svitků se protáhl ke druhým dveřím. Každý kousek místa v místnosti zabíraly knihy, náčrty a modely vyrobené ze dřeva a hrnčířské hlíny. Uprostřed jedné stěny visela velká mědirytina stroje. Krista si na ní dala velice záležet a po dokončení ji posypala jemným dřevěným uhlím a přeleštila. Černé linie na leskle rudém podkladu dávaly vyniknout strašlivé nádheře stroje.

Čeho může člověk dosáhnout, pomyslel si s uspokojením, *když jen pozdvihne hlavu a zasní se?*

Zastavil se u dveří a otočil se ke Kristě. Stále se skláněla nad kreslicím stolem a prohlížela nějaký svitek. Znal ji natolik, aby jen podle držení těla poznal, že jí cloumá vztek.

„Máš stále ten samostříl?“ zeptal se tiše. Pomalu se otočila a podívala se na něho zpod přivřených víček.

„Mám.“

„Ukaž mi ho,“ řekl a natáhl ruku černou od sazí. Na vteřinku zaváhala, a pak se jako kouzlem objevil v její pravé ruce. Maxian opět povytáhl obočí a opatrně vzal těžkou kovovou trubici. Obracel zbraň v dlaních; nikdy nic podobného neviděl. Základem byla osm palců dlouhá měděná trubka s navařenou rukojetí ze silného drátu. Po straně bylo táhlo s kovovým kroužkem, do kterého se vešel prst. Uvnitř byla pružina vedená kruhovou destičkou, jejíž výčnělky se pohybovaly ve dvou rovnoběžných drážkách. Zbraň byla vyleštěná častým používáním.

„Mohl bych vidět šipku?“

Krista vykouzlila šest palců dlouhou šipku z leštěné oceli s kónickým hrotem a třemi malými křidélky. Byla těžká, jako by držel kus olova. Podal jí samostříl a jeho prsty si pohrávaly s šipkou. Mezi prsty mu přeskočily jiskry a něco k ní zašeptali.

Krista od něho beze slova šipku vzala, vložila ji do samostřílu a zkušeným pohybem natáhla pružinu, až se ozvalo cvaknutí západky. Vzápětí zbraň zmizela v jejím rukávu. Ačkoli se Maxian díval pozorně, ani si neuvědomil pohyb, kterým tak učinila.

„Byl bych rád, kdybys tam šla se mnou.“

„Proč?“ zeptala se se špatně utajeným zájmem.

„Důvěřuji ti, když tě mám za sebou,“ řekl trochu smutně, „zvlášť když přede mnou bude jedna z těch žen.“ Krista pokrčila rameny a spustila si rukávy k zápěstí. Když se otočil, přelétl jí po tváři krátký úsměv.

# # #

Maxian se sehnul, aby prošel nízkými dveřmi, a vešel do místnosti. Vzal si čistou tmavě zelenou bavlněnou halenu a trochu si upravil přerůstající vlasy. Do tváři se mu vrátila barva.

Žena povstala a černé šaty kolem ní povívaly jako perutě noci. Byla to ona plavovláska, která ho při odchodu sledovala přes rameno. Rozpuštěné vlasy jí spadaly hluboko na záda. Ramena zakrýval plášť, ale smetanově bílá ňadra hrozila, že protrhnou

kožený živůtek. Při hluboké úkloně se jí rozhrnuly šaty a odhalily dlouhá hladká stehna a pevná lýtka. Tkanice sandálů měla ovinuty až těsně pod kolena. Měla úžasně modré oči, jako zimní obloha klenoucí se nad zasněženou plání.

„Jmenuji se Alais," představila se chraplavým hlasem. Maxianovi se zachvěly nozdry, když ucítil, jak se od ní šíří lehký pižmový pach, vůně jara a čerstvě obrácené hlíny. V duchu se mu vybavil obraz připravené oprátky. Její temně rudé rty barvy uvadajících růží se chvěly a odhalovaly drobné bílé zuby. Cítil, jak na ni jeho tělo reaguje. Krista, která se za ním nepozorovaně protáhla do pokoje, se sotva slyšitelně zasmála. Ten zvuk mu pomohl odpoutat myšlenky od ladných stehen a ňader Alais.

„Vítej, Alais," pronesl tichým a klidným hlasem, přestože měl co dělat, aby si od ní udržel vzdálenost odpovídající slušnosti. „Co tě tak navečer přivádí do našeho domu? Máš snad vzkaz od své paní?"

Našpulila rty a v očích se jí zablesklo, když zaslechla zmínku o dámě v černém. „Přišla jsem z vlastní vůle, můj pane. Přestože máme Matronu v úctě, není naší paní. Slyšela jsem tvou šlechetnou nabídku, když jsi s ní mluvil. Nabídl bys takovou naději i někomu jinému?"

Maxian sklonil hlavu ke straně a zkoumavě si ženu prohlížel. Opět se mohl soustředit a cítil, jak se poměr sil v místnosti mění. Přes všechnu její přitažlivost mu připadalo, jako by byla jen ozvěnou sama sebe. „Chceš ulevit od bolesti?"

Sklonila hlavu a dlouhé prameny vlasů se jí svezly přes tvář. „Ano, pane. Já i ostatní ti budeme sloužit a nezklameme tvou důvěru, jestliže nám dáš elixír," prosila rozechvělým hlasem.

„Víš, že dokud si nebudu jist, že si zasloužíte mou důvěru, neodhalím vám tajemství jeho přípravy?"

„Ano, pane. Já… víme to."

„Odpřísáhnete, že se podřídíte mé vůli a přijmete mou ochranu? Budete plnit mé příkazy a přání na oplátku za to, že vás zbavím bolesti?"

„Ano." Poklekla k jeho nohám a v místnosti se cosi změnilo. Krista cítila, jak se jí ježí chloupky na zátylku. Lucerny zaprskaly a jejich světlo se změnilo v podivně tlumenou nazlátlou záři. Černý

plášť a šaty tvořily kolem klečící postavy skvrnu podobnou rozlitému inkoustu, kterou přerušoval jen dlouhý pruh zlatých vlasů. „Budu ti přísahat.“ Třesoucí se ruka se snažila dosáhnout na špičku Maxianovy boty.

Princ se podíval dolů na ženu a ucukl nohou. Ruka se stáhla.

„Už se netěšíš přízni Matrony.“ Věta zůstala viset ve vzduchu.

„Ano,“ špitla. „Já… některé z nás nesouhlasily s jejím rozhodnutím odmítnout tvoji nabídku. Prosily jsme ji, aby přijala tvoji ochranu a osvobodila nás tím od bolesti. Odmítla to, protože chtěla pokračovat v dávných tradicích a zvycích. Tvrdí, že svoboda v bolesti má mnohem větší cenu než služba, byť příjemná a radostná. Já jsem měla nejvíce námitek, proto rozhodla, že mě vyloučí ze své přízně.“

„Jsi tedy vyhnancem. Bez domova a ochrany. V bolesti. Trápena neštěstím, které sužuje tvůj lid.“

„Ano,“ vzlykla a položila hlavu na zem k jeho nohám. „Prosím, pomoz mi. Ten hlad je jako kyselina…“

„Pak vstaň a přísahej. Potom poznáš mír a úlevu a nebude více bolesti.“

Alais na něho pohlédla, její tvář byla bledá a vyzáblá, oči plné strachu. Princ jí pomohl vstát. Krista se ušklíbla, když si všimla, že látka jejího pláště je na mnoha místech řídká a prodírá se. Maxian jí zkřížil paže na prsou a trochu jí nadzvedl hlavu. Z haleny vyňal ampuli s rubínovou tekutinou a přidržel ji nad jejím čelem.

„Zavři oči, Alais.“

Dlouhé řasy se sklonily. Pootevřela ústa, až bylo vidět špičku růžového jazyka. Maxian jí udělal prsty na čele znamení. Přitom se zapotácela a musel ji lehce přidržet. Krista tiše přešla trochu stranou, aby na oba dobře viděla.

„Přísaháš, že budeš poslušná mé vůle a mých přání? Budeš vykonávat mé příkazy a věrně a se ctí mi sloužit? Za to ti nabízím ochranu mého domu a mých sloužících.“

„Přísahám, můj pane. Jsme silné a můžeme ti dobře posloužit.“

„Pak zaženu tvou bolest.“

Odloupl voskovou zátku a nalil několik kapek tekutiny do čekajících otevřených úst. Potom ustoupil.

Alais sebou trhla a bezvládně se zhroutila na zem. Lapala po dechu, svaly na krku se jí napínaly a její tvář se zbarvila do nachova. Princ si zamyšleně mnul bradu a sledoval chvějící se tělo u svých nohou. Krista pomalu vytáhla samostříl z rukávu a namířila jej na ležící ženu. Alais vyrazila strašný výkřik, pak sebou naposledy trhla a zůstala tiše ležet.

Maxian se jí zlehka dotkl temene hlavy a Alais se k němu obrátila. Krista sykla překvapením. Vyzáblost byla pryč a líce měly zdravě červenou barvu. Modré oči byly vlhké a plné života.

„Můj pane, tvá milost naplňuje celý svět," řekla a políbila mu ruku.

Princ se usmál a zamyšleně přivřel oči. „Vstaň, Alais. Říkáš, že mezi tvými lidmi jsou i jiní, kteří smýšlejí stejně. Přiveď je a já jim poskytnu stejné požehnání, pokud budou přísahat."

Plavovláska se obřadně uklonila a slibně se usmála.

„Stane se, jak přikazuješ, pane." Do hlasu se jí opět vrátilo chraplavé předení.

Krista otočila znechuceně oči v sloup a zasunula samostříl do koženého pouzdra na předloktí. Maxian pustil Alaisinu ruku a žena si urovnala plášť. Znovu se poklonila, přičemž ukázala křivku pevných ňader a hladké šíje, a odešla. Princ ještě chvíli zamyšleně hleděl do dveří, ve kterých zmizela, a drbal se ve strništi. Pak se otočil ke Kristě, která s kamennou tváří stála u protějších dveří.

„No jo," řekl, „účel světí prostředky. Napadlo mě, že bych je mohl dát Gaiu Juliovi jako rozptýlení. Myslím, že žárlí na Abdmacha a jeho práci."

„Žárlí? Spíš se nudí… držíš ho tu, zatímco ty s Peršanem děláte na té potvoře. Chtěl by ven, aby mohl strkat ten svůj dlouhý nos, kam nemá, a vyčmuchat kdejakou pletichu, která hýbe městem."

Maxian se zamračil, protože měl ten samý pocit promarněné příležitosti, jako když objevil Kristino nadání pro jazyky. *Měl jsem ho nechat* v *Římě jako svého špeha*. „Máš pravdu. Je to *ztráta*, času nechat ho tu, aby se opíjel a sváděl služky. Najdu mu práci, která mu bude vyhovovat."

„Výborně," řekla Krista a vrátila se ke stolům s náčrty.

PALMYRA, MĚSTO HEDVÁBÍ

Po obou stranách cesty se z pouště zvedaly věže ze světle žlutého pískovce. Ahmet si je prohlížel ze sedla svého velblouda. Věže měly čtvercový půdorys a byly postaveny z masivních kvádrů. Ve vyšších úrovních jejich zdi narušovala okna a dveře vedoucí do volného prostoru. Jedna z věží stála blízko cesty a Egypťan si bez zájmu prohlížel reliéfy postav, velbloudů a bachratých lodí, které ji zdobily. Vítr k němu přinášel známý pach, který pronikal mezi přesně usazenými kvádry – pach mrtvých těl balzamovaných solí a kořením.

Les hrobek byl roztroušen po dně údolí a šplhal se i po úbočích kopců. Jejich dlouhé stíny vržené zapadajícím sluncem se natahovaly po kamenité zemi jako vyzáblé prsty. Vysoko na nebi se ozval luňák. Stěny hrobek odrážely hluk pochodující armády.

Nikdo nemluvil. Unavené zástupy mužů na koních a velbloudech jely se skloněnými hlavami. Jejich zbroj byla pokryta prachem. Za Zenobií, jedoucí vedle Ahmeta, jel Mohammed. Seděl na koni ztuhlý a nakloněný, aby ulehčil své zraněné pravé straně. Obvazy v podpaží měl nasáklé zaschlou krví a potem. I když to byl silný muž, vypadal zbědovaně – dlouhý ústup od Emesy se na něm podepsal. Královna si den po porážce zahalila tvář a od té doby nikomu nepohlédla do očí. Když mluvila, byl to jen sotva slyšitelný chrapot.

Cesta se mírně stočila kolem skupiny věží a v dálce se objevilo město.

Ahmet se zadíval na kyklopské zdi ze žlutého pískovce a mohutné věže, střežící Damascenskou bránu. Čtyřicet i více stop vysoké hradby Palmyry odrážely dávnou slávu a prosperitu města. Pískovcové bloky odtud vypadaly jako hračky Titánů. Mezi městem a pochodující armádou tekla řeka, nad jejíž hladinou se klenul široký dřevěný most na kamenných pilířích. Na cimbuřích dosud vzdálených hradeb se hemžily tisíce figurek. Všechny veselé barvy vystřídala šedá a černá, neboť královna již dříve vyslala jezdce, aby zvěstovali porážku.

Zenobia stočila koně ke straně a sjela z cesty na písčitou rovinku. Ahmet ji následoval. Když se k nim chtěl připojit i Mohammed, ukázala unaveně k městu.

„Nejdřív ať vstoupí armáda," řekla tiše. „Vjedu do města jako poslední, až moji muži dosáhnou Belovy svatyně."

Mohammed přikývl a stočil koně zpět do středu cesty. Zenobia s Ahmetem sledovali unavené jezdce. Jednotky silně prořídly a mnoho vojáků bylo zraněno. Nebyli tu téměř žádní pěšáci a neměli ani jeden vůz. Všechno vzalo za své při bezhlavém útěku z pole, na kterém Kanec ocelí rozdrtil Zenobiin sen o svobodě.

Nakonec projel i poslední voj, zbytek Tanukhů, kteří přežili Mohammedův šílený útok na perské rytíře. Nomádi se v sedlech klaněli královně, i když v jejich tvářích bylo vidět naprosté vyčerpání. Jako poslední jel ibn Adi. Pozdvihl ruku k pozdravu a Ahmet si i přes závoj únavy s úlekem všiml, že šejk přišel o dva prsty. Jeho ruka byla omotaná špinavými obvazy.

Prach se usadil a rozhostilo se ticho. Luňák dál opisoval kruhy na tmavnoucí obloze. Zenobia natáhla ruku a Ahmet ji uchopil. Chvíli tak mlčky seděli v sedlech a drželi se za ruce. Slunce zapadlo za vrchy na západě a na krajinu se snesl rychlý soumrak. Královna stiskla Ahmetovu ruku, pak ji pustila a uvolnila si závoj.

„Těch několik, kteří přežili, právě vjíždí do města," řekla dutě. „Musím se postavit tváří v tvář zármutku svého lidu."

Otočila k němu tvář plnou smutku a beznaděje. Její kůň netrpělivě zafrkal. Položila mu ruku na krk, aby se uklidnil.

„Můžeš jít. Cesty na jih budou ještě volné. Můžeš se dostat do Aelany a odtud domů, do Egypta."

Ahmet zavrtěl hlavou a mírně se pousmál. „Zůstanu v tvých službách, má paní. V Egyptě mě nic nečeká."

Přesto umíněně pokračovala: „Pokud zůstaneš, bezpochyby zahyneš, až Šar-Baraz vtrhne do města. Když odejdeš, přežiješ. Není to snad lepší než smrt?"

„A když odejdu, má paní, půjdeš se mnou?" Jen s největším úsilím zachovával zdání klidu.

Na její tváři se mísila touha se zoufalstvím. „Ach, Ahmete… to nemohu. Čest a povinnost mi to nedovolí. Mé přílišné sebevědomí

uvrhlo můj lid do zkázy. Jak bych se mohla postavit před svého otce v Belově chrámu, kdybych svůj národ nyní opustila? Ty, příteli, jdi, prosím. Není zde už nic, co bys mohl vykonat.“

Ahmet znovu zavrtěl hlavou a trhl uzdou. Velbloud zafuněl a rozvážně vykročil. Egypťan se otočil v sedle. „Pojď, město očekává svou milovanou královnu.“

# # #

Po stranách Damascenské brány se tyčily dvě rozložité, snad více než sedmdesát stop vysoké věže, zakončené cimbuřím s trojúhelníkovými zuby, které se nyní ztrácelo v šeru vysoko nad osvětlenou bránou. Mezi věžemi vedl dlouhý, třicet stop široký průchod, který stoupal k otevřeným křídlům. Každé bylo vysoké dvacet stop a tvořily je tlusté desky libanonského cedru.

Na každém křídle byl zlatou a stříbrnou intarzií vyveden znak boha pouště – patrona města. Po stranách portálu stály řady gardistů ve stříbrné kroužkové zbroji a zbraněmi vzdávaly čest. Vjezd osvětlovaly stovky loučí. Zenobia vjela s Ahmetem po boku, hlavu vztyčenou, s vlasy volně rozpuštěnými. Byla pokryta špínou a prachem, pohled prázdný a bez výrazu, ale přesto působila královsky.

Za branou cesta krátkou rampou klesala k náměstí. Po obou stranách stáli další gardisté, kteří zdviženými zbraněmi drželi dav v odstupu. Za záplavou tmavých oděvů a bledých tváří se tyčily sloupy, které vytvářely arkádu kolem celého náměstí. Na jejím vrcholku plály hranice a celou scénu osvětlovaly mihotavým světlem. Také na sloupech, které lemovaly cestu dále do středu města, hořely vysoké ohně. Mezi sloupy se zdvihaly piedestaly jako mramorové ostrovy v moři mlčících lidí. Kolorované tváře soch králů a bohů, které z nich shlížely, ožívaly v přízračném světle ohňů.

Zenobia jela dál, Ahmet těsně za ní. Hleděla přímo kupředu. Klapání kopyt jejího koně a cinkot postroje byly jedinými zvuky, které oživovaly ztichlá prostranství. Dokonce i Ahmetův velbloud našlapoval tiše. Město je vítalo naprostým tichem. Praskání polen v ohních na sloupech doléhalo dolů jen tlumeně. Desetitisíce lidí upíraly sklíčené pohledy na královnu. Ahmetovi docházelo, že celé

město už ví, že je odsouzeno k záhubě. Přesto lidé přišli, aby ji viděli a sdíleli její žal.

Asi tisíc stop od brány se ulice lomila ostře doprava a Zenobia vjela na kolonádu tvořící srdce města. Ahmet údivem polkl. Sloupy se zde tyčily do výšky třiceti i čtyřiceti stop a širokou ulici obklopovaly tisícovky lidí. Desetitisíce loučí zaplavovaly třídu jasným světlem. Vojáci její armády stáli ve volných útvarech po obou stranách. Když je míjela, pozdvihli zbraně v tichém pozdravu.

Projeli náměstím, v jehož středu stála veliká čtyřhranná stavba. Každé její průčelí podpíraly čtyři mohutné sloupy. Na schodištích vedoucích do chrámu stály stovky kněžích v bílých a světle žlutých řízách. Jak královna přijížděla, postupně poklekali. Dále se ulice zvedala k rozsáhlé terase, která dominovala východní části města. Ohromná budova z bílého mramoru, která tam stála, byla obehnána vlastními hradbami. Stěny byly zdobeny dlouhými řadami vlisů s motivy bojovníků, lovců a námořníků na rychlých lodích. Vchod hlídali dva obrovští okřídlení lvi. Ke vchodu vedla nízká rampa, v jejíž polovině stáli tři muži v brnění a rozedraných šatech. V očích a na přilbách jim tančily odrazy plamenů pochodní. Zenobia zastavila pod nimi a pohlédla do unavené tváře svého bratra.

„Vítej Zenobie, královno města.“ Přes velkou únavu se jeho hlas zřetelně nesl až k zástupům lemujícím ulici. „Velký bůh Bel tě vítá jménem svého lidu. Přijmi jeho požehnání a vstup do svého paláce, ó královno.“

Zenobia se v sedle naklonila kupředu a nejistě se svezla na zem. Ahmetův velbloud poklekl a Egypťan také sesedl. Nenápadně se dotkl jejího ramene. Lehce sebou trhla, když mezi ní a jeho prsty přeskočil oranžový výboj. Přikývla a postavila se zpříma. Se vztyčenou hlavou kráčela ke svému bratrovi, Mohammedovi a ibn Adimu.

Postupně se poklonili. Nejdříve Vorodes, pak Mohammed a nakonec starý šejk. Princ, klečíc na jednom koleně, jí podával kruh z bílého zlata. Chvíli se na tiáru beze slova dívala a pak ji vzala do obou rukou. Ahmet mezitím odvedl koně i velblouda stranou. Královna se otočila a zdvihla korunu nad hlavu. Nad davem se ozval hlasitý šepot.

„Dokud žije jediný Palmyřan, bude čest našeho města zachována.“

Její jasný hlas rezonoval mezi zdmi a sloupy.

„Hráli jsme s Martem, a prohráli, ale naše město odolá perské bouři. Řím nám přijde na pomoc, tak jak to vždy činil, a Peršané naleznou smrt v písku pod nemilosrdným sluncem. Palmyra bude opět silná a svobodná.“

Vložila si těžkou korunu na hlavu. Zlatý kruh se třpytil v záplavě černých vlasů. Zvolna vystoupila na nejvyšší bod rampy a zdvihla paže k nebi.

„Kéž nám Bel žehná a zůstává s námi. Má láska k mému lidu přetrvá navždy.“

Otočila se a vešla dovnitř. Lidé v ulicích a uličkách sborově zarecitovali několik slov modlitby k Belovi a pak se všichni najednou poklonili směrem k budově a královně, která symbolizovala jejich město.

Ahmet stál na místě s několika členy palácové stráže a díval se směrem k davu. Ve vzduchu cítil zvláštní sílu, jejímž ohniskem byla drobná postava královny, která už zmizela z dohledu. Vnímal to jako neurčitý příslib.

# # #

Na hřebenu nad údolím stály dvě postavy a shlížely dolů. Měsíc dosud nevyšel a krajina byla temná, ale náměstí uprostřed města bylo jasně osvětleno. Na hradbách hořely ohně a v jejich světle se míhaly stíny stovek strážných, kteří hlídali přístupové cesty k branám města. Tichým nočním vzduchem se nesl vzdálený zpěv tisíců hrdel. Vyšší z mužů se poškrábal ve špinavém neupraveném vousu.

„Je málo vody,“ řekl zhrublým hlasem. „Naši muži na tom žáru a slunci brzy pomřou.“

Ten druhý se zavrtěl a dál upíral oči do tmy. Tenkými dlouhými prsty svíral hůl ze slonoviny. „Přehraď řeku a zbuduj nádrž. Přeruš akvadukt. Pak budeme mít vody dostatek a oni budou na suchu.“

Vyšší přikývl a zhoupl se na patách. Město bezpečně spočívalo v náručí vysokých pevných hradeb a pod bdělou ochranou stráží. „To

bude stát mnoho času a my bychom už měli být mnoho lig odtud, před branami Damašku.“

Drobnější z mužů se zasmál a ve tmě se zaleskly jeho zuby. „Bude tě napadat ze zálohy jako leopard a zraňovat tak dlouho, dokud nevykrvácíš do písku.“

„Máš pravdu,“ zasmál se ten druhý. „Neměla vjíždět do města. Únava plodí chyby. Nemůže manévrovat, ani uprchnout do pouště. Teď ji můžeme nadobro zničit. Pak nebude ležet nic mezi námi a Egyptem.“

Dahak pomalu odcházel a jeho hůl klapala o kameny. Něco cítil ve vzduchu, něco, co v něm vyvolávalo povědomé pocity; natáhl nos, aby zachytil tu nezřetelnou vůni. Generál zůstal na hřebenu a odhadoval krajinu v těsném okolí města, výšku věží a přístupnost břehů řeky. Nebylo snadné dobýt takové město, ale v minulosti si už s podobnými poradil.

Rébus, pomyslel si, *záležitost zdí, věží a odvahy mužů. Ale člověk ten rébus vytvořil a člověk jej zase může vyřešit.*

Uplynula celá hodina, než se otočil a začal sestupovat do tmy. Černokněžník byl v té době už dávno ve svém voze v táboře, který armáda za soumraku rozbila na úpatí kopců. Baraz kráčel sám pod chladnými hvězdami a uvědomoval si, že je téměř šťastný. Rozesmál se hlučným smíchem, který se burácivě odrážel od stěn soutěsky. Nepatří k přirozenosti člověka, být spokojen se svým osudem.

# # #

Sloužící uvedli Ahmeta do pokoje. Nebyl sice o nic větší než jeho školní cela, ale v pohodlné cedrové posteli byla kvalitní měkká matrace. V cínové míse stojící na třínohém stolku vedle postele si omyl tvář a ruce. Byl unavený, proto ulehl a začal si přeříkávat slova modlitby, která zklidňovala mysl a přivolávala spánek. Ležel pod tenkou bavlněnou pokrývkou, jeho oči těkaly po malbách na stěnách a zvolna usínal.

Pozdě v noci se otevřely dveře a vešla postava v dlouhém černém plášti. Její tvář se skrývala v hlubokém stínu kápě. Chvíli nad Ahmetem stála, sledujíc jeho dech, a pak stejně tiše jako přišla odešla.

# # #

Ahmeta probudilo důrazné zaklepání. Otevřel oči a uviděl trámový strop svého pokoje. Na červenočerné malby na protější stěně dopadaly ostré sluneční paprsky. Klepání se opakovalo.

„Svatý muži," řekl muž s vyholenou hlavou, který se objevil ve dveřích, „královna tě žádá do svých komnat."

Ahmet odsunul pokrývku a vstal. Stehna ho stále bolela od dlouhého sezení na velbloudovi. Pod dlaní ucítil neholené strniště. Jeho věci ležely u stěny, na truhle z růžového dřeva. Oblékl se a opláchl. Pořádně se napil ze džbánu s čerstvou vodou, který se objevil na stolku, pak si upravil tuniku a kefiji. Holení nechá na jindy. Bylo pozdě a slunce za úzkým oknem už stálo vysoko.

Královské komnaty byly nádherné. Ahmet neskrýval údiv nad bohatstvím, které představovaly hedvábné závěsy a tapisérie zdobící stěny. Podlahy s mramorovou mozaikou místy pokrývaly tři i čtyři vrstvy silných koberců. Žlábkované sloupy zakončené stylizovanými akantovými listy podpíraly kruhovou klenbu stropu. Okrouhlými okny po stranách kopule dovnitř proudilo měkké světlo. Bylo zde příjemně. Ahmet zvolna kráčel k velkému hloučku mužů u skupiny pohovek a křesel na jednom konci místnosti. Jejich oděv prozrazoval velké bohatství a žádný z nich neměl méně než tři prsteny z masivního zlata osazené třpytivými drahokamy na každé ruce.

Královna seděla ve středu na trůnu z mořsky zeleného portyru. Jednou rukou se opírala o opěradlo, jehož křivky připomínaly zpěněné mořské vlny. Svůj obvyklý oděv vyměnila za dlouhé šaty z bílého sametu přes bohatě zdobenou rubínovou halenu. Vlasy téměř skrýval těžký, zlatem protkávaný šátek. Paže a zápěstí jí zdobily zlaté kroužky a náramky. Tváře a oči měla pečlivě nalíčené, aby zakryla útrapy, které ji poznamenaly na ústupu od Emesy.

Ahmet se zastavil stranou od šeptem hovořících mužů a hluboce se královně poklonil. Zenobia lehce pokynula hlavou a pohybem mandlových očí naznačila, kam se má podívat. Ahmet uviděl Mohammeda, který seděl na nízké židli za ibn Adim. Posadil se tedy vedle svého přítele.

„Vážení občané města, posaďte se, prosím, a přijměte víno."

Zenobia nenápadným pohybem přivolala sloužící, kteří se vynořili zpoza závěsů a přinášeli podnosy s pocukrovaným ovocem naloženým v medu a karafy s vínem. Muži se po chvilce rozesadili, ale víno si vzali jen někteří. Když všichni seděli, královna pokynula bratrovi, který seděl vedle ní.

„Vítejte, přátelé," začal Vorodes. Pozdvihl pohár z tepaného zlata a upil trochu vína.

„Přišel těžký čas," pokračoval a odložil víno. „Ráno nás zastihlo s perskými hordami tábořícími na dohled pod úpatím kopců a s jejich jezdci kroužícími kolem města. Potřetí ve své dlouhé historii je město v obležení."

Mezi velmoži se ozvalo mumlám a Ahmet viděl, jak někteří vrhají zvědavé i zlostné pohledy na královnu. Ta zůstávala klidná a hleděla někam za hlavy shromážděných mužů.

„Persie, jak jsme se obávali, proti nám vytáhla. Kanec již čeká před hradbami a vbrzku se na nás oboří. Už teď přitéká akvaduktem jen ubohý pramínek. Za chvíli vyschne úplně. Když budou mít Peršané dost času, vybudují kolem města val a úplně nás odříznou od okolí. Ale vy, pánové, jistě víte, že naše postavení je dost silné. Naše nádrže jsou hluboké a sýpky plné obilí. Můžeme klidně čekat, až Peršané začnou jíst své koně a velbloudy, pak opasky a boty, až nakonec jim nezbude nic. I vody budou mít málo – prameny nejsou příliš spolehlivé."

Princ se odmlčel a pátravě si prohlížel tváře náčelníků klanů a významných obchodníků. I Ahmet je studoval, ale viděl jen muže, kteří příliš dlouho a příliš dobře jedli. Neočekával, že se jim bude chtít bojovat. Město získalo svou moc díky obchodu. Nyní však obchod stagnoval a jeho branami žádné zboží neproudilo.

„Královna se rozhodla," pokračoval princ. „Nebudeme vyjednávat s Persií, ani se nevzdáme."

Jeden z velmožů, jehož tvář byla poznamenána častým pobytem v poušti, se ošil.

„Princi," řekl vážně, „odpusť mi mou troufalost, ale pomoc je daleko. Nešťastná porážka nás připravila o nabatejské spojence stejně jako o vojenskou podporu Sýrie. A protože tu nejsou žádné císařské legie, které by nás podpořily, nezbývá nám, než…"

„Řím,“ pronesla tiše královna, „nás neopustí.“

Obchodník se vážně zadíval do královniných chladných azurových očí. „Má paní, odpusť, ale nejsme děti. Římská armáda byla vyslána chránit Egypt. Jsme sami. Jediná možnost, jak zachránit město, je vyjednávat. Byli jsme silnými spojenci Říma, můžeme stejně sloužit i Chrosoovi.“

Zenobia jen s vypětím vůle zachovala klid a zůstala sedět.

„Chrosoes,“ odpověděla stále týmž tichým hlasem, „nás zničí do jednoho. Je šílený. Spolčuje se s nečistými silami. Ale Řím zvítězí a vrátí se. A naší jedinou nadějí je vytrvat až do onoho dne.“

Obchodník zděšeně zavrtěl hlavou, temné oči měl plné smutku. „Je-li to tvá vůle, má paní, budeme ji ctít, ale pak městu nezbývá žádná naděje. Čeká nás jen nekonečné obléhám, a nakonec smrt nebo otroctví.“

Zenobia přehlédla shromážděné muže a v očích všech velmožů viděla stejné zoufalství. Pouze ti, kteří přišli z pouště, byli nezlomeni. Ibn Adiho oči se stále bojovně leskly, Al Kurajš vypadal vysloveně nadšeně. Pohlédla ještě na Ahmeta. Pousmál se, a to jí dodalo odvahy.

„Stále je naděje, pánové,“ řekla a sáhla do záhybů svého roucha. Vyňala otlučené bronzové pouzdro na svitky. Otevřela je a vytáhla svitek čistě bílého kvalitního papyru, převázaný červenou stuhou. Rozvázala ji a uhladila list na klíně.

„Toto je list od východního císaře Heraklia. Byl poslán po kurýrovi z Konstantinopole krátce potom, co naše armáda vyrazila na sever. Dostihl nás během cesty od Emesy. Zatím jsme s jeho obsahem nikoho neseznámili.“

Odmlčela se a zhluboka se nadechla.

„Dcero,

paní Zenobie, královno Palmyry, dux Romanorum Oriens,

přijmi pozdravy od svého císařského otce Heraklia, Augusta Caesara.

Věz, královno, že legie, které Ti byly slíbeny na obranu Damašku a východních území pod tvou ochranou, se kvůli epidemii zdržely v Alexandrii. Jakmile bude nemoc zažehnána, vydají se Ti na pomoc.“

Dočetla a opatrně vrátila svitek do pouzdra. Znovu se rozhlédla po mužích a ve tváři měla divoký úsměv.

„Kanec se odtud nehne, neukončí obléhání, které započal. Císařská armáda mu brzy odřízne ústup a bude to on, kdo bude zničen. Slunce vybělí jeho kosti stejně jako kosti mnoha našich nepřátel před ním. Proto vytrváme a donutíme Peršany krvácet pod hradbami města. Pomoc je na cestě, pánové, a když budeme trpěliví, dosáhneme vítězství."

Vytáhlý obchodník se zamračil, ale nic neříkal. Ostatní pookřáli a začali si mezi sebou šeptat o tom, jak budou vnoučatům vyprávět o strašné porážce Persie před hradbami města. Královna nenápadně pokynula k ibn Adimu, který se zřejmě právě probral z dřímoty.

„Pokud jde o obranu města," řekla zvučně, aby přehlušila hovor velmožů, „rozhodli jsme se svěřit její velení urozenému šejkovi ibn Adimu, který je již dlouho dobrým přítelem města. Můj bratr Vorodes bude jeho zástupcem a urozený Mohammed Al Kurajš se bude starat o to, aby nepřítel měl co nejméně klidu."

Někteří velmoži se tázavě rozhlédli, když si uvědomili, že mezi nimi není pán Zabda. Obranu města by měl řídit generál, pokud by tuto funkci nezastávala královna nebo její bratr. Nikdo nevěděl, jestli nepadl u Emesy, protože od návratu armády o něm nikdo nemluvil.

„Pokud nejsou žádné připomínky, přejdeme k podrobnostem…"

Ahmet, stále obdivujíc krásu místnosti, upadl do lehké meditace. Teď se několik hodin bude jenom mluvit.

# # #

Slunce zapadalo a Baraz v přicházejícím soumraku opět obhlížel město. Na cimbuřích hradeb se odrážely poslední paprsky, které se prodíraly mezi vrchy na západě. Seděl na vrcholku nejvyšší z hrobek západně od města a slunce měl v zádech. Nohy měl spuštěné dolů a bezmyšlenkovitě okopával drolící se cihly. Dlouhé vlasy mu povívaly v horkém větru, který mu z tváří vysoušel poslední zbytky potu. Jeho armáda začala budovat trvalý tábor a zahájila přehrazování říčky. Koně spotřebovali mnoho vody.

Dahak seděl se zkříženýma nohama vedle něho. Jako obvykle měl tvář skrytou pod kápí. Ve svém černém plášti vypadal jako obrovský krkavec vyhlížející mršinu. Jedinou částí těla, která vyčuhovala zpod pláště, byla jeho ruka svírající bílou hůl.

„Jsi dost silný, abys sám zničil město?“ zeptal se Baraz zamyšleně.

Dahak se pohnul a Baraz na sobě ucítil jeho chladný pohled. „Cožpak nemáš armádu? Měli by dělat víc než jen jíst, spát a kálet pod sebe.“

Kanec se po očku podíval, je-li černokněžníkův vztek opravdový. Pokud ano, asi by dlouho nežil. Zvlášť tady, třicet pět stop nad zemí. Ve stínu kápě však nedokázal rozeznat výraz jeho tváře.

„Moji muži jsou vyčerpaní pochodem přes poušť. Koně už jsou téměř mrtví. Zásob je málo a v téhle pustině je nemáme z čeho doplnit. Kolem není skoro žádné dřevo a to, které se dá najít, se prakticky nehodí na stavbu obléhacích strojů. Čekání nás jen oslabuje. Můj král očekává rychlý postup, takže musím vzít v úvahu každou možnost, každou… zbraň.“

Dahak se zavrtěl a odpověděl: „Král Králů mě zavázal, abych ti byl vždy nápomocen, pane Barazi. Je mou povinností poslechnout. Co chceš, abych udělal?“

Baraz něco zamručel a zadíval se zpět k městským hradbám. Během dne celé město obešel, aby si udělal ucelenou představu o možnostech obránců. Město mělo protáhlý tvar, sledovalo tok říčky a jeho protilehlé konce vybíhaly téměř do špiček. Na nízkém návrší ve východní části se tyčil mohutný palác ze žlutého kamene, jehož průčelí zdobilo množství sloupů. Na západě, poblíž velké Damascenské brány, se nacházel jiný rozlehlý stavební komplex, kde patrně byly obchody, zahrady a skladiště. Za zdmi města, tvořenými velkými kamennými bloky, musely žít desetitisíce lidí. Nejnižší hradby podél řeky doplňovala hluboká strž. V ostatních místech hradby dosahovaly až padesáti stop a byly zpevněny věžemi.

„Je silné,“ řekl Baraz „ale brána je, jako vždy, tím nejslabším místem. Nemáme žádné žebříky, obléhací stroje ani kryty proti střelám obránců. Musíme udeřit na bránu, pokud chceme město

dobýt. Snad bychom mohli vyrobit několik beranidel. Mohl bys ji zničit? Mohl bys rozbít bránu, abychom se dostali do města?“

Zdálo se, že Dahak si také prohlíží město. „Ve městě je nějaká síla, Barazi. Něco, co jsem cítil už na poli u Emesy. Je to silné, i když ne tolik jako Rudý princ, kterého jsem tam zabil.“

„Další kouzelník?“ zeptal se překvapeně Baraz. Předpokládal, že Dahak pozabíjel všechny kouzelníky, které měl Řím k dispozici. „Jak ti mohl uniknout?“

„Nesnažil se proti mně bojovat,“ odpověděl Dahak šeptem. „Jenom pozoroval. Možná je mazaný. Možná chtěl jen poznat mé možnosti v neviditelném světě. Ale také to může být někdo bezvýznamný… zajatec. Ne… něco po celou dobu bitvy chránilo královnu. To musí být on.“

„Znamená to něco?“ zeptal se Baraz, zvedl jednu nohu a opřel si bradu o koleno.

„Město je chráněno i v neviditelném světě,“ odpověděl Dahak. „Brána není výjimkou, naopak, zde bývá ochrana nejsilnější. Po dlouhé roky na tom muselo pracovat mnoho kněžích a kouzelníků. Přesto ale druhou přirozeností brány je být otevřená. Budu-li mít dost času a síly, měl bych to dokázat.“

„Ale?“ Baraz si uvědomil nevyřčenou otázku.

„Ten kouzelník může být přeci jen dost schopný, aby mi v tom zabránil. Pokud ho vyřadíme ze hry, bude město naše. Pokud ne, tvé kosti se budou brzy bělet na slunci.“

Baraz zavrčel a opět obrátil pozornost k městu. Po chvilce dodal: „Ve světě lidí je snazší bránit než útočit. Je tomu tak i u kouzelníků?“

„Ano, kam míříš?“

„Pokud by ses s tím kouzelníkem utkal tváří v tvář, muž proti muži, mohl bys ho zničit?“

Dahak se zasmál a znělo to jako praskání lámaných kostí. „Jestliže se mi odváží postavit, téměř jistě ho přemohu. Ale jak to zařídit?“

„Čest,“ řekl Baraz s prohnaným úsměvem. „Má proti královnině.“

„Čest?“ odfrkl Dahak a bez zjevné námahy se zvedl. „Čest nás přivedla až sem – čest a povinnost ke strašlivému králi. Kašlu na čest. Ale pokud nám poslouží, staniž se.“

# # #

Rudé paprsky zapadajícího slunce šikmo pokrývaly mramorovou stěnu královnina zahradního altánu. Rubínový kotouč prosvítal zástěnami z rýžového papíru, které stínily západní část zahrady. Zenobia seděla na kraji plyšové pohovky. Odložila bohaté roucho a oblékla si tmavě červenou halenu s volnými rukávy a pantalóny, jejichž jemnou látkou prosvítaly její bělostné nohy. Pohovka stála na vyvýšeném stupni ze světle hnědého dřeva. V úrodné půdě zahrady se dařilo mnoha květinám a okrasným křovinám. Štíhlé bílé jemně drážkované sloupy se širokými hlavicemi nesly kopuli z tenkých trámků. Královna loupala pomeranč, dívala se na západ slunce a slupky bezmyšlenkovitě odhazovala do nádoby z rytého stříbra. Vlasy měla volně rozpuštěné a pomalu žvýkala kousek pomeranče.

Ahmet seděl za ní, dlouhé opálené nohy měl roztažené podél jejích. Prsty jí masíroval záda a hledal ztuhlá bolavá místa. Královna se prudce nadechla, když na jedno takové narazil. Egypťan se usmál a zkušenými pohyby začal bolest vyhánět.

„To bylo chytré, vytáhnout dnes ten dopis.“

Zenobia se otočila přes rameno a v očích se jí zalesklo zapadající slunce.

„Učitel, a k tomu vyhnanec, by se neměl posmívat královně,“ pokárala ho poněkud hrubě.

Ahmet zavrtěl hlavou a přitiskl si ji na svou holou hruď. S povzdechem se o něho opřela a sevřela mu zápěstí. Západní obzor hrál temnými odstíny modré, rudé a oranžové.

„Nevysmíval jsem se ti, královno. Dodalo jim to odvahy a pravdu se stejně včas nedozvědí. Ve chvíli, kdy bude zřejmé, že nám Řím nepomůže, bude už pozdě.“

„Máš pravdu,“ zašeptala. „Budou bojovat za město až do posledního okamžiku.“

„A za tebe,“ dodal skoro neslyšitelně, „a za tebe.“

Sevřela ho ještě pevněji a zabořila mu tvář do ramene. Slunce vklouzlo za vrcholky hor a jen světlejší nebe označovalo místo, kudy pokračovalo na své pouti. Zahrada na střeše paláce potemněla. Dole pod nimi se rozsvítila světla města, jako desetitisíce jasných světlušek.

TAURIS, PERSKÁ ARMÉNIE

Heraklius s Galenem opatrně přecházeli přes trosky strážnice a gardisté zatím prohledávah okolní ruiny. Z trosek opevnění stoupal dým a občasné plameny, čpící vzduch byl téměř nedýchatelný. Rozpálené cihly nádvoří jim praskaly pod nohama. Legionáři s šátky na obličejích vytahovali z budov mrtvá těla a nakládali je na povozy. Velká prostřední brána byla vyvrácena ze závěsů a napůl visela, napůl ležela přes cestu. Heraklius přelezl hromadu zříceného zdiva a viděl, že ve stínu toho, co zbylo ze strážnice, stojí několik Římanů.

Jedním z nich byl tribun, který při útoku velel Třetí Augustě. Zasalutoval oběma císařům, kteří k němu přicházeli a nevšímali si údů a zbytků mrtvol, které se vršily u stěny. Tribun byl rozložitý muž s prošedivělou nakrátko zastřiženou bradkou. Jednu stranu obličeje měl zarudlou a ošklivě popálenou. Energicky vztyčil ruku k pozdravu, i když levou paži měl několika pruhy plátna pevně přivázanou k hrudi.

„Ave, Auguste. Citadela je zajištěna a stejně tak i celé město. Většina Peršanů je mrtva a ti, kteří se vzdali, jsou na nádvoří za branou.“

„Dobře,“ odpověděl Heraklius a pozorně si prohlížel ostatní stojící za tribunem. Nikdo z nich mu nebyl povědomý. „A tihle?“

„Naši… spojenci, Auguste. Prorazili prostřední bránu, když se moji muži dostali do pasti na nádvoří. Kdyby nezahnali perské lukostřelce z cimbuří, byli bychom všichni mrtví.“

Heraklius krátce přikývl. Přestože se thaumaturgům podařilo zničit bránu, útok málem skončil fiaskem. Kohortám Třetí Augusty se sice podařilo proniknout první branou, ale nádvoří bylo pastí

obklopenou ze všech stran lučištníky. Zemřelo tam více než čtyři sta mužů, protože nebyli schopni ustoupit kvůli tlaku dalších kohort, které se hrnuly přes most. Vojákům východní armády se nedařilo dostat se přes hradby a měli také velmi těžké ztráty. Bez nečekané pomoci by akce skončila nezdarem.

„Skvělé dílo, vojáci," řekl císař na adresu špinavých mužů za tribunem. Jejich zbroj byla plná stop po zásazích, čepele mečů byly tupé a zubaté. Všech pět bylo pokryto černými sazemi. Zdálo se, že zranění se nevyhnulo ani jednomu z nich. Heraklius se soustředil na vysokého zrzavého muže uprostřed. Měl pocit, jako by ho měl odněkud znát…

Zrzek vystoupil dopředu, opatrně našlapujíc na levou nohu. Heraklius povytáhl obočí, protože voják se zastavil před Galenem po jeho pravici a rázně zasalutoval.

„Ave, Auguste Galene. Thyatis Clodia z Šesté Victrix se hlásí podle rozkazu. Bohužel, skoro všichni moji muži zahynuli, ale úkol byl splněn."

Galen potlačil úsměv a opětoval pozdrav. „Výborně, centurione."

Zrzka se otočila k Herakliovi a opět zasalutovala. „Auguste Heraklie, dovol, abych ti představila našeho spojence, prince z Tauru, Tarika Bagratuniho. Bez pomoci jeho lidí bychom nebyli uspěli."

Heraklius si změřil mužíka v rozedrané drátěné košili, který vykročil kupředu. Ten se usmál a v začerněném obličeji zazářily bílé zuby. Armén se poklonil a zaklesl palce za široký opasek, z něhož trčelo množství nožů a meč.

„Rád tě poznávám, Bagratuni, později bude čas na rozhovor…"

Thyatis se obrátila zpět k západnímu císaři. Pokradmu se usmíval. Vlasy měl ostříhány ještě více nakrátko, než když ho viděla naposledy. Jeho zbroj byla neposkvrněná a orlice na prsním pancíři se ve slunci zlatě leskly. Zdvihl ruku v rukavici a setřel trochu špíny z její tváře. Germáni z jeho gardy stáli za ním s tasenými meči a podezíravě se rozhlíželi.

„Nečekal jsem, že tě ještě někdy uvidím, Clodie. Tvých mužů je mi líto. Jdi se dát do pořádku, později za tebou pošlu sluhu; doprovodí tě do mého stanu. Máme si o čem povídat."

Císař si pak začal prohlížet Nikose, Jusufa a Dahvose. Po patnáctihodinové bitvě vypadali ještě hůře než Thyatis. Nikos dostal zásah šípem do ruky a zranění stále ještě krvácelo. Bulhaři vypadali, jako by právě vylezli z odpadní jámy jatek. Dahvos vypadal zvlášť zajímavě; pravé oko, žluté a nateklé, zářilo z houští hrubých stehů.

„Centurione!“ zvolal Galen ke svým gardistům. „Odveď ty muže do lázně a za ranhojičem. Zařiď, ať je o ně dobře postaráno.“

Thyatis se zemdleně opřela o zeď a císař přiskočil, aby ji podepřel.

„Jsem na tebe hrdý,“ řekl tiše, „tuhle službu ti nikdy nezapomenu.“

Přihnal se hlučný centurion s několika chlapy v závěsu. Thyatis se nechala provést troskami a přes most, kde její boty klouzaly v rudohnědém bahně. Nad řekou se stále ještě válela mlha. Město za jejími zády dosud na několika místech hořelo a nebem se táhly pruhy černého dýmu.

# # #

Z měděné hubice tryskala pára a plnila dřevěnou lázeň příjemnou mlhou. Thyatis se s blaženým povzdechem uvelebila ve vodě. Vedle kádě stál řecký sluha s velkým džbánem horké vody. Pokynula mu, aby ještě přilil. Zavřela oči a s úlevou se ponořila do čisté vody. Sluha položil džbán, mýdlo a zahnutý bronzový kartáč tak, aby na ně dosáhla, a odešel. Další hodinu strávila lenošením a důkladnou očistou.

Ručníky byly sice trochu opotřebované a řídké, ale to nikterak nevadilo; hlavní bylo, že se mohla konečně pořádně umýt a zbavit vlasy mastnoty. Dlouho pak seděla v dřevěné místnůstce, pohrávala si s kartáčem a myslela na mrtvé. Na stěnách se srážela pára a po tvářích jí stékaly kapky; některé byly slané.

Když se ozvalo lehké zaklepání, zdvihla Thyatis hlavu. Popotáhla a energicky si ručníkem osušila obličej.

„Vejdi,“ řekla a přehodila si ručník přes klín.

Jusuf se protáhl dovnitř, a když viděl, že je od pasu nahoru nahá, zrudl jako rak.

„Promiň,“ vyhrkl, rychle vycouval a zavřel za sebou. Venku se opřel o zeď a prudce oddychoval. V chladném vzduchu mu od úst stoupaly obláčky páry. To, že viděl Thyatis téměř nahou, ho úplně vyvedlo z rovnováhy. Udeřil pěstí do roubené stěny. Jakmile zavřel oči, viděl její ňadra orosená párou a zlatorudé vlasy splývající po ramenou.

„No tak, co je?“ ozvala se zevnitř ostře Thyatis.

„Promiň, paní, nevěděl jsem, že jsi nahá. Omlouvám se, že jsem tak vpadl dovnitř.“

Thyatis se rozesmála a vykoukla ze dveří. Dlouhé vlasy jí splývaly téměř k zemi. Stoupaly z ní spirály páry. „Nejsem nahá,“ řekla se smíchem, „mám ručník.“

Jusuf se otočil směrem ke stanům. Stromy kolem tábora začínaly ztrácet barvu. Horské průsmyky brzy zapadnou sněhem. „Promiň, paní, ale u nás je zvykem, že žena smí být neoblečena jen v přítomnosti svého manžela. Nechci se tě nijak dotknout.“

Thyatis se zamračila a zavřela dveře. Ty divné barbarské zvyky jí trochu kazily náladu. „Budeš tedy muset počkat, až budu *přiměřeně* oblečena. Řekni, už má Dahvos oko v pořádku?“

Jusuf polkl a opřel se dlaněmi o stěnu.

„Ano, už na něj trochu vidí. Zatím prý rozmazaně, ale spraví se to. Ostatní teď jedí. Všichni, které jsme našli, jsou celkem v pořádku. Jen jednoho jsme ještě neobjevili. Nevím, má paní…“

Thyatis vyšla z lázně v černých leginách, kožených botách a jasně modré haleně. Opasek se zbraněmi měla přehozený přes rameno. Vlasy si stahovala modrou stuhou a přitom se ptala: „Kdo chybí, Jusufe?“

Otočil se, její tvář byla soustředěná a napjatá. „Sahul zmizel, paní. Nikde jsem ho nenašel. Ani tělo, nic. Byl stále snámi a jistě by řekl, kdyby někam šel jinam. Mně nebo Dahvosovi, prostě někomu!“

Thyatis strnule přikývla. Vzpomínka na nejtišího z bratrů ji ochromila. Byl vždy tak spolehlivý, že se jí zdálo nemožné, aby najednou nebyl. „Byl s vámi u severní brány? Kdy jsi ho viděl naposledy?“

Jusuf rozpřáhl ruce a zavrtěl hlavou. „Nevím. Zaútočili jsme na bránu, a pak už toho nebylo moc vidět, jen jsme bojovali… Ani

Arméni nic neví. Bagratuni mi jen potřásl rukou a řekl, že takhle to v boji chodí.“

Thyatis sevřela mladíkovo rameno a podívala se mu do očí. „Jusufe, já uvěřím, že je Sahul mrtev, teprve tehdy, až přede mě položíš jeho tuhé, chladné tělo. Do té doby, alespoň v mé mysli, žije a je s námi. Možná potkal nějakou dívku…“

Přikývl, ale dál se smutně díval do země. Zlehka ho poplácala po tváři a štípla ho do ucha.

„Jdi a najdi ostatní z naší skupiny, ať jsou do hodiny ve stanech. Já zajdu za důstojníkem, který má na starosti koně a výstroj. A ještě, kdybys potkal posla od Augusta, pošli ho za mnou.“

Dívala se za ním, jak odchází blátivou cestičkou mezi stany. Hlavou jí prolétla myšlenka na její vlastní bratry, ale bylo to příliš bolestné. S povzdechem si připnula opasek se zbraněmi a ujistila se, že nic nechybí. Tábor se utápěl v šedi a stromy jako by se scvrkly v očekávání příchodu zimy.

# # #

„Posaď se, centurione.“ Bylo už něco po půlnoci a Markus Galen Atreus konečně odsunul stranou stohy voskových destiček a papyrových svitků, kterými se celý den zabýval. Thyatis se rozhlédla a na císařův pokyn smetla pár drobností ze židle a sedla si. Vlasy již měla pečlivě upravené a na sobě měla prostou tuniku. Galen si ji prohlížel; dívka, kterou naslepo vyslal z Konstantinopole, se teď vrací mnohem houževnatější a tvrdší.

Téměř žena, ale taková, o kterých se vyprávi legendy… římská Boudicca v lesklé zbroji, vítězně se ženoucí na válečném oři.

Přestože si byl dobře vědom, že je pouze jeho nástrojem, střelou vypuštěnou do srdce nepřítele, neměl dobrý pocit z toho, že by ji měl znovu využít. Připadalo mu děsivě nemožné přiznávat ženě právo muže, právo nosit zbraň ve službách státu.

„Tenhle princ, jak jsi ho nazvala, o tobě mluví velice pochvalně. Byl překvapen, když zjistil, že v císařské armádě slouží žena. Jak tě to jen nazýval…? Aha, Lovkyně Diana.“

Thyatis se zdvořile usmála. Ten utrápený generál, kterého naposledy viděla v chladné palácové komnatě v Konstantinopoli, byl

pryč a místo něho tu stál klidný a sebevědomý muž. Něco se na Galenovi změnilo, uvědomila si. Vypadal mnohem vznešeněji a kolem něho se vznášela aureola síly. Zvláštní bylo, že k tomu došlo zde, kde lišky dávají dobrou noc. Snad vítězství s sebou přináší takové změny. Ona sama se cítila vyčerpaná a prázdná.

„Dokázali jste úžasnou věc. Heraklius nevěřil, že se to povede. Vsadil na to a teď ho to bude stát tisíc denárů! Jen škoda, že tolik tvých Římanů zahynulo. Ale… zdá se, že jsi našla několik mužů, kteří je nahradí. Ti Bulhaři jsou divocí jako Sarmatové – alespoň to říkají. Můžeš jim věřit?“

Thyatis přimhouřila oči. Císař se o něco snaží. „Svěřila jsem jim svůj život, Auguste Caesare. Nezklamali mě a v té službě platili krví. Ano, věřím jim.“

Galen přikývl a mimoděk se poškrábal na uchu. Zamyšleně se díval do jednoho z rohů stanu. Když se otočil zpět k ní, byla jeho vznešenost ta tam. „Dokázala bys to znovu?“ Jeho hlas zněl střídmě, bez rétorické naléhavosti, jakou s oblibou používal při projevech na Fóru. „Jsi schopna vést oddíl mužů na nepřátelské území a provést to znovu?“

Thyatis se napjala o ostražitě naklonila hlavu. „Znamená to, Auguste Caesare, že pro mě máš další práci?“

Galen nevesele přikývl.

„Vždy pro tebe bude práce,“ řekl se zasmušilým úsměvem. „I kdybys byla mužem, byla bys mimořádně schopným velitelem. Když už mám takový šíp v toulci, jak bych jej mohl nepoužít? Východní armáda se dosud nevzpamatovala z mé troufalosti a tvého úspěchu. Víš, že si stále myslí, že jsi muž? To, že bys mohla být ženou, prostě přesahuje jejich chápání! Blázni.“

Thyatis se trochu ušklíbla, ale vzápětí zvážněla, když si uvědomila, co řekl. „Auguste Caesare, jsem voják a ty jsi můj velitel. Rozkazuj. Je mou ctí poslechnout. Muži, kteří se mnou šli z Říma, se mnou půjdou i dál. A ti ostatní – nevím. Mohu je o to požádat, ale rozhodnutí je na nich.“

Galen zamyšleně stiskl rty a přešel k pracovnímu stolu, který jeho sloužící museli, rozebraný na díly, vláčet z Říma do Tarsu a nakonec sem. Zde byly části zase pečlivě složeny a zajištěny

dřevěnými čepy a kolíčky. Prstem přejížděl po odřeném laku horní desky. Když byl ještě dítětem, stával stůl v pracovně jeho otce v Narbu. Když se Galen později vydal se svými legiemi z Hispánie, aby bojoval o moc a zvítězil, stůl jel s ním. Posledních deset let stál v jeho pracovně na Palatinu a nyní byl zde. Odsunul voskové destičky a zpod hromady dokumentů vytáhl pergamenovou mapu.

„Podívej, centurione, my jsme tady v Tauru a za námi jsou tyhle hory…“ Jel prstem po mapě. Thyatis si stoupla vedle něho a sledovala, kam míří. „Zde je Persie. Chceme táhnout na sever do údolí řeky Kerenos, která pramení v horách a vlévá se do Chazarského moře – *Mare Caspium* – a spojit se s armádou velkého chazarského chána Ziebila.“

Mare Caspium tvořilo protáhlou modrou plochu, táhnoucí se zhruba od severozápadu na jihovýchod. Na mapě byl znázorněn horský val lemující jeho jižní část.

„V místě, kterému Peršané říkají El Burz,“ pokračoval Galen a jeho prst spočinul mezi pohořími, „je průsmyk vedoucí na náhorní roviny Parthie. Tyto země jsou nadmíru bohaté – je to srdce říše Sasánovců. Spojenými silami je zpustošíme.“

Thyatis zahlédla na císařově tváři krutý úsměšek.

„Žádná římská armáda dosud nepronikla na území Persie,“ zodpověděl její nevyřčenou otázku. „To byla jejich jistota. Pevnost, kterou jsme nedokázali dobýt. To je také účelem tohoto tažení. Ale tou hlavní cenou je – Ctesiphon.“

Sledovala jeho prst k západu a kjihu, přes hory, které ohraničovaly zemi dvou řek, a dál k rovině Mezopotámie. Kolem měst, kanálů a cest byly drobným písmem stovky poznámek. Na jihu, v místě, kde se Eufrat s Tigridem téměř dotýkaly, se skvěl zlatý symbol.

„Hlavní město Persie, sídlo Chrosoa, Krále Králů, *regnum parthorum*. Srdce jeho říše. Město má téměř milion obyvatel a je v něm soustředěna veškerá moc říše. Všechny intriky a plány se spřádají právě zde. To bude tvůj cíl, pokud tě budu muset opět použít jako svůj šíp.“

Thyatis zkoumala vzdálenost na mapě. Do hlavního města nepřátel to bylo daleko. „A ty doufáš, že ti ho předám v úhledném balíčku s mašlí?“

„Ne,“ odpověděl Galen zamyšleně. „Přes svůj velký význam nemá město dobrou obranu. I Řím má vyšší hradby, a rozhodně nemůže vzdorovat tak houževnatě jako Konstantinopol. Toto město může bránit pouze armáda v poli. Jakmile ho dosáhneme, bude naše. Až naše armáda přitáhne, chci tě mít jako pojistku uvnitř – v tajnosti.“

Odmlčel se a stále hleděl na Thyatis. Ta se napřímila. Poznala mu na očích, že se chystá říci něco významného. Sklopil oči a s povzdechem se zadíval zpět na mapu. „Máš mimořádnou schopnost využít příležitosti. Ale nedokázala bys to, kdybys nevěděla, kdy příležitost přichází a k čemu ji lze využít. Málokdo ví o tom, centurione, že první žena Krále Králů byla římská princezna – Maria, dcera východního císaře Maurice. Právě toho, který byl zavražděn uzurpátorem Phocasem, jehož později zavraždil Heraklius. Chrosoovi synové mají tedy nárok na trůn Východní říše. Ve skutečnosti“ – císař se zhluboka nadechl – „je jejich nárok větší než Herakliův, kdyby se to mělo řešit podle práva.“

Thyatis tiše hvízdla, sepjala ruce za zády a čekala, co bude dál.

Galen svinul mapu a zasunul ji do pouzdra ze slonoviny.

„Ale právo s tím nemá co dělat. Tohle je věc síly a soupeření mezi říšemi. My zvítězíme, protože naše vítězství znamená mír pro celý svět. Chci, abys byla se svými muži v Ctesiphonu, až dorazí naše armády. Chci, abys využila jakékoli příležitosti a zajistila, že děti princezny Marie buď nepřežijí pád města, nebo se dostanou pod *moji* ochranu.“

Thyatis přeběhl mráz po zádech. Nebezpečná mise v politickém zájmu a s nepatrnou nadějí na úspěch. Cítila dotek smrti, která jí dosedla na rameno a šeptala do ucha. Císař se díval někam mimo ni.

„Takže… Auguste, děti se nesmí dostat do rukou východního císaře nebo jeho agentů?“

„Přesně tak. Buď do mých nebo do žádných.“

„Dobře,“ řekla úsečně.

Galen na ni opět upřel neklidný pohled.

„Až dobudeme Ctesiphon,“ pronesl tiše, „najdu si tě v jeho troskách.“

# # #

Thyatis seděla na velkém balvanu porostlém tmavě zeleným lišejníkem. Bledé ranní slunce jí zářilo ve zlatorudých vlasech. Hustým stromovím pronikal hlučný rachot. Římská armáda překračovala most u Tauru a dlouhé řady vozů mířily na sever. Mezi silnými kmeny vzrostlých stromů mohla zahlédnout jednotky táhnoucí k Araxu. Koně za ní se popásali na nízkých žlutých a bílých květech. Mezi stromy, na mechem zarostlém svahu, seděl Nikos s jejími muži a všichni brousili nové zbraně nebo se věnovali opravám výzbroje a oblečení.

Dívala se dolů do údolí, kde byly dosud patrné obrysy tábora. Stany už zmizely a i velké měděné kotle lázně byly naloženy na vozech. Pohrávala si s tkanicí legin a bezmyšlenkovitě přejížděla ukazovákem po ztvrdlém konci kožené šňůrky. Zpod stromů se ozval klapot kopyt – to přijížděl Dahvos, s okem stále ještě schovaným pod obvazem.

Mladík vypadal o mnoho starší než při jejich prvním setkání. V obličeji měl stále patrnou bolest po zranění. Zdálo se, jako by za tu dobu dospěl. Přesně padnoucí šupinové brnění vykládané stříbrem nesl s naprostou lehkostí. S jistotou vedl koně mezi stromy.

Thyatis zdvihla ruku k pozdravu.

Dahvos přijel těsně k balvanu, na kterém hřadovala. Přes zbroj měl přehozen kožešinový plášť s kapuci a na sedle mu visela spousta zbraní. Vypadal ustaraně. „Má paní.“

„Pane Dahvosi,“ odpověděla Thyatis stejně vážně. „Víš něco o svém bratrovi?“

Dahvos jen zavrtěl hlavou.

„A ty? Půjdeš s armádou na sever a připojíš se k Chazarům?“

„Ano, má paní,“ odpověděl a jeho oči byly plné bolesti a nečekané zloby. „Moji lidé si myslí, že jsem vykonal dost, abych mohl ‚doopravdy‘ velet vojákům *kagana* Ziebila. Armáda deseti tisíc kopiníků je má odměna za to, že jsem viděl zemřít polovinu svých přátel.“

Otočil se v sedle a ukázal na dlouhé řady jezdců a pěšáků. „Jdeme na sever k Araxu a pak podél jeho bílých vod do Albánie k břehům *Mare Caspium*. Tam bude čekat Ziebil se svými armádami.“

Podíval se k modrému nebi, které tvořilo pozadí korunám stromů. „Zima je už blízko. Obě armády mohou přezimovat v bohaté Albánii a na jaře mohou Římané s Chazary udeřit na perskou vysočinu. Bude to smělé tažení…“

Thyatis se postavila, otřela si dlaně o leginy a zadívala se na mladého jezdce. „Jsi dobrý velitel, Dahvosi, a jistě si povedeš skvěle. Jestli náhodou najdeš bratra, vyřiď mu, že je mi dlužen za to, jakou mi způsobil bolest myšlenkami na jeho smrt. Také musíme vyrazit, uvidíme se na jaře,“ dodala a pokusila se o úsměv.

Dahvos se také usmál. „Ha! Než se dostaneme ke Ctesiphonu, zničíš říši Sasánovců a usedneš na Chrosoův trůn! Dej pozor na mého bratra. Zbyli mi jen čtyři a dalšího už nechci dát Havraní bohyni.“

Thyatis zavrtěla hlavou, sklouzla z balvanu a nasedla na svého koně. „Jusuf je blázen, že jede s námi. Císař má v oblibě válečné lsti, které buď zcela selžou nebo přinesou mimořádný úspěch. Měl by být s tebou, hlídat ti záda a nést tvůj prapor v bitvě.“

„Příliš tě zbožňuje, má paní,“ odpověděl bledý Dahvos. „Dej na něho pozor. Je schopný provést nějakou hloupost. Myslím… ale ne. Nepřísluší mi o tom mluvit. Dobrý lov a čisté nebe!“

Thyatis se dívala za Bulharem, který zručně vedl koně dolů svahem mezi mechem porostlými balvany a silnými kmeny stromů. Už teď cítila, jak bude postrádat jeho drsný humor.

„Stačí,“ řekla si pro sebe a otočila koně nahoru, kde posedávali její muži. Snad na sebe jaro nenechá dlouho čekat.

Když k nim dojela, Nikos povstal, ale ostatní zůstali sedět a pokračovali v práci. Thyatis stočila koně a přehlédla skupinku. Včera se k nim přidali dva Bagratuniho synové ježící se noži, sekyrami a kopími. Veškeré úsilí zbavit se jich vyznělo naprázdno, a teď spolu seděli vedle koní. Jusuf přivedl čtyři své muže, kteří přežili boje v Tauru a masakr u brány. S Anagathiem jich bylo celkem deset.

„Nasedat, pánové. Máme před sebou dlouhou cestu a musíme ji zvládnout, než napadne sníh.“

Jusuf a Nikos přikývli a chtěli začít vydávat příkazy. Ale zarazili se a jeden druhého si beze slova zlostně měřili. Byli jak dva kohouti na jednom dvorku. Thyatis se musela držet, aby se nerozesmála.

„Jusufe," ozvala se uklidňujícím tónem, „Nikos byl vždy mým zástupcem, když tu nejsem, velí on."

Bulhar se k ní obrátil a viděla, že jen stěží potlačuje vztek. Na okamžik měla dojem, že se pokusí otestovat její rozhodnost, ale pak jen pokývl a odvrátil se. Nikos se tvářil znepokojeně. Neshody v tak malé skupině mohou zakrátko vést ke katastrofě. Thyatis mu dala posunkem najevo, že s Jusufem později promluví.

Nikos pokrčil rameny a začal organizovat odjezd. „Zkontrolovat výstroj, koně, vodu. Do deseti minut vyrážíme!"

# # #

Vůz kodrcal po dláždění mostu a Dwyrin se pevně přidržoval lavičky, aby nespadl. Zoe se mačkala na něho a vesele se šklebila, i když v jejích očích nebylo po úsměvu ani památky. Opětoval úsměv a natáhl ruku za její záda, aby se přidržel postranice. Odenathus se choulil vzadu ve voze na sbalených stanech a pytli s výstrojí. Ani se nesnažil skrývat svou mizernou náladu. Jeho druha spolkla řeka a plameny, a on sám se teď cítil jako vyděděnec.

„Hyjé!" Colonna švihl opratěmi a čtyři muly se s frkáním opřely do postrojů. Vůz trochu zrychlil, když vjel do ulic Tauru. *Ouragos* byl zabalený ve dvou halenách a teplém plášti, Zoe na sebe také navlékla co mohla a navrch ještě plášť lemovaný kožešinou. Dwyrin byl stále jen ve své staré haleně a špinavých modrých leginách.

Konečně trochu slušné počasí, říkal si v duchu.

V chladném vzduchu mu od úst stoupaly obláčky páry. Přes smutek, který v něm vyvolávala Erikova smrt, se na oba spolucestující zeširoka usmíval. Na Zoe to příliš nepůsobilo a odvrátila se. Den se zdál nádherný patrně jen jemu samotnému.

Římská armáda se táhla ulicemi Tauru jako ocelový had. Před vozem Dwyrin viděl přilby pěšáků a kopí pohupující se jim na ramenou. Vojáci zpívali obhroublou píseň o lázeňské služce. Několik místních obyvatel je pokradmu sledovalo ze stinných dveřních

výklenků. Ženy se skrývaly za závoji a muži se tvářili sveřepě. To neskrývané nepřátelství se Dwyrinovi nelíbilo.

„Nemají zlost," zašeptala Zoe a její dech ho zahřál na krku. „Jsou trpěliví a čekají, až zmizíme. Město pak zase ožije. Římany milují stejně málo jako Peršany."

„Proč?" otočil se k ní. Trochu se odtáhla. „Tito lidé, stejně jako moji, byli po staletí jen figurkami, se kterými si pohrávaly mocné říše. Nejdříve patřili Peršanům, pak Římanům a znova Peršanům. Nikdy jim nevládl jejich vlastní král. Římanů se neumí zbavit nikdo."

„Můj národ je svobodný a vládne mu jeho vlastní král," ozval se Dwyrin trochu nejistě. „Římané k nám přicházejí za obchodem, a ne aby nás dobývali."

Zoe se ušklíbla a nakrčila nos.

„To proto, že jste barbaři," odfrkla, „kdo by vám chtěl vládnout?"

KONSTANTINOPOL, NEDALEKO DOBYTČÍHO TRHU

Maxian za sebou téměř nehlučně zavřel dveře. Krista se nepohnula a dál spala s velkým polštářem v náručí. V mihotavém světle olejové lampy se pomalu plížil k oknu na konci chodby. Celý dům tvrdě spal, dokonce i homunkulus, který jindy celé noci seděl ve svém pokoji a upíral nažloutlé oči do stěny, byl v posteli. Princ otevřel okno a dovnitř pronikl chladivý noční vzduch vonící mořem.

Zachytil se rámu a vyšvihl se na parapet. Měsíc visel nízko a stříbřil střechy a stovky věží a kupolí nočního města. Maxian cítil klid a mír. Ve tmě pod ním se ztrácela vnitřní zahrada, dokonce i okna kuchyně už pohasla. Mrštně se zachytil olověného okapu, který sváděl vodu ze střechy do záhonů zahrady. Prsty u nohou hledal skuliny v kamenném zdivu a soustředěně šplhal vzhůru.

Alais ho s úsměvem očekávala. Princ nejistě kráčel po okraji šikmé střechy, opatrně kladl jednu nohu před druhou. Valaška se uklonila a napřáhla bělostnou paži. Vzala ho za ruku a Maxian cítil, jak se mu dlouhé nehty zarývají do zápěstí. Byla oblečena do přiléhavé hedvábné haleny obarvené barvivem z olihní a legin z jemné bavlny. Dlouhý ohon světlých vlasů jí spadal na záda.

„Můj pane," zavrněla, „jsi připraven poznat noc?"

„Ano," odpověděl a srdce se mu rychleji rozbušilo. Opět se poklonila, otočila se a lehce se rozběhla po římse. Polkl a shodil plášť z ramen. Rozběhl se za ní. Běželi tak rychle, že okolní budovy vnímal jen jako rozmazané skvrny. Na konci domu se Alais prudce odrazila, a s vlasy vlajícími jako ohon komety se přenesla přes úzkou uličku, která dům oddělovala od protějšího stavení.

Maxian ji následoval, aniž by zpomalil. Kolem uší mu hvízdl vítr a vzápětí pružně dopadl na střechu skladiště. Cítil, jak rudne vzrušením. Před sebou viděl slámově žluté vlasy a nad střechou se k němu nesl Alaisin smích. Znovu se rozeběhl. Na druhém konci střechy opět skočila. Maxian sípavě oddechoval mezi zatnutými zuby, když viděl, jak se lehce přenesla přes další uličku.

„Šťastná kočka," zavrčel a sbíral síly ke skoku.

# # #

„Jak dlouho jsou tví lidé ve městě?" zeptal se Maxian nakřáplým hlasem. Po honičce po střechách necítil nohy a ruce měl jako z olova. Opřel se zády o nohy velké bronzové sochy, jejíž hlava se ztrácela ve tmě. Měsíční svit vykrajoval z města pod nimi lesklá pohoří střech a temné kaňony ulic. Za jejich zády se tyčily dvě spojené věže Apollónova chrámu, které tvořily nejvyšší dominanty města. Jejich společný vrchol převyšovala jen bronzová socha boha, jehož zlatá koruna se matně leskla, jakoby v očekávání nedalekého úsvitu. Pod nimi se rozkládaly dlážděné terasy chrámu, zdobené množstvím menších soch. Celé město spalo.

„Dlouho?" řekla, jako by se právě probudila. „Myslím, že ani ne. Já jsem tu teprve sedm let. Matrona je zde odjakživa. Myslím, že už když první divoši dali kámen ke kameni, aby si postavili přístřeší,

sledovala je odněkud z temnoty svýma studenýma očima. Proto nám vládne, je nejstarší.“

Alais napřáhla paže a v měsíčním světle se zaleskly dlouhé nehty. „Já mám silnější ruce a rychlejší nohy. Ale ona je nejstarší, a tedy vládne.“

„Odkud jste přišli?“ Mimoděk ji pohladil po zádech. Prohnula se a přisunula se blíže k němu. Cítil, jak je její pokožka pod tenkým hedvábím rozpálená.

„Přišla jsem,“ řekla a opřela si hlavu o paže, kterými svírala pokrčená kolena, „ze severu. Z vysokých hor, jejichž vrcholky zdobí led a sníh, z horských údolí plných svěžích květů a hlubokých lesů. Má rodina žije tam, kde si žádný člověk nepostaví obydlí. Od věků se živíme lovem. Vzduch je průzračný, bez kouře z ohňů a nejsou tam skoro žádní lidé. Byl to nádherný čas. Moc mi chybí.“

„Proč jsi odešla?“ zeptal se a něžně jí přejel prsty za uchem. Naklonila hlavu a skoro neslyšitelně zapředla.

„Byla válka. Z dlouhých údolí se vynořili Noční Králové se svými upíry, kopími a ohněm. Můj národ bojoval a prohrál, přestože mu pomáhali lidé z vesnic. Ale Draka s rudým praporem nelze porazit. Všichni moji bratři a sestry zemřeli, když hájili pevnost Súreánu. Všichni si mysleli, že je to jediná šance na vítězství – ale byla to léčka, hostina přichystaná pro Draka.“

Alais na něho pohlédla a ve tmě jí zorničky zaplňovaly skoro celé oči. „Můj národ nikdy neměl někoho, jako jsi ty, můj pane. Nebyl nikdo, kdo by nás vedl, kdo by velel, nikdo, kdo by věděl, že vítězství je nutno zaplatit krví.“

„Myslíš si,“ zeptal se hlasem plným pochybností, „že stojí za to zaplatit vítězství krví, obětovat životy jiných, aby bylo dosaženo nějakého vyššího cíle?“

Otočila se k němu a opřela mu ruku o stehno. „Poslouchej, můj pane. Ty jsi princ svého lidu, nikoli prostý člověk. Je povinností prince, krále nebo vojevůdce vidět to, co je v zájmu dobra celku. Životy jednotlivců musí být váženy proti životům národů.“ Mluvila přesvědčivě a bez zaváhání. „Když je nejhůře, musí někdo zemřít, aby ostatní žili.“

„Dokázal jsem to?“ zeptal se Maxian nepřítomně, vytržen z děsivých vzpomínek, „zachránil jsem někoho? Vše, čeho jsem se s dobrým úmyslem dotkl, nakonec zahynulo a ti, kteří zůstali, jsou každým dnem blíže smrti…“

„Zachráníš je,“ řekla a jakoby na potvrzení svých slov mu pevně sevřela nohu. „Zachráníš svět. Jsi dost silný, můj princi, abys unesl cenu, kterou je třeba zaplatit.“

Alais se postavila a vlasy jí sklouzly z ramenou. Podala princi ruku a pomohla mu vstát. „Pojď, pane, brzy vyjde slunce. Je čas ještě jednou se proběhnout.“

ÚDOLÍ ARAXU, PERSKÁ ARMÉNIE

Dwyrin se skláněl nad hladinou potoka a mhouřil oči před odrazy slunečních paprsků. Voda pramenící v horách byla čirá a chladná. Byl do pasu svlečený a jeho opálená pokožka se leskla potem. Ruce měl těsně nad hladinou a zvolna jimi pohyboval sem a tam, jako by sledoval odrazy několika obláčků, které pluly po jinak zcela modré obloze. Po obou stranách potoka vyrůstaly tábory císařských armád. Vojska již nebyla rozdělena podle kmenové či národnostní příslušnosti, ale podle zbraní a místa v pochodovém proudu.

Během několika dnů se Římané poprvé setkají se svými spojenci. Pro tuto chvíli však Dwyrin zapomněl na všechno kolem, neslyšel údery seker a křik centurionů, kteří poháněli své muže, aby si pospíšili se stavbou stanů a vysekáváním cestiček mezi křovisky a stromy. Stará zkušenost, ještě z doby, kdy schovával svou drobnou dlaň v otcově tlapě, mu říkala, že ty bělobřiché ryby s černorůžově tečkovanými ploutvemi čekají právě na něho.

Zvolna ponořil ruce do proudu mezi dva kameny a už vůbec nevnímal chlad vody a nepříjemnou vlhkost nohavic. Čekal. Do mezery vplul pořádný pstruh a drobnými šupinami se mu otřel o dlaň. Chlapec pohnul prsty, ale ryba, která patrně necítila žádné nebezpečí, nereagovala. Dwyrin se potěšené zašklebil.

Bleskově sevřel dlaně a pro pstruha bylo pozdě. Hibernian se zasmál a protáhl mu skřelemi šňůru, kterou měl zavěšenu upasu. To byl sedmý. Z břehu se ozval nějaký zvuk a Dwyrin se otočil.

Stála tam mladá žena v jednoduchých šatech a krátkém plášti a radostně tleskala.

„Výborně," zvolala a zastínila si oči bělostnou rukou. Dwyrin se zarděl, ale hned si vzpomněl na dobré mravy a uklonil se. Opětovala úklonu a pak se ztěžka posadila. Podle kvality náramků a vlásenek Dwyrin usuzoval, že je urozeného původu, byla ale poněkud pobledlá. Také si všiml, že je ve vysokém stupni těhotenství.

„Paní?" zeptal se starostlivě. „Jsi v pořádku? Nemám zavolat tvé sloužící?"

„Ne!" vyhrkla trochu zadýchaně. „Z toho jejich rozmazlování bych měla smrt. Je krásný letní den, nebe je modré jako moře a vzduch nádherně voní. Jsme v neznámé zemi plné divochů a perských špehů. Chci si ji trochu užít."

Dwyrin s porozuměním přikývl, přestože si myslel, že nechat se rozmazlovat něžnýma rukama světlovlasých služebných by nemuselo být až tak zcela od věci. Ale chápal, že je přeci jen lepší být venku, než trávit čas v rozpáleném stanu a nevědět, co se kolem děje. „Máš pravdu, má paní, i když v tvém stavu bys měla být opatrná."

„Pcha," odfrkla. „Můj stav je právě jasným příkladem toho, co všechno bych neměla dělat. Už mě to unavuje. Řekni, mladíku, odkud jsi a kde ses naučil takhle chytat ryby?"

Usmála se a z kulatého obličeje, připomínajícího bělostnou perlu, šibalsky zářily zelené oči. Dwyrin ucítil lehkou závrať. Uvědomoval si, že dívka může být jen nepatrně starší než on. Mladá žena s útěžkem, kterou její bohatý manžel – nepochybně některý z vysokých důstojníků východní armády – s sebou vláčí na vojenské tažení. V hlavě se mu jakoby z nesmírné dálky ozval zvuk velkého školního bronzového gongu. Pokradmu se rozhlédl.

„Paní, neměla bys mít gardedámu, služku nebo prostě někoho s sebou? Podle světlé pleti a jemných dlaní jsi ženou někoho urozeného. Já jsem jenom voják, a s někým jako ty bych vlastně neměl ani mluvit. Bez urážky!"

Dáma vzdychla a také se rozhlédla. Křivka její šíje sice nedosahovala klasické krásy řeckých soch a oblý pikantní nosík by sotva sloužil jako model pro bustu Athény, ale její vtip a pohotovost vzaly Dwyrina za srdce. Opřela si tvář do dlaní a sešpulila rty. „Nesnáším gardedámu! A ty, vojáku, jistě statečný tváří v tvář nepříteli, alespoň podle tvé drzosti a troufalosti, vypadáš jako školák, kterého přistihli, jak uždibuje těsto! Z toho se musím zbláznit… určitě.“

Dwyrin raději pomlčel o tom, že je ve skutečnosti opravdu školákem.

„Měl bych jít,“ zamumlal s pohledem upřeným do země. Zamračila se a významně poklepala na kámen vedla sebe.

„Sednout. Vyprávěj mi o svém životě v legii. Viděla jsem už tolik vojáků, ale vůbec nevím, co dělají! Jestli neposlechneš, začnu křičet, udělám scénu a trest tě nemine!“

„Zabijou mě!“ vyhrkl a zakryl si rukou ústa. Dáma se sladce usmála a opět poklepala na kámen. Neochotně se posadil.

„A teď mi vyprávěj o životě vojáka v římské armádě.“ S těmi slovy vytáhla z kapsy našité uvnitř pláště voskovou tabulku. „Nevynechej jedinou podrobnost – slunce je ještě dost vysoko.“

Dwyrin s povzdechem zkřížil nohy pod sebou a opatrně položil ulovené ryby do mělké vody. Mrskaly se, ale šňůrka provlečená žábrami jim nedovolila uniknout. Cítil se úplně stejně.

# # #

Krátce po setmění Dwyrin stoupal po úbočí mezi břízami a cedry k okraji louky, kde se den před tím utábořilo jeho družstvo. Drbal se na ramenou, protože se opět spálil a tiše žehral na všetečnost mladých řeckých dam. Alespoň že nachytal ryby – bude to příjemná Změna k večeři oproti sucharům a solenému vepřovému, ze kterého žili v horách. Hlídce dvou Arménů, kteří se opírali o kopí, řekl denní heslo a vešel do tábora. Stany jeho družstva stály pod vysokými stromy s červenou kůrou. Před nimi hořel malý oheň.

Když se došoural k ohni a svalil se na zem, hodila po něm Zoe vražedným pohledem. Odenathus si ho také vyčítavě měřil a Dwyrina napadlo, že jejich velitelce už došla trpělivost a usoudila, že

jeho neprofesionální chování dosáhlo takových rozměrů, že si zaslouží potrestání. Zmohl se na chabý úsměv.

„Přinesl jsem nějaké ryby," zamumlal a začal kuchat svou kořist. Rožeň ležel vedle ohniště. „Nějaká urozená dáma mě viděla u potoka a musel jsem jí dělat společnost. Celý den mě otravovala otázkami! Nechtěl jsem být nezdvořilý, tak jsem to musel vydržet…"

Zoe si s hrozivým výrazem pohrávala s jedním z nožů, které měla na opasku nebo zasunuté do bot. Na čepeli se odrážely rudé plameny.

„Tak urozená dáma…" řekla opovržlivě. „Dost chabá lež. Spíš nějaká děvka ve voze s výstrojí. Taky jsi za její služby zaplatil rybou? Stálo to aspoň za to?"

Dwyrina její jízlivost skoro vyděsila. Narovnal se a přimhouřil oči. „*Byla* to urozená paní, dobře vychovaná a uměla psát. Ptala se mě na všechno, co se týká našeho života ve službách císaře – co jíme, jak pochodujeme, kdo kácí stromy, chtěla vědět snad všechno na světě! V naší zemi," sekl pohledem po Zoe. „Jsme k cizincům zdvořilí a prokazujeme jim úctu."

Zoe při té urážce ztuhla a ruka s nožem se přiblížila těsně k němu. Dwyrin cítil, jak se ochladilo, ale nepohnul se. S vypětím všech sil zachovával klid. Část jeho mysli ho nutila vyskočit a udeřit Palmyřanku pěstí nebo vyvolat oheň a spálit ji na uhel. Ale neudělal nic. Věděl přeci, že mluví pravdu.

Zoe vydechla a uvolnila se.

„Předpokládám, že byla velice krásná," pronesla hořce.

„No, ani zvlášť ne," přijal Dwyrin olivovou ratolest, pokud to tak bylo myšleno. „Taky byla těhotná! Moje matka by odhadla, že za pár týdnů porodí."

Zoe při tom povytáhla obočí a v tváři se jí nakrátko objevil zvláštní výraz. Ukryla nůž do pochvy a zasunula jej za opasek.

„Těhotná?" zeptala se s přehnanou nevinností. „Urozená dáma, říkáš?"

„Ano," odpověděl Dwyrin, překvapený, že mu náhle věří. „Nákladně oblečená, ale ne přehnaně nalíčená, se zelenýma očima, dlouhými hnědými vlasy a jemnou pokožkou."

Odenathus tiše hvízdl a přitočil se blíž, aby slyšel každé slovo.

„Dotkl ses jí?“ zeptal se zvědavě. „Tak co bylo dál?“

„Ať mě Macha zatratí, ne!“ řekl Dwyrin a udělal znamení proti zlému. „Jen jsme si povídali u potoka.“

Zoe si objala kolena a dívala se skrze plameny na Dwyrina. „Měla ta tvá dáma nějaké jméno? Nebo rodinu? Služebné? Gardedámu? Stráže?“

„Ne,“ vzdychl Dwyrin. „Kdyby měla, byl bych jistě mohl zmizet mnohem dřív. Proč někoho zajímá, jak si kopiníci vážou boty, nebo že dostáváme každý třetí den kyselé víno?“

„Hele,“ nemohl to vydržet Odenathus, „políbils ji?“

Dwyrin ho zpražil pohledem a Odenathus dělal, že ho zrovna nejvíc zajímá, jestli uhlíky v ohništi správně doutnají.

„Myslím,“ ozval se zase Odenathus, když Dwyrin nic neříkal, „že náš barbarský přítel je příliš zdvořilý, než aby využil takové příležitosti – v jeho národě to není zvykem, a asi proto je jich tak málo!“ Rozřehtal se na celé kolo, ale to už se Dwyrin smál s ním. Bylo nádherné sedět s přáteli u ohně a povídat si o obyčejných věcech.

„Takže říkáš, že ta urozená dáma byla těhotná,“ přerušila je Zoe. „Ale ještě jsi neřekl, jestli měla nějaké jméno.“

„Aha,“ poškrábal se Dwyrin na bradě a uvažoval, jestli se vůbec v záplavě jejích otázek sám k nějaké dostal. „Myslím, že Martina – jestli mě paměť neklame. Její manžel je důstojníkem z Afriky, z Kartága. Mám ten dojem. Nejsem bard ani druid, abych si pamatoval každou podrobnost…“

Zoe pokývla hlavou, vstala a zadívala se na hvězdy, které probleskovaly mezi korunami stromů. Zahákla palce za opasek a otočila se zády kohni, aby se zahřála. I zde v podhůří začínaly být chladné noci. „Doufám, že jsi k ní byl *opravdu* zdvořilý.“

„Na mou čest,“ ohradil se vůči podezření, že snad zanedbal dobré mravy. „Choval jsem se k ní jako ke svým tetám nebo matce – i když žádná z nich není tak mladá ani všetečná jako tahle.“

„Dobře,“ řekla Zoe a ohlédla se přes rameno. „Víš, že trestem za takovou důvěrnost je přinejmenším oslepení nebo mučení a smrt? Ale myslím, že tribun to pochopí. Má porozumění a dovede odpouštět.“

„Myslíš, že z toho budou problémy?“ Odenathus zapřel dlouhý klacek o kameny vedle ohniště a pozorně sledoval Zoe. „Slyšel jsem, že je na svůj věk velice moudrá. Určitě si všimla, jaké trdlo je náš hibernianský přítel…“

Zoe ho posunkem zarazila a otočila se k ohni. Dwyrin se na ně zmateně díval a v útrobách ho zamrazilo.

„Vévodkyně mě ani tak nezajímá,“ procedila Zoe, „horší to bude s prchlivostí jejího manžela.“

„Vévodkyně?“ vyjekl Dwyrin, kterému už bylo na omdlení. „Jaká vévodkyně?“

Aniž by na něho pohlédla, Zoe pokračovala: „Východní císař jednou nechal jakéhosi muže rozsekat na kousky a nakrmit jím vepře jen za to, že ji urazil. Je pravda, že to byl nepřítel její rodiny a velký lhář, no ale i tak… A pokud jde o uzurpátora Phocase – to byla příšerná smrt! Je to muž silných vášní. Nesmírně ji miluje, a kdyby byl tak skvělým vladařem, jako je…“ nechala větu nedokončenou.

„Paní Martina je vévodkyně?“ Dwyrin padl na záda do ostrého borového jehličí. Teď už mohl klidně omdlít.

„Tak,“ potvrdil Odenathus, stáhl pstruhy z rožně a položil je na dřevěný podnos, který ukradl někde v ruinách Tauru. „Jedinou těhotnou urozenou paní v téhle armádě by měla být vévodkyně Martina, mladá žena východního císaře Heraklia Kartaginského. Budí rozruch, kde jen může.“

„Cože?“ vyjekl Dwyrin a přestal si nervózně okusovat palec. „O ničem jsem neslyšel. Dovádí snad se stájníky, nebo s gladiátory, co se lesknou olejem?“ *Možná stále brebentí s mladými barbary!*

Odenathus mu uštědřil přátelský pohlavek. „Ale no tak, ty pitomečku… vždyť je to jeho neteř. Tihle Řekové jsou vzteky bez sebe z toho, že by císař mohl jít za hlasem srdce. *Říká se*, že ji miluje, a to nejen proto, že se už léta znají. Mají nějakou zvláštní představu, že by své sémě mohli šířit…“

„O to tu nejde,“ ozvala se Zoe vážně. „Problém je v tom, že náš malý rybář strčil svůj nos do politického sršního hnízda. Spíš než že nás zabijí Peršané dojedeme na to, že se připleteme do nějakých intrik. Ty,“ ukázala prstem na stále ještě zničeně ležícího Dwyrina,

„nepůjdeš nikam bez doprovodu. Někdo tě bude stále hlídat. A myslím, že to budu já," dodala s úšklebkem.

No dobře, pomyslel si Dwyrin a sledoval, jak se měsíc zvolna sune po obloze, *nakonec to byl vcelku dobrý den.*

NA HRADBÁCH PALMYRY

Zenobia stála na cimbuří Damascenské brány pod sluncem, které z jasné oblohy žhnulo jako kotouč leštěného bronzu. Údolí bylo rozpálené a nad pískem a kameny se tetelil žhavý vzduch. Královna byla jen v lehkých hedvábných šatech, které jí horký pouštní vánek tiskl na tělo a odhaloval tak jeho měkké křivky. Vlasy měla volně rozpuštěné a namísto těžké zlaté koruny jí hlavu zdobila jednoduchá stříbrná čelenka s rubínem velikosti palce. Přimhouřenýma očima shlížela na perského vyslance.

„Já jsem královna, chceš-li mluvit k městu, mluv ke mně."

Perský herold, snědý muž s dlouhým nosem, pohled zdvořile opětoval. Měl na sobě pohodlný hnědobílý pouštní oděv a kefiji, zatímco brunátní muži za ním trpěli v okázalých róbách a těžké zbroji. Zenobia odhadovala, že nejméně jeden z nich během vyjednávání na slunci omdlí. Se škodolibou radostí se na to těšila.

„Můj pán," začal herold, „mi nakázal, abych ti v tento den přinesl jeho pozdravy a přání všeho nejlepšího. Táže se, zda bys zvážila možnost podřízení města Persii a přijetí jeho shovívavé milosti."

Zenobia se ušklíbla a její rty obarvené henou se zkřivily v napodobenině úsměvu. „Vyřiď svému pánu moji soustrast s jeho brzkým skonem. Ujisti ho, že až supové a krkavci oberou jeho kosti, zařídím, aby vdova dostala ostatky v kvalitním pytli. Prokáži jeho rodině tu čest, že jeho kosti sama rozdrtím na prach! Město netouží po milosti banditů a zlodějů. Vyřiď svému pánovi, že se před ním neskloníme. On sám však může přijít a požádat mě o odpuštění za to, že vkročil na naši půdu. Má velkomyslnost je známa po celém světě."

Herold přikývl a chvilku si mlčky vštěpoval její slova do paměti.

„Můj pán," odpověděl, „velký generál Šar-Baraz, ten, jenž je znám jako Králův Kanec, oblíbenec velkého krále Chrosoa, Krále Králů, je také znám svou ušlechtilostí a tím, že vždy dostojí svému slovu."

Zenobia naklonila hlavu na stranu. „Řekni, snažně tě prosím, jak se jeho čest vyrovnává s vražděním mých lidí a znesvěcováním hrobek otců města?"

Po celou noc se od západu ozývalo bušení a lomoz. Mohammedovi muži, kteří za soumraku vyklouzli z města a vrátili se před svítáním, hlásili, že Peršané vylupují hrobky a jejich obsah odvážejí do tábora v kopcích. Zenobia pak musela zvědy zavřít v podzemí paláce, aby se ta zpráva nerozšířila. Kdyby se obyvatelé města dozvěděli, že hrobky jejich vážených předků jsou takto zneuctěny, dokázali by vylomit bránu a vyrazit z města jen s kuchyňskými noži, aby takovou potupu pomstili.

„Čest mého pána je nezpochybnitelná, ó královno. Není ve sporu s tebou ani s tvým městem. Vede spor s Římem a s vrahy svého velkého a dobrého přítele císaře Maurice. Nechce ti způsobit žádnou újmu – přeje si pouze mír mezi velkou perskou říší a věhlasným městem Palmyrou."

„Dává své přátelství najevo podivným způsobem," protáhla Zenobia. „Kvůli jeho ‚míru' již zemřely tisíce a další zde ještě zemřou."

Jeden z perských šlechticů začal těžce dýchat a naklonil se v sedle. Ostatní ho po očku sledovali, ale žádný mu nepřišel na pomoc. Muž začal rudnout a oddychoval stále rychleji.

Herold si nevšímal zvuků za sebou a dál s uctivým výrazem sledoval Zenobii. „Královno, důsledkem tvého odmítnutí bude to, že ty i tvoji lidé budete pobiti nebo vyhnáni do pouště. Město bude srovnáno se zemí, nezůstane tu kámen na kameni. Jeho jméno pohřbí písek a bude vymazáno z dějin. Ale mír… mír s Persií jen posílí jeho moc a slávu. Celý svět uslyší o slávě Palmyry a bude žasnout nad její velikostí. Což neskřípete zuby pod takzvanou ochranou Říma? Toho plesnivého starce, který vás svírá chtivými prsty? Toho lakotného otce, který vás nutí platit a platit bez naděje, že se vám to někdy

vrátí? Co jste za to kdy dostali? Kde je teď Řím? Stojíte sami, jen ve své slávě a hrdinství, proti ohromné moci Persie. Nikdo nemůže říci, že jsi nesplnila svou povinnost – čest města je zachráněna. Proč tedy dál bojovat?“

Zenobia se opřela o cimbuří a naklonila se kupředu. „Vyřiď svému pánu vepřů, tomu Kanci, že Zenobia nezradí. Jeho pán je hnisavý vřed na ďáblově ohanbí a jeho čest nemá cenu zrnka písku. Palmyra mu bude vzdorovat.“

Herold přikývl a tváří mu přelétl lehký úsměv. „Staniž se, královno. Můj pán učinil poslední nabídku. Nazvala jsi jej nevěrohodným, pak tedy nenese žádnou odpovědnost za důsledky tvého rozhodnutí. Vyšle vybraného rytíře, jediného muže, který se utká s vybraným rytířem města. Utkají se v souboji zde, na pláni před branou. Vítěz přežije. Pokud zvítězí tvůj rytíř, můj pán odejde a jeho armáda s ním. Palmyra zůstane svobodná. Pokud zvítězí rytíř mého pána, Palmyra přijme přátelství Persie a otevře své brány.“

Herold se v sedle hluboce poklonil a otočil koně. Perští velmožové se také obrátili, i když přehřátého muže, který již sotva lapal po dechu, museli dva podpírat. Za několik okamžiků byli vyslanci jen bezvýznamnými tečkami na kamenité pláni. Zenobia zůstala na hradbách, dokud nezmizeli mezi šedohnědými vrchy. Pak se otočila a spolu se svými gardisty sešla po širokém kamenném schodišti na nádvoří. Její zachmuřená tvář byla plná obav.

# # #

„Nechme stranou fráze a dohadování, má paní,“ řekl vážně ibn Adi. „Nikdy jsem neslyšel, že by se Šar-Baraz choval věrolomně. Vždy sloužil Chrosoovi se ctí, dokonce i tehdy, když byl král vězněm. Což neodešel s mladým králem do římského vyhnanství a neopustil celou rodinu a veškeré majetky? Myslím že svůj slib myslí vážně.“ Šejk se opřel v křesle a zamyšleně se tahal za svůj dlouhý bílý vous.

Zenobia se rozhlédla po mužích, které sezvala do své pracovny, aby je požádala o radu. Její mladší bratr Vorodes a Mohammed sledovali jeden druhého, kdo se první nabídne jít hájit čest města. Nejvyšší Belův kněz, Septimus Haddudan, upadl do hluboké

sklíčenosti. Přestože v mládí býval známým buřičem a měl významné slovo v městské politice, nyní byl znavený a vyčerpaný. I generál Zabda sedával v její radě, ale od porážky u Emesy se ničeho neúčastnil. Nakonec pohlédla na Ahmeta. Tvář měl klidnou, ale oči plné obav.

„Osud jednoho muže proti osudu města," pronesla zvolna. „Také jsem slyšela, že Kanec je čestný muž. Jeho postavení je obtížné, armáda uvízla v poušti před branami města. Vojevůdci v jeho situaci často sázejí na jedinou kartu, aby dosáhli rychlého vítězství za nízkou cenu."

Pečlivě upravenými nehty klepala na desku stolku vedle svého křesla. Ahmet se snažil vyčíst jí z tváře, na co myslí.

„Přijmu tu výzvu," řekla po chvíli přemýšlení. „Mohammede, pošli jednoho ze svých lidí jako vyjednavače do perského tábora. Vyřídí Kanci, že se s ním můj rytíř utká zítra za úsvitu na rovině před městem."

Mohammed překvapeně zvedl obočí. „Myslíš, že se bude bít osobně?"

Zenobia se usmála a odpověděla: „Cožpak někdy prohrál v boji muže proti muži? Ne. Alespoň se to o něm říká. Nepatří k těm, kteří by nechali svou čest hájit někým jiným. Bude to on."

„Pak jeho porážka zasáhne Persii nadvakrát," ozval se polohlasem Vorodes. „Nepodaří se jí získat město, a v něm navíc ztratí svého nejlepšího vojevůdce!"

Zenobii přelétl tváří hrozivý výraz a stiskla rty. „Ano, o to tu jde."

# # #

Když se Ahmet probudil, byla úplná tma. Zenobia spala přitisknutá k němu, hlavu položenou na jeho rameni. Slyšel její tichý dech. Opatrně vytáhl ruku zpod její hlavy a přikryl ženu polštáři a přikrývkami. Když si jeho oči zvykly na tmu, zdála se mu Zenobia ještě krásnější než kdykoli jindy, jako alabastrová socha napůl zahalená černou tkaninou. Oblékl si bederní zástěrku a tuniku a urovnal si vlasy, aby mu nepadaly do očí.

Dveře se v naolejovaných závěsech tiše otevřely a vyšel na chodbu.

Po chvilce se dostal na cimbuří osvětlené loučemi zasazenými do kovových závěsů. Dva strážní ho v uctivé vzdálenosti následovali a přitom nespouštěli oči z potemnělých vrchů na západě. Egypťan kráčel zvolna, vychutnával noční vzduch a snažil se přijít na to, co ho vytrhlo ze spánku. Ve vzduchu bylo něco cítit, něco, z čeho mu běhal mráz po zádech. Nejasně vnímal, jak se v úzkých údolích a roklích kolem města shromažďují neobvyklé síly.

Upřeně hleděl do tmy, ale viděl jen jiskry strážních ohňů mezi perskými stany. Brzy bude svítat. Znepokojeně potřásl hlavou a vrátil se do paláce.

# # #

Východní obzor se barvil do jantarova, když Zenobia na své klisně a s Ahmetem a Mohammedem po boku přijela k Damascenské bráně. Vorodes s gardisty už čekali a pochodněmi zaháněli zbytky noci. Princ byl nešťastný a ani se to nesnažil před sestrou skrývat.

„Klid, bratříčku, já se umím lépe ohánět mečem. Nechtěj, abych ti to dokázala ještě dřív, než otevřeme bránu.“

Královna byla v tmavém brnění se znaky města na prsním plátu. Ruce a ramena jí kryl pružný šupinový pancíř. Přilbu, kterou opět zdobila zlatá křídla, měla pevně utaženou pod bradou. Dlouhý meč v kovové pochvě ozdobené rytinami lvů a slonů měla položený napříč přes sedlo. Zbraň byla povytažená a kousek namodralé čepele odrážel světlo pochodní. Na sedle měla zavěšený lehký meč nesoucí známky častého používání a v pravé ruce držela dlouhé štíhlé kopí s hrotem ve tvaru vavřínového listu.

Vzdorovitě se tvářící Vorodes prudce chytil její třmen. „Nech mě jet místo tebe. Jestliže zemřeš, ztratí město své srdce. Když zemřu já, můžeš dál vzdorovat. Kanec dosáhl svého; je těžší alespoň o sto liber! Je to obr, a přestože jsi s mečem rychlejší než kterýkoli muž, kterého znám, přemůže tě jen hrubou silou.“

Zenobia se zasmála a vjela mu rukou do vlasů. „Mám tě moc ráda, bratříčku. Ale moje hloupost nás do téhle situace dostala a je na mně, abych se to pokusila napravit.“

Zenobia se rozhlédla po vážných tvářích. „Přátelé, bylo mi ctí vás mít po svém boku v míru i v bitvě. O této chvíli jsem přemýšlela noc a den. V boji jsem lepší nežli můj bratr. Ty, ibn Adi, jsi příliš stár, přestože ti v očích čtu, že bys šel, kdybych tě požádala. Tebe, Mohammede, bych poslala, kdybys byl obyvatelem města, ale jsi zde cizincem, přestože bylo Belovým požehnáním, že ses k nám připojil. Nebýt tebe a tvého hrdinství na poli u Emesy, obávám se, že by nikdo nevyvázl životem. A ty, Ahmete, drahý Egypťane, držel jsi někdy v životě v ruce meč?“ Ahmet se rozesmál, když viděl, jak jí zajiskřilo v očích, a ostatní se přidali. Tíživé napětí bylo alespoň na chvíli zažehnáno a Zenobia na okamžik vypadala téměř šťastně. „Otevřete bránu. Ať to máme za sebou.“

Vorodes pokynul gardistům. Velké železné závory byly se skřípěním vtaženy do bočních věží brány a železná mříž se zvolna zvedla, jak muži ve věžích otáčeli těžkými rumpály. Gardisté se opřeli rameny o křídla a brána se otevřela dokořán.

Zenobia pobídla koně a vjela na mírně se svažující nájezd. Nebe světlalo a pomalu odhalovalo rovinu před městem posetou věžemi hrobek. V přibývajícím světle stála Zenobia sama před městskou branou.

Nad východním obzorem se konečně objevil okraj slunečního kotouče. Na cestě mezi hrobkami bylo vidět jedinou postavu – temnou siluetu na černém koni. Nikde v dohledu nebyl žádný Peršan. Sluneční paprsek dopadl na vrcholek jedné z věží, který se rozzářil jako perla právě vylovená z moře.

Temný jezdec se zvolna blížil a královnou projelo zamrazení. Slunce stoupalo a jeho zlatavé světlo se sunulo po stěnách hrobek.

„To je ten, kterého jsem cítil u Emesy,“ ozval se Ahmet ze stínu pod branou. „To je ta strašná síla, která zničila Rudého prince.“

Odhodlaně vystoupil vpřed a shodil plášť a kefiji. Náhle byl zcela klidný a jeho srdce bylo lehké. Teď už věděl, proč musel jít až sem. „Tohle je má záležitost, má paní, nikoli tvá.“

Zenobia otočila koně a užasle se na kněze zadívala.

Ahmet se pousmál. „Kanci záleží jedině na vítězství. O čest mu nejde.“

„Ne…“ zašeptala, když procházel kolem ní, svou hůl držel v podpaží.

Ahmet se kousek za branou zastavil a otočil se. „Zavřete bránu a rozestavte hlídky po celých hradbách. Z toho malého podvodu by se mohl vyklubat velký.“

Ibn Adi a Mohammed vzali uzdu z roztřesených Zenobiiných prstů a pomalu vedli její klisnu zpět do města. Vorodes se chvíli díval na holou pláň, po které Ahmet kráčel, a pak pomohl ostatním zavřít bránu.

# # #

Ahmet přecházel po mostě pod hradbami a pod nohama mu křupal písek. Temný jezdec vyčkával ve stínu hrobek. Během chůze se Egypťan zvolna nořil až ke Čtvrté bráně Hermově. Přestože pláň vypadala zdánlivě rovná, množství proláklin a kamenů ji činilo obtížně schůdnou. Nemohl si proto dovolit přestat vnímat své fyzické tělo. Jeho vnímání se rozšířilo a nebe se změnilo ve změť jasných záblesků a struktur, které ohlašovaly přítomnost obrovských sil. Musel se soustředit, aby udržel vyvážené vnímání jak viditelného, tak neviditelného světa.

Černý kůň udělal několik kroků vpřed. Zastavil a postava sesedla. Kapuce se jí svezla z bledé lebky a Ahmet strnul, když uviděl prohnanou liščí tvář protivníka. Jeho kůň odklusal. Pak se otočil, paže držel od těla, a Ahmet uviděl drobné ohýnky v jeho očích.

Neživá věc, která vypadá jako člověk, uvědomil si užasle. *Z jakých pekelných hlubin se to vynořilo?*

Ahmetův štít jiskřil, jak každým okamžikem získával na síle. Egypťan si tiše přeříkával slova, která si pamatoval ze zpěvů mistrů svého řádu, slova, která uvolňovala sílu dávných bohů. Vzduch kolem něho se chvěl a mramor nejbližších věží se začínal místy drolit.

Protivníky dělilo sedmdesát stop. Muž v černém sklonil hlavu a Ahmet ucítil ozvěnu hrozivých myšlenek. Zastavil se na špičkách a uklidnil rozbouřenou mysl. Postava naproti vzhlédla.

Jsem Dahak, ozvalo se v Ahmetově hlavě, jako když se bortí ledovec. *Pokoř se a budeš žít.*

Ne, odpověděl Ahmet. *S bytostmi, jako jsi ty, nelze dělat kompromisy.*

Pak zemřeš a budeš mi navěky sloužit.

Pláň vybuchla plamenem a Dahak pozdvihl paže k invokaci. Ahmet uskočil stranou a pod údery oslnivých plamenů se jeho štít rozezněl jako obrovský zvon. Okamžitě se zpotil. Udělal znamení, země se zachvěla a její pohyb odhodil černokněžníka jako dětskou panenku. Z nejblíže stojící věže se sypaly kousky cihel a mramoru. Dahak se ztěžka postavil a Ahmet se se strašným řevem rozeběhl. Z jeho rukou vylétly blesky, srazily čaroděje a zanechaly v písku hluboké černé brázdy.

Dahak se opět postavil a zaťal pěsti. Ahmetův štít se pod úderem téměř rozpadl a jeho tělo prolétlo třicet stop vzduchem, než těžce dopadlo do písku. Odkulil se stranou právě ve chvíli, kdy místo, na které dopadl, vzplálo jasně bílým plamenem. Egypťan před sebou pravou rukou opsal kruh a vzduch mezi ním a čarodějem dostal vzhled tabule matného skla. Dahakův další úder se se sykotem svezl po bariéře a písek pod ní se s bubláním měnil ve sklovitou hmotu.

Ahmet se zavrčením nasál sílu z kamenů nejbližší věže. Kvádry praskaly jako přepnuté tětivy a celá třicet stop vysoká stavba z pískovcových a mramorových kvádrů a tisíců liber cihel se pomalu a majestátně zhroutila. Dahak uhnul a vyskočil do vzduchu, když trosky věže zavalily místo, kde se před okamžikem nacházel. Hluk řítící se věže Ahmeta na okamžik ohlušil a do vzduchu vylétl oblak prachu. Rozeběhl se doprava, jak nejrychleji uměl.

Země za ním se chvěla a s děsivou rychlostí se vydouvala jako obrovská houba. Vypuklina explodovala a písek se rozlétl do všech stran. Na zlomek vteřiny zahlédl cosi obrovského, s vlnícími se zelenočernými chapadly, a pak se vše s hromovým rachotem propadlo zpět. Do hluboké prohlubně se sypal písek. Ahmet hledal svého temného soupeře a z rukou mu do oblaku prachu vyšlehly blesky.

Prudký úder náhle srazil Ahmeta na zem a jeho štít se rozzářil jako slunce. Očima zalepenýma potem a prachem viděl, že čaroděj

stojí na vrcholku věže po jeho levici. Kněz, klečící na kolenou, vztekle zařval a prudce ukázal na vzdálenou postavu. Věž explodovala a ze všech jejích otvorů vylétly úlomky cihel a kamene. Pak se naklonila a majestátně, patro po patru, se začala sesouvat k zemi. Dahak stál na jejím vrcholku do poslední chvíle, pak se odrazil a přelétl na nejbližší věž. Černý plášť za ním vlál jako křídla obrovského havrana.

To stvoření umí létat, strnul Ahmet.

Egypťan se zvedl na nohy a s výrazem nejvyššího soustředění vztáhl paže před sebe. V okruhu dvanácti metrů písek a kámen vzplály plamenem a okamžitě se měnily v smolně černý popel. Se zavrčením namířil nataženými prsty na postavu, která se vzduchem řítila proti němu.

Vykřikl hlasem, který zaplnil celé údolí. Ve městě se roztříštila všechna zasklená okna a střepy pořezaly mnoho lidí. Hradby se otřásly a vyděšené ohlušené stráže seskakovaly z cimbuří.

Dahak se prudce stočil ke straně, ale zásahu se zcela nevyhnul. Jeho štít se rozzářil a na všechny strany z něho sršely plameny. Roztočil se ve vzduchu a narazil do jedné z věží. Stavba se otřásla a část horních pater se v oblaku prachu zřítila. Čaroděj se namáhavě zdvihal z hromady rozdrcených cihel a pravou rukou před sebou udělal jakési znamení.

Ahmet běžel k němu, přeskakujíc zřícené sloupy a torza soch. Z jeho rukou tryskaly blesky a narážely do věže. Dahak si rukou otřel zakrvácená ústa. Jeden z blesků prorazil jeho štít a vzápětí se zřítila horní polovina věže. Mezi kamennými kvádry a cihlami létaly vybělené kosti. Čaroděj byl nárazem mrštěn do dveřního otvoru v patě věže a padající trosky ho srazily k zemi.

Zadýchaný Egypťan zůstal stát v bezpečné vzdálenosti od věže. Snažil se obnovit alespoň zbytky svého štítu. Ruce se mu třásly a cítil každý nerv v těle. Sotva se držel na nohou a téměř nebyl schopen souvislé myšlenky. Nikdy netušil, že by Horova pěst byla tak vyčerpávající.

Dahak se vynořil z ruin a kolem něho se mihotaly syté plameny. Jeho obličej byla krvavá směs svalů a rozdrcených kostí. Ukázal ostré špičáky a vydal děsivý táhlý řev. Lidé ve městě padali na zem,

zachváceni nezvladatelným děsem. Byl to řev dravce obcházejícího v temnotách svou kořist. Uslzená Zenobia na hradbách zatínala zkrvavené prsty do kamenných kvádrů cimbuří.

Zahalen aurou fialového ohně vyrazil Dahak proti Ahmetovi a z jeho úst se drala nelidská slova. Nebe potemnělo a Ahmetovi se zdálo, že i slunce pohaslo. Zatnul prsty do písku a snažil se dosáhnout k modrozeleným proudům síly, které cítil v hlubině. Černokněžník pozdvihl zaťatou pěst a paží prudce opsal kruh, který se změnil v kouli a ihned se zaplnil Černým světlem, které vysál ze vzduchu. Pěst vystřelila vpřed. Ahmet vyskočil ze země, zahalen vlastním zeleným plamenem; následoval jasný záblesk a země se otřásla.

Zenobia vykřikla, když uviděla oheň, který se vzedmul mezi zřícenými věžemi. Plameny se rozvinuly jako pekelná květina, pod jejich náporem se řítily zbylé hrobky a písek se měnil ve sklo. Z vrchů se vrátila ozvěna hromu a vzápětí se přihnal žhavý uragán. Odvrátila se a chránila si tvář rukama. K nebi vystřelil na míli vysoký sloup dýmu. Když se otočila zpět, mezi troskami hrobek stála jediná černá postava.

# # #

Dahak byl téměř oslepen a nevnímal nic než strašnou bolest. Z kůže se mu kouřilo a vlasy měl úplně spálené. Narazil na něco pevného – zbytek zdi – a ztěžka se opřel. Byl naprosto vyčerpán a třásl se po celém těle. Kostnatými prsty škrabal po kamenech, aby z nich vytáhl nějakou sílu, ale žádná už nezbývala. Spálil se o rozžhavenou zeď, podél které se svezl. Zasténal, když zdvihl hlavu k planoucí obloze. Všude kolem praskaly chladnoucí kameny. Pomalu se plazil pryč a instinktivně hledal skulinu, do které by se ukryl.

Padesát yardů od něho, v samém středu zkázy, zasypán jemným popelem, ležel nehybný Ahmet. Z oblohy se snášel lehounký prach, zasypával zbytky kvádrů a cihel a pokrýval ho jako pohřební rubáš. Šaty mu úplně shořely a na tvářích a hrudi měl dlouhé pruhy spálenin v místech, kde plameny pronikly jeho porušeným štítem. Jeho dech byl mělký a nepravidelný, až ustal docela.

Lehký vánek zvolna unášel hustý příkrov prachu a kouře údolím směrem k jihu.

# # #

Baraz, který vše pozoroval z hřebene návrší, lehce koleny pobídl koně. Pozorně sledoval město, ale za jeho hradbami se nic nedělo. Dal pokyn svým vlajkonošům a trubačům k postupu vpřed. Nyní již velel pod svým vlastním praporem, stylizovanou kančí hlavou s mocnými tesáky na tmavě zeleném poli. Namísto okázalého brnění si oblékl své, poznamenané šrámy stovek bitev. Přejel dlaní po naolejovaném kovu. *Tak to má být*, pomyslel si, *dokážeme to a zvítězíme*. Pokynul praporečníkovi, který stál za ním.

„Znamení k útoku!“ vykřikl. Pod svahem se zvedly desetitisíce Peršanů a začaly postupovat. Několik obléhacích strojů, které jeho ženisté byli schopni postavit z materiálu vozů, které mohli postrádat, kodrcalo po cestě. Kanec se opět zadíval ke hradbám města a zmocnilo se ho divoké nadšení.

„Za Persii!“ vykřikl a čepel jeho meče odrazila sluneční paprsky. „A vítězství!“

OKOLÍ KAHAKU, SEVERNÍ PERSIE

Nikos stál ve stínu a po širokém obličeji mu tančily odlesky ohňů a loučí, které hořely v ulici pod ním. Okenice byly dokořán, pokoj přesto tonul v hlubokém šeru. Ilyrian se opíral o hrubě omítnutou stěnu z vepřovic. Z ulice sem doléhalo ržání koní a křik mužů. Thyatis seděla v tureckém sedu na malém slamníku u protější stěny. Meč lesknoucí se olejem měla položený přes kolena. Lehce přejížděla brouskem po ostří.

„Co tam vidíš?“ zeptala se, aniž by vzhlédla od práce.

„Vidím víc než tisíc jezdců. Koně jsou v lehké kožené zbroji s kruhovými kovovými štítky. Muži mají dlouhé vousy a vypadají

pořádně divoce. Na přilbách mají pestrobarevné chocholy a jedou pod zástavou se znakem tygří hlavy ve žlutém poli.“

„To je erb krále Luristánu, Kúruše z rodu Aksanovců,“ ozval se tiše jeden z arménských chlapců. „To jsou *dihqani*, podle vašeho rytíři, z jihu. Museli urazit obrovskou vzdálenost, než se dostali až sem.“

Thyatis přikývla a přejela palcem po vyvýšenině uprostřed čepele z indické oceli. Byl to výborný meč; dostala jej darem od vévodkyně po své první úspěšné akci. Levou rukou zasunula nabroušený meč do pochvy s hedvábnou vystýlkou. „Připadá mi divné, proč se v takovém zapadákově shromažďuje v tak pozdní roční dobu tolik lidí.“

Jusuf, který seděl vedle Arménů, pokýval hlavou. „Král Králů ví, že sníh se letos opozdí.“

Thyatis se zarazila a zeptala se: „Opravdu přijde sníh později? Vždyť je už docela zima.“

Jusuf jen zavrtěl hlavou a podíval se na ni přes ruce složené na kolenou. „Začíná být chladno, ale nepršelo. Byl suchý rok. Průsmyky do Albánie a na sever nezapadnou možná ještě déle než měsíc.“

„Takže,“ doplnila, „Král Králů má dost času shromáždit armádu a vyslat ji na sever proti císařům.“

„Ano,“ řekl Nikos, odloupl se od stěny a usadil se vedle ní. „Tohle je od včerejška třetí útvar *dihqanů*. Podle majitele hostince a kupců, s kterými jsem mluvil při obědě, je tohle významná spojnice cest vedoucích na sever.“

„Ano,“ ozval se druhý Armén a pohledem hledal podporu u svého bratra. „Od jihu vede široká cesta ke břehům *Mare Caspium* a perskému městu Dastevan. Vybudovali ji za časů našich dědů, když bojovali proti barbarům na sever od Araxu.“

Jusuf si odkašlal a přeměřil si oba bratry. Ti zbledli, když si uvědomili, odkud pochází.

„Takže bychom měli brzy zmizet, nejlépe dnes v noci, dřív, než někoho napadne upozornit je na podezřelou skupinku cizinců ze severu.“ Pak se obrátila na Armény: „Jeden z vás a… třeba Menahem, pojedete na sever a předáte zprávu císařské armádě. My ostatní budeme pokračovat v cestě na jih.“

Bulhar Menahem vzhlédl, když uslyšel své jméno. Byl to sporý muž s velice hustým vousem a hnědými kudrnatými vlasy. Moc toho nenamluvil, i když nebyl zdaleka tak zdrženlivý jako Sahul. Z opasku vytáhl nůž se zubatým ostřím.

„To se mám starat o nějakýho usoplence až k Araxu? Co když bude potřebovat přebalit?“ Zuřivě se zašklebil na Arména, který už vstával a obličej měl bledý vztekem.

„No tak!“ vyštěkla Thyatis. „To si odpusťte. Chlapci znají dobře cestu, a tak můžete cestovat, aniž by vás někdo odhalil. Hlavní je, aby se to Augustus Galen dozvěděl co nejdříve. Jděte se připravit.“

Když odešli, Thyatis pokynula Jusufovi a Nikosovi, aby se přisunuli blíž. „Vyrazíme ihned,“ řekla šeptem, „a nebudeme pokračovat na jihovýchod. Jestli je tam někde perská armáda, musíme se jí vyhnout. Půjdeme přímo na západ, k zemi mezi dvěma řekami.“

Nikos chtěl protestovat, ale Thyatis ho zdviženým prstem zarazila. „Císaři předpokládají, že jejich armády stráví zimu pleněním vesnic a usedlostí na Východě. Uvidíme, jak se pochlapí, až se srazí s touhle armádou. Musíme se dostat do Ctesiphonu co nejdříve – něco je ve vzduchu. Chrosoes riskuje útok na naši armádu v tak pozdní roční době. Musí být oslabený.“

Nikos pokrčil rameny. Pokud šlo o její pocity a tušení, málokdy se mýlila. Poklepal Jusufa po rameni a odešel vzbudit ostatní. Bulhar zůstal s vážným výrazem sedět.

„Co je?“ zeptala se Thyatis měkce. „Stále myslíš na Sahula?“

Jusuf se zatvářil provinile a zavrtěl hlavou. „Ne… myslel jsem na Dahvose… jak bude velet. Chystá se veliká bitva a já tam nebudu s ním. Mám o něho strach.“

„Nechceš s námi dál pokračovat?“

Jusuf se s prázdným výrazem otočil k Thyatis. „Cože? Ne, na to jsem ani nepomyslel. Jak bych mohl?“

Prudce vstal a beze slova opustil místnost. Thyatis se po chvilce také zvedla a zamyšleně si třela špičku nosu. *Ach, ti muži!*

ŘÍMSKÝ TÁBOR, ALBÁNIE, POBŘEŽÍ MARE CASPIUM

Měsíc nad pastýřovou hlavou kryl lehký závoj mraků rychle se ženoucích na západ. Muž seděl vysoko na horském úbočí a zády se opíral o žulový kvádr, který byl větší než Diův chrám v jeho vsi. U nohou mu spali dva černobílí psi ave snu prohánělí vypasené králiky.

Jeden ze psů se zavrtěl a zavrčel. Muž se rozhlédl po spících ovcích, ale nic podezřelého neviděl. Tiše naslouchal a vzápětí to také uslyšel. Vysoký zvuk, jako vyjeknutí děcka, které si náhodou sáhlo na rožeň nad ohněm. Zdvihl hlavu a ve výšce zahlédl cosi, co se jako velký netopýr mihlo přes žlutý disk měsíce.

Pak se z nebe ozval pronikavý mrazivý skřek a muž, který se mezitím postavil, padl v hrůze na zem. Po skřeku následovalo dlouhé kvílení, které přešlo v hromový rachot, mizející k východu. Psi kňučeli a pastevci připadalo, že se ze tmy rojí stovky démonů. Ovce k němu obracely vyděšené oči, ve kterých se chvěl odraz polovyhaslého ohně.

# # #

Je zvláštní, pomyslel si Maxian, *slyšet hrubý dialekt mého města pod těmito cizími hvězdami.*

Stál ve stínu skupinky nízkých stromů a pozoroval táborové ohně hořící pod travnatým svahem. Odtud mohl dobře vidět, jak je tábor rozlehlý. Slyšel smích a zpěv. Vítr od tábora přinášel sotva zřetelný, přesto jasný a známý pach moře. Noční vzduch byl svěží, ale nikoli chladný, proto spustil kápi silného pláště na ramena. Na tvářích a v očích mu hrály odrazy ohňů. Sotva stopu od něho přešla hlídka čtyř legionářů. Princ se potěšeně usmál; cítil, jak jeho síla naplňuje vzduch a půdu kolem něho. Dokud si přál být neviděn, nikdo ho nemohl spatřit.

Scházel po úbočí a vdechoval vůni květin a trávy. V horách se už chystala udeřit zima, ale zde v rovinách nedaleko mělkého moře stále přetrvávalo léto. Vzduch byl dosud plný vůně pomerančovníků a

jasmínu. Dokonce i hvězdy zde blikaly přívětivěji. Došel k příkopu chránícímu tábor a zastavil se. Okraje tábora byly pečlivě zbaveny porostu a do dna příkopu byly zatlučeny špičaté kolíky. Mezi příkopem a vlastním táborem byla vztyčena palisáda z kmenů.

V mysli si vybavil Alais a její pevné bílé nohy míhající se nad střechami Konstantinopole. Po chvilce soustředění se odrazil. Podrážky jeho bot tvrdě narazily na vrchol palisády a chvilku měl co dělat, aby udržel rovnováhu. Když mu srdce přestalo divoce bušit, zvolna se napřímil. Pod ním se táhly stovky vyrovnaných stanů, uličky mezi nimi osvětlovaly pochodně a lucerny. Nad táborem se vznášel šum tisíců tichých hovorů. Odsud dobře viděl jasně osvětlený stan uprostřed tábora.

Neslyšně seskočil na zem. Po chodníčku za palisádou přešla hlídka. Maxian si přitáhl plášť k tělu a vydal se mezi stany.

# # #

Martius Galen Atreus, Augustus Caesar Západní říše římské, seděl u svého stolu v záplavě žlutého světla. Po celém okraji desky jasně hořely voskové svíce, které vojáci pobrali v okolních vesnicích. Stůl byl zasypán voskovými destičkami a papyrovými svitky. Císař se zvrátil v křesle a promnul si oči. Byl nesmírně unaven. Od doby, kdy opustil věčné město, si nedokázal vzpomenout, kdy vlastně unaven nebyl. Bylo pozdě a své tajemníky poslal spát už před půlhodinou. Natáhl se po tabulce se seznamem chromých a poraněných koní, když koutkem oka zahlédl nejasný stín ve vchodu do stanu.

Galen překvapeně vzhlédl, že se někdo mohl dostat dovnitř bez vědomí stráží, ale pak se mu oči rozšířily překvapením a ruka ztuhla v půli pohybu.

„Bratře,“ ozval se skřípavý Maxianův hlas.

Galen vstal a po tváři se mu začal šířit úsměv. „Maxiane!“ Náhle se zarazil, když si všiml jeho strašné bledosti a došlo mu, kde by jeho bratr měl vlastně být. „Co se děje?“

Císař se opřel o stůl a hlavou se mu honily všechny možné druhy neštěstí, a katastrof. „Aurelian? Město? Tak co se stalo?“ Hrdlo měl stažené v očekávání nejhoršího.

Maxian vykročil vpřed, černý plášť kolem něho zavlál, a svezl se na jedno z polních sedátek před stolem. Zavrtěl hlavou a pousmál se. „Nic se neboj, bratře. Město stojí. I říše se drží. A když jsem naposled viděl Aureliana, byl také v pořádku.“

Galen s úlevou ztěžka dosedl do křesla. Zamračeně pozoroval svého bratra. „Dobře… vyděsil jsi mě, když ses tu objevil jako Hádův stín. Jsi ten poslední člověk, kterého bych tu čekal. Proč jsi tu? Musel jsi vyrazit z Říma jen pár týdnů po nás – že jsi necestoval sám? Ale… samozřejmě, že ano! Proč by se měl léčitel bát v tomhle temném světě…“

Maxian v jeho tváři viděl opravdovou starost. Uvědomil si, jak moc mu scházel, přestože byl přísný a nebylo jednoduché s ním vyjít. Oba bratři mu chyběli. Nakonec, pod tlakem stavby stroje a ve spěchu kolem příletu, začal myslet na Kristu, Alais a ostatní jako na svoji rodinu. Nyní, v teplé náruči stanu, si vybavoval tisíce příležitostí, kdy v podobných stanech sedával v pozadí, zatímco jeho starší bratři plánovali tažení ve jménu impéria.

Chyběla mu ta těsná blízkost, dny na pochodu, pevná semknutost a řád armády. Náhle se cítil velice opuštěný a odvrátil se, aby bratr neviděl, s jakým úsilím zadržuje slzy. Ty dávno minulé dny stále hýčkal v mysli. Myslet teď na odchod bylo nesmírně bolestné.

„Cestoval jsem s přáteli, bratře, myslím, že to bylo dokonce bezpečnější než tvá cesta.“

Galen přikývl a bezbarvě se usmál. „Takže, o co jde? Ale ne, počkej. Vidím, že musíš padat hlady. Nejdřív se najíš a pak budeš vyprávět.“

Císař zazvonil malým zvonkem, který ležel na kraji stolu, a za okamžik se objevil jeden z jeho osobních sloužících. Starý Řek se radostně usmál, když uviděl Maxiana, a poklonil se císaři.

„Můj bratr měl dlouhou cestu, přines něco teplého k pití a něco od večeře. A ať je to také teplé.“

Stařík odběhl, a ještě nebyl ani pořádně ze stanu, a už svolával ostatní služebnictvo. Galen se zvedl a přešel kolem stolu k bratrovi. Maxian ho unaveně sledoval. Císař ho vzal za ruce, pomohl mu vstát a silně ho objal. Maxian se snažil nějak zahnat slzy.

„Oba mi chybíte,“ zašeptal Galen.

Vešli sluhové s tácy, džbány a nádobou se žhavými uhlíky. Maxian pustil bratra a všechny pozdravil – znal je celý život. Přinesli pečeného bažanta, dušené jehněčí, smažené ryby, horké placky s máslem, a hustou pikantní kaši z cizrny. Jeden z kuchařů mu vložil do ruky pohár horkého vína. Maxian se zhluboka napil a cítil, jak jím prostupuje teplo. Znovu se posadil a užasle zíral na hostinu před sebou.

„Jez," pobídl ho Galen, „já počkám."

# # #

Stroj byl tichý, jeho ohně pouze doutnaly a křídla černá jako půlnoc měl složena podél hadovitého těla. V soutěsce více než míli od římského tábora ho kryly jehličnany a hustý porost hlodaše a trnitých křovin. Krista seděla rozkročmo na mohutné hlavě, nohy spuštěné podél dlouhého ostrého čenichu, a cítila teplo stoupající z prohřátého kovu. Pod krátkou tunikou podšitou beránkem měla silnou halenu a na nohy si natáhla silné vlněné kalhoty. Jeden z Valachů, kteří nyní princi sloužili, jí ukázal, jak tuniku upravit a pro její hbité prsty už nebyl problém našít kožíšek na vnitřní stranu. V končinách, ve kterých přistáli, byla tunika zbytečně teplá, ale když byl stroj ve vzduchu vysoko nad mraky, vítr se do nich zakusoval ledovými zuby. Smutně hleděla do tmy směrem k římskému táboru.

Brzy se bude muset rozhodnout, jestli odejít nebo pokračovat. Naplnit své poslání nebo zůstat a zjistit, co všechno se ještě dá získat. Z přemýšlení ji vytrhl tlumený smích, zvedla nohy nahoru a zkřížila je pod sebou. Pod strojem se šerem pohybovaly dva stíny. V tlumeném měsíčním světle se zaleskla bělostná pokožka a ozval se druhý, hlubší hlas. Krista znechuceně zkřivila rty. Mrtvý, starý Říman, neztratil slabost pro tělesné rozkoše.

A Alais z toho chce vytěžit co nejvíc.

S příchodem Valašky a jejích „přátel" se poměry ve skupině citelně změnily. Bledí Valaši se ukázali být neocenitelnými při stavbě stroje. Jakmile jim Maxian dal elixír, pracovali bez únavy a z jejich očí zmizel děs, který je dříve naplňoval. Někteří, jako například mladík Vladimír, byli svým způsobem i milí. Ten strávil

celé hodiny vyšíváním nádherného stočeného hada na záda její tuniky. Ale Alais? V ní dřímalo nebezpečí.

Krista s úsměvem pohladila samostříl, který měla v pouzdře na levém předloktí. Jednou se něco musí stát. Pak přijde okamžik, kdy Alais i se svými plnými alabastrovými ňadry bude jen kusem studeného masa. Zpod stromů sem doléhal smích. Starý Říman a Valaška se prodírali křovím vzhůru do svahu. Měsíční světlo pronikalo mezi stromy v dlouhých bledých pruzích. Krista se postavila a urovnala si tuniku.

Alais tančila a dlouhé vlasy jí lehce vířily kolem bledých ramen. Jemné šaty ji obepínaly jako pavučina. Dlouhé nohy se míhaly ve stříbřitém světle. Gaius Julius se opíral zády o kmen stromu, tvář měl skrytou ve stínu. Když přitančila až k němu, chytil ji prudce za ruku. Krista se odvrátila a začala slézat dolů. Sehnula se a protáhla se do šerého vyhřátého prostoru uvnitř stroje. Noc končí a Maxian by se mohl brzy vrátit.

# # #

Zatímco Maxian jedl, Galen si ho pečlivě prohlížel. Od doby, kdy mladíka zanechal v hlavním městě, se na něm mnohé změnilo. Za poslední měsíce vyspěl, ve tváři se mu zračila rozhodnost a na očích bylo vidět, že se za nimi skrývá nejedno tajemství. I jeho oděv působil neobvykle. Pod přepychovým tmavým pláštěm měl obyčejnou tuniku v nevýrazné šedi. Princ dojedl a odsunul prázdný tác. Také císař odložil pohár s vínem a pohybem ruky poslal sloužící ven.

„Co tě trápí, Maxiane? Od té doby, co jsem opustil město, muselo vyjít najevo něco velice důležitého. Stalo se snad něco s tebou?“

Maxian těžce přikývl. Snědl toho více než za poslední týden a jeho tělo i mysl ovládla malátná otupělost. Poprvé po několika dnech se mu chtělo spát. Při pohledu na úzkou ustaranou bratrovu tvář, ve známém stanu naplněném vůní hořících svící a pachem koní, se cítil nesmírně dobře. Zívl a zuřivě si promnul obličej.

„Pamatuješ si na tu noc, kdy jsme ty, já a Aurelian byli v letním sídle? Mluvili jste o svém plánu na přepadení Persie. Tu noc jsem

cítil něco, co jsem předtím pocítil jen dvakrát. Vyděsilo mě to. Víš, že jsem léčitel a mám moc ovládat věci v neviditelném světě.“

Galen soustředěně přikývl.

„Stejně jako kouzelníci a černokněžníci mohu vidět neviditelné síly. Té měsíčné noci jsem u malé svatyně cítil něco nesmírně mocného a zároveň nepřátelského. To vyprovokovalo moji zvědavost a začal jsem klást otázky…“

Maxian téměř hodinu vyprávěl o tom, co zažil a viděl od oné noci. Vynechal pouze podrobnosti o svých společnících. Když domluvil, svlažil si hrdlo vínem z poháru, který tu zanechali sloužící.

Galen byl bledý hrůzou, ale v očích měl zlost. „Jsi blázen, bratře! Kolikrát jsi při tom mohl zahynou? A nikdo by nic nevěděl. A ta kletba… pokud je to pravda, jakmile se vrátím na Západ, jsem mrtvý muž. Zemřu tak jistě jako tvůj přítel loďař nebo ti tkalci.“

Císař začal zachmuřeně přecházet sem a tam.

„Ne,“ ozval se Maxian, který překvapeně sledoval bratrovu reakci. „Ty jediný jsi v naprostém bezpečí. Taková věc potřebuje mít svůj střed, bod, ze kterého vše vychází. Ty jsi to ohnisko, právě tak, jako je císař ohniskem státu. Jsem si jist, že ty jsi v bezpečí. Může to ovlivňovat tvé myšlení a záměry, ale stejně tak tě to i chrání. Ty jediný z lidí, kteří neovládají umění používání sil skrytého světa, můžeš o této věci vědět, aniž by ses vystavoval nebezpečí.“

Galen se otočil a vztekle zatnul pěsti. „Co mám tedy dělat? Rozbít stát, který jsem přísahal chránit? Zničit impérium, které přes všechny své chyby dává mír a ochranu lidem poloviny světa? To nemohu udělat. Neudělám to!“ Poslední větu téměř vykřikl.

Maxian už také stál a jeho hlas byl plný úzkosti. „Bratře, kletby se můžeme zbavit a impérium bude žít dál. Potřebuji jen dost dlouhou páku a dost pevný bod, o který ji budu moci opřít. Vím, kde ji najdu – jsem si tím jistý. Pomoz mi s tím a vznikne nový svět, ve kterém budou všichni svobodní. Strádající občané budou opět silní a Řím znovu získá svou moc a slávu.“

Galen zíral na Maxianovu napřaženou ruku a ustoupil. Hlavou se mu honily divoké představy a útržky Maxianova vyprávění. Viděl mezery, věci nevyřčené nebo jen naznačené.

„Jak ses sem tak rychle dostal?“ zeptal se už klidněji. „Podle toho, co říkáš, jsi opustil Konstantinopol jen před několika dny. Jaké síly tě sem zanesly?“

Maxian už chtěl promluvit, ale zase zavřel ústa a jen zavrtěl hlavou.

„Řekni, něco tě sem muselo dopravit – co je to? Kde je to?“

„Ne,“ řekl Maxian ostře. „Vidím, že mi nepomůžeš. Odejdu tedy a nebudu tě obtěžovat. Snad existuje jiný způsob, jak zrušit kletbu. Pokud ano, najdu jej.“

Galen podezíravě přimhouřil oči.

„Slyšel jsem,“ řekl a prošel kolem stolu, „že perští *magi* ovládají síly, které jim dovolují rychle překonávat veliké vzdálenosti. Nejsou snad tvými spojenci? Přáteli, o kterých ses zapomněl zmínit?“

Maxian zamířil k východu. „Pomohli mi přátelé. Přátelé, které nesvazuje strach tak jako tebe. Ale já jsem svým vlastním pánem a nikdo mi nebude poroučet, ani ty.“

Galen napřáhl paži a zastavil ho. „Chrosoes, Král Králů, se bude velice smát, když se impérium zbaví takové ochrany.“

Maxian se vztekle otočil.

„Nezajímá mě Král Králů, ani ta vaše válka,“ zasyčel. „Kvůli svým snům o impériu zapomínáš, že tvá sláva je vykoupena krví prostých lidí. Mám toho dost. Pro člověka je přirozené, že roste tím, jak hledá stále něco nového. A jestli to impérium není schopné uznat, nestojím ani o ně. Pusť mě. Odcházím.“

Galen zavrtěl hlavou a ostře hvízdl. Germáni, které již před tím přilákaly zvýšené hlasy, vtrhli dovnitř.

„Můj bratr,“ řekl císař, „je unavený a neovládá svůj hněv. Odveďte ho do mého stanu a dohlédněte, aby tam zůstal až do rána. Spánek mu jistě pomůže navrátit rovnováhu.“

Maxian beze slova hleděl na široké hrudníky a svalnaté paže gardistů. Bylo jich mnoho, a on byl sám a vyčerpaný. Jen přikývl a chabě se usmál. „Snad ano,“ řekl a nechal se vyvést ze stanu.

Zničený Galen se opřel o stanovou tyč vedle vchodu a díval se, jak Germáni s jeho bratrem mizí v šeru. Podrbal se v krátkých vlasech na zátylku a vrátil se ke stolu. Čekala ho ještě spousta práce. Záležitost s mladším bratrem vyřídí ráno.

# # #

Princ ležel mezi polštáři a pokrývkami na pohodlné posteli. Únava ho zvolna uspávala. Stan postavený na vyvýšené podlaze z pevných fošen ozařovala lucerna se stěnami ze štípaného křišťálu zavěšená pod stropem. Bylo tu teplo a útulno. Maxian se kysele usmál, když si vzpomněl na protáhlé obličeje dvou konkubín, která vyhnal ven za Germány. Zívl.

Přes veškeré pohodlí nemohl usnout. Pronásledovaly ho představy ohňů a obrovských kol otáčejících se v temnotách. Jednu chvíli viděl sám sebe na jakémsi vyvýšeném místě obklopeném sloupy z chladného mramoru a odněkud k němu doléhalo burácení podobné příboji na útesech.

Viděl ohromná křídla, která zastínila slunce, a cítil radost z větru svištícího kolem. Viděl bledou Kristu, jak se k němu otáčí a napřahuje ruku. Nakonec usnul, ale stále se nemohl zbavit snů o neznámých lidech a neznámých místech. Žena, která na něho shlížela, mu připadala nesmírně známá, oči měla šedé jako severní moře a nebe nad ní pokrývala rudá oblaka.

Probudil ho dotek tak lehký, jako by se mu na ruku sneslo holubí chmýří. Když zvolna otevřel oči, viděl, že lucerna již dohořela. Nad ním se vznášel bledý obličej, jakoby prozářený přízračným namodralým světlem. Tvář rámovaly světlé vlasy. Plné rty se pohnuly.

„Pane?“

„Alais,“ odpověděl rozespale. Pozdvihl ruku a dotkl se její tváře. Horce ji políbila. Na prstech cítil její vlhký jazyk. Odhrnul jí vlasy z obličeje. Lehce se pod jeho dotykem zachvěla.

„Pane, musíme jít,“ šeptala naléhavě. „Římané něco hledají v lesích. Jsou tam stovky mužů s pochodněmi.“

„Aha, můj bratr touží po něčem, co pouze tuší. Takže už nelze důvěřovat ani bratrovi. Pomoz mi vstát.“

Její ruka byla pevná jako ze železa. Našel své šaty a dovolil jí, aby ho oblékla. Její dlaně byli velice horké. Princ se potmě usmál. Má-li dál pokračovat bez svých bratrů, bude tedy pokračovat sám. Záchrana nevinných před neviditelnou a nezadržitelnou smrtí je to nejdůležitější.

Alais odtáhla závěs na vchodu a zašeptala něco do tmy. Gardisté zůstali bez pohybu sedět na svých místech a ani nevzhlédli, když princ vyšel ze stanu a zatáhl závěs. Spěšně procházel uličkami tábora, bledá Valaška krok za ním.

JIŽNĚ OD ŘEKY KERENOS, ALBÁNIE

Chlapec bez dechu běžel lesem a z rány na hlavě mu vytékala krev. Pohyboval se nejistě, jak se snažil ulevovat zraněné pravé noze. Terén se zvedal do svahu porostlého hustým křovím a malými stromky. Vrazil do podrostu, nízké větve a šlahouny mu podrazily nohy a chlapec ztěžka dopadl na kolena. Když našel oporu, vstal a začal se škrábat vzhůru.

Za ním se ozývalo hvízdání a křik. Dusot kopyt na měkké hlíně zněl stále blíž. Když se přikrčeně dopotácel téměř k hřebeni svahu, pravá noha ho zradila. Zhroutil se na zem a začal se kutálet zpět. Když se konečně zastavil, nebyl schopen pohybu a jen ztěžka sípěl. Hluboká rána na stehně silně krvácela.

Lovci se pustili do svahu a jejich hlasy zněly všude kolem. Slyšel funění koní a kovové řinčení zbroje. Korunami stromů viděl modré nebe, po kterém ve výšce plulo několik mraků. Skousl rty, aby nekřičel bolestí, překulil se a po všech čtyřech se plazil podélně svahem, pryč od jezdců. Půda v těch místech byla kamenitá, porostlá jen řídkou trávou a zakrslými stromy s ostrými trny.

Dostal se až ke skalnímu výběžku a unaveně se o něj opřel. Sebral sílu a snažil se přejít na jeho druhou stranu. Jeho silueta se na okamžik jasně rýsovala proti obloze.

Chlapce pootočil náhlý úder a jeho prsty marně zatápaly po zvětralé žule. Z ramene mu trčel černě opeřený šíp a z místa, kde hrot vyjel ven, se začal valit proud krve. Pohlédl na svah pod sebou, a než si plně uvědomil, co se stalo, podlomila se mu kolena a jako hadrová panenka se začal kutálet dolů.

Gordius Falco, zvěd Třetí Augusta Fretensis, překvapeně sledoval, jak se k němu v oblaku prachu valí zbědované mladíkovo

tělo, aby se s žuchnutím zarazilo o silný kmen vzrostlého jalovce. Zastavil koně, chvilku se rozhlížel, ale nikoho jiného neviděl. Pak přijel k chlapci, sehnul se a masitou tlapou mu zatřásl ramenem.

Mladíkova víčka se zachvěla. Zdálo se, že si jeho dotek uvědomuje. Gordius opatrně prohlédl zranění šípem, ale bylo pozdě – půda pod stromem už vpila příliš mnoho krve. Chlapec pohyboval rty, ze kterých nevycházel žádný zvuk. Gordius se sklonil co nejníž.

„Plechové klobouky…“ zaslechl. Gordius se rychle napřímil a pozorně zkoumal hřeben nad sebou. Vpravo, v místě, kde tvořil malé sedlo, zahlédl pohyb. Když se podíval pozorně, rozlišil mezi kamením a trávou pět jezdců na podsaditých hnědých koních. Na hlavách měli pestrobarevné špičaté čapky a přes brnění dlouhé pláště. Na zádech nesli luky a u sedel se jim houpaly dlouhé meče.

„U Mithry,“ vydechl Gordius a otočil koně od mrtvého. „Je čas zmizet!“

Pomalu se vracel mírným svahem a dával pozor, aby mezi ním a nepřáteli bylo co nejvíce stromů. Asi po míli pobídl koně do klusu a stočil ho k severu, aby dojel zbytek své hlídky.

# # #

Heraklius stál na plošině z neotesaných kmenů, odkud přehlížel pláň jižně od tábora, když jeden z jeho jízdních poslů začal chvatně šplhat po žebříku vzhůru za ním. Císař zaslechl mladíkovo funění a otočil se.

Theodor se rozesmál a chytil chlapce za rameno, ještě než byl úplně nahoře. „Opatrně, chlapče, ať si nesrazíš vaz.“ Posel poklekl před císařem na jedno koleno a zadýchaně oznamoval: „Dorazila hlídka, pane! Jižně od řeky, asi sedm, možná osm mil odtud, zahlédli perské jezdce jedoucí na sever. Centurion poslal jednoho muže napřed, aby varoval tábor.“

Heraklius si vyměnil pohled s Galenem, který nařídil hlídky na jihu, a s třetím panovníkem, Ziebilem, vládcem Chazarského chanátu. Západní císař zprávu přijal se znepokojeným výrazem. Chazar, nevelký muž s širokými rameny, šedivějícími světlými vlasy a nakrátko zastřiženými vousy jen pokrčil rameny. Ziebil příliš nemluvil, raději se díval a naslouchal. Heraklius sice slyšel, že v

bitvách se mění v pravého démona, ale zatím se mu zdál až nepřirozeně tichý a klidný.

„Na tohle jsi čekal?“ obrátil se Heraklius na Galena, který ostře zavrtěl hlavou.

„Blíží se zima,“ odpověděl západní císař, „museli vyslat muže, aby nám znemožnili dostat se do vysočiny dřív, než sníh uzavře průsmyky. Zbavíme se jich?“

Heraklius přikývl. Byla to dobrá příležitost ověřit si, jak si chazarští spojenci vedou v boji. „Velký cháne, mohl bys nám prokázat laskavost?“

Ziebil stiskl rty a jakoby mimoděk vytáhl z opasku dýku s masivní rukojetí. Přehodil si ji z ruky do ruky a zasunul zpět. Přikývl a tváří mu přelétl krutý úsměšek. Naklonil se přes zábradlí plošiny a ostře hvízdl. Z jednotky jezdců, která na rovině cvičila, se oddělily dva oddíly a přiklusaly k plošině.

Ziebil se otočil k poslovi. „Chlapče, vem si tyhle jezdce a najděte hlídku.“ Pak ukázal k jihu a zakřičel na své bojovníky: „Plechové klobouky!“

Odpověděl mu divoký pokřik. Chazaři dorazili k Tauru nedávno, kdy už všechny boje skončily. Teď byli chtiví krve. Posel slezl dolů a vyskočil na svého koně. S ječícími Chazary za zády vyrazil podél palisád k jihu.

Heraklius zafuněl a otočil se ke svým společníkům. Galen měl stále z čehosi obavy, ale s ničím se nesvěřil. Jen trval na tom, aby se v širokém okolí tábora neustále pohybovaly hlídky. Heraklia to nijak nezajímalo. Měl dojem, že může jít nejvýš o uprchlého otroka nebo přetažené nervy.

VRCHY NAD PALMYROU

Temný běs se plazil přes skaliska, nad ostrými zuby žhnuly rudé oči. Na hřbetě se chvěla složená kostnatá křídla. Drobná zrnka v nažloutlém pískovci odrážela měsíční svit. Stvoření se zastavilo a se zasyčením zvedlo hlavu k nebi. V jeho očích hořel tlumený rudý

oheň, dlouhým jazykem čichalo ve vzduchu. Bylo to vyděšené a jen zvolna to sunulo břicho po kamenech.

Náhle se kolem vychrtlého krku zvířete sevřely pařátovité prsty a ocelová paže je vyzvedla do výšky. Drápaté nohy sekaly do vzduchu, ale nemohly najít žádnou oporu. Prsty zesílily stisk, potvora vydala žalostné zachroptění a její odpor ustal. Dahak vyndal zpod pláště pytel a svého zajatce vsunul dovnitř. Pak si ho přehodil přes rameno a kulhal zpět do údolí. Za chvíli zmizel ve stínech mezi obrovskými balvany, kterými bylo celé úbočí poseto.

# # #

Baraz měl sen. Zdálo se mu, že kráčí po bitevním poli a všude kolem se vrší hromady mrtvol. On jediný zůstal naživu, na čepeli jeho meče visely kousky tkáně a vnitřností, až do pasu byl zastříkán krví. Desetitisíce zahnívajících mrtvol obírali mravenci. Na obzoru se modralo pohoří se zasněženými vrcholky, na obloze visel bledý sluneční kotouč. Potrhané bojové zástavy jen schlíple visely. Všude bylo naprosté ticho, přestože ještě před chvílí se vzduch chvěl rachotem bitvy. Mezi těmi mrtvými byl jediným živým a jeho srdce bylo naplněno divokou radostí z přežití. Pozdvihl paže a údolí hrůzy naplnil vítězný řev.

Něco se dotklo jeho ramene. Byl okamžitě vzhůru a jeho ruka svírala jílec dýky s tenkou čepelí. Ve stanu byla tma, ale cítil těsnou a mrazivou blízkost další osoby. Generál začichal a zaklel. „Při Pánu světla, Dahaku, proč mě nenecháš spát?“

Baraz se natáhl po lucerně, kterou měl vedle lůžka.

Po chvilce se mu podařilo pazourkem vykřesat jiskru a zapálit knot. Mdlé světlo dopadlo na černokněžníka, sedícího na jedné z židlí vedle mapového stolku.

Baraz na něho zamžoural. „Co je? Děje se něco ve městě?“

Dahak se neradostně zasmál.

„Ne,“ odpověděl a po tváři mu přelétl stín. „Přišla zpráva.“

Baraz se posadil. Hruď i břicho měl hustě zarostlé, ale ruce a nohy byly hladce vyholené. Sáhl pod postel a vyndal jezdecké boty. Bez přemýšlení je obrátil podrážkami vzhůru a několikrát jimi udeřil

o pelest. Z jedné vypadl nažloutlý průsvitný škorpión. Hbitě se postavil a po tenkých nožkách rychle odběhl do tmavého kouta.

„Co v ní stojí?“ zeptal se, přetáhl si přes hlavu tuniku a připjal si široký opasek.

Dahak sáhl do záhybů pláště a vyňal váleček ze slonoviny, ne delší než dva palce.

„Je pro tebe,“ odpověděl nakřáplým hlasem – dosud se plně nezotavil ze zranění, která utržil při souboji na pláni pohřebních věží. „Neotvíral jsem ji.“

Baraz se zamračil a převzal od něho pouzdro. Ušklíbl se, když ucítil, jak se mu lepí k prstům. Položil je na stůl a pozdvihl lucernu, aby lépe viděl. Slonovina byla zarudlá od částečně zaschlé krve.

„Nešlo to aspoň trochu očistit, co?“

Dahak neodpověděl a jen tiše seděl. Baraz pobaveně zavrtěl hlavou a otevřel uzávěr. Uvnitř byl svinutý pergamen. Vytáhl jej a narovnal. List byl pokrytý ostře skloněným písmem, psaným energickou rukou.

Baraz vzhlédl a setkal se s Dahakovým jiskrným pohledem. „To je od Chrosoa. Gundarnaspova armáda zaskočila Římany v údolí řeky Kerenos v Albánii. Král Králů přikazuje, abys mě tam dopravil, abych mohl velet našim armádám při dosažení vítězství nad armádami dvou císařů. Přikazuje spěchat.“

Dahak si povzdechl. Znělo to jako meluzína protahující mezi mohylami. „On… král přikazuje, já poslouchám. Zatímco budeme pryč, bude velet ten floutek Šáhin?“

Baraz povytáhl obočí, když slyšel hořký tón, jakým Dahak ta slova pronesl. „Má na to hodnost, i když Chadames by byl lepší. Když je tu necháme samotné bez dohledu, může to dopadnout špatně.“

Dahak si opřel prsty do stříšky a v očích se mu odrazilo světlo lucerny.

„Mohl bych tě poslat samotného…“ zamručel. „Je to možné provést, pokud to vydržíš. Já pak mohu zůstat a dohlédnout na zdárný konec.“

Baraz si všiml dychtivosti, s jakou Dahak svůj návrh vyhrkl, a usmál se. „Ty chceš toho Egypťana, co? Myslíš si, že je stále naživu a ve městě.“

Dahak temně zavrčel. „Nikdo mi neukázal jeho tělo. Jsem si jistý, že žije. Musím ho dostat. Dluží mi za strašnou bolest. A svůj dluh si vyberu.“

Generál otočil pergamen a na stolku jej urovnal. Štěteček a nádobku s inkoustem měl po ruce. Rychle napsal na druhou stranu několik slov a opatrně je vyfoukal. Pak je posypal jemným pískem a vysušil inkoust savým kamenem.

„Tady píši Králi Králů, že se připojím ke Gundarnaspovi co nejdříve, a že obléhání bude dále pokračovat. Připrav si, co potřebuješ. Musím se i já nějak připravit?“

Dahak se zvedl a vzal váleček. „Ne, jen seber všechnu odvahu.“

# # #

Mohammed stál s vážným výrazem vedle klenutého vchodu. Na sobě měl těžké brnění podobné tomu, jaké nosili Peršané. Šupinová zbroj mu sahala až pod kolena a na opasku mu visel dlouhý meč. Těžkou otlučenou přilbu držel v podpaží. Přes brnění měl přehozen krátký plášť s erbem Palmyry. V obličeji silně pohubl a z vousů mu zbylo jen krátké strniště. V očích mu doutnala zloba.

Zenobia ležela schoulená na posteli se sloupky z cedrového dřeva. Lůžko pokrývaly těžké přikrývky a přes sloupky byl přehozen hedvábný závěs. Královna ksobě tiskla opálené Egypťanovo tělo. Tiše šeptané modlitby přerušoval jen Ahmetův přerývaný dech. Každý den přicházel Mohammed do tohoto pokoje, ukrytého v hloubi paláce, aby se podíval na svého přítele. Každý den viděl ten samý obraz. Kněz byl neustále v bezvědomí a na prahu smrti. Královna jen zřídka opouštěla místnost.

Mohammed se otočil a vyšel na chodbu. U schodiště si nasadil přilbu a celý svět se zúžil do úzké škvíry hledí. Jako téměř každý den se chystal do bitvy. Peršané tvrdě útočili na město.

# # #

Chladný kámen tlačil Baraze do zad. Ležel na pískovcovém temeni jednoho z kopců, které ohraničovaly rovinu kolem Palmyry. Dahak seděl na bobku, ruce mezi koleny, a tiše něco mumlal. Baraz se díval vzhůru, na zvolna se otáčející nebeskou báň. Chladný pouštní vítr mu čechral vlasy. Na východě, nad pouští za městem, vyšel veliký, narudlý měsíc. Dahak se trochu pohnul a zvedl protáhlou tvář k bezedné nebeské propasti. Baraz se zachvěl. Byl bos a jen v bavlněné suknici a haleně. Na celém těle neměl nic kovového. I vlásenky mu čemokněžník uložil do vaku. Čelo ho pálilo v místě, kde mu stříbrným nožíkem vyřízl jakési znamení. Generál ležel bez pohybu.

Dahakův hlas zesílil a Baraz naslouchal nerytmickému hrdelnímu mručení. Nakonec se čemokněžník postavil rozkročmo nad Baraze, zdvihl paže knebi a měsíci a cosi vykřikl. Pak se opět posadil na zkřížené nohy. Z kapsy vyndal malou stříbrnou flétnu a začal hrát.

Barazovi z toho zvuku naskočila husí kůže a žilami se mu začal rozlévat dosud nepoznaný strach. Flétna zpívala a švitořila. Zvedl se vítr a Baraz musel zavřít oči před prachem, který s sebou unášel. Zvuk flétny ohlušivě zesílil a kdyby náhle neutnul, Baraz by se téměř rozeřval. Nastalo naprosté ticho.

Avšak absence jakéhokoli zvuku byla jen zdánlivá. Ze všech stran sem přicházelo chitinové chrastění, jako když po sobě v kamenné kádi lezou milióny cvrčků. Silně se ochladilo. Baraz pevně zavřel oči, aby neviděl, co se nad ním sklání a zakrývá hvězdy i měsíc.

Uslyšel vzdálený Dahakův hlas nebo něco, co jej alespoň připomínalo. Tichý a nezřetelný, ale plný síly. Náhle skrze chrastění a šustění pronikla srozumitelná slova.

„Spi, hrdinný generále. Až se vzbudíš, pokud se vzbudíš, budeš daleko na severu, kde tě očekává bitva. Spi a varuj se snů.“

Tmavá tkanina zakryla generála, který sebou při jejím doteku vylekaně trhl. Vzápětí upadl do spánku beze snů a tisíce průsvitných vláken jej unášely oblohou pod neviditelným měsícem.

# # #

Mohammed ostře popohnal koně vzhůru na okraj vádí. Zpod kopyt rezavé klisny odletoval štěrk a kamení. Za ním se v těsné sestavě hnalo třicet Tanukhů a stejný počet ozbrojených měšťanů v pláštích a světle hnědých kefijích. Al Kurajš hnal klisnu přes písečnou rovinku a tasený meč se třpytil na slunci.

Překvapení Peršané začali vyděšeně křičet. Většina z nich byla vysvlečena do pasu a na lanech za sebou vlekli třicet stop vysokou obléhací věž. Kopiníci, kteří je měli chránit, nesli své zbraně pohodlně přes rameno a štíty měli v pochodové poloze. Teď s jekotem ukazovali na Mohammeda a jeho oddíl, který se tryskem blížil.

Muži táhnoucí věž se před nájezdníky dávali na útěk a pouštěli lana. Mohammed vpadl doprostřed kopiníků, kteří se snažili pod ochranou věže zformovat do obranné linie. Sekl po jednom z nich a muž se zhroutil, držíc si roztříštěnou zkrvavenou čelist. Tanukhové se s tasenými meči vrhli na ženisty. Několik Peršanů ještě zemřelo a zbytek našel spásu v útěku. Nad pouští se nesl vítězný bojový křik Tanukhů.

Mohammed otočil koně a přehlédl své jezdce. Město bylo asi dvě míle odsud a jeho zlaté hradby zářily nad palmovými hájky, které lemovaly obdělávanou půdu v jeho těsné blízkosti. Peršané navršili hrubý hliněný val asi sto yardů od hradeb. Předpokládali, že se přes něj nikomu nepodaří proniknout, a jejich stroje budou zde, několik mil od města, v bezpečí. Zvedl se v sedle a vykřikl na své muže: „Na stranu! Stáhněte ji na stranu!“

Většina kopiníků byla mrtva, ostatní spolu s obsluhou věže utekli. Tanukhové kroužili kolem věže a ostřelovali její plošiny šípy. Z nejvyšší se zřítilo tělo zeleně oděného ženisty probodnuté třemi střelami. Těžce žuchlo na zem, jednou sebou trhlo a znehybnělo. Palmyřané hodili do spodní části věže několik pochodní. Mohammedova klisna vyrazila vpřed, poslušná stisku jeho kolen.

Sehnul se v sedle a uchopil jedno z lan. Zručně je uvázal a pokynul ostatním, aby udělali totéž. Palmyřané začali vázat ostatní lana ke svým těžkým čtyřrohým sedlům. Jakmile byly všechny provazy zajištěny, Mohammed mávl paží a všichni pobídli své koně východním směrem.

Věž se zachvěla, když se lana napjala, a Palmyřané s divokým křikem zasekli paty koním do slabin. Kopyta tepala tvrdou zem a zdvíhala kotouče prachu. Konstrukce se se skřípěním začala naklánět. Mohammed zařval na dva Tanukhy, kteří ohromeně zírali na bortící se monstrum a zapomněli, že by bylo dobré uhnout mu z cesty. Dřevěný jehlan, se s praskotem zřítil na zem a na okamžik zmizel v oblaku prachu. Palmyřané zajásali a Mohammed se na ně vesele zakřenil.

„Teď další pochodně!“ vykřikl. Zezadu přiběhli Tanukhové s hliněnými nádobami olivového oleje a loučemi. Okamžik poté, co je naházeli dovnitř, se z věže začal valit hustý černý dým. Mohammed otočil koně a jeho oddíl za ním s příšerným jekotem vyrazil. Za chvíli už jen oblak prachu značil jejich cestu do vyprahlé pouště.

# # #

„Dost,“ vyštěkl Dahak a zdvihl ruku, aby zarazil proud výmluv. „Ti barbaři si vyjedou z města a zase zpět, kdy se jim zamane. Do dvou dnů musíte dokončit val. Pane Chadame, ať na tom dělají všichni muži. Budou se střídat ve dne v noci. Dokud to nebude hotové.“

Chadames se prkenně uklonil a sledoval při tom bledý obličej šlechtice, který byl odpovědný za obléhací stroje. Všechny tři, jejichž stavba si vyžádala týdny pečlivé práce, byly zničeny v průběhu dvou dnů. Kvalitní dřevo z vozů, z několika vhodných stromů nebo ukradené z vydrancovaných vesnic se během chvíle změnilo v kouř a šedý popel. Velitel byl bratrancem prince Šáhina, dost vznešený na to, než aby bylo možné mu rozkazovat, na druhou stranu ho ale nic nechránilo před černokněžníkovým hněvem.

Při svém odchodu zanechal Baraz příkaz, aby armádě velel Chadames za „odborné pomoci“ pána Dahaka. Šáhin však nevyčkal ani den a s podporou většiny důstojníků méně urozeného Chadama napadl. Dahak však neměl pro podobné sváry a intriky pochopení a dal ihned jasně najevo, že je to *on*, kdo tady velí. Nenašel se nikdo, kdo by se mu byť jediným slovem postavil.

Od té doby se obléhání změnilo v krušnou lopotu. Dahak byl neúnavný a předpokládal, že ani ostatní nepotřebují odpočívat. Baraz

dokázal ze svých mužů vyždímat poslední kapku sil prostě tím, že sám šel příkladem. Dahak vládl díky čirému strachu. Neúspěch, pokud byl důsledkem neschopnosti, se neodpouštěl.

„Tvůj úkol byl jednoduchý, a kdybys dbal rad pána Chadama, mohl jsi jej úspěšně zakončit. Ale tys neposlouchal jeho rad ani mých rozkazů. Zaútočíme o den později, aby byl čas na dokončení valu. Ale teď, pane Pacorusi, jsi naplnil pohár mé trpělivosti a shovívavosti."

Chadames se zachvěl, když uviděl krutý výraz v kouzelníkově tváři. Všichni velmoži a velitelé ve stanu ztichli. Dahak se zvedl z proutěného Barazova sedátka a shlížel na šlechtice, který se před ním klaněl s ponížeností, která bývá vyhrazena pouze králům.

Čaroděj se rozhlédl kolem a jednoho po druhém donutil, aby se mu podívali do očí. Čišel z nich chlad a Chadames si s úlekem uvědomil, že jejich zorničky ve zlatozelených duhovkách tvoří jen svislé štěrbiny.

„Tuhle lekci si zapamatujte." Dahak sevřel ruku v pěst a mezi prsty mu vytrysklo rubínové světlo. Pacorus na zemi zaúpěl a snažil se vstát. Dahak mu položil nohu v botě z jemné kůže za krk a prudce sešlápl. Šlechticova tvář se zabořila do koberce. Oběť se roztřásla a její údy sebou křečovitě zmítaly. Chadames se odvrátil, když se Pacorusova kůže začala vlnit a krabatět, jako by pod ní lezly tisíce hladových červů.

„Za dva dny zaútočíme za úsvitu se sluncem v zádech. Jasné?"

Pacorus vyl bolestí, kůže se mu odhrnovala jako vysušený pergamen a odhalovala slizkou břečku, která bývala svaly a kostmi.

ŘÍMSKÝ TÁBOR SEVERNĚ OD KERENU, ALBÁNIE

Dwyrin šoupal nohama a do předjitřní tmy vydechoval chuchvalce páry. Stál v pohovu za Zoe, na konci řady jejich kohorty. Potichu si kontroloval výstroj, jestli jsou všechny řemínky řádně utažené a nikde nic nevisí jak nemá. Nebe bylo černé jako smola – v noci se musely přihnat mraky. Na něho a thaumaturgy kolem

dopadalo třepetavé světlo luceren a loučí. Stáli ve čtyřech řadách, rozděleni podle jednotek, zády ke stanům. V přední řadě stáli starší thaumaturgové. Dwyrin svým vnitřním zrakem viděl, že je obklopuje aura *tepla* a *pohodlí*.

V duchu proklínal kněží ze své školy, že ho nenaučili něco *užitečného*, jako třeba zaříkání, které člověka udrží v teple i v takovémhle tmavém a chladném ránu. Stále na tom ale byl lépe než Zoe nebo Odenathus, kteří na sebe navlékli všechno, co našli. Jeden z galských kouzelníků, stojící vedle Palmyřana, se téměř blaženě usmíval. Jemu rozhodně zima nebyla. Zoe se třásla vedle Dwyrina a jeho napadlo vzít ji kolem ramen. V okamžiku, kdy si vzpomněl na nůž za jejím opaskem, na ten nápad raději zapomněl.

„Vojáci, poslouchejte!“

Tribun, se všemi čtyřmi centuriony v závěsu, přecházel před nastoupenými oddíly. Podivná sklíčka, která mu před očima přidržovaly drátěné rámečky, se blýskala ve světle pochodní. Stejně jako centurioni měl na sobě silný vlněný plášť a zjevně příjemně hřejivý kožešinový kabátec.

„Brzy nás čeká bitva,“ pokračoval tribun. „Perské armády rychle postupují směrem k nám. Zakrátko se změní počasí a jižní průsmyky už nebudou schůdné. Tenhle Chrosoes, co si dává říkat Král Králů, by chtěl nyní rozhodnout zápas mezi jeho proradnou říší a námi. Žene se vstříc zhoubě. Někteří z vás ještě nikdy nebyli v bitvě. Jedno vám řeknu – pokud budete poslouchat rozkazy, držet se své jednotky, dbát povelů svých velitelů družstev a centurionů a neopustíte své místo v bojové linii, přežijete a zvítězíme.“

Dwyrin se vypjal, protože tribun s centuriony se blížil ke konci řady. Zoe hleděla přes hlavy mužů přímo před sebe. Dwyrin se díval stranou.

„Někteří z vás nebudou přímo v bitevních řadách,“ pokračoval tribun, kráčejíc za jejich zády. „Budete vysláni před hlavními silami, abyste dělali zmatek v předních řadách nepřátel, ještě než se stačí připravit k boji.

Je to nová taktika, která ještě nebyla vyzkoušena v boji. Je možné, že selže, ale já věřím, že bude úspěšná. Věřím, že my, thaumaturgická paže Legií, budeme mít rozhodující podíl na

výsledku bitvy. Náš úspěch v následujícím boji může všechno rozhodnout.“

Tribun přešel dopředu a znovu přehlédl nastoupené muže. „Císař nás vidí a jeho prostřednictvím i senát a lid Říma. Nezklamejte je.“

Dwyrina zamrazilo, ale nebylo to chladným ranním vzduchem.

# # #

„Myslíš, že zítra bude bitva?“ ozval se tiše ze tmy. Od té doby, co Eric zemřel, spali v jednom stanu, i když trochu natěsnáni. Ve třech jej alespoň trochu vyhřáli. Dokonce i ráno v něm bylo docela příjemně – dokud člověk nemusel ven. Věděl, že je Zoe vzhůru – cítil, jak se hýbe pod vlněnou přikrývkou. Stejně jako on přemýšlela, co je čeká příští den.

„Ne,“ odpověděla a otočila se k němu. Dokonce i v šeru, které sem pronikalo škvírou u vchodu, rozeznával její tvář a hluboké tmavé oči. Dwyrina napadlo, jestli je i Odenathus vzhůru. *Snad ne, vždycky spí jako pařez.* Vyprostil ruku zpod deky a poškrábal se na nose.

„Stále vyjíždějí noví zvědové,“ pokračovala. „Až bude nepřítel dost blízko, vyrazíme na pochod. Pak budeme vědět, že bitva bude co nevidět.“

„Byla jsi už někdy v bitvě? Myslím takové, ne jako ve městě.“

„Ne.“

Dwyrin se přestal drbat na nose. Z jejího hlasu zaznívala nejistota. S tím se u ní ještě nesetkal. Už po několik týdnů cvičili společně, aby se naučili bojovat jako jedno tělo. Erikova smrt zrušila původní plán – bojovat ve dvou párech. Nyní se museli naučit bojovat ve třech, a svým způsobem to bylo jednodušší. Zoe i Odenathus byli výborní, ale oběma chyběla schopnost vyvolat hrubou sílu, tak jak to dokázal Dwyrin. Zatímco oni kolem trojice vztyčovali ochranný štít, což zase příliš nešlo Dwyrinovi, on dokázal vyvolat plameny a s děsivou rychlostí je poslat na nepřítele. Když je Colonna viděl na cvičišti, prohlásil, že mu připomínají staré Thébany, kteří vždy bojovali ve dvojicích, každý s jinou zbraní.

„Nikdy jsem neviděla velkou bitvu,“ řekla, a po krátké odmlce pokračovala: „Tauris byl vůbec moje první bitva. Předtím nebyl

žádný boj na život a na smrt, žádné mrtvoly podél cest, naskládané jako snopy obilí, žádní mrtví přátelé.“ V hrdle se jí něco zadrhlo a odvrátila se. Dwyrin také pocítil nával bolesti nad ztraceným přítelem.

„Zoe,“ řekl a dotkl se jejích vlasů, „Eric mi také chybí, byla to prostě nešťastná náhoda, že spadl do té řeky.“

Zamumlala něco nesrozumitelného, ale neotočila se. Díval se na strop stanu a cítil, jak se mu do očí derou slzy. Stejně jako ona ale neplakal nahlas, a nechal je tiše stékat po tvářích. Nakonec usnul, s prsty stále zabořenými v jejích vlasech.

ROVINA EUFRATU NEDALEKO DASTAGIRDU

Od severu fičel chladný vítr a hnal s sebou závoje prachu. Nikos a Anagathios se krčili v závětří polorozpadlého domu z nepálených cihel. Koně měli přivázány ke kolíkům, které zatloukli do neúrodné slané půdy. Nebe bylo tmavé a slunce prosvítalo oblaky prachu jen jako mdlý kotouč. Jemný žlutohnědý písek se dostal všude, přestože měli šaty pevně stažené a šátky přes obličeje. Seděli a mlčky čekali, až se bouře přežene. Vítr divoce vyl ve skulinách rozpadlých zdí.

Náhle se z prašných vírů vynořila postava. Byla celá zahalená a opírala se proti skučícímu větru. Nikos chtěl vstát, ale Anagathios jej chytil za paži a stáhl zpět. Postava se dál prodírala proti větru, až nakonec ztěžka dosedla pod zeď naproti nim. Nikos s Anagathiem se naklonili, aby zachytili, co říká.

„… město… tam.“ Neznámý příchozí ukázal někam mezi oblaka prachu.

Nikos zavrtěl hlavou – přes kvílení bouře nic neslyšel. Postava opět něco zakřičela, ale ani tentokrát nebylo ničemu rozumět. Nakonec to vzdala a opřela se zády o zeď. Koně dál trpělivě čekali se skloněnými hlavami a kolem nohou tří pocestných se začínal vršit písek.

# # #

Bouře pominula a na tmavě modrém nebi se objevilo několik hvězd. Do západu slunce mnoho nechybělo. Ve vzduchu bylo stále mnoho prachu a sluneční paprsky, které jím pronikaly, dodávaly krajině zlatorudý nádech. Poutníci si začali oprašovat písek z plášťů. Jusuf, Nikos a Thyatis stáli na okraji kanálu, asi sto yardů od zbořeniště. Na plochém návrší, za zčeřenou hladinou a pásem zeleně a datlových palem, se rozkládalo město. Nikde neviděli žádné hradby, jen bránu. Uprostřed města se zdvíhala stupňovitá pyramida. Její vrchol se tyčil sto stop nad střechy domů. Náměstí i ulice byly zaváty pískem, sloupy trčely z dun v roztodivných úhlech. Všechna okna ve městě byla temná, jen na vrcholku zikkuratu hořel oranžovým plamenem tlumený oheň.

„To je divný místo," ozval se Jusuf a podrbal se ve vousech, které mu už téměř dorostly. „Měla by tam být spousta světel, hluk a tak."

„A hradby," dodal Nikos, upírajíc oči do šera, jestli v tichém městě nezahlédne nějaký pohyb. „Arabská poušť není daleko – mohli to být lupiči."

Thyatis měla také divný pocit, ze kterého se jí ježily chloupky na zátylku. Hleděla na temnou hladinu kanálu, na níž se chvěly hvězdy. Vypadalo to, že tu není most ani brod.

„Některé věci je lépe nevědět," řekla si spíše pro sebe. „Ať všichni nasednou, pojedeme po proudu. Jestli se chceme dostat k Tigridu, musíme najít most…"

# # #

Téměř svítalo, když se temný stroj spustil z oblohy. Noc prořízl vysoký kvílivý zvuk a hučení plamenů. Duny zalilo rudé světlo a nohy pružně ztlumily přistání na písku. Oheň naposledy zasyčel a dohořel. Nad pouští se opět rozhostilo ticho. Roztavený písek ještě chvíli bublal a prskal. Pak se dveře v břiše monstra vyklopily vzhůru a písek zalilo bledě žluté světlo. Ven vylezlo několik postav, které se po únavné cestě ze severu začaly s hekáním protahovat.

Ta nejvyšší z nich začala šplhat na hřeben nejbližší duny. Další dvě ji následovali. Za bělavými vrcholky dun se rýsovalo téměř pohřbené, temné město. Ostatní zatím vykládali výstroj a zásoby.

„Takže,“ řekl ten první věcným tónem, „tohle je město *magi*.“

„Ano, pane,“ odpověděl ten menší rozechvěle. „Zakázané místo. Dastagird dávných králů. Kdysi to bývala rezidence Krále Králů. Ale pak jej zabrali kněží a učinili jej k obrazu svému. Teď jsou zahrady pohřbeny pod pískem a paláci se plíží stíny.“

Princ si stáhl kápi a protáhl se v ramenou. Byl nervózní, ale vcelku se nebylo čeho bát. I on má na své straně mocné síly.

„Gaie?“ otočil se na Římana, který stál uvolněně vedle něho s rukama za zády. „Máš nějaké návrhy?“

Mrtvý přikývl a jeho kožovitá tvář se zkřivila náznakem úsměvu. „Nejdřív se porozhlédneme kolem, jestli je tu něco k vidění. Pak se teprve ukážeme my. S tvým svolením, princi, Valaška a já vyrazíme v noci na průzkum.“

Maxian přikývl a začal sestupovat zpět. Ostatní ještě vykládali. Byl utahaný a doufal, že se mu brzy podaří usnout. Drobný Peršan věnoval poslední letmý pohled setmělému městu a seběhl za ním. Gaius Julius nespěchal a pozorně si prohlížel tiché budovy a prázdné stupně vysokého zikkuratu. Dva příchozí se usadili v písku za ním. Teprve když se obrátil zpět ke stroji, všiml si, že na něho čekají.

Mrtvý si s úsměvem přeměřil svou malou armádu.

„Alais, Khirone. Jste připraveni?“

„Ano, pane,“ zašeptali jednohlasně, „jsme připraveni.“

„Výborně.“ Zkontroloval si krátký meč u pasu a urovnal náramky na pažích. „Jdeme.“

# # #

Vítr zdvihal oblaka prachu a honil ulicemi bodláčí a suchou trávu. Gaius Julius kráčel středem ulice a skrz podrážky sandálů cítil vystupující hrany dláždění. Slunce vyšlo právě ve chvíli, kdy se svými společníky vešel východní branou do města. Tmavé cihly a kameny staveb zcela pohlcovaly jeho narůžovělé světlo a kromě větru a jejich stínů se na ulici nic nepohnulo. Alais šla po Gaiově pravici. Celou její postavu halil dlouhý plášť s kápí, ve které se její bledá tvář dala spíš jen tušit; Khiron v lehkém pouštním oděvu šel po druhé straně. Ani jemu nebylo vidět do tváře; cípy své kefije si omotal kolem obličeje a ponechal jen skulinu pro oči.

Jediný Gaius neměl zakrytou tvář. Tuniku měl staženou širokým opaskem a meč nesl přehozený přes rameno, tvářil se zarputile a jeho pleš se leskla v šikmých slunečních paprscích. Ulice se zúžila a domy se nad nimi zlověstně tyčily, když vzápětí vyšli na volné prostranství. Došli na náměstí v centru města. Na jeho západní straně, přímo naproti nim, se zdvihaly mohutné stupně zikkuratu. Gaius se zastavil, horký vítr mu čechral prstenec řídkých vlasů. Město bylo tiché, Gaius však cítil, že jakmile do něho vešli, něco se v něm změnilo.

„Pozorují nás něčí oči," pronesl homunkulus. Jeho hlas byl stále drsný a skřípal; přes velké množství vepřové a telecí krve, které do sebe vpravil, nebyl ještě zcela v pořádku. Gaius nepřítomně přikývl. Z podvědomí se mu vynořovaly útržky vzpomínek; hluboký, vlhce zelený les a modře pomalovaní válečníci s vlasy slepenými sádlem a hlinkou. Jeho společníci chtěli vyrazit ke schodišti, které vedlo vzhůru na impozantní zikkurat, ale mávnutím ruky je zastavil.

Gaius Julius stál s rukama za zády a čekal. Khiron strnul jako obvykle, když se po něm nevyžadovala žádná činnost. Alais se přitočila k mrtvému tak blízko, že mohl cítit její parfém. Nahořklá vůně v něm vzbuzovala představu uvadlé růže.

Na druhý stupeň zikkuratu vyšel stařec s dlouhým bílým vousem a kosmatým obočím. Jeho tmavá pokožka se leskla jako leštěný ořech. Gaius cítil, jak z toho muže v dlouhém tmavomodrém oděvu, těžce se opírajícího o hůl, vyzařuje síla. Neměl žádnou pokrývku hlavy a dlouhé bílé vlasy mu spadaly na záda.

„Nejsi zde vítán, mrtvý," zahřmělo od zikkuratu. „Odejdi."

Gaius Julius zahákl palce za opasek a přivřenýma očima starce sledoval.

„Můj pán mě sem poslal!" zařval, ale zdaleka nedosáhl hlasitosti svého oponenta. „Tedy jsem přišel, čímž jsem i tobě prokázal čest. Můj pán nemá zlé úmysly. Nepřišel s ohněm ani mečem. Přišel za poznáním. Dovolíš mu vstoupit? Poskytneš mu své pohostinství?"

Stařec mlčel a jeho oděv povlával ve větru. Po jeho pravici a levici se objevili další dva.

„Ne," zahřmělo to opět. „V noci jsme cítili příchod tvého pána. Není zde vítán. Ani ty, mrtvý."

Gaius Julius se po krátkém zaváhání poklonil a chvíli tak setrval. Pak se otočil na patách a odcházel. Alais a Khiron za ním. Vítr je z města vyprovázel hvízdáním ve vyražených dveřích a slepých oknech. Neviditelné oči je sledovaly, dokud neprošli branou. Na první duně se Říman zastavil a odhadoval vzdálenosti a výškové uspořádání města.

„Co je, Gaie?“ zeptala se sladce Alais. Otočil se k ní a lehce se usmál, oči však zůstaly chladné. „Nic, jenom pocit. Musíme říct princi o našem uvítání.“

# # #

Maxian přikývl, něco podobného očekával. Stál pod jedním křídlem stroje, které na zem vrhalo velký zubatý stín. Krista a Alais postávaly vedle Maxiana a Gaius Julius se spolu s Khironem opírali o jeden z pařátů stroje zaťatých do písku. Valašští mladíci seděli na zemi. Začínalo být horko. „Co cítíš, Khirone?“

Homunkulus otevřel oči a toporně se obrátil k princi. „Pane, na terase zikkuratu jsme viděli tři muže. Ale sledovalo nás mnoho dalších očí a některé z nich nepatřily lidem. Ale také to nebyly bytosti jako já, Gaius Julius nebo paní Alais. V domech jsem jich vycítil patnáct, možná dvacet. Měly strach.“

„Alais?“ Princ se jen mírně natočil a stále sledoval starého Římana.

Světlovlasá žena k němu přistoupila a jako obvykle se hluboce poklonila. „Můj pane, z celého města čpí opuštěnost. Přebývají tam jenom psi a havrani. Pouze v zikkuratu jsou tři živí lidé. Také jsem si všimla otvorů vysoko na pyramidě, ze kterých stoupá horký vzduch. Předpokládám, že útočiště *magi* je právě pod zikkuratem.“

Maxian se otočil k Abdmachovi, který se z nich jediný silně potil. „A ty, příteli?“

„Pane,“ odkašlal si drobný Peršan, „už je to dávno, co jsem zde byl; sotva si pamatuji nějaké podrobnosti.“

Na sotva postřehnutelné princovo znamení Khiron skočil a jeho skvrnité ruce sevřely Peršanův krk. Abdmachus vyděšeně zachrčel, když mu ocelové prsty stiskly průdušnici. Maxian se dobromyslně usmál. Krista v pozadí se zamračila.

„Abdmachu, prosím, tohle je pro mě moc důležité. Khiron a Gaius Julius ti pomohou oživit vzpomínky. A Alais jim bude k ruce. Dej si záležet, ať máme co nejpřesnější plánek.“

Peršan byl jemně, ale nesmlouvavě odveden dovnitř stroje. Bledá tvář Alais se jako poslední mihla ve dveřích, než je s bouchnutím zavřela. Maxian se s povzdechem rozhlédl. Krista stála ve stínu a tvářila se nezúčastněně. Došel k ní a s drobným úšklebkem se lehce uklonil.

„Má paní, byla bys tak laskavá a doprovodila mne na krátké procházce?“ zeptal se upjatě.

Přikývla a přehodila si přes hlavu šál. Slunce pražilo stále víc.

# # #

Princ vystoupal na vrchol rozlehlé duny, která se tyčila nad jejich malým táborem. Z druhé strany byl svah mnohem příkřejší a sestup byl pomalý a nepohodlný. Od paty duny se pak táhla rovinka zasypaná mírně zčeřeným pískem, ze které – naprosto nepatřičně v téhle pustině – trčel kruh štíhlých mramorových sloupů s akantovými hlavicemi. Princ dovedl Kristu až tam a usedl na sloup, který se kdysi zřítil pod tíhou času. Krista zůstala stát a tvářila se jako vtělená cudnost.

„Večer tu mohou být připraveni dva koně se zásobami a výstrojí. U sedla jízdního koně bude brašna s perskými mincemi v hodnotě pěti nebo šesti set aureů. Vypůjčil jsem si od Abdmacha jedno kouzlo, takže kopyta nezanechají v písku žádné stopy. To je můj dar. Tohle a ještě něco.“

Ze záhybů oděvu vyndal silný pergamenový svitek s rudou pečetí. Podal jej Kristě, která ho po krátkém zaváhání přijala.

„Od nynějška jsi svobodná žena bez jakýchkoli závazků k vévodkyni. Toto je císařský výnos opatřený císařovou pečetí, který není možné nijak zpochybnit.“

„Proč?“ zeptala se Krista navenek klidně, i když v hlavě měla hrozný zmatek.

Maxianovi přelétl tváří krátký úsměv.

„Ve městě *magi* nás nečeká nic dobrého. Stezka je úzká a ztrácí se v temnotě. Jestliže chceme vymýtit kletbu… bude třeba prolít

krev. Nechci vidět, jak kráčíš po téže stezce, bez ohledu na to, jak rád bych tě měl po svém boku. Jdi na východ do Taporobanu nebo Sericy. Začni nový život bez minulosti, bez kletby, beze me.“

„To je velkorysé gesto, můj princi.“

„Přijímáš?“

„Možná ale, že nechci udělat radost té bílé čarodějnici.“

Maxianovo obočí povyskočilo. „Žárlivá?“

„Snaživá,“ odpověděla s letmým úsměvem. „Viděla jsem dost na to, abych si mohla myslet, že máš zřejmě pravdu. Povinností mé paní – i mou povinností – je bránit impérium před rozkladem. Takže zůstanu.“

Maxian ji dlouho mlčky zamyšleně pozoroval. Hlavou mu prolétlo, jestli ví o jeho nočním výletu s Valaškou. Nakonec vstal a otřepal si písek ze suknice. „Takže… dobrá. Děkuji ti.“

Zavrtěla hlavou. „Poděkuj mi, až bude po všem – pokud ještě budeš naživu.“

ŘEKA KERENOS, ALBÁNIE

Porada císařů probíhala v kruhu ryšavých Varjagů, jejichž kruhové štíty a sveřepé pohledy už z dálky každého varovaly. Kolem netečných Germánů a Skandinávců pochodovaly tisíce vojáků, zdvíhajíc oblaka prachu z rozpraskaného jílu. Galen zanechal své sloužící v táboře vzdáleném pět mil, s sebou měl pouze tři důstojníky, kteří postávali za jeho zády. Ziebil se jako obvykle dostavil sám. Heraklius v prsním pancíři s dvěma orlicemi měl kolem sebe deset nebo dvanáct sluhů, důstojníků a jízdních poslů.

„Auguste Galene, tvé legie budou držet střed.“

Heraklius ukázal k otevřené rovině na jihu. Římané už opouštěli cestu a po kohortách a legiích se rozmisťovali na kamenité pláni. Vlajkonoši jeli před svými jednotkami a jejich praporce poskakovaly nahoru a dolů. Na tuto vyprahlou náhorní pláň vedla od tábora přes řeku jediná slušná cesta a pokračovala dál k jihu. Ziebilovi zvědové se minulou noc vrátili z průzkumu podél řeky se zprávou, že perská

armáda je konečně nadosah. Římané rozbili tábor dlouho před svítáním a Chazaři vyrazili ještě za tmy, aby zajistili cestu a severní část planiny.

„Cháne Ziebile, tvoje jízda bude vlevo. Během bitvy by sis však měl podržet silné zálohy, protože k levému křídlu sahá hustý les, a já se obávám, že se jím nepřítel zkusí přiblížit a napadnout náš bok."

Bylo už téměř poledne a většina armády byla stále ještě na cestě. Galenovy legie na tom byly nejlépe, vyrazily z tábora přesně podle časového rozvrhu a ukázněným pochodem dosáhly pozic. Šestá Gemina byla v poli už za úsvitu a organizovala rozmisťování dalších jednotek. Když se Galen, který popoháněl své sloužící a důstojníky, dostal krátce po úsvitu na místo, našel už své vojáky, jak odpočívají pod stromy. Po Peršanech zatím nebylo ani vidu.

„Theodore," otočil se Heraklius k bratrovi, který měl opět na sobě své oblíbené rudé boty a těžké brnění přes drátěnou košili. „My dva budeme na pravém křídle s východními rytíři a záložní jízdou z anatolijské provincie. Jakmile se nám podaří rozkolísat nepřátelské řady a získáme prostor, zaútočíme. Když se včas nevzpamatují, mohli bychom je zatlačit do lesa. Pokud budou odolávat, pak Chazaři – pokynul Heraklius k Ziebilovi – budou předstírat útok na levém křídle, a pak zaútočíme my."

Západní legie byly na místě bitvy v deset hodin. Od jednotek lučištníků a prakovníků, které Galen vyslal, aby chránily rozmisťující se oddíly, přicházely zprávy, že z lesa na jižní straně planiny se začíná rojit obrovské množství Peršanů. Chazaři zatím v nepravidelných útvarech obsazovali levé křídlo a většina východních rytířů byla stále na cestě mezi bojištěm a táborem. Když Galen obdržel zprávu, která odhadovala počet Peršanů na více než sto tisíc, sám vyjel na okraj bitevního pole a dlouho pozoroval masy nepřátel na jihu.

Ve větru se třepotaly tisíce praporů a z lesa vyjížděly další a další oddíly. Nepřátelská armáda tvořila pestrou změť barev – žluté a zelené zástavy a rudé a modré kabátce, které měli jezdci přehozené přes svá brnění. Vypadalo to, že každá jednotka je oděná úplně odlišně od ostatních. Při vzdálenosti, která je od Galena dělila, to však nešlo zcela jasně rozeznat.

V jedenáct hodin mohlo být na nepřátelské straně dobrých sto dvacet tisíc vojáků, kteří se bez valné organizace snažili nějak seřadit. Jestliže zprávy chazarských zvědů nelhaly, síly, které se právě připravovaly na bojišti, byli odvedení rolníci, vyzbrojení proutěnými štíty, kopími a jinými lehkými zbraněmi. Zatímco je Galen pozoroval, před nepravidelnou perskou první linii vyjeli jezdci v kožešinových vestách a okrouhlých čepicích. Galen potřásl hlavou a vrátil se ke svým jednotkám, které byly připravené ve svých postaveních. Vojáci čekali, opřeni o svá kopí a meče.

„Nějaké otázky, Auguste Galene?“ otázal se Heraklius císaře, který se tvářil dost nevesele.

„Ano… zdá se, že Peršanům dorazily posily, a jejich převaha je asi dva ku jedné. Ale vypadají dost zmateně. Navrhuji poslat naše thaumaturgy, aby je napadli magií, dokud se snaží nějak zformovat. Čím déle je udržíme v blízkosti lesa, tím víc prostoru budeme mít na manévrování.“

Heraklius se trochu nedůtklivě ušklíbl, protože Galen se minulý večer, kdy se sestavoval plán bitvy, o ničem takovém nezmínil. Pokynul kouzelníkovi mezi svými důstojníky. „Démosthene?“

Postarší muž si překvapeně odkašlal a rozpačitě si zamnul dlouhý nos. „Císaři, hlavní úkol thaumaturgů v bitvách vždy spočíval v obraně. V ochraně armády před nepřátelskými střelami. Rozhodující pro vítězství vždy byla síla a vůle římských vojáků, nikoli kouzelníků. Mám-li mluvit na rovinu, já ani moji bratři neovládáme umění útoku. Stejně tak ani Peršané. A obléhání…“

Heraklius ho pohledem zarazil a obrátil se na Galena.

„Někteří z mých kouzelníků,“ začal Galen nevzrušeně, „ovládají umění útoku. Pošlu je před linie s rojnicemi, které budou znepokojovat nepřítele. Získáme další čas na přípravu pozic.“

„Dobře,“ souhlasil stroze Heraklius. „Jsou to tvoji muži, použij je, jak uznáš za vhodné. Pánové, k jednotkám. Dnes buď zvítězíme nebo zahyneme.“

Chán Ziebil zívl a protáhl se mezi shromážděnými muži. Jeho kůň, štíhlý grafitově lesklý hřebec, netrpělivě čekal. Lehce se vyšvihl do sedla, pobídl ho koleny a zmizel v záplavě jezdců na cestě. Galen se za ním díval s mírně zmateným výrazem.

„Co se děje?“ zeptal se princ Theodor a přistoupil k západnímu císaři. Jeho mladý obličej hořel očekáváním bitvy.

„Stále nechápu, proč jsou tu s námi Chazaři. Tahle záležitost se jich přece vcelku netýká. Možnost porážky je dost vysoká, určitě by se jim víc vyplatilo vydrancovat nějaká města na vrchovině.“

Theodor se rozesmál a poplácal Galena po rameni. „Můj bratr je prohnaný vyjednávač. Kromě mnoha darů nabídl chánovi také svoji dceru. A Chazaři získají velikou kořist a také přátelství Konstantinopole. Takového přátelství, které znamená zlato, zbraně a výcvik mužů, si chán velmi cení.“

„Svou dceru?“ vyhrkl pobouřeně Galen. O tom slyšel poprvé. S Epifamí se setkal, když pobýval v Konstantinopoli. Byla to stydlivá dívka s dlouhými černými vlasy a mnoha zájmy, které zahrnovaly i hudbu, četbu a politiku. S vévodkyní Martinou si velmi dobře rozuměly, přestože si Galen nebyl jist, zda Martina nahradila její zemřelou matku nebo jí není lépe v roli nečekaně nalezené starší sestry.

„Inu tak.“ V Theodorových očích se pobaveně zablesklo, když uviděl zklamání v Galenově přísné tváři. „Můj bratr nosíval její portrét v medailonku. Poslal ho chánovi už před několika měsíci, hned s prvním poselstvem. Stařík rozhodně zaujala.“

Galen se znechuceně odvrátil – takové zvyky považoval za barbarské a zvedal se mu z toho žaludek. Nasedl na koně a nasadil si přilbu. Jeho gardisté se semkli kolem a udržovali v odstupu vojáky, kteří se přemisťovali za předními liniemi. Theodor se se svou suitou mladých šlechticů přesunul na pravé křídlo. Galen přehlížel své jednotky a jeho mysl na okamžik sklouzla k Aurelianovi a Maxianovi. Prvního by měl rád po svém boku, u druhého nevěděl, kam se vlastně ztratil.

Jsi tam? pomyslel si a zamrazilo ho. *Naslouchala ti Persie?*

# # #

„Pane Barazi! Tvůj prapor! Pane!“

Kanec se otočil v sedle a uviděl jízdního posla razícího si cestu oceánem pěšáků. Mladík vezl napříč přes sedlo svinutý prapor a jeho žerď narážela do proutěných štítů a kopí pěchoty.

„Nacpi ho třeba Ahrimanovi do prdele!“ vyprskl Baraz, jemuž docházela trpělivost. „Zástava Krále Králů je pro mě dost dobrá. Zahoď to.“

Mladík zbledl, když uslyšel tak příkrou odpověď, a otočil koně. Baraz ho okamžitě pustil z hlavy a dál se prodíral mezi vyplašenými ozbrojenými rolníky. Přes jejich hlavy viděl proud rytířů pod lesknoucím se lesem kopí, za nimi vlála zástava pána Rhazamese. Kůň poháněný jeho koleny vrážel do pěšáků, kteří včas neuskočili. Bolestivých výkřiků si Baraz nevšímal.

Po zmatku posledních pěti dnů nostalgicky vzpomínal na pobyt v Sýrii. Tam, přestože byl formálně podřízen neschopnému princi Šáhinovi, alespoň velel armádě zkušených válečníků. Mnozí z nich pod ním sloužili už dříve a věděli, jak se chovat v boji i za pochodu. Tahle chátra nebyla skoro k ničemu. Když Chrosoes vyslal Gundarnaspa, aby sebral „největší armádu na světě“, týkalo se to jen počtu, nikoli kvality. Každý rolník od Nisibu po Tokaristán, který měl kopí nebo nějakou herku, byl odveden, včetně pěších, kteří se starali o zabavené muly a vozy. Barazovi se konečně podařilo vymanit se z davu na cestě a vyjel na nevysoký násep.

Generál odhadoval, že celá armáda čítá téměř dvě stě padesát tisíc mužů. Přesto se obával, že je téměř kničemu. V tom ohromném množství bylo deset tisíc jeho Nesmrtelných jedinou použitelnou silou, schopnou přesně plnit rozkazy. A zbytek… Poprvé za celých devět let od chvíle, kdy Chrosoes vytáhl do boje za pomstu, měl Baraz pocit, že ho čeká beznadějná bitva.

Ke světlým výjimkám na tomto krušném tažení patřily dva oddíly Hunů, najaté guvernérem města Balkh. Byli to divocí jezdci a výborní zvědové. Zprávy, které přinášeli za severu, ho sice nepovzbudily, ale mohl si být jist, že jsou přesné. Armáda dvou císařů čítala něco málo přes sto tisíc mužů, napůl jezdectva, napůl pěchoty. Kdyby rozhodovalo pouhé množství, mohl dát Baraz kdykoli povel k útoku a Peršané by Římany převálcovali prostou početní převahou.

To co Barazovi nejvíce hýbalo žlučí byl fakt, že nepřátelská armáda byla složena většinou ze zkušených a bezvadně vycvičených veteránů. Perská převaha je zcela jistě nevyvede z míry a to by

mohlo znamenat, že se Chrosoova „největší armáda světa“ rychle změní v hromadu sekané. Jedinou nadějí bylo, že se mu podaří zaměstnat většinu římské armády nešťastnými rolníky, a pak přesunout těžkou jízdu a Nesmrtelné, obklíčit římská křídla a zničit je.

Dojel k místu, kde byl vztyčen Rhazamesův prapor, a našel mladého šlechtice v hloučku pokřikujících důstojníků.

Baraz mezi ně vrazil a zařval: „Ticho! Mlčte! Co se tady děje?“

Rhazames si odkašlal a nervózně se zatahal za dlouhé kníry. Na hlavě měl přilbu bez hledí, jejíž čelo zdobila rytina draka. Bylo mu sotva osmnáct. „Pane Barazi! Armáda se stále ještě rozmisťuje a Římané už vyslali napřed své kouzelníky. Pouštějí oheň a blesky do předních řad pěchoty. Mnoho mužů už zemřelo nebo uteklo za linie.“

Baraz se ušklíbl při představě rolníků, jak vbíhají pod kopyta oddílů, které se právě valily na pole. Už od začátku to šlo nějak špatně.

„Kde jsou naši kouzelníci?“

Rhazames pokrčil rameny a vypadal zmateně. „Nevím, pane. Myslím, že jsem před několika hodinami viděl stát jejich vozy u cesty, ale…“

Baraz se jen stěží ovládal. Chlapec byl velice mladý a sotva někdy před tím velel v bitvě. Jeho otec sloužil pod Barazem při prvním tažení proti Sýrii, ale padl v souboji u Antiochu. Projel mezi šlechtici a důstojníky a zastavil koně na malé vyvýšenině, odkud mohl částečně přehlédnout dějiště bitvy. Po dlouhé době zase s chutí zaklel. Celá římská armáda už byla na bitevním poli a v pohybu. Ohlédl se přes své vyděšené důstojníky a viděl, že přístupové cesty jsou stále přecpány lidmi a zvířaty. Na planinu se zatím nedostala ani polovina jeho armády. Netrpělivě mávl na nejbližšího posla.

„Poletíš jako vítr na pravé křídlo a najdeš kagana Hunů. Řekneš mu, ať zaútočí na přední římské linie a zpomalí jejich postup. Pak najdeš lakhmidskou lehkou jízdu, co se tu někde potlouká, a pošleš je před naše první řady. Zkusí ty kouzelníky vyhnat kopími a oštěpy.“

Posel stiskl koně koleny a v oblaku prachu pádil ze svahu.

„Ty, ty a ty… pusťte se tam do toho zmatku a posílejte pěchotu rovně a rytíře na křídla. Nějak zařiďte, ať je cesta volná. Polovina jednotek, které odsud vidím, jen stojí a vůbec neví, kam má jít.“

Další muži s vlajícími prapory sjeli z návrší.

„Pane Rhazamesi, vezmi svou gardu a zformujte se támhle uprostřed pěchoty. Jeden tvůj muž na pět rolníků. Roztáhněte se do šířky a ať se dívají jen dopředu. Každý, kdo ztratil svou zbraň, zpět do řady. Něco si cestou sebere.“

Mladík v sedle se poklonil a v mžiku byl pryč. Jeho vyděšený praporečník se hnal za ním. Baraz si hořce vzdychl. Nesmírně mu chyběli důstojníci, kteří s ním byli v Sýrii. Tahle armáda je příliš nezkušená, než aby dokázala celý den odolávat profesionálům. Museli by mít ohromné štěstí. Nad plání se rozlehla hromová rána. Baraz sebou trhl a podíval se dolů. Před předními řadami se zdvíhal sloup černého kouře a přímo do nich bušily modré blesky. Viděl muže hořící jako pochodně, jak se válejí po zemi.

Otočil se, aby vydal další pokyny. „Ty…“ začal, ale překvapením ztuhl. „Salabalgusi! Co tady, u všech ďáblů, děláš?“

Podsaditý muž se na něho usmál skrz hledí přilby. Přes hrubou a boji poznamenanou drátěnou košili měl přehozený tmavě zelený plášť a rameno mu zdobila spona ve tvaru kančí hlavy. „Zdravím tě, synovče. Přijel k nám posel velkého krále a požadoval další odvedence. Tak jsem přivedl všechny mladíky z panství. Jsme támhle dole pod kopcem.“

Baraz se podíval tím směrem a ke svému zděšení zjistil, že je téměř všechny zná. Byly to skoro ještě děti, se zbraněmi, které se už téměř nehodily k boji, a v porůznu sflikovaných brněních. Tvářili se ale velice odhodlaně.

„Při Pánu světla,“ vydechl Baraz a otočil se na svého strýce. „Zůstal vůbec někdo doma?“ Salabalgus beze slova zavrtěl hlavou.

Baraz si nervózně kroutil vousy. Před devíti lety uposlechl výzvy krále a s dvěma tisíci mužů opustili své panství na baktrijské vrchovině, kde zanechal oddíl spolehlivých veteránů a nedospělé mladíky na ochranu stád a polí proti nájezdníkům. A teď byli všichni tady.

Přehlédl muže v poli a ty, kteří stále ještě přicházeli. Všichni byli buď příliš mladí nebo příliš staří. Zamrazilo ho. *Kolik nás v téhle válce už Chrosoes zabil?* Ihned se ale vzpamatoval a rychle ty rouhačské myšlenky zahnal. Bitva byla na dosah.

# # #

Zoe běžela mezi Dwyrinem a Odenathem a opálené nohy se jí míhaly v nízké trávě. Před nimi se hnali arménští lučištníci s toulci plnými šípů. Vpravo vpředu hořela tráva a k obloze stoupaly spirály bělavého kouře. Oběma směry svištěly šípy. K perským řadám zbývalo sotva sto kroků. Zoe se zastavila a poklekla na jedno koleno. Dwyrin zastavil krok za ní a těžce oddychoval – od jejich linií je dělilo dvě stě kroků, které překonali rychlým během. Necítil však žádnou únavu, spíše něco jako radostné vzrušení. „Střílet!“ zavelel velitel Arménů. Lukostřelci se zastavili, tvořic nepravidelnou řadu, a vypustili těžké šípy. Střely vystoupaly do výšky a pak padaly do sevřených řad perských kopiníků. Ozvaly se vzteklé bolestivé výkřiky. Arméni sáhli do toulců na zádech a založili do tětiv nové šípy.

„Pal!“ vykřikla Zoe a čelo se jí krabatilo soustředěním. Dwyrin už chvilku před tím opustil omezující tělesnou schránku. Sevřel ruku v pěst a prudce švihl paží vpřed. Kolem jeho pěsti tančily namodralé plameny síly, kterou nasál ze vzduchu a rozpálených kamenů pod svýma nohama. Plamenná koule vyrazila jako střela z obléhacího stroje a se zasvištěním překonala vzdálenost mezi ním a nepřátelskými vojáky. Snažili se uniknout, ale byli na sebe příliš natěsnáni. Ve chvíli, kdy koule narazila do hrudi jednoho z kopiníků, oslnivě zářila.

Muž zmizel v jasně bílém záblesku. Jeho druhové pronikavě ječeli, když zelené plameny přeskakovaly z muže na muže. O zlomek vteřiny později vylétly ze Zoiných rukou blesky a zametaly nepřátelské řady jako přízračný bič. Muži umírali, jejich zčernalá kůže praskala a lehké kožené pancíře hořely čadivým plamenem. Odenathus udeřil pěstí do země. Ta se otřásla a přední linie Peršanů se zapotácely. Dlouhá kopí do sebe chaoticky narážela, někde bolestně zařehtal kůň.

Dwyrin se zašklebil při pohledu na padající a umírající muže. Cítil podivný odstup. Vzdálenost, která je dělila, mu umožňovala nemyslet na ně jako na lidské bytosti. Kdyby však opět viděl v bezprostřední blízkosti umírat Erika, věděl, že by se ho znovu zmocnily ty hrozné a nezvladatelné pocity, nutící ho ke zvracení a zatemňující myšlení. Namísto toho mu vzrušením naskakovala husí kůže, když zas a zas metal oheň do nepřátelských řad.

Další mraky šípů zastínily slunce. Arméni vyprázdnili toulce a spěšně se vraceli. Dwyrin vyslal do Peršanů poslední oranžový záblesk a rozeběhl se za Zoe. Za jejich zády se zdvíhal divoký řev. Ohlédl se přes rameno. Peršané, kteří přežili, se rozeběhli za nimi.

# # #

Galen se pohupoval v sedle, když jeho kůň klusal podél římských řad. Své legionáře rozmístil do dvou linií. První, hluboká pět řad, měla ve svém středu veterány Třetí Augusty, boky tvořily Druhá Triana a Šestá Gemina. Za nimi byl volný prostor široký na dvacet kroků a následovalo dalších pět řad – na západě Druhá Audiatrix, uprostřed Císařská garda a na východě Třetí Gallica. Galenovi praporečníci jeli tak blízko něho, že se jich mohl dotknout nataženou paží. Muži v kuželovitých plstěných čapkách právě opouštěli prostor mezi armádami a vbíhali do mezer mezi legiemi.

Galen dokončil obhlídku a pozorně si prohlížel bitevní pole. Perská armáda zaplnila protější stranu pláně a obrovská masa mužů se pohybovala vpřed. Nebyl však schopen říci, je-li to postup organizovaný, či vynucený tlakem posil, které zezadu neustále přicházely. Zaznamenal, že thaumaturgové i vojáci z rojnic se už stačili ukrýt za pevné řady legionářů.

Viděl, jak se na západní straně rozvinuly dva velké útvary východních těžkooděnců. Lesk dvaceti tisíc hrotů kopí oslepoval oči. Uprostřed záplavy koní a mužů vlály rudé císařské standarty. Na východě vytvořila chazarská jízda protáhlý oblouk, sahající až k okraji lesa. Chazaři byli neustále v pohybu – oddíly jezdců zdánlivě chaoticky neustále měnily postavení. Mezi jízdními lučištníky Galen snadno odlišil Ziebila s jeho patnácti tisíci těžce obrněných kopiníků.

Z římských řad se ozval jekot trub a pronikavý zvuk rohů. Legionáři vyrazili krokem vpřed, obdélníkové štíty před sebou a kopí napřažená. Galen projížděl mezi řadami a zahnul tam, kde viděl rudé pláště své gardy a mohutné siluety Varjagů. Jak míjel jednotlivé oddíly, začali mu legionáři provolávat slávu. Zastavil a s povzbudivým úsměvem vztyčil ruku k pozdravu. Odpověděl mu hromový pokřik: „Ave Caesar! Ave! Roma Victrix!“

V očekávání bitvy mu krev prudce bušila ve spáncích. Nadšený pokřik dělal dobře jeho uším.

# # #

„Ať mě Ahriman píchá trojitým kokotem!“ Baraz se vztekem a strachem skoro neovládal.

Přední řady kopiníků a ostatní pěchoty, které za pomoci svých důstojníků konečně jakžtakž zformoval, se daly do pohybu vstříc Římanům. Někteří z těch, co byli více vzadu, váhali, někteří postupovali vpřed, tlačeni těmi za sebou, jiní se snažili protlačit do zadních řad. Se zlostným frkáním obhlížel ostatní části armády. Jízdní oddíly na křídlech se stále ještě řadily pod prapory svých klanů. Neočekávanému postupu pěchoty na středu chyběla podpora. Hunští jízdní lukostřelci se rozjeli do stran před šedesáti tisíci pěšáky, kteří vyrazili vpřed, nedbajíc na stěnu legionářů, která se k nim blížila pravidelným krokem. Baraz z toho měl málem smrt. Rád by věděl, jestli alespoň jeden z těch necvičených rolníků tuší, do čeho se ženou.

„Posel!“

Jeden z mladíků přejel k jeho boku.

„Řekni Salabalgovi a Doronasovi na pravém křídle, ať vyčkají, až se pěchota dostane do střetu s Římany, a zaútočí, kdyby ji Chazaři chtěli napadnout z křídla.“

Jeho strýc a Doronas jakžtakž ovládali celou jeho těžkou jízdu – *clibanari*, či „železné muže“, jak se jim říkalo pro brnění, které jim pokrývalo celé tělo. Pokud Chazaři využijí příležitosti a zaútočí na nechráněnou pěchotu, odkryté křídlo by se mohlo stát celkem snadnou kořistí.

Mladík pobídl koně a odjel. Baraz si okusoval nehet a sledoval, jak se střed jeho armády bezhlavě řítí vstříc chladnokrevně postupující zkáze.

# # #

Kagan Ziebil, chán Chazarů a nejvyšší pán bulharských kmenů, seděl uvolněně na svém koni. Nějaký čas nejezdil, ale zjišťoval, že jeho tělo si pamatuje jezdecké umění lépe, než předpokládal. Promnul si krátké tuhé vousy a stočil své vodově modré oči doprava, kde ten římský král s pohublým obličejem, Galen, krokem vedl své muže přímo do čelistí řvoucího moře Peršanů. Narozdíl od Peršanů, kteří se hnali vpřed bez jakéhokoli náznaku organizace, Římané šli krokem a jejich přední řada tvořila lesklou stěnu vzájemně se překrývajících štítů.

Když vojska dělilo necelých padesát kroků, Římané se zastavili a zmenšili vzdálenosti mezi řadami. Přední řada se rozestoupila a legionáři pozdvihli kopí. Na rozkaz centurionů, jejichž býčí řev na chvíli přehlušil ostatní zvuky, se kopí vznesla do vzduchu. Řady běžících Peršanů se ohromeně zapotácely, když se na ně z oblohy snesl oblak kovově blyštivých hrotů. Ziebil se vesele zašklebil, když viděl, jak se první perské řady změnily v hromadu zmítajících se zkrvavených těl.

Pokynul praporečníkovi, který dvakrát sklonil černý prapor s drakem.

Dlouhá řada jeho pěšáků se zavlnila a s kopími vztyčenými k nebi pomalu vyrazila vpřed. Chazarská lehká jízda vedená princem Dahvosem už odrazila Huny a sacagatanské lučištníky, kteří na ni dotírali.

Legionáři v přední řadě uprostřed bitevního pole naráz vytáhli krátké meče. Zvuk čtyř tisíc čepelí skřípějících o kov na okamžik přehlušil hluk boje. Druhá řada vrhla kopí a další Peršané padali. Vzápětí vylétla kopí i z třetí řady. Pěchota zpomalila, ale přesto se nezadržitelně valila vpřed. Někteří vojáci se snažili dostat přes mrtvá těla do bezpečí. Legionáři nehnutě vyčkávali.

Peršané narazili do římských linií s tupým kovovým zapraštěním. Římské řady ustoupily o tři kroky. Z hluku boje se

začaly ozývat bolestné výkřiky. Zaleskly se tisíce čepelí, když se legionáři vklínili do řad kopiníků. Kagan se pro sebe usmíval, když si představil řež, která nedaleko od něho právě začínala. Na krátkou vzdálenost bylo pro římské meče nemožné minout cíl. Peršané připomínali dobytčata jdoucí na jatka, a znovu a znovu se bezhlavě vrhali vstříc lhostejně vířícím čepelím.

Ziebil vydal pokyn a dva praporečníci máchli zástavami. Jezdci po pravé straně vyrazili podél křídla. Zatímco střed perské pěchoty zaměstnával Římany, jezdci prolétli kolem křídel legií. Chazaři se postavili ve třmenech a připravili si luky. Každý měl na sedle dva toulce nacpané dlouhými šípy s trojhrannými hroty. První jezdci už vypustili své střely a vzápětí se na hlavy Peršanů snášel mrak černých šípů. Muži padali po desítkách.

# # #

Salabalgus průzorem přilby příliš neviděl, ale to málo mu stačilo. Pravé křídlo pěchoty se rozpadalo pod záplavou chazarských šípů. Jeho velitelé se překotně dožadovali útoku na kroužící Chazary, ale Salabalgus je ignoroval. Sledoval návrší, na kterém vlála standarta Krále Králů. Bojoval po Barazově boku už od dob, kdy byl Baraz – ještě jako chlapec – schopen uzvednout meč. Jeho synovec měl mimořádný cit pro bitvu a Salabalgus dnes rozhodně s umíráním nespěchal. Vyčkával.

# # #

Další tisíce perských pěšáků se valily doprostřed bitevního pole. Přední řady, které byly v přímém kontaktu s Římany, neměly dost místa, aby použily kopí, a vojáci za nimi zase přes ně neviděli na nepřítele. Legionáři je systematicky pobíjeli, ale únava vykonala své a jejich řady začínaly zvolna povolovat.

Ze svého vyvýšeného místa Baraz viděl zaváhání v nepřátelských řadách ve středu bitevního pole a také zaznamenal pozvolný postup na levém nepřátelském křídle. Nepřítel se k těžké jízdě na jeho pravému křídle přiblížil na dvě stě nebo tři sta kroků.

„Signalizujte Salabalgovi,“ vykřikl na své praporečníky. Ti pozdvihli jasně zelené prapory rodu Rhazatesů a zakroužili jimi v osmé figuře. Pak se zadíval doleva, kde trpělivě seděli římští *equites* a *lanciarii* a čekali na výsledek střetu pěchoty ve středu bitevního pole.

Tam někde musí být Heraklius, pomyslel si. *Je trpělivý, jako obvykle.*

Přivolal jízdního posla a naklonil se k němu. „Pro pána Gundarnaspa na levém křídle: Ať pošle Lakhmidy a Huny proti římské jízdě. Jakmile je zaměstná, bude pokračovat v útoku za podpory lučištníků.“

Pak se otočil zpět k pravému křídlu – v Salabalgových oddílech to vřelo přípravami k útoku. Kanec se spokojeně ušklíbl a jeho zuby se zaleskly v poledním slunci.

# # #

Také chán Ziebil uviděl mávající prapor a všiml si pohybu mezi perskými *clibanari*. Jeho ostrý hvizd proťal vzduch jako vržený nůž; napřáhl paži před sebe a pak prudce mávl dolů. Patnáct tisíc chazarských kopiníků pobídlo koně a vyrazilo jako temná lavina. Koně každým krokem získávali na rychlosti a země se chvěla pod nárazy kopyt. Útočící jezdci se rozdělili na tři proudy, každý vedený oddílem těžkooděnců.

Ah-la-la-la-la-la! zaječel Ziebil na špici středního proudu.

Jeho muži nasadili šípy do tětiv a na necelých sto kroků vystřelili. Svištící šípy kosily Peršany jako krupobití obilí. Kopiníci, krytí palbou lukostřelců, uvolnili své zbraně ze sedlových botek a připravili se na úder.

# # #

Galen cítil chvění země, jako by to byla tichá ozvěna úderů obrovského bubnu. Prapory Chazarů se prudce třepetaly a jezdce dělilo od perského pravého křídla jen několik koňských délek. Otočil se v sedle a vykřikl na trubače: „Trubte k postupu! Třetí Gallica a Druhá Audiatrix na křídla!“

Jeho poslední slova zamkla ve vřískotu trub. Poslové se rozjeli k oběma záložním legiím. Galen pátravě hleděl k západu a švihal se rukavicí přes stehno.

Kde jsi, Heraklie?

Před ním obě legie, které zatím držel mimo bitvu, v útvaru a se zdviženými štíty, obíhaly velkým obloukem bojující a řadily se na křídlech.

# # #

Baraz se vzrůstajícím vztekem sledoval, jak se neuspořádaná jízda na jeho pravém křídle konečně začíná řadit před očekávaným útokem. Mnoho cenných minut bylo ztraceno, když se oddíly v předních řadách nemohly dohodnout na postavení a každý byl přesvědčen, že mu kmenová čest brání zaujmout jiné místo než to, které si zvolil. Vyhledal Salabalgovu zástavu – postarší velitel trpělivě čekal, až jeho důstojníci zaženou jednotky na pozice, ale už bylo pozdě. Chazarská jízda se hnala jako smečka dobře vycvičených psů. Nechtě musel obdivovat krutou ladnost a přesné načasování útoku.

První proud se vřítil přesně do mezery mezi Salabalgovou a Doronasovou formací. Peršané ještě prakticky stáli na místě, když se do nich chazarská jízda zasekla jako těžká sekera do hlavy poraženého jehněte. Rachot srážky se rozlehl nad bitevním polem a Baraz jen zamrkal, když viděl, jak se Chazaři lehce noří do jeho pravého křídla.

Vzápětí se s Peršany střetl i druhý a třetí proud a celé pravé křídlo se změnilo ve vlnící se moře mužů bojujících o holý život. Salabalgův prapor zmizel pod přívalem chazarských kopiníků a znovu už nezavlál. Baraz udeřil pěstí do sedla. Stříbřité přilby *clibanari* poskakovaly jako drobné ostrůvky v oceánu chazarských jezdců. Dlouhá kopí prorážela přilby a prsní pláty perských rytířů a kolem hrdel se jim zadrhovaly smyčky las.

Náhlý zvuk obrátil Barazovu pozornost ke středu bitvy. Římské řady se tam rozevřely jako obrovský ocelový květ. Sevřené řady legionářů rozvinuly svá křídla a začaly obkličovat perské kopiníky a pěšáky uprostřed.

Kanec nervózně bubnoval prsty do sedla. Zbývali mu poslední dva jízdní poslové. Přivolal je k sobě.

„Ty," ukázal na prvního, „vrať se po cestě a každému důstojníkovi, kterého potkáš, řekneš, aby zastavil postup. Potřebujeme prostor na manévrování a ne další zmatek. Až se dostaneš k posledním oddílům, pošleš všechny zpět na místo, kde jsme tábořili minulou noc. Tam se přeskupí. Bojím se, že tou dobou už tam budu taky.

A ty," otočil se k druhému, „jeď za Gundarnaspem na levé křídlo a zruš můj předchozí rozkaz. Nesmí útočit, opakuji, že *nesmí* útočit. Měl by svou jízdu přeskupit a spořádaně se stáhnout pod návrší za ním, aby nám kryl bok."

Mladíci tryskem odjeli a Baraz se na chvíli zamyslel. Stále má své Nesmrtelné, trpělivě vyčkávající na úpatí kopce. Boj ve středu se zdál být ztracený, ale alespoň vázal značnou část římské pěchoty. Porážka na pravém křídle byla stejně neodvratná, ale s mnohem krutějšími následky. Mohl by vyslat do boje zálohy a snad zvrátit situaci nebo počkat, až se zformují další jednotky…

# # #

Hubený muž se zažloutlým obličejem se naklonil k Herakliovi a něco mu pošeptal. Císař se potěšené usmál, vtiskl do knězovy ruky váček těžkých mincí a pohladil si kníry. Den se vyvíjel lépe, než předpokládal. Pobídl koně a vjel mezi řady vyčkávajících mužů. Na pravém křídle římské armády bylo ve dvou formacích rozmístěno dvacet tisíc jízdních těžkooděnců. Heraklius dojel k předním řadám svých jednotek a obrátil koně. Jeho přilba byla vyrobena tak, aby zesilovala jeho hlas.

„Mužové Říma! Nepřítel je na útěku! Plnou rychlostí vpřed!"

Východní šlechtici vyrazili bojový pokřik a pobídli koně. Záplava jezdců se dala do pohybu, nejprve zvolna, ale postupně nabírala stále větší rychlost. V okamžiku se přehoupli přes táhlé návrší a hnali se vstříc perskému křídlu.

Herakliův hnědák v čele se téměř vznášel. Císař se skláněl nad hřívou a vychutnával proud vzduchu na tvářích. Meč držel volně podél koňského boku, připravený k úderu. Perská lehká jízda, podle

vzhledu Hunové, prchala před čelem útočících jednotek. Ti odvažnější se otáčeli a stříleli po rytířích šípy, ale bylo jich příliš málo, než aby napáchaly nějaké škody.

Těžká jízda Peršanů se váhavě rozjela proti Herakliovým jednotkám. Heraklius viděl zděšení v jejich tvářích, když se připravovali na střet se dvěma bloky *cataphracti*. Obě linie se k sobě rychle přibližovaly. Heraklius se vztyčil ve třmenech a jeho meč se zaleskl.

„Za Řím!“ vykřikl, jak nejsilněji uměl. „Roma Victrix!“

# # #

Ziebil vyplivl krev. Cítil, jak se země chvěje pod tisícovkami kopyt. Někde na bojišti útočila jízda. Nejistě se postavil a v ruce svíral dlouhý nůž. Byl bez přilby, kterou mu z hlavy strhl úder perského palcátu. Pravé oko mu oslepovala krev vytékající z rány na hlavě. Zuřivě mrkal, aby alespoň trochu viděl. Kolem se míhali jezdci i pěšáci. Jeho kůň byl pryč, stejně jako malý kruhový štít, který měl ještě před chvílí připevněný k levé paži.

Jezdec v lehké zbroji, který se tu náhle objevil, po něm ťal zakřivenou šavlí. Ziebil uskočil na stranu a sekl koni po předních nohách. Minul, ale hrot protivníkovy šavle zasáhl jeho rameno. Projela jím ostrá bolest a cítil, jak mu do dlaně stéká podivně chladná krev. Pokusil se vyskočit na koně, který tu bez jezdce bezcílně pobíhal, ale nepodařilo se mu zachytit se sedlové hrušky a byl tvrdě odhozen na zem. Ještě se snažil popadnout dech, když zahlédl hrot kopí, který se zaleskl ve slunci, a pak přišel už jen tupý, ochromující úder do žaludku.

Chtěl křičet, ale v plicích neměl žádný vzduch. Zdálo se mu, že v okolní vřavě někdo volá jeho jméno. Proti tmavnoucí obloze trčelo ratiště kopí. V místech, kde je svíral, bylo vlhké čísi krví. Byla mu zima. Téměř nevnímal muže, kteří zakopávali o jeho tělo. Zavřel oči.

# # #

Baraz řval nadšením a točil nad hlavou těžkým mečem. Právě se mu podařilo zezadu skolit tři Chazary, kteří se lasy snažili strhnout z

obrněného koně jednoho z jeho Nesmrtelných. Dva probodl a jednomu s chirurgickou přesností uťal hlavu. Kanec se svými muži vnášel zmatek mezi mnohem lehčeji obrněné a slaběji vyzbrojené Chazary. Zbytek perského pravého křídla soustředil svou obranu kolem Kancových Nesmrtelných.

Chazaři naposledy vyslali mrak šípů a rychle ustoupili. Baraz je nepronásledoval. Doronas i Salabalgus padli. Shromáždil tedy jejich zbylé muže a stáhl se s nimi zpět k návrší.

# # #

Galen a jeho štáb viděli, jak se na levém křídle neuspořádaně stahuje chazarská jízda. Mezi spoustou mrtvých, které jejich ústup lemovaly, povlávaly zlatorudé zástavy Nesmrtelných. Císař se zamračil a rychle hodnotil situaci. Třetí Gallica byla vázána tuhým bojem na levém křídle perské pěchoty, když se snažila o jeho obklíčení. Mezi jeho nechráněnou pěchotou a těžkou perskou jízdou byli teď jen rozptýlení chazarští lučištníci.

„Caesare!“ Jeden z jeho štábních důstojníků ukazoval k západu. Galen se otočil.

Herakliovy jednotky právě takřka bez odporu rozprášily zbytky hunských lučištníků a plnou silou udeřily na levé perské křídlo. Rytíři hledali spásu v útěku, ale Herakliovi jezdci je snadno dostihovali a jednoho po druhém posílali k zemi. Galen se krutě ušklíbl a mávl na trubače.

„Ústup o deset kroků!“ Z trub vyletělo ostré staccato. „Signalizujte gardě, ať kryje Třetí Gallicu.“

Varjagové a Germáni za ním vyrazili s napřaženými meči a sekyrami. Galen otočil koně a sledoval perské řady. Legionáři ustoupili a v klidu se přeskupili. Přední řady doplnili odpočatí vojáci. Peršané udělali několik kroků vpřed a pak se nerozhodně zastavili. Tlak, který je hnal vpřed, polevil. Římské jednotky opět *tvořily* celistvou stěnu štítů, která se ježila kopími a meči. Ze zadních řad Peršanů se ozýval křik. Ti vepředu se rozhlíželi, co se děje. Heraklius se svými rytíři se obloukem řítil po svahu přímo na ně. Jeden ze zmatených pěšáků na levém křídle se rozeběhl. To stačilo, aby se

během několika vteřin celá pěchota, čítající stále ještě téměř třicet tisíc mužů, dala na bezhlavý úprk.

Herakliovi rytíři s bojovým pokřikem masakrovali prchající pěšáky. Galen na chvíli zavřel oči, ale i to, co slyšel, mu stačilo. Pobídl koně.

„Všechny legie krokem vpřed!“

Armáda západního císaře se pohnula a začala uzavírat past.

# # #

„Vládče všeho zla, vezmi si moji duši…“

Baraz jen zoufale kroutil hlavou. Oddíly Nesmrtelných se roztáhly do dlouhého oblouku kolem jeho postavení na východním okraji pláně a zbytky rozehnané perské armády se držely jeho zástavy jako blechy psího kožichu. Byla to naprostá porážka. Desetitisíce Peršanů zahynuly a další se ve zmatku snažily utéct na jih. Nemohl najít Rhazamesovu zástavu, která měla být někde uprostřed pole, a byl si jist, že i Gundarnasp s celým levým křídlem podlehl.

Římané opět vyrovnali své řady. Ze svého místa nebyl Baraz schopen posoudit, jestli se mu podařilo zničit byť jen jedinou nepřátelskou kohortu. Nepochyboval, že proti němu opět zakrátko vyrazí. Přivolal své důstojníky.

„Dnešek skončil. Pošlete napřed pěšáky a za nimi jízdu. Cesta na jih bude lemována našimi kostmi. Probijeme se přes lesy přímo na východ k mořskému pobřeží a potom na jih, na perská území.“

Baraz se díval přes bitevní pole a ignoroval řady mrtvých a bezcílně pobíhající koně bez jezdců. Uprostřed se formovala římská armáda jako netvor s ocelovými šupinami, ježící se tisíci ostny. Na okamžik si přál, aby Král Králů tolik nenaléhal na použití Dahakových schopností. Kdyby byl jel koňmo, postup Peršanů by se zdržel do jara a on by získal čas na to, aby z nováčků vycvičil trochu schopnou armádu.

Už je to jedno. Chrosoes vrhl kostky a padlo mu nízké číslo. Teď se musím postarat o to, abych ten debakl přežil s hlavou na ramenou!

Hlasitě se rozesmál, neboť teď začínala ta hra, která ho bavila. Nesmrtelní v jeho blízkosti se vyděšeně zachvěli. Bezstarostný smích v téhle situaci považovali za příznak šílenství.

ZIKKURAT MAGI

Maxian a jeho společníci potají vklouzli do města pohřbeného v písku. Valaška na Gaiův příkaz našla stezku, kterou městem od severu procházely ovce a kozy – klikatila se mezi zborcenými paláci a zbytky chrámů. Římanova samolibost tímto objevem značně stoupla, neboť už předtím poznamenal, že předpokládal, že i kouzelníci musí z času na čas něco zakousnout. Maxian nespěchal, kráčel zvolna a větší část jeho mysli byla ponořena ve skrytém světě. Mezi domy, a dokonce i na nebi nad městem, se míhaly podivné vzory a pablesky roztodivných tvarů. Mrtvý měl pravdu, když doporučoval, aby byli co nejméně nápadní.

Stezka vedla přes rozpraskanou dlážděnou plochu, která kdysi tvořila podlahu rozlehlé budovy, ze které však nyní zbyly pouze obvodové stěny. Mozaika byla vyskládaná do obrazu azurového nebe s bělostnými oblaky, na kterém se vznášeli nádherní ptáci. Princ stoupal z oblaku na oblak. Dva valašští mladíci šli před ním v hlubokém předklonu a vše důkladně prohlíželi a očichávali. Krista šla těsně vedle princova pravého boku. Homunkulus je následoval s bezvědomým Abdmachem v náručí. Perskému mágovi trvalo dost dlouho, než se podělil o tajemství zikkuratu. Nakonec se Gaius Julius vynořil z útrob stroje s kyselým výrazem ve tváři, zato však s pečlivě vyvedeným plánkem v ruce. Khiron byl stále stejně netečný, přestože měl hruď a paže plné čerstvých škrábanců. Alais celá zářila a její vlasy, náhle hustší a bohatší, měly barvu roztaveného zlata. Kristu zajímalo, jestli si toho princ všiml.

Kyprá světlovláska a zbytek Valachů následovali homunkula tiše, jako listí hnané vánkem. Krista se také snažila, ale to, co ona zvládala jen s nejvyšší opatrností, se zdálo být pro barbary druhou přirozeností. Kdesi v podvědomí se zdvihla vlna vzteku smíšeného se

závistí. V lehké drátěné košili pod tmavým oděvem se cítila těžká a neohrabaná. I princ se pohyboval lehce a neslyšně. Nikdy předtím se jí nezdálo, že by k tomu měl vlohy. Rychle přes rameno zkontrolovala Alais.

Valaška sledovala prince se špatně zastíranou chtivostí. Přestože se dal očekávat boj, oblékla si těsně přiléhavou koženou vestu, která odhalovala právě tolik, aby to podnítilo fantazii, hedvábné leginy, vysoké kožené boty a přes ramena si přehodila těžký tmavý plášť. Krista si v duchu pohrdavě odfrkla, ignorujíc fakt, že i ona se podobně oblékala, i když přeci jenom při vhodnějších příležitostech.

Tohle není letní večírek v Římě, někdo tu možná brzy zemře… docela dobře by to mohla být ta ženská bez špetky vkusu v oblékání.

Postrádala vévodkyni. Anastasia byla v těchto věcech velmi zběhlá, a kdyby tu bývala byla, barbarka by už dávno musela s hanbou odtáhnout. Uhladila si rukávy, které skrývaly samostříl a nůž. Aspoň nějaká útěcha.

První z Valachů se zastavil a zdvihl ruku. Tiše ukázal do tmavého výklenku vlevo. Dobytčí stezka stoupala vpravo stranou a mizela ve vysoké klenuté budově, v jejímž zdivu se střídaly řady kamenných kvádrů a pálených cihel. Všude to tu čpělo po kozách a ovcích. Krista sledovala prince, jak zvolna postupuje vpřed a radí se s valašskými mladíky.

„Brzy bude prolita krev," zašeptal jí Gaius Julius do ucha.

Krista přikývla a otočila se ke starému Římanovi. Ostatní se zastavili a Valachové si sedli na zem. Alais došla až k princi a zlehka mu položila ruku na rameno. Gaius Julius zachytil Kristin pohled, mrkl a v tváři mu na okamžik zahrálo potlačované veselí.

Kristě zlostí zacukalo v levém oku a pokusila se o chabý úsměv. „Určitě se těšíš na boj…"

Gaius Julius se ušklíbl a zavrtěl hlavou.

„Ne, válka mi nikdy nechyběla. Schází mi debaty na Fóru. To poměřování argumentů a síly hlasu s ostatními. I když tahle eskapáda má něco do sebe… Vždycky jsem tvrdil, že válka je východiskem poražených nebo záležitostí barbarů, kteří neznají nic lepšího. V okamžiku, kdy začneš bojovat, už ztrácíš svou věc, víš?"

Všichni se otočili, když na ně Maxian sykl. Ukázal do šerého výklenku. Jeden z mladíků sešel po několika cihlových schůdcích a zmizel v šeru chodby vedoucí kamsi. Krista přikývla, že rozumí, ale zůstala stát, dokud se všichni nedostali před ni. Když jako poslední scházela dolů, naposledy se rozhlédla. Strnula úlekem, když se z nedalekých dveří vynořila přísná sinalá tvář. Ještě než se jí stačila podlomit kolena, tiše vyprskla a seběhla za ostatními do chodby.

Kozel ji zamyšleně sledoval, dokud se neztratila v podzemí.

# # #

Krista spěchala po schodech, které končily úzkým tunelem. Musela se sehnout, aby nenarazila na nízký strop. Princ stál vepředu a tvář mu ozařovalo nazelenalé světlo. Ostatní klečeli na prašné zemi.

„Před námi jsou dřevěné dveře," šeptal princ. „Nemají zámek, ale chrání je nějaké zaříkadlo. Khirone, přines sem našeho perského přítele a zkus jeho rukou ty dveře otevřít." Princovi pohrával na rtech úsměv a v tom divném světle vypadal jako veselá mrtvola.

„Za těmi dveřmi je chodba. A cítím kouř. Dáme se hned doprava k centrálním prostorám. Buď se kněží sami objeví nebo si je najdu. Pak tu záležitost vyřešíme. Pamatujte, že musíme najít Sarkofág – tak nikoho nezabíjejte!"

Podíval se zvlášť na Khirona a na Valachy. Homunkulus ani v nejmenším nezměnil svůj netečný výraz. Mladíci souhlasně přikývli. Alais vykouzlila vlhkými rty svůdný úsměv. Krista si zkontrolovala šněrování bot a zbraně na opasku i jinde. Khiron přešel ke dveřím a před sebou strkal stále ještě téměř bezvládného Abdmacha.

Ozvalo se cvaknutí, dveře se otevřely a chodbu zalila oranžová záře ohně, který někde uvnitř hořel. Khiron odstrčil Peršanovo tělo stranou a vrhl se dovnitř. Valachové mu běželi v patách. Maxian také udělal několik kroků vpřed, ale náhle se zarazil a paží zastavil Alais a Gaia Julia.

Zevnitř se ozvaly divoké výkřiky a rachot padajícího kovu a keramiky. Princ pozdvihl ruku a prostorami otřásl hrom. Ze stropu pršely pramínky prachu.

# # #

Pod zikkuratem se táhly prastaré široké chodby dlážděné pálenými cihlami. Maxian jimi proběhl, zahalen do kouře a plamenů.

Khironovy prsty sekaly do patnáct stop vysokých dveří z tmavého dřeva, zasazených ve zdi z pískovcových kvádrů, z nichž každý byl vyšší než dospělý muž. Pod údery jeho nehtů se dub štípal a praskal. Princ stál opodál, plášť těsně přitažený k tělu. Dveře se otřásaly, když se do nich homunkulus napřel ramenem a několikrát je nakopl. Pak jimi začal cloumat, svaly na zádech mu nabíhaly a jednotlivé západky povolovaly. Zbývala už jen jediná masivní závora. Z prohlubní, které do dřeva vysekaly homunkulovy prsty, pomalu vytékala hustá tmavá krev.

Závora praskla se zvukem, jako když pukne obrovská amfora. Khiron zařval a vytrhl dveře ze zdi. Vyčerpaně je odstrčil stranou a rozbil přitom hliněnou sochu jakéhosi dávno mrtvého vládce. Z otvoru vytryskl modrobílý plamen a odhodil Khirona dozadu. Z jeho těla sršely drobné plamínky.

Maxian napřáhl paže před sebe a plamen zhasl jako sfouknutá svíčka. Khiron se svalil na zem jako loutka, které přestřihli vodící šňůry. Princ zaťal pravou ruku v pěst a zbývající křídlo se vyrvalo ze zdi. Vzduchem prolétlo několik patnáctipalcových hřebů. Valachové se přikrčili. Křídlo prolétlo místností a narazilo do schodů u protější zdi.

Krista se zvedla na kolena, odhrnula si vlasy z očí a rychle si upravila uvolněný cop. Valaši se zvedli a chtěli vběhnout dovnitř, ale Gaiův ostrý hvizd je zase přibil k zemi. Princ s rozpaženýma rukama stál ve dveřním otvoru. Alais se rychle postavila za něj. Krista poprvé vytáhla z pouzdra na předloktí dlouhý nůž s kalenou čepelí, která odrážela narudlé světlo linoucí se otvorem.

Ve dvou řadách jam, které lemovaly stěny rozlehlé místnosti, řvaly a syčely plameny. Mezi nimi se téměř až ke stropu zdvíhaly sochy vážných mužů. Ti po pravé straně měli vysoká čela a jejich tváře byly bezvousé. Ti vlevo byli zjizvení a znetvoření, tváře měli zkřivené zlobou. Podlahu tvořily lesklé šestiúhelníkové dlaždice. Všude byly rozházené třísky a zbytky rozbitých dveří. Protější stěnu tvořilo schodiště, na jehož vrchol nebylo odsud vidět.

Na jeho nižších stupních stáli tři starci, které už Gaius viděl na zikkuratu. Horký vzduch stoupající z ohňů jim čechral vous. U paty schodiště postávalo několik sluhů. Dva z nich však byli zasaženi letícími dveřmi a zbyly z nich jen krvavé hromádky údů a vnitřností.

Princ sešel dovnitř po několika schůdcích a jeho doprovod se postavil do půlkruhu za něho.

Krista se zastavila ve stínu těsně vedle dveří. Když princ zvolna vykročil vpřed, opatrně jej následovala prostorem mezi stěnou a sochami. Místnost rezonovala neutuchajícím hučením plamenů.

„Nařídili jsme, abyste opustili tato místa.“ Hlas muže, jehož pokožka byla stejně vrásčitá a hnědá jako vlašský ořech, se bez námahy nesl nad uragánem plamenů. „Přesto jste přišli a vaše paže jsou spár a meč.“

Maxian se zastavil a sledoval tři starce. V neviditelném světě je všechny halila démantově třpytivá pulsující mlha, kterou se míhaly geometrické obrazce, rozpadající se a znovu se spojující do složitých tvarů. Byli velmi silní, ale i přes štíty, které proti němu vztyčili, velmi dobře vnímal jejich strach. Nemohl uvěřit, že by jich zde bylo tak málo. Katakomby, kterými se dostali až sem, do svatyně Ahura-Mazdy, byly rozsáhlé a velice prostorné. Snadno zde mohly žít stovky kněžích, ne pouze tito tři.

Vyžádala si je válka tvého bratra, zašeptalo mu v podvědomí. *Teď bojují na severu.*

Princ se zasmál.

„Vyslal jsem svého zástupce!“ zvolal a jeho hlas se odrážel od soch a stropu, který se dal jen tušit kdesi vysoko nad jejich hlavami. „Vy jste ho však hrubě odmítli. Nenechám se odradit, neboť to, co držíte, držíte jen právem zlodějů, neboť to bylo zcizeno ze svého právoplatného místa. Já sám pohlédnu do tváře Dobyvatele. V tom mi nezabráníte.“

I Krista, která se dostala na konec sálu, si všimla, jak princova slova starci otřásla. Za poslední sochou se skrývalo neosvětlené schodiště. Vystoupila po několika stupních a rukama tápala po zaprášených cihlách.

Nejstarší z mužů se lehce zapotácel, pak se vzchopil a napjatě se předklonil. „Je naším posláním chránit to, o čem mluvíš. Mnozí se

pokusili odhalit tajemství oné věci, nikdo však neuspěl. I ty zemřeš, aniž by ses byť jen pokusil.“

Muž prudce udeřil holí do schodiště. Ostatní pozdvihli paže a z jejich úst se linulo monotónní mručení. Maxian cítil, jak se neviditelný svět kolem něho smršťuje a chvěje. Podlaha se zatřásla a ohně v jámách náhle zhasly. Princ zdvihl paže a řekl tři slova.

Z rukou mu vystřelily dlouhé blesky. Alais a Gaius Julius, kteří se k němu právě rozeběhli, vykřikli bolestí, když jim prskající výboje přejely po těle. Valaši začali ječet a v panice se hnali ke dveřím. Kolem princova těla se chvěla aura hluboce modrého světla, které tryskalo z jeho očí a otevřených úst. Kroužící blesky zasáhly také Abdmacha, který se zapomenutý opíral o zeď u dveří, a vtáhly ho do víru běsnících sil.

Podlaha se propadla a pod princem a jeho třemi společníky zely kaverny žhavé lávy, ze které vystřelovaly snopy plamenů. Nikdo se však do pasti nezřítil – modré kroužící světlo je vyneslo vzhůru. Dlaždice se rozlétly kolem a mezi jámami zůstaly jen úzké plošinky jako cestičky nad medovou pláství. Když princ se svým doprovodem na nejbližší dosedl, starci hněvivě vykřikli.

Maxian s divokým smíchem nasál hrubou sílu z mrtvého, zvířecí ženy a perského mága. Kolem něj se vytvořil skučící vzdušný vír a vzduchem prolétla světle fialová koule. Starci vytrčili kostnaté prsty, ale koule pohltila příval ohně, který vyslali, nebo jej odrazila do okolí, a vzduch se na okamžik naplnil planoucí mlhou.

Krista se rozeběhla nahoru po schodech; vzduch kolem ní svištěl, jak jej podtlak odněkud vtahoval dovnitř. Lehké dveře z topolového dřeva na vrcholku schodiště byly téměř vyražené. Vrazila do nich ramenem a vpadla dovnitř. Teď byla ve vlastní svatyni chrámu. Jediný tryskající plamenný sloup obklopovala šestiúhelníková místnost. Kolem středu stálo několik oltářů, strop podél stěn podpírala šestice pilířů. Mezi nimi až na zem splývaly těžké hedvábné závěsy. Uklouzla po hladké podlaze a smýkla se směrem k jednomu oltáři. Užasle se rozhlížela.

Povrch podlahy byl ze skla, rovný a hladký jako lesní tůň. Oltáře byly z leštěného mínójského mramoru, tak jemně řezaného, že se zdál být průhledný. Do závěsů byly zlatým a stříbrným drátem

vetkány postavy okřídlených bytostí. Krista to všechno vnímala jakoby mimochodem, přestože později byla schopna vybavit si místnost do posledního detailu.

Podlaha se otřásla a ozval se hlasitý výbuch. Krista se překulila za oltář. Jeden ze starců prolétl dveřmi a s křupnutím drcených kostí narazil na sloup. Tělo se svezlo na zem a žlábkováním sloupu stékalo trochu tmavé krve. Další kněz se pozpátku vpotácel dovnitř a krvácel z pořezaného obličeje. Vzduch kolem něho se chvěl, když jeho oslabený štít odrážel údery. Krista si přitiskla dlaně na uši, aby neslyšela hromový rachot, který provázel každé zablesknutí. Zajiskřilo se a ve vzduchu se zhmotnil rotující dvanáctistěn. Ten se vzápětí rozpadl na stovky drobných nazelenalých úlomků, které se jako sníh snášely k zemi. Kněz se zapotácel a chytil se za hruď. Ozvalo se vlhké mlasknutí a jeho tělo se sesunulo jako hromádka želatiny.

Vzduch v celé místnosti ještě vibroval, když se Krista odvážila vyhlédnout přes okraj oltáře. Na vrcholku schodiště před vyraženými dveřmi se srazila stěna černočerné temnoty se sprškou modrých záblesků. Odtud vyskočil poslední kněz a chystal se zmizet. Krista se zdvihla a napřáhla levačku. Jak kněz míjel oltář, prudce ho udeřila do hrudi. Nechápavě vytřeštil oči, nohy mu podjely a tvrdě dopadl na znak. Krista mu bleskově zaklekla hrdlo a v její ruce se objevil nůž. Kněz sebou vyděšeně zaškubal. Udeřila jej střenkou do spánku; otočil oči v sloup a znehybněl.

V náhlém tichu začalo Kristě zvonit v uších. Odtáhla starého kněze stranou a pečlivě ho svázala kusem drátu, který vytáhla z mošny na opasku. Z oděvu mu utrhla pruh látky, který použila jako roubík.

Stěna tmy nezvučně praskla. Místnost okamžitě naplnil hukot plamenů. Dovnitř se vpotácel Maxian, ztěžka se opírajíc o Gaia Julia. Před ně vyběhla Alais a mávala oštěpem. Tváře jí hořely vnitřním žárem, během boje přišla o plášť.

Krista si otřela dlaně a vztyčila se.

„Je po všem!“ překřikovala hluk plamenů. „Poslední kněz je tady.“

Maxian celý pokrytý sazemi se pokusil o souhlasný úšklebek, otočil oči v sloup a sesunul se Gaiovi do náruče. Ten ho opatrně uložil na zem. Matná záře plamenů prohlubovala vrásky v Římanově starém obličeji. Alais přestala mávat oštěpem a sklonila jej hrotem k zemi. Protáhla se ke Kristě, která z ní nespouštěla tvrdý pohled, a pousmála se.

„Drahoušku," zavrněla, „myslela jsem, že už jsi mrtvá. Tak ráda vidím, že jsem se mýlila."

Krista úsměv opětovala a odhalila pevné bílé zuby, i když nebyly tak dlouhé jako Alaisiny. „Také tě ráda vidím. Dobře ses najedla? Už se necítíš tak… hm… stará?"

Alais vztekle vyprskla a pozdvihla oštěp. Krista ustoupila z jeho dosahu a v ruce opět držela nůž.

„Víš, co princ chce. Neudělá mu radost, když zjistí, že jsi zabila i posledního."

„Já dobře vím, po čem princ touží," odsekla chladně Alais, „a narozdíl od tebe mu to také dám."

„Nemám čas povídat si o tvých představách," odpověděla Krista se zábleskem v očích. „Máme práci." Protáhla se kolem plavovlásky a stěží potlačila údiv nad pevnými svaly, které se jí rýsovaly pod hebkou pokožkou. Princ ležel na zádech a Gaius Julius mu masíroval zápěstí.

Krista si dřepla vedle něho. „Co je?" zeptala se napjatě.

Mrtvý na ni pohlédl a oči měl plné strachu.

„Zlomení poslední bariery ho stálo příliš mnoho sil," zašeptal. „Je studený, moc studený…"

Krista se zachmuřila a vzala princovu hlavu do dlaní. Byl jako led. Zaklela a snažila se nahmatat puls. „Je to stejné jako tenkrát, když jeho tělem prošlo příliš mnoho síly. Musíme do něho dostat něco horkého, vývar, polévku." Krista se zoufale rozhlédla. Velký sál byl plný ohně, nad kterým vedly jen úzké zbytky podlahy. Odnést tudy prince by bylo velice riskantní. Zde také nemohli zůstat. Něco ji napadlo. *Ten kněz někam běžel, musel mít nějaký cíl.*… Otočila se.

Alais se právě zvedala od ležícího kněze, celá zářila a oči se jí vlhce leskly. Pramének krve, ostře kontrastující s bělostnou

pokožkou, jí stékal po bradě. Krista vztekle zařvala, přiskočila k Alais a udeřila ji do tváře.

„Krávo! On byl poslední, kdo znal tajemství chrámu!“

Alais uskočila, tvář zkřivenou hněvem. Na jejích dlouhých zubech se míhaly odlesky plamenů. Krista se postavila do střehu a dlouhá čepel nože se míhala vzduchem. Alais vyrazila vpřed rychleji než kočka a zpod nehtů jí vyjely ostré drápy. Krista pravačkou odrazila útok, otočila se a loktem levé ruky udeřila Valašku do obličeje. Alais vykřikla bolestí a odpotácela se několik kroků vzad.

Zatímco kolem sebe dál kroužily, Gaius Julius odtahoval bezvládného prince stranou.

Alais znovu zaútočila, její drápy se v narudlém světle leskly jako leštěná slonovina. Krista uskočila dozadu a stále před sebou šermovala nožem. Ucítila za sebou pilíř, vyskočila a levou nohou se pokusila kopnout Alais do hlavy. Ta se přikrčila a její drápy zasáhly Kristu, která minula, na vnitřní straně stehna. Krista při dopadu ještě stačila máchnout nožem a probodla Alais dlaň těsně za prsty. Valaška zaúpěla bolestí.

Krista se odrazila od sloupu směrem ke dveřím. Alais ji po její levé straně přikrčeně následovala. Její zpocená napůl obnažená ňadra se leskla odrazem plamenů. Krista udělala výpad nožem, ale Alais útok kryla a odpověděla kopnutím. Okovaný podpatek jen lehce sjel po Kristině hlavě, ale zachytil a strhl tenký kožený pásek, který jí držel vlasy.

Krista se vyhnula dalšímu útoku, rozpuštěné vlasy za ní vlály. Pod nohama ucítila vrchol schodiště. Alais náhle ustoupila zpět a Krista odstoupila od hrany schodů. Valaška se sehnula a sebrala oštěp, který dosud ležel na zemi. Kristou projel záchvěv strachu, ale stačila z opasku uvolnit malý železný hák, přivázaný k lanku s drátěným jádrem, které měla omotané kolem pasu. Alais postupovala proti ní a točila kopím.

Krista maličko ustoupila a rychle uvolňovala lanko. Alais se s mrazivým jekotem vrhla vpřed a Krista se v posledním zlomku vteřiny vyhnula ostrému hrotu. Takřka ve stejném okamžiku hodila hák a trhla lankem. Alais uhnula, ale vzápětí zařvala bolestí, když se

jí nazpět stržený hák zaryl pod lopatku. Vytryskla krev a řvoucí Valaška udeřila Kristu naplocho kopím přes hruď.

Úder těžkého ratiště jí vyrazil dech a zlomil dvě žebra. Krista narazila na sloupek vedle schodiště. V hlavě jí zadunělo a nůž vypadl ze znecitlivělých prstů. Lanko měla stále omotané kolem pravého zápěstí. Na druhém konci se zmítala Valaška. S bolestivým výkřikem si vytrhla hák ze zad, ale lanko nepustila. Krista se snažila vstát. Před očima jí poskakovaly dvě, ne, tři plavovlásky. Jejich alabastrová pokožka byla zbrocena krví.

Alais trhla lankem a přitáhla Kristu k sobě. Drápatými prsty jí sevřela hrdlo a Krista mezi chroptěním slyšela praskání chrupavek. Snažila se bránit, ale barbarka ji držela těsně nad zemí na délku natažené paže. Nohy bezmocně kopaly do vzduchu.

Alais se krutě smála, když viděla její zbytečné úsilí.

Krista několikrát sekla nehty do ramene natažené paže ve snaze zasáhnout nějaký nerv, ale ocelovými svaly nepronikla ani o milimetr. Hučelo jí v uších a tmělo se jí před očima. Rozšklebená tvář barbarky mizela na konci tunelu šedé vířící mlhy. Kristě se nakonec podařilo ohnout levou ruku a do dlaně jí vklouzl samostříl. Stiskla spoušť.

Z Alaisina oka náhle ve spršce krve vykvetla šest palců dlouhá šipka. Kalená ocel zeleně jiskřila, jak se uvolňovalo kouzlo, které do ní před několika týdny vložil Maxian. Valaška mizela v jasné zelené záři. Zdálo se, že křičí, ale Krista neslyšela žádný zvuk. Cítila, jak padá, pak jen ostré křupnutí a nic.

# # #

Gaius Julius se opatrně přibližoval k oběma tělům. Když odtáhl prince stranou, pozorně sledoval závěr souboje. Krista teď ležela zhruba v polovině schodiště. Alais byla svinutá do těsného klubka na okraji podesty. Zelené světlo už zmizelo a její oční důlky prázdně zíraly před sebe. Mrtvý k ní poklekl a odhrnul jí z tváře připálené vlasy.

„Nenasytná kočička chtěla všechnu smetánku…“ zašeptal.

Sešel dolů a sklonil se nad Římankou. Krk měla plný hlubokých natékajících škrábanců, ale stále cítil jemný puls. Gaius Julius

rozpačitě pokýval hlavou, nevěděl, co přesně by měl dělat. Pomyslel na prince a svou vlastní křehkou smrtelnost a vstal.

Bezvládné tělo Alais bez kostí nevážilo téměř nic. Zvedl je a odnesl dolů co nejblíže k ohni. Když zemřel i nejstarší kněz, plameny pohasly, ale jámy byly dosud plné žhnoucí hmoty. Zdvihl tělo nad hlavu a vrhl je dolů. Okamžitě se změnilo v ohnivou kouli a vzhůru vyrazil oblak černého kouře. Gaius Julius sledoval, jak kouř stoupá ke stropu, a pak se vrátil k živým.

Záře ohňů, které za ním dohasínaly, vrhala dlouhé stíny přes roztříštěné sochy. Jejich hlavy se válely ve změti údů a kamenných kvádrů. Na druhé straně, za dýmajícími jámami, stál nehybný Khiron, držel za krk Abdmacha a čekal na příkazy svého pána. Za ním se krčili Valaši. Homunkulovy oči byly temné studny, ve kterých doutnaly žhavé uhlíky.

POBLÍŽ MĚSTA GANZAK, SEVERNÍ PERSIE

Kohorta odpočívala podél cesty, vozy stály stranou v tvrdé hnědé trávě. Většina veteránů spala. Zoe, Odenathus a Dwyrin seděli na zídce z kamenů, které rolníci sesbírali ze svých polí, a zády se opírali o tisy, které rostly hned za ní. Za nimi, až k další řadě stromů, se rozkládalo neobdělané pole. Ještě dál údolí končilo nízkými oblými vrchy s terasami a sady. Vzduch byl plný prachu a ani skoupý stín tisů nijak nezmírňoval žár. V horách na severu, odkud přišli, padal sníh a vzduch řezal jako ledové střepy. Zde, v údolích země, kterou místní nazývali Ázerbajdžán – země ohně – ještě panoval horký podzim.

Kolem projel oddíl těžkooděnců s přilbami zavěšenými na řemení na zádech a unaveně skloněnými kopími, zdvíhajíc další mračna prachu. Stejný prach pokrýval tři mágy už několik týdnů, po celou dobu, co armáda sestupovala z hor. Císařské armády se prý rozdělily do dvou proudů, z nichž každý táhl po jedné straně osy údolí a ničily vše, co se mohlo hodit nepříteli. Asi to tak bylo,

protože Dwyrin už viděl nekonečnou řadu vypálených měst a vyrabovaných vesnic.

Jezdci přejeli a cesta byla opět prázdná.

Dwyrin, který z nedostatku jiné činnosti splétal dvě dlouhá stébla, náhle vzhlédl, protože uslyšel rychle přijíždějícího koně.

„Někdo," otočil se k Zoe, ale to už je jezdec s hlavou sehnutou pod nízkými větvemi minul a zarazil koně před odpočívající kohortou, „sem jede."

Posel v jezdeckých kalhotách a širokém klobouku, jaký nosili východní kurýři, byl celý zablácený. U sedla mu v pochvě visel dlouhý meč a přes záda měl křížem luk a toulec šípů. Sehnul se, aby něco řekl Colonnovi a Blancovi. Ze svého místa Dwyrin viděl, že ani jeden z nich nevstal. Posel měl tedy nižší hodnost než oni.

Dwyrin pokračoval v pletení, Zoe podřimovala opřená o jeho rameno a Odenathus se spokojeným pochrupováním spal. Armáda se po vítězství u Kerenu vydala rychle k jihu a roztroušené perské jednotky se jim nepříliš usilovně snažily zabránit v průchodu průsmyky nad Dastevanem. Thaumaturgové teď neměli vcelku nic na práci. Pochodovat, rozbít tábor a znovu pochodovat. Na brodu ztratili dva vozy, ale nebyl čas postavit nebo ukrást nové. Dwyrin nedokázal přes den spát jako ostatní. Tak alespoň zaměstnával ruce pletením.

„MacDonalde!" mávl Blanco na Dwyrina. Ten slezl ze zídky a rozeběhl se podél spících vojáků. Posel zatím sesedl, opíral se o koně a protahoval si ztuhlé nohy. Byl mladý, ale jeho tvář byla zestárlá vyčerpáním a oči mohly patřit starci. Blanco palcem ukázal na přibíhajícího Dwyrina.

„Tady máš odborníka. Koukej ho v pořádku vrátit."

„Centurione?" hlásil se Dwyrin. Ale to už Blanco zase ležel a přetahoval si klobouk přes obličej. Colonna jen mrkl a také pokračoval v přerušeném odpočinku. Dwyrinovi nezbylo, než se obrátit ke kurýrovi, který se rozpačitě drbal na bradě.

„Hm… pane?"

Posel si ho zamračeně přeměřil od hlavy k patě. „Ty jsi thaumaturg?" Zdálo se, že je příliš unaven, než aby do svých slov vložil alespoň špetku ironie.

„Ano, pane. Dwyrin MacDonald, třetí ze třetího, *Ars Magica*.“

„Snad to bude stačit. Máš se mnou jet na velitelství. Vem si své věci. Potřebují odborníka. Měl bys to být ty.“

# # #

Posel rozhodně Dwyrina nevezl na velitelství. Dvě míle zpět, u mostu přes prudkou říčku, je očekával oddíl Varjagů v rudých pláštích. Velel jim mladý Řek s hustou rezavou bradkou a pichlavýma očima. Kurýr mu předal Hiberniana, sedl si na kraj cesty a sledoval, jak odjíždějí. Dwyrin netušil, co se děje, ale pobídl koně za důstojníkem, který zamířil s oddílem na vedlejší cestu.

Bez zbytečného hluku stoupali úbočím údolí kolem vinic a sadů, obtížených pomeranči a olivami. Mnoho jich bylo pobořených a vypálených. Usedlosti mezi poli byly opuštěné, nikde se neozval ani štěkot psa. V podvečer přejeli přes hřeben a Dwyrin užasle hvízdl.

Na terasovitém skalním výběžku se vypínala mohutná stavba. Její tři křídla, každé vysoké jako dvě normální budovy, byla podpírána obrovitými bělostnými sloupy, které se v šírání leskly jako svíce z bílého vosku. Z kopule střední části chrámu se tyčila vysoká věž. Narudlá záře, která se hnula z vrcholu věže, ozařovala oblak dýmu neklidně se vznášející nad celým komplexem. Z celého místa vyzařovala děsivá prázdnota.

Řek stočil svého nádherného ryzáka k Dwyrinovi a naklonil se k němu.

„To je svatyně Živoucího Ohně, chlapče. Nejsvětější místo zoroastrismu. Znáš jejich boha, Ahura-Mazdu, a jeho proroka Zarathustru?“ Řek hovořil perfektní latinou se sotva znatelným přízvukem.

Ve chvíli, kdy se Dwyrin setkal s jeho pohledem, pocítil téměř fyzický šok. Ten muž po jeho boku byl *někdo*. Někdo zběhlý v použití sil a v přesvědčování.

„Ne, pane,“ odvětil a popojel trochu stranou, protože jeho kůň viditelně začínal být z ryzáka nervózní.

„Jenom jsem slyšel, že uctívají živý oheň a obětují do něj.“

„Děti, nepochybně,“ navázal trpce Řek, „zaživa vhazované do rozpáleného železného chřtánu.“

Dwyrin zrudl a zavrtěl hlavou. „O tom jsem neslyšel, pane. A o jejich víře nevím skoro nic.“

„Takže, chlapče, tady je její základ; onen chrám – nyní obsazený císařskými oddíly pod mým velením – je středobodem jejich víry. Každý chrám ohně v této zemi, dokonce i v takových městech, jako jsou Ctesiphon a Selucis, má oheň pocházející z tohoto, který neuhasl od doby, kdy jej zapálil prorok Zarathustra, aby zahnal temnotu a chaos z tohoto krutého světa.“

Dwyrin se zahleděl na rozlehlý chrámový komplex, jehož mramorové a dřevem obkládané stěny nesly nádherné reliéfy. Nebe tmavlo a mezi zpěvem ptáků a tichým hovorem vojáků bylo možné zaslechnout vzdálený hukot plamenů.

„Proč jsem tady, pane? Posel říkal, že potřebujete odborníka, ale o tom bohu ani o jeho kněžích nevím vůbec nic. Umím vyvolat oheň…“

„Přesně tak,“ přerušil ho důstojník. „Pojeď se mnou, a já ti ukáži, co musíš udělat.“

# # #

Patra věže spojovalo široké sto stop vysoké schodiště lemované basreliéfy s náboženskými motivy. Podél stěn stáli gardisté v rudých pláštích, s válečnými sekerami a kopími, a osvětlovali prostor pochodněmi. Řek bral dva schody najednou a Dwyrin klusal za ním. Na důstojníkovi nebyla znát únava, přestože Dwyrin odhadoval, že poslední dny musel strávit v sedle. Na vrcholu schodiště se vysokým klenutým průchodem vcházelo do arkády, jejíž konce se ztrácely na obě strany.

Sloupy arkády byly vytesány do podoby plamenů tryskajících ze země. Jejich kruhové patky byly zdobeny postavami bičovanými démony se strašlivými tvářemi a tvory bez očí. Na hlavicích byly zpodobeny okřídlené bytosti, které s blaženým a milostiplným výrazem pomáhaly postavičkám mužů a žen vyšplhat vzhůru po plamenech. Dwyrin se otřásl. To místo na něho působilo tísnivě. Jako by tu byl vzduch přesycen vzpomínkami. Šli dál po červeně žilkovaném mramoru, prošli dvoje mohutné dveře a kolem hlídek Germánů a Sarmatů. Barbaři byli nervózní a nejistě těkali očima sem

a tam. Bylo téměř naprosté ticho, kterým se neslo jen vzdálené hučení plamene.

Chodba končila v obrovské kruhové místnosti, která ze všeho nejvíce připomínala amfiteátr s otvorem uprostřed. Obvodové sloupy silnější než dospělý muž podpíraly strop, na kterém byla znázorněna noční obloha se souhvězdími, planetami i jejich měsíci. Stupně nesly řady sedaček, schopné pojmout tisíce přihlížejících.

Za ohněm Dwyrin viděl ohromnou sochu muže klečícího na jednom koleně. Její tvář byla tváří krále strašlivého, mocného i moudrého zároveň. Svaly na mohutných pažích mu mohl závidět samotný Herkules. Na zádech nesl pečlivě kolorované planety a nebesa vyvedená v bronzu. Od pasu dolů byl oděn v suknicí z tepaného kovu. Dwyrin nikdy tak obrovskou sochu neviděl.

„Oni uctívají Atlase?“ zeptal se hlasem, který v ohromné prostoře jen zdůrazňoval jeho nepatrnost.

„Ne,“ zasmál se Řek a úkosem na něho pohlédl. „To je Chrosoes, Král Králů. Skromnost asi nepatří mezi jeho ctnosti.“

Pod postavou zbožštělého krále, v otvoru lemovaném černým obsidiánem, prudce hořel oheň. Zářil jasně bílým plamenem, přesto v ohromném sále nebylo horko. Dwyrin bezmyšlenkovitě postoupil k nejvyššímu kruhu sedadel. Řek ho následoval, ruku lehce položenou na jílci jezdecké šavle. Sloup ohně se nedotýkal dna jámy, ale visel asi dvanáct stop nad ním. Nespoutaně tryskal vzhůru do válcového otvoru v kopuli, jehož stěny byly vyloženy zrcadly, která odrážela světlo věčného plamene ven z chrámu. Světlo odražené od mraků, které neustále visely nad horami, bylo vidět na míle daleko.

Dwyrin cítil, že přestává vnímat okolní reálný svět. Tentokrát se nebránil. Oheň zaplnil celý jeho vnitřní vesmír. Cítil se, jako by se vznášel v nezměrném plamenném víru. Zdánlivě nekonečně daleko uviděl zploštělou světelnou kouli. Z jejího povrchu tryskaly dlouhé plamenné jazyky a některé v rozmáchlých obloucích dopadaly zpět. Ten světelný všehomír byl živý. Vnímal jeho nepředstavitelně složitou stavbu a proudění energie.

Vydal se k té zářící věci. Dříve by se bál, že bude něčím tak nepředstavitelným rozmělněn a pohlcen, ale nyní mu ta představa nepřipadala nijak hrozná. Přiblížil se k vnější slupce světla a cítil

něco jako závan éterického větru. Povrch koule se prohnul a prostor před ním se rozevřel jako květ lotosu. Uvnitř bylo něco ještě jasnějšího. Spěchal k tomu.

Prudce se probral, když mu těžká ruka zatřásla ramenem. Dwyrin zmateně mrkal a rozhlížel se. Řek se skláněl těsně k němu.

„Můžeš ten oheň uhasit?“

„Cože?“ trhl sebou Dwyrin. Sotva ho slyšel. Bylo to, jako by k němu mluvil z hluboké studny. Dwyrinovi k tomu ještě silně zvonilo v uších.

„Umíš vyvolat oheň z mrtvého kamene – vím to, byl jsem u Tauru. Uměl bys ho také poslat zpátky?“

Dwyrin přejel pohledem z něho na plamenný sloup, pak se rozhlédl a poprvé si všiml desítek gardistů a vojáků, kteří postávali mezi pilíři. Netvářili se nijak přívětivě. Neviděl tu jediného kněze. Řek mu znovu zatřásl ramenem a otočil ho k sobě.

„Dokážeš to?“ Jeho oči se vpíjely do Dwyrinových. „Je nutné to udělat.“

Dwyrinovi se zúžil dech. Cítil, jak si ho důstojníkova vůle podmaňuje a nutí ho k poslušnosti. Zároveň však slyšel volání té nekonečně krásné květiny. To bylo to, co stále hledal, ale netušil, že po tom touží jako žíznící na poušti po doušku vody. Koutkem oka zahlédl, jak se Germáni stahují blíže a jejich výraz se dal těžko nazvat přátelským. Byl si jist, že se ta věc dá zničit, zabít, vyrvat ze svého vesmíru. *Ale co se potom stane se světlem?*

„Dokážeš to?“ Důstojník už pevně držel Dwyrina za obě ramena. „Řekni, chlapče, je to opravdu strašně důležité!“

„Co se stane?“ zeptal se s námahou Dwyrin. „Co se stane, když ten oheň zhasne?“

„Pak,“ odpověděl Řek a narovnal se, „pomine vliv Ahurových kněží. Víš, MacDonalde, jsme v nepřátelské zemi, daleko od domova, obklopeni nepřáteli. Jejich víra a jejich kněží jim dávají sílu, aby nám vzdorovali. Jestliže prokážeme, že naši bohové jsou silnější a naše síla větší, mnozí se před námi pokoří a ostatní ztratí odvahu. Císaři potřebují mít na své straně všechny výhody. Tohle je jedna z nich. Můžeš ten oheň zničit?“

Ne! křičela část Dwyrinova vědomí a snažila se získat vládu nad jeho hlasem. *Ten oheň nezemře – nesmí zemřít. Jestliže zhyne, zemí se bude plížit temnota osvobozená z řetězů, kterými ji spoutal Zarathustra!*

„Ano," řekl a udiveně zamrkal, když se uslyšel. Ovládaly ho jiné síly. Levé rameno necítil; jako by bylo z kusu ledu. Snažil se vyřknout slova, která mu diktovala jeho vlastní vůle, ale nešlo to. „Zničím ho."

Řek se usmál a odtáhl ruku. Stráže opět ustoupily a věnovaly se přerušenému hovoru. Dwyrin se otočil a stále se ještě snažil získat vládu sám nad sebou. Nešlo to. Jako loutka scházel dolů. Mramorová podlaha kolem jámy byla hladká a kluzká. Došel až k okraji a pozdvihl paže.

Sloup ohně syčel a řval, jak se hnal do stísněného prostoru válce. Pohlédl do jámy, ale neviděl nic než lesklý křemen, kterým bylo vyloženo její dno a stěny. Žádné palivo. Oheň tryskal přímo ze vzduchu, nejprve jasně modrý a ve výšce přecházel do oslňující běli. Dwyrin pohlédl vzhůru, kde se rýsoval vzdálený, temný kruh noci. Nad chrámem se převalovala oblaka.

„Pojď ke mně, ohni," řekl a zkřížil ruce na prsou. Zavřel oči.

Bojoval sám se sebou. Projel jím mrazivý záchvěv a vzápětí ho polil pot. V jeho nitru vzplálo dvojče ohnivého sloupu a plamen mu stoupal podél páteře. Chlad a mráz odněkud z prázdnoty jej ubíjely, až zbyla jen drobná jiskřička, která žhnula v místech nad jeho žaludkem.

Z dálky slyšel vyděšené hlasy, zvedl se prudký nápor větru a Dwyrin pocítil silnou ránu do žaludku. Otevřel oči. Z ohnivého sloupu se natáhl výběžek živého ohně a vnořil se mu do hrudi. Ustoupil, ale oheň ho stále držel. Ječel hrůzou v domnění, že teď už musí zemřít, ale oheň ho nespálil. Žhavý bod pod jeho bránicí tančil a kroužil. Proud ohně zmizel v nezměrné hlubině, která se skrývala v tom nepatrném bodě. Z plamene sálal chlad a Dwyrin už necítil končetiny. Ohnivý pilíř se náhle zmenšil a s hromovým zaduněním se propadl do jámy. Zdálo se, že se celý chrám otřásl a nastala naprostá tma. Dwyrin dopadl na všechny čtyři a na obočí se mu začala tvořit jinovatka. Nekontrolovatelně se třásl. Ze vzduchu se

srážel sníh a hebké vločky se pomalu snášely na zem. Byla strašná zima. Za horními sedadly amfiteátru se Řek a jeho vyděšení vojáci sbírali ze země.

Dwyrin se stočil do klubíčka a snažil se zahřát. Tohle byl naprosto neznámý pocit – třásl se, ale nevěděl jestli hrůzou nebo rozkoší. Sníh stále padal a Dwyrin za chvíli splynul s okolím, jako obyčejná bílá hromádka.

# # #

Příjemné počasí pozdního léta minulo a od hor foukal studený vítr. Římskou armádu na pochodu k jihu provázely lezavé mlhy a časté deště. Dwyrin šel se sklopenou hlavou a slyšel, jak mu ledové kapky klepou do rákosového klobouku. Na ramenou měl vlněný plášť a přes něj pelerínu ze surové vlny. Nohy mu klouzaly v bahně – deště proměnily všechny cesty k Eufratu v bahnité říčky. Počasí mu připomnělo domov, i když s tím rozdílem, že na konci cesty nečeká ve vytopené chalupě jeho matka s kotlíkem dušeného skopového s cibulí. Namísto toho to bude studený tábor u cesty a plesnivý chleba s kouskem soleného vepřového.

Dwyrin šel úplně poslední v oddílu thaumaturgů, dokonce i Colonna šel před ním, takže si nevšiml, že jsou ve vesnici, dokud neminul dva nebo tři pobořené domy. Když zvedl hlavu, uviděl, že oddíl před ním zahýbá vlevo dolů uličkou mezi obílenými domy a zídkami zahrad. Nad prázdnými okenními otvory se táhly pruhy sazí. Většina střech shořela nebo z nich zbyly jen očazené pahýly trámů. Bahno s popelem tvořilo na cestě mazlavou černou břečku, která se nedala setřást z bot. Hibernian se zachvěl, ne však zimou, která byla v jeho rodné zemi mnohem větší, ale protože cítil podivný chlad, který prostupoval trosky vesnice.

Na malé křižovatce se zastavil. Oddíl pokračoval cestou vpravo, dál do nížiny, druhá cesta stoupala vlevo do kopce. Odtamtud slyšel klepání, jako když kámen naráží na kov. Rozhlédl se. Před ním nebylo nic než záda jeho spolubojovníků, sehnutá únavou a chladem. Klepání se ozvalo znovu, snad kladívko nebo dláto. Nadhodil si výstroj na zádech a utáhl řemen, který držel přikrývku. Dwyrin se vydal do kopce, pod nánosem bahna cítil hrubou dlažbu. Na hřebeni

návrší našel solidně vyhlížející stavení sjehlanovitou střechou. Po stranách vchodu stály dva špinavě bílé sloupky – vyražené dveřní křídlo se opíralo vedle o stěnu. Dům nenesl známky požáru, snad proto, že měl střechu pokrytou štípanou břidlicí. Ve vchodu se Dwyrin zastavil.

Uvnitř byla jedna veliká místnost, jejíž strop podpíralo několik sloupků. Podlaha se do středu svažovala k ohništi, které ohraničoval kruh z černých kamenů. Dwyrinovi přeběhl mráz po zádech. Zamnul si ruce. Otvorem ve střeše dovnitř dopadalo mdlé světlo. U ohniště seděl stařec sehnutý věkem a křesal o sebe dvěma kameny. Před sebou měl kamennou misku s troudem a suchými větvičkami. Vedle ohniště ležela naskládaná polena. Muž byl k Dwyrinovi natočen z profilu, takže bylo jasně vidět jeho ostrý skobovitý nos a huňaté obočí. Vyschlá kůže zdůrazňovala propadlé tváře a ostré lícní kosti. Dlouhý plnovous měl rozdělen do dvou pramenů.

„Je ti zima, pane?“ Dwyrinův hlas se vrátil krátkou ozvěnou.

Stařec se k němu otočil a podíval se na něho hluboce tmavýma očima. „Každému je zima, chlapče. Oheň je pryč, vidíš?“

Dwyrin přišel k ohništi a všiml si, že staré uhlíky uvnitř pokrývá vrstvička dešťové vody smíšené s olejem. Stařec dál křesal kamenem o kámen a snažil se zapálit hromádku troudu. Dwyrin se předklonil a s žuchnutím shodil ze zad výstroj.

„Dovol, ať to udělám za tebe,“ řekl a zamnul si opět ruce.

Stařec si ho přeměřil zpod obočí. Zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpověděl ztěžka, „to je můj oheň. Dříve nebo později ho zapálím.“

Dwyrin se posadil, pažemi si objal kolena a sledoval starce. „Není ti zima? Střecha je rozbitá, prší… zima na krku.“

„Ano,“ přikývl stařec. „Bude krutá. Často prší a v horách je už hodně sněhu. Nikomu se nepovede dobře. Ale tohle je můj oheň, musím mu jen věnovat patřičný čas.“

Dwyrin se ušklíbl. Oheň přece není něco, co by potřebovalo čas. Všiml si, že se mužovy ruce už třesou únavou. Poposedl blíž.

„Mám pazourek…“ začal, ale stařec si ho změřil a přesunul se mezi něj a hromádku troudu.

„Tohle je *můj* oheň,“ opakoval neústupně. „Pokud chceš, zapal si svůj. Ten můj se nesmí uspěchat. Má své vlastní cesty, přijde, až bude chtít. Rozdělávám jej dvěma kameny – jeden je z hory Ormazdovy, druhý z hory Ahrimanovy. Tak to má být. To je světlo, které září na svět.“

Stařec se otočil k Dwyrinovi a klapání kamenů pokračovalo. Dwyrin polkl kletbu, něco zabručel a vstal. Z pláště mu na zem stékaly čůrky vody. Takhle mu potrvá hodiny, možná i dny, než vůbec oheň zapálí. Otvorem ve střeše viděl nízké mraky. Byly tmavé a těžké – možná bude i sněžit. Postavil se na okraj ohniště a zadíval se do špinavé kaluže v jeho středu.

Na její hladinu dopadaly dešťové kapky a rozstřikovaly olej, který ji v tenké vrstvičce pokrýval. Vychladlé uhlíky byly téměř pod vodou. Dwyrin vzpomínal na sloup ohně v chrámu, který před několika dny opustili. Když spolu s Řekem a jeho muži odcházeli z údolí, bylo ponořeno do tmy. Dwyrin se cítil zle, neměl ani sílu se ohlédnout. Na chrám černý jako smola dokonce nedopadaly ani měsíční paprsky.

Dwyrin pozdvihl ruku a cítil, jak se v něm sbírá síla, rychlá a netrpělivá jako jarní potok. Uhlíky v ohništi zasyčely a z vody vytryskla pára. *Vždyť je to tak jednoduché,* pomyslel si s úšklebkem. Jeden uhlík začal oranžově žhnout a voda se s bubláním a prskáním vařila. Postupně se pod hladinou rozhořívaly další uhlíky. Kapky deště se se syčením měnily v páru ještě dříve, než dopadly na hladinu.

„Pohleď, zde máš oheň na zimu!“

Z oblaku páry vyskočily plameny a v místnosti bylo náhle horko. Všechna voda se odpařila. Dwyrin se vesele šklebil a po tváři mu poskakovaly oranžové odlesky.

Stařec také stál a jeho obličej připomínal oblohu za letní bouře. „Nic nevidím. Správné je nalézt skrytý plamen a umožnit mu, aby vytryskl, až sám bude chtít. Jsi nezralý a nevíš, co je to sebeovládání.“ Starcův hlas zněl jako hřmění vzdálené bouřky.

Dwyrin zahanbeně ucouvl.

„Plamen, který se rychle zrodí, také rychle zemře.“

Muž udělal krok vpřed a Dwyrin škobrtl o svou svinutou přikrývku. „Dlouho trvá světlu, které má ozařovat svět, než přijde. Je třeba je hýčkat a pomalu a trpělivě rozdmýchávat. Může to trvat léta, desítky let, staletí. Tohle světlo čarodějů neznamená nic, jen pomíjivou jiskru."

Plamen v ohništi zeslábl a vzápětí se ztratil. Zůstalo jen praskání chladnoucích kamenů a syčení dešťových kapek, které prolétaly otvorem ve střeše. Dwyrina zalil stud. Rychle posbíral své věci a vyběhl ven. Ochladilo se a déšť ještě zhoustl. Klouzal dolů k cestě, kterou odešel jeho oddíl.

Do pleskání kapek se dál mísilo klepání kamene o kámen.

PTAČÍ PALÁC, CTESIPHON

Přestože bylo pozdě a měsíc už dávno vyšel, palácové chodby byly jasně osvětleny. Thyatis následovala podivně rozjařeného Jusufa a vrhala kradmé pohledy dlouhými řadami štíhlých mramorových sloupů s akantovými hlavicemi. Na každém sloupu byla zavěšena lucerna hořící jasným plamenem. Čistotou zářící podlahy byly modré s nádechem do šeda. Nástěnné malby oslavovaly hrdinské činy perských králů. Pod lehkým pláštěm měla Thyatis bohaté hedvábné roucho a mezi šátky byla ponechána pouze malá skulina, kudy zvědavě vykukovaly její hnědé oči podmalované antimonem. Jak příslušelo ženě jejího postavení, šla krok za Jusufem a krok stranou.

Také on byl oděn do honosného oděvu z jemného modrého a zeleného plátna, kolem krku měl přehozen hedvábný šátek. Boty s vysoko zvednutými špičkami se leskly ozdobami. Celé odpoledne strávil voskováním plnovousu a zastřihováním špiček knírů. Jeho zjev byl nadmíru okázalý, což ho v tomto luxusním prostředí činilo prakticky neviditelným. Thyatis sem se svým mnohem méně honosným zjevem také zapadala, přesto od chvíle, kdy stráže vpustily jejich vůz do nádherného paláce, měla nervy napjaté k prasknutí. Sluha, který je doprovázel, se zastavil před vysokými

klenutými dveřmi. Poklonil se dvěma mohutným černochům a něco jim zašeptal.

Strážní v tlumeně červenočerné zbroji poklonu opětovali a otevřeli dveře. Ozvala se odtamtud tichá hudba a Thyatis málem zapomněla následovat Jusufa, který důstojně a s lehkou úklonou vstoupil. Sluha se přitočil k Bulharovi a Jusuf se skloněnou hlavou naslouchal. Měšec těžkých mincí změnil majitele a obtloustlý eunuch odešel a zavřel za sebou dveře.

Thyatis po špičkách opatrně popošla kupředu. Až sem je dostala jen čirá drzost a jejich poslední zlato. Teď začínala mít obavy, jak tahle malá Jusufova lest vlastně dopadne.

Před třemi dny Thyatis seděla na zídce v druhořadé karavanseraji na předměstí hlavního perského města a zamračeně zamlklého Bulhara sledovala.

„Příteli," řekla tehdy, „neber to nijak zle, ale ty nejsi žádný veselý chasník. Jsi statečný a skvěle ovládáš meč i luk, ale nemáš příliš jiskru. Abych řekla pravdu, tvé společenské chování je tak na úrovni citrónu."

Jusuf se samolibě zakřenil a dál před ní stál s rukama založenýma na prsou. Jeho úšklebek patřil částečně i Nikosovi, který ho pozoroval s obvyklou nevolí.

„Takže?" pronesl po chvilce Jusuf. „Teď jsme zde, ale nejsou tu žádní Arméni, kteří by mohli zařídit povstání. Můžeme udělat jen to, že budeme ve městě a na tom správném místě, až armády císařů dorazí před jeho brány."

Bulhar se otočil a ukázal přes střechy domů z vepřovic. Na mírném svahu klesajícím k Tigridu jich byly nahloučeny tisíce. Nad nimi na zděných terasách se tyčil palác Krále Králů, přesněji řečeno jeden ze tří jeho paláců. Jeho střechy obložené zlatem zářily ve slunci jako signální ohně a úžasná architektura kleneb a věží ostře kontrastovala s uzounkými uličkami a temnými bazary města pod ním.

„Může být v ten den nějaké lepší místo než Ptačí palác?"

Nikos si významně odkašlal a výmluvně si barbara změřil. „Thyatis sice má mimořádnou slabost pro podzemní prostory, příteli Jusufe, ale zdá se mi víc než pravděpodobné, že stoky královského

paláce budou dobře střeženy. Jak se chceš dostat do paláce, a ke všemu ještě ve vhodný čas?“

Jusuf přešlápl z nohy na nohu a zářil jako měsíček v úplňku. „Neboť, moji drazí římští přátelé, někoho v paláci znám. Někoho velice důležitého.“

Thyatis se musela tvářit hodně nedůvěřivě, protože se Bulhar při pohledu na ni rozchechtal.

„Kdo je to?“ vyštěkla. Nedovedla si představit, že by tenhle syn stepi mohl mít nějaké styky v druhém největším městě na světě, a ke všemu v samotném královském paláci.

„Uvidíte,“ odpověděl stále ještě rozesmátý Jusuf. „Kolik zlata nám zbylo?“

# # #

Okrouhlá místnost byla měkce osvětlena vysokými měděnými lucernami vykládanými ametysty. Na podlaze ležely husté silné koberce, a stěny, kromě těsné blízkosti dveří, byly pokryty gobelíny. Na měděných řetězech visely od stropu další lucerny. Ve vzduchu se vznášela jemná vůně kadidla. Dveřmi se dovnitř linul zvuk harfy tlumený tak, aby jen podmalovával tichý hovor.

Jusuf se zastavil; mezi tou křehkou krásou se cítil ve svém kostýmu trochu nepatřičně. Thyatis spočítala dveře – byly troje – a letmo nahlédla do pokojů za nimi. Byly zařízeny ještě luxusněji než vstupní hala. Dveřmi vlevo rychle vešla přísně vyhlížející žena s černými vlasy oblečená v tmavé šedi. Uprostřed toho přepychu působila jako pěst na oko. Zlostně se na ně zamračila.

„Odejděte,“ řekla příkře. „Má paní v tuto hodinu nikoho nepřijímá.“ Přestože hovořila ostře, měla přirozeně melodický hlas a její perština byla bezchybná.

Jusuf se zdvořile uklonil s pažemi podél těla.

„Prosím, má paní,“ pronesl svou nejlepší perštinou a se stopou tiché úcty v hlase, „přijel jsem ze severu a mám důležitou zprávu pro paní Širin. Žádám tě, abych s ní mohl promluvit. Ta zpráva je určena pouze pro její uši.“

Žena se už už nadechovala, aby je důrazně vykázala z místnosti, ale zarazila se a trochu naklonila hlavu na stranu. S hřívou černých

vlasů Thyatis připomněla havrana okukujícího diamant. Pak přimhouřila oči a přikývla. „Dobře, předám váš vzkaz a uvidíme, jestli vás paní přijme. Počkejte tady.“

Když komorná odešla, Thyatis špitla: „Jaký vzkaz, ó Záhadný?“

„Uvidíš,“ odpověděl a v koutcích úst mu stále cukalo.

O chvíli později se komorná s nechápavým výrazem ve tváři vrátila a zastavila se ve dveřích. Pokynula, aby vešli. Jakmile byli uvnitř, zatáhla za nimi těžký závěs. Thyatis napínala uši, ale na silných kobercích neslyšela žádné vzdalující se kroky.

„Nejmilostivější paní,“ řekl Jusuf a hluboce se poklonil, „jsme velice poctěni vlídností, s jakou jsi nás přijala.“

Thyatis se také poklonila a zevrubně si prohlížela pokoj. Lyra utichla.

Široké prosklené dveře se z komnaty otevíraly do zahrady plné nádherných květin a s pečlivě udržovaným krátce zastřiženým trávníkem. Na hladině jezírka umně vsazeného mezi mechem porostlé kameny se odráželo světlo lampionů, které visely v korunách stromů. Thyatis ohromilo, s jakým vkusem a dokonalostí byla zahrada rozvržena. Oproti tomu se zahrady vévodkyně zdály být jen trochu lépe upraveným dvorkem. Ze všeho kolem čišel luxus, který si dříve nebyla schopna ani představit. Všechny věci – lucerny, koberce, pohovky, dokonce i pohár s vínem – byly té nejlepší kvality.

Éterické stvoření, které vstalo z polštářů ladících se zařízením komnaty, jen celý dojem uzavřelo. Byla středního vzrůstu, štíhlá, což ji činilo opticky vyšší. Vysoké klenuté obočí a nádherné hnědé oči s dlouhými řasami dominovaly podmanivým křivkám obličeje. Když se usmála, zdálo se, že její sytě tmavé rty ani neumí vykouzlit jiný pohyb. Tmavě hnědé vlnité vlasy s narudlým leskem jí spadaly přes olivovou pokožku ramen na záda. Na sobě měla přiléhavé rudé šaty s hlubokým výstřihem, zdůrazňujícím její plná ňadra. Thyatis na krátký okamžik pocítila závist smíšenou s žárlivostí, ale ihned ten pocit zahnala. Ženu, která s veselým úsměvem a jiskrou v oku opětovala Jusufovu poklonu, nebylo možné nenávidět.

„Strýčku!“ rozesmála se žena. „Nikdy mě nenapadlo, že tě tu uvidím, a už vůbec ne v takovém kostýmu!“ Užasle si prohlížela

Jusufa, který se s rozpaženýma rukama pomalu otáčel, aby si ho mohla dobře prohlédnout. „Co tě přimělo navléct na sebe takovou parádu?“

Jusuf se s úsměvem od ucha k uchu opět poklonil. „Nemohl jsem přece přijít za svou nejmilejší neteří bez toho, abych se na to patřičně neoblékl. Mimoto, jako žebráka by mě do paláce nepustili.“

Žena se rozesmála a zakryla si ústa drobnou dlaní. Náhle údivem povytáhla obočí, protože si poprvé všimla Thyatis. Prošla kolem Jusufa a způsobně se před ní poklonila. Jedna dlouhá kadeř jí přitom spadla do tváře.

„Strýčku, jsi pěkně zapomětlivý. Sliboval jsi, že budeš psát, ale nikdy jsi neposlal ani řádku. Teď ani neznám jméno tvé ženy!“

Thyatis vydechla překvapením a mimoděk se dotkla tváře. Úplně zapomněla, že je oblečena do tradičního oděvu, a má tudíž zahalený obličej. Žena se otočila na patě a na kotnících jí zazvonily drobné zlaté rolničky.

„Strýčku! Nesměj se mi!“

Jusuf pozdvihl paže, aby včas zarazil hněv, který se začal vkrádat do hlasu jeho neteře. „Zadrž, zadrž. Tvé matce se mě ještě nepodařilo oženit. Ona mě provází na cestě. Dovol… abych vás, jak náleží, představil.“

Neteř se povýšeně odvrátila, ruce založené na břiše. „Když myslíš.“

Thyatis se pod šátkem ušklíbla a zkusila ho uvolnit. Nevěděla přesně jak na to a teprve po několika pokusech našla ten správný konec vzadu na krku.

„Má drahá, toto je paní Thyatis Julia Clodia z rodu Clodiů.“

Thyatis potřásla hlavou a odsunula si záplavu rudých vlasů z obličeje. Vydechla úlevou. Pod šátkem bylo dusno. Neteři se údivem rozšířily oči. Thyatis se usmála a její bílé zuby se zaleskly ve světle luceren.

„Thyatis, toto je má neteř, princezna Širin, nejmladší žena Chrosoa, Krále Králů. Naše hostitelka v Ptačím paláci.“

„Ráda vás poznávám, princezno. Je to tu moc hezké.“

Thyatis se krátce poklonila a snažila si vzpomenout, co jí vévodkyně učila o cizích královských rodech. Jediné, na co si dokázala vzpomenout, bylo – *drž se dál od jejich ložnic!*

Širin o krok ustoupila a v tváři se jí mísila zlost s překvapením. Dala si ruce v bok a otočila se k Jusufovi. „Drahý strýče, vždyť je to Římanka!“

„Ano,“ odpověděl Jusuf jako ztělesněná nevinnost, „opravdu.“

„Nemůžeš přece přivést Římanku do Ptačího paláce! Možná sis nevšiml, ale můj manžel je s Římem ve válce!“

Jusuf si mnul bradu a tvářil se, že přemýšlí. „No jo,“ pronesl zvolna, „máš pravdu, jsme s Persií ve válce.“

Širinin zvednutý prst znehybněl a údivem otevřela ústa. Na tváři se jí objevil strach. „*My* jsme ve válce s Persií?“

„Ano,“ odpověděl Jusuf měkce, vzal ji za ruku a odvedl k pohovce. „Vyjeli jsme z Tauru před několika týdny, ale Římané i chán vyrazili brzy po nás. Možná už pochodují městem.“

Pobledlá Širin ztěžka dosedla. Thyatis přešla ke dveřím do zahrady. Jusuf se zatím posadil vedle neteře a držel její ruku v dlaních.

„Východní císař se spojil s chánem,“ řekl Jusuf. „Ziebil s sebou přivedl čtyřicet tisíc nejlepších bojovníků. Proto jsme tady.“

„Ach, Jusufe, jak to mohl Sahul udělat? Při našem sňatku slíbil Chrosoovi mír. Proč se spojil s vrahy?“

Thyatis provrtávala Jusufa pohledem. „Takže, Jusufe, mohl bys mi říct, jak do toho zapadá náš zmizelý přítel?“

Jusuf se od ní mlčky odvrátil, zato Širin se na ni překvapeně zadívala.

„Sahul zmizel?“ sotva slyšitelně zašeptala. „Je mrtvý?“

„Ne,“ odpověděl Jusuf a zabořil se ještě více do pohovky. „Když jsem ho naposledy viděl v Tauru, byl při plné síle a v dobrém rozmaru.“ Rychle zdvihl ruku, aby umlčel Thyatis, která se chystala vybuchnout. „Věř mi, má paní. Chán mě požádal, abych ti nic neříkal, dokud se se Sahulem sama nesetkáš.“

„To bylo pěkně podlé, nechat mě celou tu dobu v domnění, že je mrtev!“

„Omlouvám se,“ řekl Jusuf, „myslím, že můj bratr to bral trochu jako odpočinek, když byl nějaký čas jedním z tvých žoldnéřů. Nechtěl ti tvůj úkol v Tauru ještě ztěžovat.“

„Samozřejmě!“ vyprskla Thyatis. „Většinou král velí centurionovi, ne naopak!“

„Počkat!“ ozvala se Širin a zdvihla obě ruce, až platinové náramky s diamanty zachrastily. „Řekněte mi všechno hezky popořádku a pak si můžete třeba vyškrábat oči. Jak jste se setkali? Kdy jste se setkali? Proč jste se setkali?“

# # #

„A pak tvého strýce něco popadlo a rozhodl se, že musí do paláce, aby navštívil *někoho důležitého*.“ Zakroužila vínem v porcelánové číši a dlouze se napila. Při vyprávění příběhů vyprahne. Víno příjemně hladilo na jazyku. Širin svírala hedvábný polštář a chvěla se pod přikrývkami, které vyndala z truhly.

„Opravdu se ti podařilo přimět Sahula, aby plnil tvé rozkazy?“ zeptala se ospale. „I Dahvose a Jusufa? Když jsem byla malá, nikdy si mě nevšímali. A on byl nejhorší,“ ukázala dlouhým nalakovaným nehtem na strýce, který seděl se zkříženýma nohama na podlaze a zády se opíral o pohovku. „Pořád mě štípal a házel mi do vlasů žáby.“

Thyatis si vzpomněla na své vlastní bratry a rozesmála se. „To mělo znamenat, že tě má rád.“

„Snad,“ zívla princezna. „Mohla bych vidět tvůj meč?“

Thyatis přikývla a posadila se vedla princezny. Meč měla připevněný na zádech pod šaty. Zvolna jej vytáhla z pochvy a kalená čepel se zaleskla ve světle luceren. Širin přejížděla prsty těsně nad jejím povrchem. Zlehka se dotýkala kůží potaženého jílce, nesoucího stopy častého používání.

„Spí a je horký. Zabila jsi mnoho mužů?“

Thyatis zasunula meč zpět do pochvy, a pak jej znovu ukryla pod šaty. Nepřítomně se obrátila k princezně.

„Ano,“ odpověděla krátce, „ale nebylo mi to nijak příjemné.“

Širin si přitiskla na hruď polštář pošitý drobounkými perlami a přes jeho roh Thyatis pozorovala. Thyatis se zježily chloupky na

předloktí, když se setkala s jejíma hluboce hnědýma, zranitelnýma očima.

„Zabiješ mého manžela?“

Jusuf varovně sykl a chtěl se zvednout. Thyatis mu pokynula, aby zůstal sedět.

„Širin,“ odpověděla, „můj pán, císař Západní říše, mě vyslal do Persie, abych připravila cestu jeho armádě. Tvůj manžel je ve válce s mým národem. Je mou povinností udělat všechno proto, abychom válku vyhráli. Ale… nejsem zde proto, abych zabila tvého manžela.“

„Co tedy uděláš?“ zeptala se Širin klidně; Thyatis se přesto zdálo, že tím vyrovnaným tónem skrývá strach a paniku.

Thyatis pokrčila rameny a ukázala na Jusufa. „On chtěl jít za tebou.“

Jusuf se zvedl, poklekl vedle Širin a vzal ji za ruku. „Lištičko, vím, že miluješ Krále Králů, ale to, co jsem slyšel, mi nahání strach. Jsem tady i kvůli tobě, ne jenom kvůli našemu poslání, protože si myslím, že bys mohla potřebovat pomoc.“

Širin hleděla na svého strýce a pomalu odtáhla ruku. „S mým manželem je to zlé od doby, kdy zemřela Maria,“ řekla a ruka jí zabloudila k obličeji. „Myslí si, že je odpudivý, znetvořený tím ohněm.“

Thyatis nechápavě zavrtěla hlavou, „nerozumím tomu. Jaký oheň? Kdo byla Maria?“

Jusuf se s povzdechem posadil zpět na zem. Pohlédl na Širin, která se už ani nesnažila skrývat strach.

„Maria byla první Chrosoovou ženou. Byla to dcera císaře Východní říše Maurice.“

„Římanka,“ vydechla Thyatis a vzpomněla si na rozhovor s Galenem ve stanu u Tauru. „Jak…“

Jusuf jí pohledem naznačil, ať mlčí.

„Prosím,“ navázal, „řeknu ti, jak to bylo.

Když byl Chrosoes velmi mladý, mladší než ty, byl jeho otec, velký král Hormazd, zavražděn Bahramem, jedním ze svých generálů. Chrosoes byl dosazen na trůn jako loutka v rukách tohoto vojenského diktátora, ale po čase se mu podařilo utéct z Ctesiphonu na sever. Byl by zahynul v divočině i přesto, že mu pomáhal jeho

dobrý přítel, pán Šar-Baraz, ale měl štěstí, že narazil na tábor Chazarů.

Tomu oddílu velel můj bratr a dovolil mu, aby se k nim připojil. Když zjistil, kdo je ten chlapec, rozhodl se, že by mu měl pomoci. Chrosoes a Baraz s námi cestovali celou zimu a nakonec jsme je přivedli do Konstantinopole. Sahul se domníval, že Chrosoes bude na dvoře císaře Maurice v bezpečí.

Zprvu jsme nikomu neřekli, kdo je. Až později, na soukromé audienci u císařova syna, prince Theodosia, Sahul odhalil jeho původ a přesvědčil prince, že s pomocí impéria by bylo možné navrátit Chrosoa na perský trůn. Jeho vděk by jistě nezůstal jen u slov. Princ poté přesvědčil i svého otce, který si Chrosoa velmi oblíbil, a později společně porazili Bahrama."

Jusuf se odmlčel a smutně potřásl hlavou. „Byly to krásné časy. Bojovali jsme se Sahulem a Chrosoem bok po boku, když byl Bahram zabit v bitvě nedaleko Dastagirdu. Tehdy se Chrosoes setkal s Širin. Už tenkrát souhlasil s tím, že si vezme Mauricovu dceru Marii, aby byl zpečetěn mír mezi oběma říšemi. Ale všem bylo zřejmé, že Širin miluje od první chvíle, kdy ji spatřil."

Princezna vysunula ruku zpod přikrývky a Jusuf ji stiskl.

„Opravdu nastal mír," pokračoval, „dokud Maurice a všechny jeho děti nebyli povražděni uzurpátorem Phocasem. Myslím, že právě to zatvrdilo Marii proti císařství, když se dozvěděla, že její otec, matka a všichni sourozenci byli stati a jejich hlavy ukazovány ječícím davům v ulicích. Její postoj se nezměnil, ani když Heraklius porazil Phocase."

„To je pravda," ozvala se Širin tlumeně zpod polštářů. „Přesvědčovala mého manžela, aby vyhlásil impériu válku a dosadil pravého císaře. Měla na Krále Králů nesmírný vliv."

„Pravého císaře?" zeptala se Thyatis opatrně.

„Její syn," odpověděla Širin, „Kavadh-Siroes, je jediným žijícím mužským potomkem císaře Maurice."

Thyatis se rozšířily oči údivem.

„V jeho srdci jsem vždy byla na prvním místě," pokračovala Širin smutně, „ale Maria mu jako první porodila syna a bylo od ní

velmi statečné, že ho následovala do pro ni cizí země. Byla to nesmírně silná žena.“

„Co se tehdy stalo? Nějaký požár v paláci?“

Širin s nehybným obličejem jen pokrčila rameny. „Nikdo přesně neví, co se stalo, kromě Chrosoa a toho černokněžníka. Královna zuřila, když se Šar-Barazovi nepodařilo porazit impérium už v prvním roce války. S pomocí černokněžníka přišla na nějakou válečnou lest. Ale pak vypukl požár a celý Říční palác lehl popelem. Chrosoes se ji snažil zachránit z plamenů, ale už bylo příliš pozdě. Od té doby má zjizvený obličej… můj ubohý manžel.“

Jusuf jí odhrnul vlasy, které jí spadly do tváře, a vstal.

„Je hodně pozdě,“ řekl, „všichni bychom se měli vyspat.“

„Ach, musíte být po cestě unaveni,“ opáčila Širin, „ve vedlejší komnatě jsou pohovky, nikdo vás tam nebude rušit.“

Princezna vstala a připravila každému pokrývku a polštář. Protáhla se, zívla a poklonila se Thyatis.

Pak ji Jusuf objal a dlouho ji svíral v náručí. Opřela mu hlavu o hruď. Thyatis vyklouzla z komnaty do zahrady. Ve vzduchu se vznášela opojná vůně květů, a světlo měsíce, který ležel nízko nad západním obzorem, se lesklo na listech stromů jako zlatavá rosa. Ztělesnění klidu a míru.

Prosklené dveře na zahradu se s cvaknutím zavřely a Thyatis slyšela, jak za ní sestupuje Jusuf. Otočila se k němu. „Tvá neteř je krásná a ušlechtilá, a nejen navenek.“

„Ano,“ vzdychl Jusuf. „Vždy jsme jí přáli jen samé štěstí.“

„Proč Sahul porušil smlouvu s Králem Králů?“

„Nevím,“ zavrtěl Jusuf hlavou. „Širin mu pravidelně psala, možná si z jejích dopisů něco domyslel. Minulý rok vedl rozhovory s vyslanci Východní říše a dostal mnoho darů. Všechny peníze však utratil za zbraně. Něčeho se bál, ale nikdy o tom nemluvil. Já i Dahvos jsme byli velice překvapeni, když prohlásil, že chce jít do války proti svému zeti.“

Thyatis mu položila ruku na rameno a cítila, jak se pod jejím dotekem zachvěl.

„Až nadejde čas,“ zašeptala, „dostaneme ji odsud, příteli.“

Jusuf sklonil hlavu a pozoroval špičky svých bot. V hustém šeru bylo těžké říci, zda zrudl, ale Thyatis si byla jista, že ano.

# # #

Kolem usmívající se Thyatis, která měla slamák proti slunci naražený hluboko do čela, proběhly dvě tmavé, rozesmáté děti, jejich bělostné tuniky byly plné zelených stop od trávy. Teplý zimní den se nad zahradami Labutího paláce klenul jako baldachýn. Z broušené číše usrkávala příjemně sladkotrpkou citrónovou šťávu s vodou. Seděla v dřevěném křesílku na okraji trávníku před částí paláce vyhrazeného Širin. Princezniny děti si právě hrály s Anagathiem a Nikosem.

Ilyrian se skrýval v růžových keřích a vydával řev, který měl představovat rozlíceného lva. Děvčátka se s pištěním běžela schovat za své bratry, kteří se se smíchem snažili lva vyhnat. Anagathios se jen tak motal kolem, občas udělal hvězdu, ale hlavně předstíral, že má ze lva hrozitánský strach. Z křoví se náhle vynořila hnědá mozolnatá ruka a uchopila za nohu staršího chlapce, který byl zřejmě odvážnější, ale o to méně opatrný.

Chlapec vyjekl překvapením a začal pěstičkami bušit do strašlivého spáru. Jeho sestry výskaly a poskakovaly nadšením, když lev zvolna vtahoval bratříčka do svého temného doupěte. Druhý chlapec přiskočil a snažil se svého sourozence vyrvat ze zajetí bestie. Příliš však neuspěl, protože starší princ začal ještě více ječet, když mu mladší bratříček v dobře míněné snaze málem utrhl obě uši. Z Anagathia se jako mávnutím kouzelného proutku stal hrdinný lovec a odvážnými skokem se vrhl do křoví. Se strašným lomozem odtud začaly vyletovat drny a listí. Thyatis sáhla za sebe, aby se ujistila, že meč je na svém místě. Opět se pohodlně opřela a sledovala honičku vrabců nad kupolemi paláce.

Koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Po schodech z balkónu v patře právě do zahrady scházela Širin. Princezna šla zvolna, jednou rukou se přidržovala mramorového zábradlí. Na sobě měla hedvábné, téměř průsvitné jemně žluté šaty s hlubokým výstřihem. Vlasy měla vyčesané vzhůru a protkané šňůrkami jantaru a zlatými sponkami. Thyatis vstala, sklenici položila na zem a meč si přehodila přes

rameno. Také změnila oblečení – teď nosila volnou blůzu z kvalitní egyptské bavlny a tmavě zelené pytlovité arménské pantalóny. Byla bosa. Dětem se zatím podařilo vyplašit z koruny jednoho ovocného stromu pár bělostných hrdliček.

Širin se zastavila ve stínu u paty schodiště. Opřela se o reliéf na zdi a její jemná dlaň spočinula na rameni vousatého lučištníka. Thyatis se k ní připojila. Ve stínu bylo příjemně a kámen chladil. Širin byla pobledlá a zdálo se, že má strach.

„Co se děje?“ zeptala se tiše Thyatis. Princezna jen zavrtěla hlavou, ale ruce se jí chvěly. Thyatis ji vzala za ruku a jemně ji otočila k sobě. Širin se dívala do země. Byla tak blízko, že Thyatis cítila jemnou vůni skořicového parfému.

„Něco, co se týká války?“

Širin přikývla a pevně sevřela Thyatis ruku. Druhou dlaní si zakryla obličej. „Špatné zprávy?“

„Na severu byla veliká bitva,“ vypravila ze sebe namáhavě princezna. „Armáda Krále Králů je zničena. Všichni velitelé byli pobiti nebo padli do římského zajetí. Dokonce i Kanec byl zabit, alespoň to tvrdí posel.“

Thyatis ucouvla, když princezna přestala potlačovat slzy a položila jí hlavu na hruď. Váhavě ji objala kolem ramen. Tuhle část výchovy vévodkyně zanedbala.

„Král Králů se… doslechl, že se Chazaři spojili s Římany… já…“ Princezna nebyla schopna dál pokračovat. Thyatis se trochu zbavila ostychu a dovolila jí, aby se o ni více opřela. Její tělo bylo teplé a pevné. Uvádělo ji do rozpaků držet takhle jinou ženu. Objala princeznu pevněji. „Hlídá mě stráž. Bez manželova souhlasu nesmím opustit palác.“

Thyatis nadzdvihla Širin bradu. Slzy jí úplně zničily umělecké líčení očí. Thyatis se ušklíbla a rukávem setřela nejhorší skvrny.

„Takže vás odsud budeme muset dostat, princezno.“

„Jak mě může milovat, když už mi nevěří? Já i moje děti jsme vězni! Stanou se z nás rukojmí… proč to udělal?“

Thyatis ji zaraženě sledovala a snažila se přijít na to, koho vlastně myslí.

„Širin. Širin!“ Thyatis počkala, až jí bude princezna schopná vnímat.

„Má paní, řiď se přáními svého manžela,“ pronesla Thyatis klidně. „Až nastane vhodný čas, dostanu se svými muži tebe i tvé děti bezpečně z paláce. Ale zatím musíš s králem vycházet dobře. Pokud by tě měl podezírat nebo tušit, že jsme zde, byl by útěk nemožný.“

Zdálo se, že Širin došlo, co jí vlastně Thyatis říká, a lehce přikývla. Trochu se odtáhla, ale stále držela Thyatis za předloktí. „Ano, máš pravdu.“

Širin se otočila do zahrady, kde se právě Nikos válel po zemi a snažil se uniknout čtyřem svišťům, kteří ho chtěli ulechtat k smrti.

„Věřím, že mé děti budou v bezpečí, děkuji, Thyatis.“

Tak to bychom měli. A co dál? Čtyři hlučné děti, my, princezna a možná i tlupa sloužících… asi jsem si měla nechat ten divadelní povoz.

# # #

„Takže,“ protáhl Nikos zvolna, „původně jsme měli unést nebo zabít to princátko – Kavadha – ale ty teď, v půli cesty, míníš přepřahat koně?“ Ušklíbl se a upřeně Thyatis pozoroval. Ta jen pokrčila rameny. Seděli v chladivém stínu stromů v zadní části zahrady. Thyatis se zády opírala o starou kamennou zídku porostlou mechem, mezi jejímiž spárami vyrážely žluté kvítky.

„Sám víš, co princezna pro Jusufa znamená. Víš totéž co já. Král Králů hodil kostkou a padlo mu nízké číslo. Císaři se teď valí na jih a do měsíce tu mohou být. Pak to tu bude vypadat moc špatně.“

Nikos přikývl, ale nechtěl se jen tak vzdát. „Centurione, mám dojem, že to horko ti nesvědčí. Naším posláním je únos toho dítěte. Jusuf nám sice prokázal nesmírnou službu, že nás sem díky své neteři dostal, ale ona do našeho poslání nijak nezapadá.“

„Nikosi.“ Thyatis se napřímila, opřela se dlaněmi o jedno koleno a druhou nohu natáhla před sebe. „Jusuf je náš přítel. Stál po našem boku v nejtěžších chvílích. Širin je naší hostitelkou. Dlužíme jim pomoc.“

Nikos se pořád mračil; nesnášel podobné změny. Většinou z toho nakonec koukala jen spousta nepříjemností. Jeho velitelka však byla rozhodnutá a zdálo se, že nemá cenu s ní o tom diskutovat.

„Centurione," zeptal se formálně, „měníš tedy náš úkol?"

Thyatis se s povzdechem poškrábala na nose.

„Ano, měním úkol. Teď jde o to dostat Širin, její děti i nás ostatní co nejdříve z paláce."

„Dobře," přikývl Nikos, když uspokojil svou potřebu zachovat dekorum, „to mi stačí."

Thyatis zoufale zavrtěla hlavou. Ilyrian ji občas dohánět k šílenství.

„Především," pokračovala, „musíme dostat do paláce i ostatní Chazary. Budem potřebovat každou ruku, a ti kolozubí hrdlořezové se nám budou hodit."

# # #

„Půjdu," řekl Jusuf. Jeho protáhlý obličej opět získal obvyklý ponurý výraz. Spolu s Thyatis a Nikosem seděli v malém pokoji, který princezna vyhradila pro Thyatis. Komnata byla ovšem malá jen v měřítkách paláce – pohodlně by se v ní utábořila četa legionářů. Měla jediné okno s výhledem na střechy, což Thyatis vyhovovalo. Další výhodou bylo, že se nacházela až na samém konci chodby.

Chazarský princ se nechtěl posadit a neustále přecházel po mozaikové podlaze. Nikos seděl na posteli, opíral se o zeď a pomalu jedl granátové jablko. Když na něho Thyatis významně pohlédla, přestal plivat zrnka za čelo postele. Ze své židle sledovala pochodujícího Jusufa a brousila a olejovala jednu ze svých ostrých dýk.

„A co když tě chytí?" zeptala se. „Všichni v paláci se dozví, že jsi osnoval útěk princezny, a ona i se svými dětmi skončí v kobkách pod palácem."

Nikos vyplivl semínka oknem.

„Žádný kobky," ozval se a doloval další semínka ze zubů. „Zavřou je do věže támhle přes řeku – říkaj tomu Věž temnot – kdo se do ní jednou dostane, už nikdy neuvidí slunce. Dost hnusný místo – jen tmavej kámen plnej ještě tmavších fleků."

„Takže kdo?“ vyštěkl Jusuf a prudce se otočil k Thyatis. „Ty? *On?* To nic neřeší. Jestli se budou vyptávat sloužících, zjistí, že jsme hosty princezny. V bezpečí budeme, jen pokud o nás nebude nikdo vědět!“

Thyatis vykouzlila svůj nejkrvelačnější úsměv. „Ale to víš, že ne, hlupáčku. Pošleme na to odborníka.“

Nikos překvapeně zvedl hlavu. Přepokládal, že to bude jeho záležitost.

„Pošlu Anagathia. Do paláce se dostal v převlečení za ženu, takže ho s námi nebude nikdo spojovat, a určitě ho nepřinutí mluvit.“

„Herec!“ vyprskl vztekle Jusuf. „Chceš poslat herce, aby dělal chlapskou práci? To je směšné.“

Thyatis se vztyčila a pohrávala si s lesklou čepelí dýky. „Poslouchej, princi. Nás tohle živí. Tak co kdybys nás prostě nechal dělat, co uznáme za vhodné? A další věc, Anagathios je dvakrát takový chlap než kdokoli z vás. Věř mi, že to vím. Takže dokud nebudeš umět hrát jako on, drž se raději ze scény!“

Jusuf ucouvl před jejím hněvem a pozdvihl ruce. „Pax! Stačí. Chceš poslat toho hezouna, tak ho pošli. Řeknu Širin, jak jsme se dohodli.“

„Ne,“ ozvala se Thyatis. „Tohle zůstane mezi námi.“

„Hej,“ ozval se Nikos z postele. „Fakt je Anagathios dvakrát takovej chlap než kdokoli z nás?“

„Přinejmenším,“ odpověděla Thyatis upjatě a v očích jí šibalsky zablesklo. Nikos zdvihl palec a s hvízdnutím si je oba přeměřil. Jusuf zmateně přejížděl pohledem z Nikose na Thyatis a zpět.

„Co je?“ vyjel nedůtklivě.

Thyatis se rozesmála.

# # #

„Chtěla jsi mě vidět, princezno?“

Širin vzhlédla od práce a usmála se na Thyatis, stojící ve dveřích šicího pokoje. Odložila krajku a pokynula Římance, aby vešla. Thyatis se posadila na okraj pohovky a sepjala ruce před sebou.

„Ano. Včera, když mě k sobě povolal Král Králů, přijel do města pán Zarmihr. Nikdy jsem se s ním nesetkala; pochází z

nejvýchodnějších končin Tokaristánu. Byl v poli u Kerenu, když byla rozprášena Gundarnaspova armáda.“

Thyatis zpozorněla, protože Širin byla až podivně klidná.

„Je to první svědek bitvy, který se dostal do hlavního města. Cestou uštval mnoho koní. Potvrdil to, co se povídalo. Kanec byl poražen a nepřítel ukořistil jeho zástavu. Všichni šlechtici a velitelé byli pobiti nebo padli do zajetí. Z dvou set tisíc mužů, kteří táhli do boje, se na jih podařilo uniknout jen několika tisícovkám. Gundarnasp padl, stejně tak pán Rhazames a mnoho dalších, které jsem znala.“

„A co římská armáda?“ zeptala se bez dechu Thyatis.

„Dorazil také posel z Ninive na severu poblíž Tigridu. Římané jsou odsud jen pár týdnů pochodu. Museli spěchat, když se jim podařilo dostat se do nížin před tím, než sníh uzavřel průsmyky na severu. Guvernér Ninive nařídil strhnout všechny mosty přes řeky a kanály.“

Širin se odmlčela a nezúčastněně pozorovala Thyatis.

„A dál?“ naléhala Thyatis, znepokojená jejím podivným klidem.

„S římskou armádou nepřišli na jih žádní Chazaři. Zarmihr viděl v císařské armádě mnoho barbarů, ale nepoznal jejich prapory. Král Králů se ho velice důkladně vyptával na mé lidi, ale jejich zástavy rozhodně neviděl.“

Thyatis stiskla rty a pozorovala princeznu, která se s takřka neznatelným úsměvem znovu sklonila nad šitím. „Znamená to tedy, že můžeš opustit palác?“

„Zatím ne,“ vzhlédla krátce Širin a sešpulila rty. „Ale brzy ano. Můj manžel už brzy bude v dobrém rozmaru. Jeho našeptávači nebudou mít o čem mluvit. Mé děti budou v bezpečí.“

„Myslíš, že není důvod,“ volila Thyatis pečlivě slova, „abys se mnou a svým strýcem tajně opustila palác?“

„Ne, ne. Během měsíce bude všechno jako dřív.“

Thyatis se zamyšleně podrbala na nose, a pak se zvedla. „To jsou skvělé zprávy, má paní. Oznámím to tvému strýci a začneme se připravovat k odchodu. Je mi líto, že jsi musela vytrpět tolik strachu.“

„Ach,“ zasmála se Širin, „to nic! Za pár dní budete moci bezpečně odejít.“

# # #

„Říkejte něco,“ ozvala se úsečně Thyatis, když s Jusufem, Nikosem a Anagathiem opět seděli v jejím pokoji. „O čem se mluví mezi služebnictvem a otroky?“

Nikos se zamračil a vyměnil si pohled s Anagathiem. „Je to zlé. Nikos viděl, jak dnes opustily palác rodiny tří nižších šlechticů. To byli ti chytřejší. Další asi zmizí dnes v noci. V lázních se mluví o tom, že Král Králů už nejedná rozumně. Prohlásil, že debakl u Kerenu byl jen drobný ústup a pověřil dva urozené šlechtice, kteří mu ještě zbyli, aby sestavili armádu z obyvatel města. Chce sto tisíc mužů.“

Jusuf nechápavě zavrtěl hlavou. „Jestliže na severu zahynulo dvě stě tisíc mužů, tak ani v celé říši nezbylo sto tisíc mužů schopných boje. To snad chce dát zbraně otrokům?“

„Ženy a děti,“ odpověděl Nikos vážně, „s kuchyňskými noži a klacky, se vším, co najdou. Předpokládám, že chce použít i starce.“

„Udělají to?“ zeptala se Thyatis, pohrávajíc si s jílcem meče. „Mají z Chrosoa takový strach, aby hnali občany proti Galenovi?“

Jusuf se zasmál, ale neznělo to moc přesvědčivě.

„Nikosi, je palácová stráž dost silná, aby k tomu lidi donutila?“

Ilyrian se na ni podíval a zavrtěl hlavou. „Ne, zbyla tu jen hrstka strážných – nejvýš stovka – a městské hlídky rozhodně nepoženou své rodiny pod meče legionářů. Mimoto“ – potutelně se usmál – „ti dva šlechtici, co se o to měli postarat, už zmizeli. Nechali tu všechno včetně konkubín a vystřelili z města jako kámen z katapultu.“

„Dobře,“ odpověděla Thyatis a nepřítomně se zahleděla z okna. „Slíbila jsem Širin, že nezabiju jejího manžela.“ Pak se obrátila k Syřanovi. *Anagathie*, oslovila ho posunkem, *jak to vypadá s propustí v té tvé tajné zahradě?*

Herec rozpačitě rozpažil.

Neptala ses princezny?

Ne, chtěla jsem to udělat dnes, ale budeš se muset obejít bez její pomoci.

Takže nemohu říct nic určitého. Zdá se, že zahrada patří ke králově soukromé rezidenci a nejspodnější kanál ústí do řeky. Ale abych měl jistotu, musel bych z řeky zkontrolovat břeh.

Thyatis se rozmrzele plácla do stehna. Jusuf a Nikos, kteří zachytili jen zlomek konverzace, ji pozorovali s netrpělivým zájmem.

„Nemáme na výběr," vyhrkla, „takže vsadíme všechno na jednu kartu. Nikosi, zařiď, ať se všichni v tichosti připraví na okamžitý odchod. Ty, Jusufe, drž se Širin jako klíště. Určitě bude pořádný zmatek a my nesmíme ztratit ji ani děti. Anagathie, ty najdi co nejpohodlnější cestu do té zahrady – princezna sotva bude schopná lézt stokami jako my ostatní."

Vstala a všichni tři muži souhlasně přikývli. „Tak se dejte do toho."

Když odešli, zůstala stát u okna a roztržitě povytahovala meč z pochvy. Střechy města už mizely ve tmě. Zamyšleně vzdechla a podrbala se na nose. *Proč jsi nešel na jih, Sahule? Co se tam na severu mohlo stát?*

DAMASCÉNSKÁ BRÁNA, PALMYRA

Pozdním ránem otřásl výbuch. Nad střechy města stoupal oblak prachu a zdálo se, že chce podepřít neskutečně modré nebe. Kontrast azurové modři a prachu barvy starých kostí vyvolával strach. Mohammed se otočil, tvář plnou obav. Na očích mu bylo vidět, že jeho duše zestárla o několik desetiletí. Špinavou kefiji měl plnou cákanců zaschlé krve. Prsní plát měl samý šrám a důlek v místech, kde se od kovu odrazily šípy, kopí a čepele mečů. Paže měl posety spoustou drobných řezných ran, a mezi prsty pevně utažené, zaschlé obvazy. Jeho pravá ruka byla přesto stále jistá a pevně svírala jílec otlučené jezdecké šavle.

„Má královno," řekl do tmavého pokoje, „musím jít k bráně. Peršani zaútočí plnou silou."

„Bude dnešek posledním dnem?“ ozvalo se zevnitř šeptem. Zašustily hedvábné přikrývky a Mohammed viděl, jak se k němu šerem blíží nejasná bledá postava. Poklonil se a přijal nabízenou ruku.

„Je to možné,“ řekl hlasem, který zdrsněl během velení vojskům. „Něco je ve vzduchu… možná se ukáže ten černokněžník. Pokud ano, brána padne a noha Peršana vkročí do ulic Palmyry.“

Zenobia mu pevně sevřela ruku.

„Nařídím všem obyvatelům, aby se ukryli v paláci.

Pokud brána padne, budeme se bránit tady. Mohammede…“

Pustil jí ruku. Královna byla oděna do volných bavlněných šatů po kotníky, vlasy měla rozpuštěné.

Mohammed jí položil prst na ústa. „Nic neříkej, má paní. Zůstanu se svými přáteli, tak jak jsem se rozhodl. Nelituji toho, i když mě zraňuje, když vidím, jak umírá tvůj sen. Mnoho let jsem nevěděl, kam vlastně patřím. Až v tomto boji jsem nalezl smysl, byť nakrátko, ale přesto jsem za to velmi vděčný.“

Královna se usmála a oči jí zaleskly. Tlak událostí ji nakonec přinutil opustit stráž u umírajícího.

„Budu ti krýt záda, Al Kurajši.“

Ozval se další výbuch, silnější než předchozí.

„Jdi, boj začíná.“

Znovu se poklonil a spěšně odešel.

Když se vzdálil, Zenobia opět ulehla na postel a prsty jemně přejížděla po čele, výrazném nosu a rtech muže, který v ní ležel. Políbila ho. Cítila jen nepatrný vánek jeho dechu, ale to stačilo, aby věděla, že žije.

„Spi v míru, má lásko. Já musím dostát svým povinnostem.“

Zenobia se postavila a postel se s lehkým zaskřípěním přizpůsobila její váze. Svlékla si šaty a vjela rukou do neupravených vlasů.

To je hloupost. Smrt přece nedbá o účes.

Pak ale přeci jen otočila stříbrné zrcadlo na stolku. *Ale přesto je to důležité.* Skleněným zvonkem zazvonila na sloužící, aby jí připravili lázeň.

# # #

Mohammed přehlížel rovinu před městem. Vše – vojáci, koně a válečné stroje – se tam hemžilo v takovém spěchu, že připomínala obrovské mraveniště. Už od svítání scházely z kopců nad městem dlouhé zástupy kopiníků, doprovázené mnoha jezdci. Sto yardů od hradeb se tyčily čtyři nové obléhací věže. Kus za nimi se za náspy z hlíny a kamenů krčily metací stroje. Ten, co stál nejblíže bráně, právě vystřelil kámen velikosti drobného muže.

„Pozor!“ neslo se řadami mužů na hradbách. Obránci se přikrčili a schovali hlavy za zuby cimbuří. Kámen zasvištěl vzduchem a srazil ozdobnou věžičku na levé věži. Muže dole zasypala sprška úlomků. Samotné věži náraz nijak neublížil, jen na jejím pískovcovém zdivu přibyl další hluboký šrám.

Mohammed se postavil a zastínil si oči. Směrem k bráně se hnaly stovky perských lučištníků v lehké zbroji a s toulci plnými šípů. Mnozí zdvíhali nad hlavy štíty upletené z rákosu rostoucího u říčky východně od města a potažené kůží jejich vlastních koní. Oddíly nepřátelské armády už stály v bojových postaveních a muži do sebe strkali, když si na ramena nahazovali dlouhé žebříky. Lučištníci vypálili první salvu a šípy klesaly na obránce jako mračno sršňů.

„Támhle je,“ řekl Mohammed svým velitelům a odstoupil od střílny. „Musí se ukázat.“

Daleko za hlavním vojem se na cestě objevil černý vůz tažený deseti černými koňmi, obklopený rytíři v těžké zbroji. Na jejich černých praporcích se vlnili hadi s karmínovými šupinami. Perští pěšáci se rychle rozestupovah a nechávali vozu široký průchod. Mohammed zamrkal – na tu vzdálenost se mu zdálo, jako by se vzduch chvěl a vířil.

„Hadi…“ šeptal si pro sebe a zamyšleně stiskl rty. V hlavě se mu rodila jakási vzpomínka, nebyl však schopen ji pevně uchopit. Rezignovaně potřásl hlavou.

„Do zbraně!“ vykřikl. Ozval se třeskot kovu o kámen, jak Palmyřané přibíhali k hradbám. Mohammed přehlížel ty nepravidelné řady mužů v otlučené zbroji a s vystrašenými obličeji. Většinou to byli prostí občané, přinucení bránit svůj domov. Před tím málokdo z nich držel meč nebo kopí. V posledních dnech však prošli ohněm a z mnoha už byli drsní veteráni. Mohammed se otočil zpět. S

ostrým klepáním začaly kolem dopadat šípy. Přitiskl se k šedivé cihlové zdi.

Lukostřelci na cimbuří se rychle vztyčili, vypustili šípy do chumlu Peršanů a okamžitě se skryli.

Mohammed vytáhl šavli a zkontroloval čepel, jestli nemá praskliny. Od bližší věže se odrazil další balvan z metacího stroje a padal na hradby. Mohammed se odvrátil a kryl si hlavu štítem. Kámen dopadl na skupinu mužů – patrně pekařů, podle znaků na jejich štítech – a změnil je v rozteklou hromadu rosolovité marmelády, ze které tu a tam trčely polámané kosti. Z oblohy pršely další šípy.

S nepříjemným skřípěním tvrdého dřeva o hrubý pískovec se žebříky útočníků opíraly o hradby. Mohammed se vztyčil a pozdvihl šavli.

„Nahoru!“ křičel. „Nahoru na hradby!“

Dva Tanukhové z jeho tělesné stráže se snažili kopími shodit nejbližší žebřík. Jednomu z nich se podařilo zaklesnout hrot pod příčel, a když se pořádně opřel, žebřík sjel podél zdi. Zezdola se ozvala směs bolestných a vzteklých výkřiků. Mohammed vyběhl na ochoz, který vybíhal z věže. O hradby se opíraly stovky žebříků a obránci se je zuřivě snažili shodit dolů. Lučištníci na cimbuří ostřelovali muže pod hradbami a nejednomu zvědavci šíp projel okem ve chvíli, kdy se neopatrně podíval vzhůru. Nad hradbami přeletěl další balvan a prorazil střechu stavení na druhé straně ulice. Během okamžiku byl dům v plamenech.

Nebe nad městem bylo modré a klidné jako hladina horského jezera.

# # #

Zenobia vyšla na rozlehlou cihlovou terasu před palácem. Brána byla dokořán a dovnitř se vléval nekonečný proud žen a dětí. Přešla k jednomu z okřídlených lvů, kteří tam stáli na kamenných podstavcích, a položila mu ruku na čenich. Její sloužící už spravili zlaté brnění, a stříbrnou přilbu vyleštili do vysokého lesku. Přes zbroj měla přehozený rudý plášť se zlatým lemováním. Přilba se dvěma

zlatě zářícími křídly byla těžká a královně stékal po krku pramínek potu.

Lidé z davu k ní vzhlíželi a snažili se o úsměv, přestože jejich tváře byly poznamenány útrapami obléhání. Mnozí natahovali ruce, aby jim požehnala. Snažila se jejich úsměvy opětovat. Už pro ně nemohla mnoho udělat. Alespoň tím, že nedávala najevo strach, jim mohla dodat odvahu na těch pár hodin, které ještě zbývaly. Zlá předtucha ji ale svírala jako ledová pěst.

Lev se zachvěl a o vteřinu později se s hromovým zaburácením přehnala nad palácem tlaková vlna. Zenobia se otočila a zahleděla se ke vzdálené bráně, kde se v plamenech a dýmu tyčilo děsivé monstrum. Rozevřelo to obrovská křídla a Zenobia se se zastřeným vědomím zapotácela. Jako by slunce potemnělo a celá země náhle ztichla. Stvoření udeřilo proti bráně a opět se ozval ohlušující, výbuchu podobný zvuk. Udeřilo podruhé, věže se zachvěly a kámen začal pukat. Udeřilo to potřetí a z věží se začaly sypat kameny a uvolněná malta. Věž na pravé straně brány se naklonila a stovky tun pískovce se zřítily do ulic. Věc se dala do pohybu skrze oblaka prachu, dýmu a šlehající plameny. Zdvihla šerednou hlavu a vítězně zařvala. Zenobia padla na kolena a srdce jí tlouklo jako vystrašené hrdličce.

Lidé na prostranství za ní se s vyděšeným křikem vrhali na zem. Tma, která zasáhla slunce, se začala šířit po celé obloze. Zenobia se snažila vstát. Věc prošla branou a bokem narazila do dosud stojící věže. Ta povolila a z jejího ochozu padali hrůzou ječící obránci. Zenobia se vyškrábala na kolena a pozdvihla meč svého otce. Chtěla křičet, ale nebyla schopná vydat ani hlásku. Prudce se ochladilo, vzduch téměř mrazil.

„Dost!“ ozvalo se za ní. „Toto je svět lidí, nikoli démonů!“

Věc v bráně jako by ještě více vyrostla, tyčila se nad městem a její šupinaté paráty strhávaly domy. Z rudé rozšklebené tlamy se dral řev, který zbavoval i ty nejodvážnější posledních zbytků zdravého rozumu. Z ruin vyskakovaly další a další plameny.

Zenobia, přestože ji děs téměř zbavil sebeovládání, s nadlidským úsilím otočila hlavu. Ve dveřích stál Ahmet, opíral se o dlouhou hůl, a jeho zubožené tělo jen chabě zakrýval pruh bavlněné látky.

Obklopovala jej aura bílého jiskřícího světla. Po tvářích se mu řinuly slzy bolesti.

„Azi Dahaku, temná sílo magie a lží, vyzývám tě!“ zahřměl.

Netvor se otřásl a vypustil dým a plameny. Z jeho spáru vylétla nad město ohnivá koule. Ahmet zdvihl paži, koule se rozprskla a do ulic dopadly už jen neškodné chuchvalce bělavého dýmu.

„Azi Dahaku, jehož znamením jest deset hadů, vyzývám tě!“

Slunce zazářilo jasně bílým světlem a věcem na zemi se vrátily stíny.

„Azi Dahaku, svazuji tě jménem Svazujícího. Poroučím ti ve jménu boha, který zemřel a povstal se Sluncem.“ Zenobia bezvládně ležela na zemi a v uších jí zvonilo. Zdálo se, že na světě není nic kromě burácivého Ahmetova hlasu.

Nestvůra se sklonila a paňáty rvala dlažbu, cihly a pískovcové bloky, jako by to byla stébla suché trávy. Ahmet se zapotácel vzad a udělal před sebou znamení, které zůstalo viset ve vzduchu jako doutnající hvězda.

„Azi Dahaku, ve jménu Pána světla, stvořitele světa, odejdi!“

Vítr ještě zesílil a strhával oblečení z lidí, kteří v bezvědomí leželi zhroucení před palácem. Proud vzduchu unášel střešní tašky, dlaždice a cihly směrem k nestvůře. Opuštěnými ulicemi a prázdnými zahradami se hnal vzdušný vír a nesl lidská těla, povozy a celé střechy. V místě, kde se vír srazil s tělem bestie, vyšlehl oslnivý blesk. Ta začala potácivě ustupovat a její končetiny v křečovitém kolotoči bořily další chrámy a stavby. Vysoké sloupy lemující hlavní ulici byly vyrvány ze země a jako šípy mířily přímo do jejího srdce. Slunce vybuchlo a spalující záře zaplnila celou nebeskou klenbu. Lidé řvali bolestí a nehty si sdírali z tváří zuhelnatělou kůži.

Úder hromu omráčil město a roztříštil poslední stojící sochy dávno mrtvých panovníků. Nestvůra přestala vzdorovat náporu víru, ten do ní vnikl a stvoření v záblesku temného světla zmizelo.

Vichr ustal a nad městem se rozhostilo ticho. Slunce zářilo na nebi jako osamělý zlatý disk a z oblohy se snášel jemný prach, který vše tiše přikrýval jako smuteční závoj.

# # #

Zenobia se vyplazila zpod trosek kamenného lva. Jedno jeho velké křídlo padlo přes ni a uchránilo ji tak před létajícími troskami. Úlomky sochy druhého lva byly rozesety po celé terase. Ahmet ležel ve vchodu, zbytky látky mu zakrývaly bedra. Dotkla se jeho tváře.

Byla stejně chladná jako okolní kameny. Roztřesenými prsty se dotkla jeho krku, ale neucítila nic. Královna už nedokázala potlačit slzy, a ty zkrápěly jeho zuboženou mrtvou tvář.

# # #

Generál Chadames zdvihl hlavu a z přilby se mu sesypal prach a několik úlomků cihel či střešních tašek. Kolem něho ležela třicetitisícová armáda. Muži se zkoušeli pohnout a s údivem zjišťovali, že jsou stále naživu. Pomalu se zvedali – pokryti bílým prachem připomínali duchy potácející se pustinami, které zbyly po konci světa. I Chadames se postavil a začal se oprašovat. To, že žije, ho překvapilo snad ještě více než prosté vojáky. Rozhlížel se a prudce mrkal, aby ze slzících očí vyplavil prach.

Všechny žebříky byly shozeny z hradeb a pod nimi ležela zkroucená těla mrtvých a raněných. Z obléhacích věží zůstaly jen tupé pahýly, jako by je někdo odsekl ohromnou kosou. Pláň byla pokryta mrtvými koňmi; jejich jezdce potkal buď stejný osud, nebo se bez cíle nepříčetně potáceli krajinou.

Městská brána byla prakticky zničena. Z jedné věže zbyla jen hromada očazených trosek, zatímco druhá se s uraženou horní částí opile nakláněla a každou chvíli hrozila zřícením. V ulicích, lemovaných pahýly sloupů jako zkaženými zuby, se potáceli zmatení a pološílení lidé.

Chadames si odkašlal a náhle se vyděšeně rozhlédl.

Černý vůz sjel z cesty asi sto stop za ním. Kolem něj se válela na troud vysušená těla černých koní. Děsivé panoptikum doplňovali rytíři doprovodu, kteří s rozdrcenými končetinami leželi v úhledné řadě podél cesty. Chadames se chtěl pomodlit krátkou modlitbou za mrtvé, ale její slova mu uvázla v hrdle.

Vyhýbajíc se mrtvým, kráčela k němu temná postava. Zahalen v černém, opírajíc se při kulhání o hůl z bílé slonoviny, přicházel k němu jeho pán. Děs a hrůza se od něho šířily v soustředných kruzích,

které Chadama zcela ochromovaly. Jeden z rytířů se pohnul a zasténal. Muž v černém se nad ním sklonil a zakryl ho svým pláštěm. Výkřik nebylo téměř slyšet. Postava v černém jakoby povyrostla a jistějším krokem se blížila k Chadamovi. Ten poklekl na jedno koleno a pevně sevřel jílec meče.

„Cesta je volná," zasyčelo to zpod černé kápě. „Vstoupíme do města."

Chadames přikývl, ale neodvážil se vzhlédnout, dokud jej temná postava neminula.

# # #

„Odneste ho!" vykřikla Zenobia, tvář stále plnou slz. „Ukryjte jeho tělo do sklepení, kde ho nikdo nenajde. Pospěšte!" Její služebné namáhavě zvedly tělo mrtvého kněze a popoháněny královnou téměř odběhly. K terase se z města sbíhali vojáci. Přibelhal se k ní jeden z Tanukhů, s krvavým obvazem na hlavě.

„Královno, Peršané jsou ve městě! Jsou jich tisíce a nás jen hrstka."

Zenobia přikývla a rozhlédla se. Paláce dosáhla sotva stovka vojáků. Další přibíhali ulicí. Královna pozorovala trosky kdysi hrdého města bez jediné slzy. Žádné už jí nezbyly.

„Každý kdo má luk, na opevnění! Ostatní zavřít bránu! A ty," otočila se zpět k Tanukhovi, „přežil pán Al Kurajš boj o bránu?"

Voják smutně zavrtěl hlavou. „Ne, královno. Neviděl jsem ho. Všichni na hradbách a ve věžích zahynuli."

„Alespoň zemřel jako hrdina," odpověděla a oči se jí ocelově leskly. Vytáhla meč z pochvy. Jeho čepel byla dosud neposkvrněna.

„Udělejte val!" zavolala na muže, kteří zavírali bránu. „Tady, na vrcholku terasy. Ty a ty, běžte rychle do paláce a najděte olej, dřevo a všechno, co hoří."

Zůstala stát rozkročená na nejvyšším místě terasy, obnažený meč se jí leskl v ruce, a mlčky sledovala poslední muže pod svým velením, jak vrší val z ruin, mrtvých těl a všeho, co bylo na dosah.

Ulicí se pod černým praporem s kruhem deseti propletených hadů blížil oddíl ozbrojenců. Šli mlčky, sami vyděšeni rozsahem zkázy.

DŮM BÍLÉ LABUTĚ, PTAČÍ PALÁC, CTESIPHON

„Má paní?“

Princezna vzhlédla od harfy. Ve dveřích hudebního pokoje stála Ara, černovlasá žena, která k ní uvedla Thyatis a Jusufa první večer. Jako obvykle byla oblečena v nevýrazných barvách a tvářila se vážně. Thyatis, která ležela na břiše na zemi, se k ní otočila. Širin odložila harfu a složila ruce do klína. Podvečerní slunce prosvítalo okny a zlatilo její profil a oděv z lehkého hedvábí.

„Co je, Aro?“

Žena se poklonila a pokynula za sebe. „Princ Kavadh-Siroes si přeje s tebou mluvit. Vypadá…“ Dvorní dáma zaváhala a sjela pohledem na Thyatis a pak zpět na svou paní. „Vypadá rozrušeně.“

Širin se zamračila a uložila harfu do pouzdra z voskované kůže. „Chvilku počkej, a pak ho sem pošli.“

Thyatis se zvedla. Na sobě měla hedvábné kalhoty v barvě tmavého jantaru – dar od Širin – a tmavě zelenou halenu přepásanou vínovou šerpou. Široce se usmála na princeznu, která úsměv náznakem opětovala.

„Děkuji za píseň, má paní. Učiním se teď naprosto neviditelnou.“ Thyatis se poklonila a sebrala svůj meč ležící vedle pohovky, na které seděla princezna. Širin se zdálo zábavné, že Římanka nosí meč všude s sebou. Thyatis však byla nervózní, když se ho nemohla občas dotknout. Bosa vyšla z pokoje a zatáhla za sebou těžký závěs. Špička pochvy cinkala po dlažbě. V další chodbě zaslechla přes dřevěnou zástěnu s vyřezávanými květy Aru a vysoký mužský hlas. *To bude princ.*

Thyatis počkala ve výklenku na konci chodby, kde dříve stávala vysoká váza. Vážná Ara ji po chvíli minula. Thyatis opět tiše vklouzla do chodby, přidržujíc si meč na zádech.

# # #

„Drahá teto.“ Napětí v Kavadhově hlase bylo dobře patrné, přestože drapérie tlumily zvuk.

„Vítej, synovče. Posaď se a vezmi si koláčky a šerbet.“ Ozvalo se cinknutí poháru o tác.

Širin mluvila klidně a uvolněně, jako by se v poslední době nic zvláštního nedělo. Thyatis opatrně poodhrnula závěs a mohla tak vidět část místnosti. Širin ležela na stejné pohovce, přes sebe měla přehozený šál utkaný z mnoha drobných uzlíků, který jí zakrýval ramena a ňadra. Princův oděv byl z velmi tmavého, téměř černého hedvábí, s vysokým jantarovým leskem. Dlouhé vlasy měl neupravené a neustále si je pročesával prsty. Thyatis povytáhla obočí – za celou dobu jejich pobytu v Domě labutí neviděli nikoho z jeho urozených obyvatel. Tohle bylo poprvé, co měla možnost vidět následníka Pavího trůnu.

Byl pohledný a dobře stavěný. Vysoké čelo vypovídalo o vrozené inteligenci a bystrém úsudku. Tmavé oči měl lehce zvýrazněny antimonem. V podstatě to byl velice hezký mladý muž. Scházel mu panovačný výraz jeho otce, který nahradila špatně utajovaná ustrašenost. Také váčky pod očima nezakrylo žádné nalíčení. Ten mladík žil v neustálém strachu.

„Teto, vím, že mého otce doopravdy miluješ – a jsi mi druhou matkou od té doby, co královna zemřela. A vím, že s čistým svědomím po tobě nemohu ani více žádat. Ale přesto se musím na něco zeptat – tebe, která ho vídáš nejčastěji – prosím, dovol mi otázku.“

„Samozřejmě,“ řekla Širin s náznakem otázky v hlase. „O co jde? Prosím, ptej se a já ti odpovím.“

Princ nervózně poklepával prsty a rozhlížel se po komnatě. Thyatis ani nedýchala, přestože si byla jista, že mladík je tak rozrušený, že by si nevšiml ani kohorty legionářů pod okny. „Prosím, věř, že tím nemyslím nic zlého, ale trápí mě pochybnosti, které mi ani nedovolí usnout. Musím to vědět… řekni, prosím, je můj otec šílený?“

Tváří Širin se mihl stín a paže složené na prsou se zachvěly.

„Já… já opravdu nevím, Kavadhu. Zůstává ve svých komnatách a také mě nepřijímá, stejně jako tebe. Mám obavy, stejně jako ty.

Palácem kolují různé zvěsti a historky. Kdy jsi naposledy viděl mého manžela?“

Kavadh sklonil hlavu a pozoroval podlahu. „Před týdnem, možná déle… tehdy svolal své rádce, aby s nimi probral další postup proti Římanům.“

Thyatis za závěsem nastražila uši.

„Bylo nás tam jen několik, sotva polovina z těch, které sezval. Zprvu ho to rozvzteklilo, ale pak se nečekaně uklidnil a každého zvlášť s úsměvem přivítal. Já jsem byl na druhém konci místnosti – držel jsem se od něho dál, ale i mě přivítal jako hosta. Jeho oči pod maskou byly klidné, ale hlas zněl podivně.“

Kavadh vzdychl a pohrával si se zlatým zakončením šněrování svých jezdeckých bot.

„Ptal se, jestli se už velký princ Šáhin vrátil z výpravy do Egypta. Nikdo mu neuměl odpovědět – o jeho armádě nemáme zprávy od doby, kdy před několika měsíci vstoupila do syrských pouští. Ptal se, jestli se Kanec se svými Nesmrtelnými vrátil z výpravy na sever. Všichni mlčeli – ze severu se nevrátil téměř nikdo, kromě poslů, kteří přinesli zprávy o neustálém postupu Římanů.

Ptal se, jestli byla vytvořena nová armáda z občanů města. Nikdo nepromluvil. Tehdy jsem kolem sebe viděl jen sloužící a starce. Všichni urození šlechtici už utekli na svá panství a do Ecbatanu nebo ještě dál. Teto, opustili nás!“

Širin vzdychla a přitáhla si šál úžeji. Když zpívala pro Thyatis, měla vlasy volně rozpuštěné, teď si je začala splétat.

„Synovče,“ řekla měkce, „Král Králů je pod velikým tlakem. Válka se nevyvíjí dobře a lidé – včetně slechticů – mají obavy. Pokud by on sám projevil strach, nastane panika a všichni bez výjimky budeme ztraceni. Je přirozené mít strach, máme ho všichni. Ale nedovol, aby tě ovládl. Buď silný, stůj při svém otci a napínej svůj luk tak jako on.“

Odmlčela se, když viděla nekonečnou beznaděj v Kavadhových očích. Vstal a smutně potřásl hlavou.

„Nikdo nás nepřijde zachránit. Kanec je mrtev a princ Šáhin zřejmě také. Není žádná armáda, která by přispěchala na pomoc, kdybychom odolávali obležení; není tu nikdo, kdo by hájil hradby

proti Římanům. Naše jediná naděje je v útěku do hor nebo dolů po řece. Tohle řeknu svému otci, protože nemám jinou možnost.“

Širin ho s obavami sledovala. Chtěl odejít, ale zarazila ho pokynem ruky. „Drahý synovče, tvůj otec si cení odvahy a statečnosti nade vše. Nesnaž se ho rozhněvat, víš, že se snadno urazí a je vznětlivý.“

Kavadh se pousmál a tahal za tkanice své haleny. „Chceš říci, že mě považuje za zbabělce, který se schovává za sukně své mrtvé matky? Že mi bude spílat nebo mě ignorovat, když budu mluvit pravdu? Vím. Ale jsem syn panovníka. O těchto věcech budu se svým otcem mluvit čestně a poctivě.“

Poklonil se a opustil komnatu. Princezna mlčky hleděla z okna. Thyatis pustila okraj závěsu, přestože měla chuť vejít a vzít Širin kolem ramen. Namísto toho ještě tiše čekala v tmavé chodbě. Napadlo ji, jestli král svého syna v návalu hněvu nezabije.

CESTA DO CTESIPHONU, ROVINA EUFRATU

Řady palem po obou stranách cesty se ztrácely v hustém drobném dešti. Dwyrin se těžce brodil vazkým rozbředlým jílem a jeho boty připomínaly dva bochníky chleba. Déšť sice nebyl nijak prudký, ale zato armádu vytrvale provázel už několik dní. Hladiny kanálů, které se táhly rovnoběžně s cestou, dostoupily až ke korunám hrází, které je oddělovaly od nekonečných polí táhnoucích se až k obzoru. V těch vzácných chvílích, kdy se mračna protrhala a déšť na několik minut ustal, Dwyrin občas zahlédl města a městečka zbudovaná na umělých hliněných návrších. Jinak se země zdála pustá – žádní zemědělci ani pastevci. Dokonce ani na městských hradbách nikdy neviděl živou duši.

Odevzdaně kladl nohu před nohu a už ani nevnímal čvachtání a mlaskání, které přitom žlutohnědá břečka vydávala. Před ním se se sklopenými hlavami stejně lopotili ostatní mágové, ztěžka se opírajíce o postranice vozů. Koně projíždějící podél oddílu rozstřikovali bláto do všech stran.

Hibernian už ani nedoufal, že tomu bahnu bude někdy konec a že za tou nekonečnou plání s městečky, palmami a dalšími stromy a dalšími městečky vůbec leží nějaký cíl. Armáda sešla z hor nad městem Ninive za dobrého počasí. Po několik slunečných dní pochodovali po pevných cestách a postoupili o mnoho mil. Bylo docela příjemně chladno, ale nikoli zima. Když však minuli město, dostali se do nížiny dvou řek a půda pod jejich nohama se změnila v bezbřehou bažinu.

Dwyrin byl k smrti unavený. Zoe se ohlédla – nebyla na tom o nic lépe. Stačila ho ale zachytit, když se zapotácel a málem padl na znak do bláta. Dwyrin se vzpamatoval, něco zabručel a pokračoval v nekonečném, monotónním úsilí.

PTAČÍ PALÁC, CTESIPHON

Těžká břicha dešťových mraků ženoucích se oblohou odrážela zlatorudou záři táborových ohňů. Thyatis stála s rozpaženýma rukama na střeše části paláce, kterou obývala Širin, a plnými doušky vdechovala vzduch vonící deštěm. Vítr jí čechral vlasy, a ač se to zdálo nemožné, cítila naprostý klid a mír. Ve ztemnělém městě pod ní svítilo jen několik osamělých, nevýrazných světel. Římská armáda dosáhla bran města Krále Králů, ale zdálo se, že obyvatelé si toho sotva všimli.

Thyatis zaslechla tlumený zvuk a otočila se. Nikos šplhal na střechu za ní.

„Jsou všichni připraveni?“ zeptala se nevzrušeně. Vždy, když se blížil boj, byla klidná a vyrovnaná.

„Ne,“ odvětil podrážděně Nikos. „Jusuf si musel odběhnout, a když se vrátil, byla Širin pryč. Její komorná řekla, že pro ni přišel posel Krále Králů.“

„U Mithry! A kde jsou děti?“

„Ty má v péči Anagathios. Dal jim do ovocné šťávy makový odvar a teď všechny spí. Jsou s ním i Chazaři.“

„No… ale dobře. Můžeme tedy použít kanál. Vezmi Anagathia a Chazary přes střechy, já a Jusuf půjdeme spodem a zkusíme, jestli… co je?“

Nikos se drsně zasmál. „Jusuf se už vypařil. Jen sebral meč a zmizel za ní.“

Thyatis napadlo, jak dobře by jí udělalo pět minut hlasitého klení.

„Nádhera… mohlo mě to napadnout. Vezmi děti ke kanálu.“

„Ave, centurione.“ Nikos se obrátil k odchodu, ale zarazil se a napřáhl ruku. Thyatis ji s povděkem pevně stiskla. Ve tmě se však nedalo z Ilyrianovy tváře nic vyčíst.

„Hodně štěstí,“ řekl a vklouzl do okna jejího pokoje.

Thyatis zvolna obhlížela město. Slyšela, jak se v ulicích pohybují lidé, ale nebyla vidět žádná světla ani kouř. Včera přibylo do města mnoho lidí z okolních usedlostí se zprávou, že mají v patách Římany. Nebyl tu však skoro nikdo, kdo by jim naslouchal, neboť Ctesiphon byl již dva týdny téměř vylidněný. Docela by ji zajímalo, kdo z místních se odvážil zůstat. Palác opustili všichni kromě královské gardy a několika sloužících. Král se neukázal už několik dní. Utekl? Nebo se rozhodl zemřít se svým snem? Její pokoj byl prázdný, protože Nikos jí už dříve sbalil výstroj. Hodila si zavazadlo na záda, utáhla řemeny a přezky, zkontrolovala šněrování bot. Několikrát se lehce zhoupla, aby si dobře rozložila váhu.

Zavřela za sebou dveře a sešla po schodech dolů do přijímacího pokoje, kde se poprvé setkala s Širin. Tam už Anagathios, Nikos a Chazaři balili svou vlastní výstroj a zásoby. Ilyrian byl ověšen obdivuhodnou sbírkou zbraní.

„Určitě se chceš s tím lukem tahat po střechách?“

Nikos se usmál a cvrnkl do koženého pouzdra, které si připevnil po straně zavazadla.

„Jeden nikdy neví, kdy se může hodit.“

Thyatis zkontrolovala řemeny, kterými si Chazaři přivázali čtyři děti na záda. Každému z nich potřásla rukou a hledala v jejich zarostlých tvářích stopy strachu. Opětovali její pohled klidně a bez nejmenšího zaváhání.

„Kahrmi, Efraime, ne abyste ztratili ruksaky. Majitelka je asi bude chtít časem vrátit.“

Chazaři se rozesmáli a Thyatis se posunkem obrátila k Anagathiovi. *U kanálu na mě nečekejte.*

Syřan se zamračil, ale přikývl na srozuměnou. Thyatis všem ještě pokynula a vyšla z princezniných komnat.

# # #

Nikos došel ke dveřím a čekal, až Thyatis zmizí z dohledu. Když zahnula za roh, zavřel týkové dveře a zajistil křídlo na zástrčku.

Anagathie, obrátil se k Syřanovi, *jdi s Chazary zahradou.*

Herec potřásl kudrnatou hlavou a zatvářil se zkormouceně. *Drahý Nikosi, k čemu to bude dobré? Centurion má dost velkou šanci. Ale jestli na tohle přijde, vůbec nás nepochválí!*

Nikos odmítavě zavrtěl hlavou; už se rozhodl.

Musíme to tak udělat, jinak je možné, že riskuje zbytečně. Když to provedeme po mém, nemusí mít dlouho nikdo žádné podezření.

Jsi blázen, nikdy by s tím nesouhlasila.

To je pravda. Nikdy by nechtěla způsobit princezně žal. Ale my jsme její nejlepší přátelé a já to dělám pro ni. Jenom z přátelství k ní.

Anagathios znovu zavrtěl hlavou. Nebyl přesvědčen, že má Nikos pravdu.

Jděte, uklidím to tady.

Anagathios bezmocně rozpažil a naznačil něco o vůli bohů. Pak vyklouzl dveřmi do zahrady za čekajícími

Chazary. Nikos pak pečlivě prohlédl místnost, jestli v ní něco nezapomněli. Když byl hotov, prohlédl i ostatní komnaty včetně princezniny ložnice a místností jejích služek. V malém pokojíku v zadní části oddílu pro služebnictvo našel měděnou sponu, která spadla pod židli některému Chazarovi. Strčil ji do kapsy. Jak procházel pokoji, nechával dveře otevřené, některé zajistil židlí nebo stolkem.

V poslední místnosti dlážděné hrubými kameny, která tvořila vstup do lázně, se zastavil a přejel očima po mužích a ženách svázaných na podlaze. Pouze dvorní dáma Ara byla při vědomí. Když vešel, přestala trhat svými pouty a hněvivě si ho měřila. Pokývl

směrem k ní a na kamennou lavici shodil balík šatů. Opatrně sundal z ramene amforu jemného oleje a opřel ji o lavici. Ara vydávala nějaké zvuky, ale nevšímal si jí.

Vytáhl nůž, který spíše připomínal krátký meč. Byla to perská zbraň, kterou v nestřeženém okamžiku ukradl ze strážnice Domu černé labutě. Byl velmi ostrý a jeho čepel se ve světle lucerny matně leskla. Nikos poklekl, otočil prvního sloužícího na záda a palcem mu nadzdvihl oční víčko – byl stále v bezvědomí. Rychlými pohyby ho vysvlékl donaha.

Nikos pohledem zkontroloval ostatní zajatce. Ara se překulila a vyděšeně ho sledovala. Ilyrian se odvrátil a krátkým pohybem vrazil nůž mezi mužova žebra. Ten sebou trhl a bezhlesně otevřel ústa. Vzápětí zhluboka vydechl a v koutku úst se mu objevil pramének krve. Nikos jej bez mrknutí oka rychle oblékl do hrubé haleny a kalhot, které nosili barbaři ze severu, a navlékl jej do kožešinou lemovaných bot. Pak vstal a rozhlédl se po ostatních.

Je moc málo času, pomyslel si, když přistupoval k dalšímu.

Když se všemi skončil, sklonil se nad Arou, která už hrůzou nebyla schopna jediného pohybu.

# # #

Thyatis se hnala chodbami a komnatami paláce s pohádkovými poklady a nádhernou nástěnnou výzdobou. Mozaiky na podlahách znázorňovaly mytologické výjevy a muže a ženy při zábavě i ve chvílích rozkoše. Křišťálové lucerny pohasly, protože nebyl nikdo, kdo by doléval olej. Ohořelé zbytky loučí trčely z nástěnných držáků. Vyběhla po širokém schodišti ze zeleného mramoru, jehož stupně byly zpracovány do podoby mořských vlnek. Proběhla ztemnělým klenutým sálem, po obvodu podpíraným snad tisícem sloupů, v němž se tyčila stupňovitá pyramida. Na jejím vrcholu čekal trůn ze zlata a stříbra. Za těžkými rudými závěsy objevila pootevřené okované dveře a seběhla po úzkém strmém schodišti.

Minula šestihranné místnosti přeplněné pohovkami a skříněmi přetékajícími šatstvem. Pootevřenými dveřmi komory zahlédla řady bot vyšívaných perlami a drahokamy. Zepředu bylo slyšet rozhněvané hlasy. Prošla ložnicí, které vévodila postel s nebesy z

rudého hedvábí s vyšitými diamantovými hvězdami. Ložní prádlo z jemného egyptského plátna a hedvábí bylo shrnuto na jednu stranu postele. V malé fontánce zurčela voda. Západní stěnu ložnice tvořila dřevěná stěna, v níž byly zasazeny stovky barevných skel. Stejně prosklené dveře vedly do zahrady poseté bílými květy.

Obloha byla téměř černá, jen nízké mraky na východě žhnuly tlumenou načervenalou září. V korunách stromů hořely stovky růžových lampiónů, které květinám dodávaly mrtvolnou barvu. Dolní část zahrady byla zakončena masivní zdí, ke které terén klesal třemi vysokými terasami. Středem zahrady se táhlo schodiště, jehož stupně byly přitesány z cedrových kmenů. Thyatis se zastavila na dřevěné terásce před ložnicí.

Širin stála na schodech, její světle žluté šaty vystupovaly z šera, vlasy měla rozpuštěné. Pod ní na cestičce stál Jusuf a čepel jeho meče odrážela světlo lampiónů. Jeho tmavě zelený oděv splýval s pozadím. Za Širin stál rozložitý kudrnatý muž a držel jí ruce za zády. Jeho dlouhý meč mířil na Jusufa.

„Drž se stranou, chlapče.“ Hlas byl podivně zkreslený. Thyatis přešla více doleva a levou rukou se lehce dotýkala jílce meče. Tvář mohutného muže se zlatě leskla a náhle si uvědomila, že ty jemné rysy a vysoké čelo jsou maskou, pečlivě vypracovanou z ryzího zlata.

„Ne, Chrosoe, Králi Králů. Nech Širin. Nepůjde s tebou.“

„Jusufe… ach!“ Širin vykřikla bolestí, když jí Chrosoes zkroutil paži.

„Buď zticha, ženo. My dva jsme kdysi byli přátelé, chlapče, ale ty jsi vstoupil do mého domu s tlupou nepřátel a žádáš to, co je mým majetkem. To nedovolím. Jdi mi z cesty a budeš žít. Jinak beze cti zemřeš, stejně jako tvůj bratr.“

Thyatis sykla překvapením, ale Jusufův hněvivý výkřik ji přehlušil. „Ty služebníku lži! Moji bratři jedou s armádou na jih, aby ukončili tvé šílenství!“

Chrosoes zaklonil hlavu a dlouze, dunivě se rozesmál. Zabodl meč do země a z kapsy vytrhl kus šňůry, kterou začal Širin svazovat zápěstí. Divoce se bránila, ale už bylo pozdě. Jusuf doběhl ke schodům, ale dál se neodvážil. Thyatis zvolna vytáhla meč a

zvažovala své postavení. Širin měla tvář zkřivenou bolestí, kterou jí působil zařezávající se provaz.

„Tvůj křivopřísežný bratr je mrtev," zakrákal Chrosoes. „Padl u Kerenu, probodán stovkami kopí. Jeho tělo odnesli z pole na štítu rodu Asenů."

Širin opět vykřikla bolestí a padla na kolena, s rukama pevně spoutanýma za zády.

„Nemám čas tě pořádně svázat, ženo, ale tohle bude stačit."

Král Králů vytrhl meč ze země a široce se rozkročil. „Jen pojď, zloději, a připrav mě o můj majetek, jestli na to stačíš."

Pobledlý Jusuf se už už chystal vyběhnout po schodech, ale Thyatis vykřikla: „Stůj, Jusufe! Zakazuji ti to!"

Chrosoes se otočil a postavil se do střehu. Maska se matně leskla a tmavé oči pod ní vypadaly jako prázdné důlky.

Thyatis seběhla dolů a meč se jí nedbale pohupoval v ruce. „Pokud necháš Širin, aby sama zvolila svůj osud, není mezi námi sporu, králi Chrosoe."

„Slyším latinu?" podivil se Král Králů a obrátil se doleva. „A navíc ženská? Kam ten svět spěje? Jsi snad Jusufova hračka? Vždycky měl slabost pro exotické věci."

„Nejsem žádná hračka," odpověděla Thyatis a pozorně sledovala Peršanovy pohyby. „Jusuf je pod mým velením. Necháš Širin, aby sama zvolila?"

„Ne!" zahřmělo z masky. „Patří mi. Získal jsem ji sňatkem, se souhlasem její rodiny. Půjde tam, kam půjdu já. Ani ty, ani ten usmrkanec mi v tom nezabráníte. Pokud ti na ní tolik záleží, můžeme o ni bojovat."

„Nechci tě zabít, Králi Králů; slíbila jsem Širin, že tě ušetřím."

„Tak slíbila?" opáčil Chrosoes. „Jak může jeden majetek něco slibovat druhému majetku? Může snad jestřáb něco slíbit loveckému psu? Může chtít vůl po ovci, aby dodržela slib? Mluvíš z cesty," prohlásil a znechuceně se odvrátil.

„Myslíš si tedy, že nezvolí tebe, když jí dáš možnost?"

Chrosoes se překvapeně zarazil a pozoroval Širin, která se snažila zvednout na kolena. Roztržené šaty odhalovaly křivku jejích ňader. Slepené vlasy měla plné bláta a suché trávy.

„Proč by si měla zvolit mě?“ zašeptal a zlehka se dotkl zlaté masky. „Kdo by si zvolil za krále znetvořenou a neschopnou příšeru?“

„Ty *jsi* králem, drahý,“ ozvala se Širin se slzami v očích. „Vždy jsi byl moudrým, čestným a hrdým panovníkem. Prosím, není potřeba prolévat další krev.“

„Mne bys nevolila,“ pokračoval nepřítomně. „Jsem troska, nepatřím mezi lidi.“

„Ne,“ vzlykla Širin. „Chci tě, jako jsem tě vždy chtěla. Když na tebe pohlédnu, vidím tvář svého manžela, své lásky, ne pouhého muže.“

Chrosoes se odvrátil a pevně sevřel meč. Thyatis stála necelou délku paže od něho, meč skloněný stranou.

„Vidíš? Chce tebe. Zeptej se jí. Můžete jít ke kanálu, já ani Jusuf vám nebudeme bránit. Noc je temná a Římané nemají žádné čluny. Bezpečně se dostanete na řeku…“

Král pozdvihl meč a po jeho čepeli sjelo světlo lampiónů. Nebe začínalo od východu rudnout a Thyatis zaslechla velice vzdálený křik tisíců mužských hrdel. To římská armáda vtrhla do města.

„Lžeš!“ vykřikl Chrosoes. „Žádný Říman mi nikdy neříkal pravdu, kromě jednoho, a ten je dlouhá léta mrtev. Vaše plémě zná jen lež, zradu a vraždu.“

Thyatis ukročila pravou nohou dozadu a mírně se pootočila, aby měla tělo v jedné rovině s mečem. Ostře vnímala tiché zvuky zahrady: štěbetám ptáků, cinknutí, které způsobil Anagathios šplhající přes zeď v dolní části zahrady, prudké oddechování muže před ní.

Nad královou hlavou se mihl meč a Thyatis se bleskově kryla. Zachytila těžkou čepel těsně nad jílcem svého meče a vrazila ramenem do Chrosoa. Král hekl a Thyatis uskočila zpět. Bylo to, jako by narazila na horu. Celá paže ji brněla a jílec se vysmekával ze znecitlivělých prstů. Chrosoes vykřikl a opakoval výpad.

Thyatis uskočila a hrotem meče odklonila úder. Chrosoes dál dotíral a jeho údery se sypaly jako blesky za letní bouřky. Paže umdlévaly bolestí, když čepel jejího meče opisovala divoké kruhy. Připadalo jí, že odráží kovářské kladivo. Lapala po dechu a pomalu

ustupovala. Ramena a paže měla posety drobnými řeznými ranami. Chrosoes se smál vysokým, divokým smíchem. Thyatis popadla dech a vykřikla: „Jusufe! Ke kanálu! Ke kanálu!“

Chazar se zastavil na schodech, zrovna když se natahoval k Širin. Ohlédl se přes rameno. Chazaři se spícími balíky na zádech se právě spouštěli z mechem porostlé zahradní zdi.

Širin divoce vyprskla: „Dostaň ven moje děti, troubo!“

Jusuf se otočil na patě a bral schody dolů po třech naráz.

Thyatis uhnula a meč prosvištěl vzduchem tam, kde měla ještě před zlomkem vteřiny hlavu. Vykopla a zasáhla Krále Králů do kolena. Noha se jí odrazila, jako by nakopla mramorový sloup, ale Chrosoes přesto vyjekl bolestí a ztratil postoj, když se mu nepodařilo dobře došlápnout na poraněnou nohu. Thyatis se prudce nadechla a o krok zvětšila vzdálenost mezi nimi.

„Římanka a ovládá umění boje? V jakém světě to žijeme?“

Thyatis pevně sevřela jílec oběma rukama. Dlaně měla vlhké potem, ale rukojeť, potažená pevnou kůží a ovinutá drátem, seděla jako stará rukavice. Předstírala výpad na královo rameno. Ten jej odrazil, s válečným pokřikem vyrazil vpřed a zasáhl ji loktem do hrudi. Několik kroužků zbroje v místě úderu prasklo, ale tuhé kožené podšití náraz utlumilo. Thyatis spadla naznak na mladý stromek.

S praskáním lámaného dřeva prolétla větvemi a dopadla na zem. Meč jí vyklouzl z rukou a Thyatis s pažemi mírně od těla rychle vyskočila na nohy. Chrosoes kolem ní kroužil a odkopl ležící meč do trávy. Thyatis se přikrčila a ustoupila stranou. S vítězným smíchem znovu zaútočil a točil mečem nad hlavou.

Dvakrát uskočila před svištící čepelí, nakopla Chrosoa do poraněného kolena a vyhnula se protiúderu. Než si to stačila uvědomit, stála na hraně cihlové zdi, která ukončovala každou ze zahradních teras, a rozpaženýma rukama udržovala rovnováhu. Chrosoes se znovu rozesmál. Maska se mu svezla na dolní část obličeje. Vytřel si pot z očí, pak masku strhl a odhodil. Zapadla mezi růžové keře.

Thyatis se zachvěla, když ho poprvé uviděla bez masky. Dříve musel být velice hezký, měl plné rty a hrdý rovný nos. Jeho tmavé oči s dlouhými řasami a křivka lícních kostí by jistě přivedly nejednu

počestnou římskou paní do mdlob. Požár však jeho tvář děsivě zohavil; jedno oko se téměř ztrácelo pod zduřelou tkání a celou tvář pokrývala rozbrázděná, sklovitě lesklá pokožka.

„Tak vidíš!“ vykřikl, když si všiml její reakce. „Takhle nevypadá král!“

Ťal po ní po úhlopříčce a vložil do úderu veškerou sílu a hmotnost svého těžkého těla. Thyatis se vymrštila do vzduchu a skrčila nohy pod sebe. Meč proťal vzduch a král pokračoval setrvačností až na hranu terasy. Thyatis prudce zaútočila lokty a pěstmi na jeho obličej. Zařval bolestí a z přeraženého nosu mu vytryskla krev. Špičkou boty ho zasáhla pod palec ruky svírající meč. Ten odlétl a zazvonil o stupně schodiště.

Král Králů kolem sebe mlátil pěstmi, které připomínaly pařezy stromů.

Thyatis uhýbala před údery a v otočce vykopla a patou zasáhla královu hlavu. Z roztržené kůže se vyvalila krev. Pohled na krev Thyatis ještě víc rozlítil a bleskovými údery zpracovávala jeho tvář a žaludek. Chrosoes se snažil její údery blokovat, ale začínal umdlévat.

Špičkou boty ho kopla do varlat, král zaskučel a předklonil se. Následoval úder loktem do vazu, který ho srazil k zemi. Sklonila se k němu, popadla ho za vlasy a prudce mu zvrátila hlavu.

Štíhlé prsty sevřely její napřaženou paži, kterou se mu chystala rozdrtit hrtan.

„Ne, Thyatis!… tvůj slib!“

Římanka se otočila, nával zuřivosti odezněl, a opět byla schopná vnímat i něco jiného než zkrvavený Chrosoův obličej. Širin jí svírala zápěstí. Princezna byla od hlavy k patě pokrytá blátem a špínou, z jemných hedvábných šatů zbyly urousané cáry. Ruce měla od krve, jak se zranila při přeřezávání pout.

„Nech ho,“ řekla, a táhla Thyatis od sténající hromady, která bývala králem. „Už si zvolil.“

Ze střech paláce za princeznou náhle vyšlehly plameny a z oken se ozýval řev drancujících vojáků. Nízké mraky odrážely narudlou zář ohňů. Ctesiphon hořel.

„Kanál…“ zašeptala Thyatis, na kterou náhle dolehla zdrcující únava. Širin jí vklouzla pod rameno, objala ji kolem pasu a snažila se

ji vést ke schodišti. Thyatis se ale nemotorně vzpírala a snažila se vrátit. Rozpršelo se a kapky se syčením padaly do plamenů, které vyskakovaly kolem kupolí paláce. „Můj meč…“

Princezna zamumlala nějakou kletbu a opřela Thyatis o jabloň. Thyatis si poprvé uvědomila ochromující bolest v pažích a potlučených žebrech. Širin se hrabala v trávě a klela jako starý námořník. Déšť zhoustl a kapky hlasitě pleskaly v korunách stromů. Thyatis zvedla tvář a nechala stékat chladivou vodu po tvářích.

Za okamžik se vrátila Širin, promočená až na kost.

„Na,“ vtiskla jí meč do dlaně. „Už musíme jít.“

Seshora byl slyšet zvuk tříštěného skla. Thyatis se ohlédla, když ji Širin opatrně vedla dolů po schodech, aby uviděla palác, rýsující se proti záři plamenů, které už zachvátily všechny budovy. Stále se ozývalo řinčení skla, jak vojáci rabující královské komnaty vyhazovali z oken předměty, které byly příliš velké na to, aby je mohli odnést. U úzkého kanálu v dolní části zahrady čekal Nikos a šklebil se od ucha k uchu. Miloval déšť.

Širin mu strčila Thyatis do náruče a Nikos ji pod stříškou spěšně vedl ke člunu. Princezna se otočila a vytřela si z očí vodu smíšenou s blátem. Dům černé labutě se nad zahradou tyčil jako ohnivý květ. Z oken se draly plameny a k nízkým mrakům stoupaly sloupy kouře. Na balkonech se míhaly postavy v přilbách a vyhazovaly ven nábytek. Na nejvyšší terase zahrady se potácela vysoká postava, ostře ohraničená světlem ohňů. Vzduch se chvěl divokým křikem.

Roztřesená Širin si otřela obličej. Otočila se zpět a s námahou zavřela zrezivělé dveře krytého přístaviště. Hluk zvenčí sem tolik nedoléhal.

U přístaviště byla uvázána dlouhá bárka s malou kajutou na přídi. Nikos stál na zádi a v rukách svíral kormidelní veslo. Dva Chazaři pomohli Širin nastoupit. Princezna nejistě došla ke kajutě, sehnula se a vlezla dovnitř. Nebe se otřásalo hromobitím a mezi mraky křižovaly blesky. Chazaři uvolnili úvazy a Nikos se opřel do vesla. Kameny přístaviště mizely za zádí.

Loď vyplula do deště a Nikos začal zpívat. Klidnou širokou hladinu Tigridu kroužkovaly tisíce kapek. Pohltila je tma a Chazaři se opřeli do vesel. K protějšímu břehu to bylo skoro míli.

Širin se choulila pod pokrývkami v teple temné kajuty, děti přitisknuté k sobě. Trochu se vrtěly, ale jakmile ucítily její parfém, zase usnuly. S každým záběrem vesel se bárka lehce zhoupla. Princezna podřimovala, Thyatis měla hlavu na jejím rameni a lehce jí dýchala do ucha. Jednou rukou ji objímala kolem pasu. Širin stékaly po tvářích slzy dokonce i poté, co usnula.

VRÁNY NAD PALMYROU

Dahak prošel skrz trosky Damascénské brány a zpod bot mu vyletovaly obláčky jemného šedého prachu. Před ním klečeli dva hrůzou sinalí kameníci, každý z jedné strany podpíral leštěnou čedičovou desku, do které před tím starým klínovým písmem vytesali nápis. Jen Dahak ho uměl přečíst. Ta slova si pamatoval z mládí a pro tuto příležitost se skvěle hodila. Jeho kostnaté prsy hladily dokonalý povrch kamene. Stálo tam:

Já jsem je porazil, strhl jsem hradby a zpustošil město ohněm; zajal jsem přeživší a nechal je umírat nabodnuté na kůlech před rozvalinami… Pyramidy lebek jsem navršil… Jejich těly, na kousky rozsekanými, jsem psy, vepře a supy nakrmil… Pomalu jsem je stahoval z kůže… Odtínal jsem ruce, nohy, uši a nosy, vojákům jsem oči vydloubal… Stažené kůže jsem sušil na troskách hradeb…

Dahak se tiše rozesmál – pomsta hřála i jeho, který ve svém nitru nikdy necítil nic jiného než chlad. Došel zpět ke svému vozu, který jeho muži už vyprostili z příkopu. Byl naplněn drahocennými předměty uloupenými z paláce, jeho dveře pokrývaly pláty tepaného zlata se symboly vyleptanými kyselinou, vyrobenou Dahakem z krve ještě žijících lidí. Pravou rukou, která se mu již téměř zahojila, se chytil zábradlí a vytáhl se nahoru.

„Přibijte to na zeď, hned nad vchod," přikázal kameníkům.

Poklonili se až k zemi. Ti jediní přežili příchod Peršanů do města. Vojáci jim pomohli vyzdvihnout kamennou desku. Ozvaly se údery kladiv, zarážejících železné hřeby do pískovcového bloku.

Dahak přehlížel své dílo. Byl velice spokojen. Městské hradby ležely v troskách, zničené žárem, vodou a střelami z katapultů. Z domů zbyly jen ohořelé obvodové zdi. Jediná socha nestála, pyšné arkády a sloupy ležely roztříštěné mezi ostatními troskami. Z chrámů čtyř městských bohů zůstaly jen hromady kamenných bloků; ty zničil vlastní rukou. Kolem trosek brány byly vyrovnány řady lebek, jejich prázdné oční důlky vzhlížely k rozpálenému nebi.

Na vrcholku toho, co zbylo z brány, viselo s rozpaženýma rukama tělo, jehož hlava byla přišita hrubými stehy. Smrt vzala Zenobii veškerou krásu. Byla ubodána šípy a kopími v divokém boji při obraně poslední palácové brány. Třicet mužů se postavilo jejímu meči a třicet mužů zahynulo. Její život museli nakonec ukončit lučištníci, neboť nebylo muže, který by se jí odvážil postavit tváří v tvář. Její tělo bylo vláčeno ulicemi napospas botám vojáků, před Dahaka, který čekal u trosek chrámu čtyř bohů. Byla jí odťata hlava, zbavena očí a pak na dlouhém kopí ukazována zástupům bědujících zajatců.

To viděli obyvatelé města, než Dahak vešel mezi ně. Když dokončil svou přehlídku, zůstaly za ním tisíce vysušených mrtvol. Byly zapáleny hranice a vojáci po celou noc vhazovali těla do plamenů.

Smrtelná agónie Palmyry trvala dlouho.

Dahak se posupně zasmál, jeho drsný hlas se v krátké ozvěně odrážel od zbytků brány.

„Sbohem, vznešená královno," řekl a posměšně se poklonil tělu. „Neměj strach o svého milého. Odpočívá v bezpečí pod mou ochranou."

Pohladil sarkofág přivázaný na zadní části vozu. Před dávnými časy jej zruční kameníci vytesali z břidlice pro urozeného občana města. Jeho tělo teď bylo rozptýleno po poušti. Namísto něj uvnitř spočíval egyptský kněz, zavinutý v pruzích plátna a naložený v soli. Spára pod víkem sarkofágu byla zalita zlatem a olovem. Dahak ve vlajícím černém plášti přelezl po střeše vozu na kozlík.

„Hyjé!“ trhl opratěmi, dvacet mul zastříhalo ušima a zabralo. Jeho tvář se ve stínu kutny zkroutila do něčeho, co mohlo připomínat úsměv. Když vyjel na cestu vedoucí do úrodné země na západě, postupně se k němu přidávaly jízdní oddíly. I pěšáci zdvíhali svá zavazadla napěchovaná kořistí a pomalu následovali vůz, který rachotil po cestě. Perská armáda opouštěla trosky pouštního města. Dahak s uspokojením přehlížel svou armádu – neboť nyní to byla jeho armáda, zlomená strachem z něho a kompromitovaná účastí na jeho hrůzných činech. Smrtí Krále Králů, kterou vycítil na mnoho mil, byl jeho dluh splacen. Nyní ho již nic neomezuje.

Zpustošená země tiše spočívala pod tmavnoucím sluncem. Kruh vran nad městem se pomalu zužoval a houstl.

CTESIPHON

Než déšť udusil poslední plameny, hořelo město po tři dny a tři noci. Ještě když Galen procházel mezi troskami paláce, který stával nad řekou, bylo slyšet praskání chladnoucích kamenných bloků. Kruh germánských gardistů kopíroval jeho kroky. Šeď země pokryté vrstvou jemného popela ladila s šedí oblohy, po které plula těžká dešťová mračna. Severani byli stále rozjaření z ohromné kořisti, kterou se jim podařilo získat ve městě a v paláci. Každý z nich se téměř dusil pod zlatými řetězy a ruce měli obtěžkány tolika prsteny, kolik se jich jen na prsty vešlo. I ten nejprostší pěšák obou císařských armád se vracel domů s takovým množstvím kořisti, jaké unesl.

Galen s neradostným výrazem stoupal po širokém schodišti pokrytém úlomky sloupů a kusy ohořelých trámů. Podrážky mu klouzaly v rozbředlém popelu. Město bylo v troskách a všichni lidé uprchli. Z vrcholu schodiště viděl širokou šedozelenou říční hladinu, která po deštích stoupla a dosahovala téměř po koruny hrází, které zdejší obyvatelé po staletí budovali. Pokud nepřestane pršet, řeka se brzy vylije z břehů.

A nezůstal tu nikdo, kdo by hráze opravil, pomyslel si císař neradostně.

# # #

Heraklius stál uprostřed trosek rozlehlého sálu. Kolem něho se ve změti rudých plášťů, hedvábí a zablácených bot nakupili jeho štábní důstojníci; jeho tělesná stráž procházela ruiny. Cihlové části stěn se zřítily, protože cihly se v žáru rozdrolily. Z kopule, která se ještě nedávno nad sálem klenula, zbylo jen kamenné žebroví. Jeho pavučinou se k zemi snášelo vytrvalé mrholení. Východní císař zaujatě hleděl na obrovský roztříštěný kotouč z drobné mozaikové dlažby. Galen došel až k němu, jeho vlastí gardisté splynuli s okolím. „Blahopřeji, bratře.“

Východní císař vzhlédl. Na bradě mu rašilo zrzavé strniště.

„Tohohle je škoda,“ řekl a ukázal na zbytky mapy světa. „Ale myslím, že římská by mohla být přesnější.“

Galen jen překvapeně zamrkal, ale nic neříkal.

„Je škoda, že bylo zničeno celé město,“ odpověděl. „Bylo bohaté, plné obchodníků a řemesel.“

Heraklius se zasmál, odstoupil od mozaiky a rozpřáhl paže. „Postavíme zde nové město, větší, výstavnější, ale bude to římské město. Hlavní město římské Persie…“

Položil Galenovi ruku na rameno a zahleděl se někam mimo prostor a čas. Spolu pak šli k místu, kde se sál původně arkádami otevíral do nádherné zahrady. Část šlechticů a důstojníků je pomalu následovala.

„Persie před tebou klečí na kolenou, ponížená a rozdrcená. Armáda je rozprášena a Chazaři plení na vrchovinách. Potrvá desetiletí, než se najde král, který by obnovil říši.“ Heraklius se s širokým úsměvem obrátil na Galena.

„Máme možnost, bratře, ukončit staletí bojů mezi Východem a Západem. Východní hranice se posune až k samotné Indii!“

„A co Chrosoes?“ zeptal se trpce Galen, „co s ním?“

„Tady,“ odvětil Heraklius a s krutým úšklebkem kopl do těžkého balíku zabaleného do plátna. „Sviode! Ukaž západnímu císaři, cos našel.“

Varjag jako hora, s přeraženým nosem a vyholenou lebkou, poklekl a rozvázal uzel. Ven vyhřezlo cosi černého, co se hýbalo červy a brouky. Ruka toho, co se vyvalilo z plátěného balíku, klepla

Galena přes nohu prsty, které vypadaly jako nafouklé párky. Varjag se zakřenil a ukázal černé mezery mezi téměř stejně černými zuby. Západní císař si zakryl nos a ústa rukávem. Puch byl příšerný.

„Jak vidíš," řekl Heraklius, kterému zápach patrně nijak nevadil, „Král Králů se nám teď stejně nemůže věnovat."

„Kde… kde jste ho našli? Jseš si jistý, že je to opravdu Král Králů?" Galen stěží přemáhal nutkám ke zvracení.

Heraklius pokynul Varjagovi, aby ostatky zase zabalil. Otočil se a pomalu kráčel k důstojníkům, kteří si stále prohlíželi mapu.

„Některý z tvých mužů ho hned tu první noc napíchl na kopí jako rybu. Ale už předtím byl vážně raněn, možná na pokraji vykrvácení. Jeho tělo leželo v zahradě dva dny, než ho našel jeden Peršan, který přežil. Bohatě jsem ho za ten nález odměnil."

Východní důstojníci nasadili úsměv, když viděli, že se k nim blíží Galen s Herakliem. Byl mezi nimi i bratr východního císaře Theodor. Držel kolem ramen křehkého mladíka, který se bázlivě rozhlížel. Galen pozdvihl obočí – byl to velmi hezký chlapec, ale bylo na něm něco divného. Jeho oděv, vlasy i barva pokožky byly jasně perské, ale nos, a především ústa, císaři někoho připomínala…

„Ach, příteli," řekl Heraklius a poklonil se chlapci. „Theodore, pusť ho." Princ postrčil mladíka kupředu. Ten vypadal vyděšeně a brada se mu třásla. Galen si založil ruce v bok.

„A tenhle?" tázavě pohlédl na Heraklia. Východní císař se usmál a pohladil si knír. Ohlédl se přes rameno dozadu, kde Varjagové právě odtahovali balík do zahrady. Jeden ze Skandinávců nesl přes rameno rýč. Východní důstojníci se pošťuchovali a smáli se nějakému vtipu.

„Mám být spokojen?" řekl Heraklius zdánlivě sám pro sebe. „Národ, s nímž jsem měl smlouvu, napadl moji zemi. Armády nepřátel ničily má města, zotročovaly obyvatele a plenily mé usedlosti. Vyslal jsem posly míru a zpět se mi vrátily hlavy naložené v soli. Poslal jsem dopisy, abych zvěděl důvod té nenávisti. A byl jsem nazván mrzkým a proradným otrokem. Přesto jsem zjistil podstatu sporu mezi mým a Chrosoovým trůnem. Na znamení míru jsem perskému panovníkovi poslal hlavy vrahů jeho přítele!"

Galen se rozhlédl po přítomných. Tváře východních důstojníků hořely potlačovanou žádostivostí. Peršan se přestal třást a pozdvihl hlavu. Císař svraštil čelo; proč je mu ten chlapec tolik povědomý?

„Chtěl jsem zajistit svou bezpečnost a bezpečnost občanů státu, ale byly proti mně vyslány celé armády. Zemřely desetitisíce a mnoho měst lehlo popelem. Proto, přestože mě mnozí přesvědčovali, abych zůstal v bezpecí hlavního města, jsem vytrval. Vytáhl jsem do boje za podpory svého bratrského císaře a prosadil svoji autoritu.“

Heraklius se konečně zpříma zadíval perskému mladíkovi do očí. Theodor a dva jeho jezdečtí důstojníci přistoupili blíže, až stáli chlapci těsně za zády. Galen udělal krok zpět, když viděl sveřepý výraz jejich tváří. Dal pokyn svým gardistům. Germáni ihned zareagovali, udělali pár kroků vpřed a jejich ruce nenápadně sjeli k jílcům mečů.

„Přinesl jsem zkázu a zmar! Rozbil armády! Pobořil města a stojím nad těly nepřátel!“ Rudý Heraklius řval chlapci přímo do tváře. „Mohu být spokojen? Mohu být spokojen? Ne! Nemohu! Můj a tvůj rod stále rozděluje krev, Kavadhu-Siroesi!“

Chlapec se ani nehnul a Galenovy oči se rozšířily poznáním.

Tohle kolo jsem prohrál, uvědomil si.

„Uspokojí tě vražda?“ zeptal se ledově a položil Herakliovi ruku na rameno. „Spal jsi snad lépe, když jsi zabil Phocase a stal se císařem?“

„Ano,“ zavrčel Heraklius a odstrčil Galenovu ruku. „Tím všechno jednou provždy skončí. Když tohle štěně zemře, zůstane jen královna Širin, a tu jsem slíbil Theodorovi. To bude tečka za minulostí.“

Galen vstoupil mezi ně a otočil se k Herakliovi. Východní císař o krok ucouvl a vyčkávavě si ho měřil.

„Pak tedy bude tvůj bratr vládnout Persii s perskou královnou po boku?“

„Slyšel jsem, že je velice krásná,“ odvětil Heraklius a zaklesl palce za široký opasek. „Rodí silné syny. Ale Peršanka? Ne… vždyť ona je… Arménka? Ale na tom nesejde. Bude tou pravou odměnou pro mého bratra.“

Galen se otočil a očima našel Theodora. Mladík se usmíval, zardělý při představě vavřínové koruny. Oči západního císaře však byly chladné jako kámen a Theodor pod jeho pohledem zbledl a ucouvl. Galen vytáhl z pochvy na opasku krátký nůž s širokou čepelí. Všichni muži strnuli, když uslyšeli skřípění kovu okov. Varjagové vykročili s napřaženými sekyrami, ale hned se zase nejistě zastavili. Nemohli vztáhnout ruku na západního císaře.

„Vláda mladého muže by neměla být poznamenána prolitou krví," řekl Galen nahlas, aby ho všichni slyšeli. „Tento muž před vámi je Říman, zrozený z Římanky. Je vnukem římského císaře Maurice, který byl zavražděn proradným Phocasem. Je posledním svého rodu, syn panovníka."

Galen vzal mladíka za levou paži a pozdvihl ji do výšky. „Podle pokrevního práva by tento muž měl být vaším vládcem. Podle pokrevního práva by měl vládnout Persii a Východní říši jako jednomu státu."

Heraklius chtěl protestovat, ale Galen ho pohledem umlčel.

„Ale právo je v rukou toho, kdo vládne. Je povinností *otce*, hlavy rodiny, aby zajistil klid a pořádek. Podle zvyklostí lidu Říma je tímto povinován i bratr bratru. Nedovolím, aby vládu bratra mého bratra provázela zahořklost a nenávist."

Galenova levá paže se napjala a plochá čepel zajela mezi žebra Kavadha-Siroese. Chlapec zvedl vyděšené oči ke Galenovi a dotkl se krve, která začala vytékat kolem nože. Císař trhl rukou a nůž s lehkým mlasknutím vyjel z rány. Kavadhovy oči se ještě více rozšířily a zalapal po dechu. Galen ho opatrně položil na zem, krev odkapávala na drobnou modrou mozaiku. Pak se nad ním sklonil a políbil ho na obě tváře. Z chlapcových úst unikl poslední, dlouhý vzdech.

„Sbohem, bratranče," řekl císař, vztyčil se a otřel nůž do svého rudého pláště. Rozhlédl se po strnulých tvářích kolem sebe.

„Toto je povinnost císaře," řekl zřetelně, avšak s hořkostí v hlase. „Nyní je mír, bratře, v tvé zemi, v tvém domě i na celém světě. A tvé ruce," – ukázal dlaně zbrocené krví – „jsou čisté."

Theodor se díval stranou, neschopen pohlédnout Galenovi do očí.

# # #

Dwyrin seděl na kouřem zčernalé cihlové terásce poblíž veřejných palácových zahrad. Dříve tu stávala socha. Teď z ní zbyly jen pahýly nohou a hlava, která se odkutálela přes ulici a zůstala ležet přede dveřmi opuštěné krčmy. Thaumaturgická kohorta tábořila přímo v zahradách, které unikly požáru. Vzduchem se nesly údery seker a Hibernianovy paty okopávaly zídku. Zoe seděla vedle něho, ani blízko, ani daleko. Odenathus tu také ležel, nohu přehozenou přes nohu. Oblohu stále pokrývala souvislá vrstva šedých mraků.

„Co teď?“ staral se Dwyrin a pohrával si se zlatými mincemi, které měl na šňůře kolem krku. Měl také nové boty, které sebral v domě nějakého zámožného Peršana, když po zralé úvaze usoudil, že ten už je asi neunosí. Zoe se navlékla do spousty hedvábí a jemných pláten, takže téměř dvakrát přibrala na objemu.

„Co teď?“ opáčil Odenathus znechuceně. „Půjdeš zpět do Říma a čeká tě dalších dvacet let tohohle,“ řekl a paží opsal oblouk.

Dwyrin se ušklíbl a nahmatal svoji vojenskou známku, která mu stále visela na kožené šňůrce na krku. Otočil se k Zoe. Vypadala smutně, ale přesto se na něho cynicky ušklíbla.

„A ty, velitelko? Také s Odenathem zůstanete?“

„Ne,“ odpověděla a potřásla hlavou, až se jí dlouhé copy rozevlály. „Vrátíme se do domu mé tety ve městě hedvábí. Poslala nás do Legií proto, abychom se něčemu naučili, ne abychom zůstali. Teď, když válka skončila, se vrátíme domů a budeme sloužit v městské armádě.“

Dwyrin si povzdechl. Něčeho takového se obával. Zoe se natáhla a stiskla mu paži.

„Možná tě nechají v Sýrii. To bychom tě mohli navštěvovat v posádce v Denabě. Je to jen pár dní jízdy od našeho města.“

„Snad,“ odpověděl se staženým hrdlem. „Rád bych viděl Palmyru, musí být nádherná.“

„To je,“ souhlasila Zoe a po tváři se jí rozlil úsměv. „Je to nejkrásnější a nejlepší město na světě!“

„MacDonalde!“ zařval Colonna, až v okolních domech zachrastily okenice. „Máš práci. Zvedni svou línou barbarskou prdel a pohni! A ty taky, slečinko!“

Dwyrin se na Zoe ušklíbl a oba seskočili z terásky. Odenathus se sbíral pomaleji a oprašoval si z tuniky písek a popel. Poklusem se pak připojil k dvojici.

# # #

Galen stál v nevelké kamenné místnosti, ruce založené na prsou. Stěny byly zčernalé požárem a strop se propadl. Boty měl zablácené a na plášti mu ulpělo tmavé vazké bahno smíšené s popelem. Dva z jeho Germánů se lopotili s kamennými deskami.

„Jseš si tím jistý?“ zeptal se císař posmutněle.

„Zajisté, pane,“ odpověděl velitel Germánů, jehož světlý plnovous byl slepený blátem a sazemi. „Přivedli jsme sem jednoho z palácových eunuchů, a ten poznal zlatý prsten a stříbrný náramek.“

Germán se sehnul a štítivě nadzdvihl ohořelou paži, která trčela z trosek na podlaze. Na zápěstí měla natavený náramek a na kostnatém spečeném prstě zůstaly zbytky prstenu.

„Žena s tmavými vlasy, se šperky princezny Širin, můj pane. Mrtvá.“

Pustil paži, která s nepříjemným zvukem dopadla na podlahu. Galen zkoumal místnost. Dveře také téměř shořely, na vnější straně křídla však byly dosud patrné stopy po úderech sekyrou.

„Bojovalo se tu?“

Germán přikývl a odsunul nohou jedno ohořelé tělo. Na hrudi mělo širokou bodnou ránu. V blátě pod ním Galen zahlédl zbytky drátěné košile a špičku meče.

„Někteří bojovali a padli – ženy byly pobity.“

„Ještě něco jiného?“ zeptal se zachmuřený císař.

„Tohle.“ Germán hrábl do brašny na opasku a sukovitými prsty vylovil cínový, částečně roztavený kotouček s provrtanou dírkou. Galen jej otáčel v dlani. Písmena, která do něho byla vyražena, byla zdeformovaná, ale stále čitelná.

„Dardanus Nikolaeus. Nikos. Na pětadvacet let.“ Galen na chvíli pocítil zklamání.

„To mi stačí. Pohřběte je a řekněte šikovateli, ať toto jméno, a ostatní, pokud najdete další, připíše do seznamu mrtvých.“

Škoda, uvažoval císař, když se vracel mezi troskami a schovával se pod kápí pláště, *vypadalo to, že mají štěstí vždy na své straně.*

NEKROPOLIS DASTAGIRDU

Krista stála na dešti a těžké kapky bubnovaly do tenké látky pláště. Nad hlavou jí zuřila bouře, která plnila oblohu ponurým nažloutlým světlem. Blesky vytvářely mezi oblaky ohnivé mosty nebo jako nohy žhnoucích obrů kráčely rovinou za řekou. Stála na vrcholu zikkuratu v mrtvém městě a zády se opírala o vysoký kamenný oltář. Kápi měla staženou hluboko do čela, byla zamyšlená a děsivé nádhery kolem si nevšímala.

Na obzoru prorážela tmu narudlá záře, která za poslední hodinu zdvojnásobila svoji intenzitu. Pulsovala jako obří srdce a byla dobře viditelná i přes pole a donekonečna ubíhající duny.

To musí být hořící město, napadlo ji.

Přemýšlela, kdo tam asi žil. Byli to stejní lidé jako v Římě? Nebo nestvůry, které mají obličej na břiše, jak o nich vyprávějí cestovatelé?

Povzdechla si a začala se zase zaobírat vlastními problémy.

Nastal čas odejít? Jsme tady na kraji světa, určitě dost daleko, abychom byli z dosahu kletby. Ale kam jít? Pohrdla jsem princovou nabídkou – mohla jsem mít alespoň koně a zásoby.

Žebra ji stále bolela, i když pod Maxianovým dotekem, když se zotavil natolik, že byl schopen ovládat léčivé síly, srostly polámané kosti i zpřetrhané šlachy. Zhmožděniny také zmizely.

Bez něj, ozval se jí v hlavě nesmělý hlas, *bys byla mrtvá.*

Bez něj, oponoval jiný, důraznější, *bys byla v Římě, zdravá a v pohodě, na večírku nebo v posteli s nějakým hezkým, zámožným šlechticem.*

Kameny stavby se jí zachvěly pod nohama a po kalužích přeběhly vlnky. Odtáhla se od zdi. Princ se tam dole zase pustil do práce; měla by se vrátit. Vydala se po schodech dolů a cítila za sebou dva Valachy, kteří ji sledovali vlhkou tmou.

Usmála se a její bílé zuby se vlhce zaleskly. Mezi Valachy bylo zvykem, že kmen vždy následoval nejsilnějšího. Docela se jí líbila myšlenka být jejich královnou, ale zachvěla se při pomyšlení na bolest, jakou se za to platí. Na prostřední terase opustila schodiště a zatlačila na kámen ve zdi. Z otvoru se vyvalil dým a pára. Dole žhnulo rudé světlo. Vešla dovnitř, mladíci za ní.

Dlouhé dny prolézání prašných chodeb a otloukání stěn prázdných místností nakonec přinesly své ovoce. V hlubokém sklepení, až pod výhněmi, které svými plameny napájely ohnivé studně, byla dlažba nezvykle nepravidelná. Pod plesnivými cihlami, které Valaši pečlivě vybrali pod dozorem Gaiova ostřížího oka, se objevil kruhový poklop, zasazený v bělavém vápenci. Poklop nesl sedm mosazných okruží, na kterých byly vyryty tisíce znaků. Prostor mezi okružími vyplňovaly vyrovnané řady mytologických postav.

Nikde žádný zámek nebo čepy, jen hladký kámen a kov. Krátká prohlídka ukázala, že asi sedm stop vpravo do poklopu je v podlaze žlábek, jako kdyby tudy bylo často taženo něco těžkého.

Když skončil boj v zikkuratu, Maxian pro sebe zabral místnosti, které dříve obýval nejvyšší kněz, a celý tábor se přesunul dovnitř. Byly tu pečlivě uložené zásoby a zděné nádrže byly plné dobré pitné vody. Khiron s Valachy sem dokonce dopravili létající stroj, který teď tiše odpočíval za zdmi starodávného chrámu. Princ se ponořil do knih, které tu zůstaly po kněžích, a snažil se najít způsob, jak otevřít poklop.

Gaius Julius nadšeně pro svého pána plenil zikkurat a plnil stroj k prasknutí bedýnkami svitků, knih, dopisů, zvláštními mastkovými figurkami, a pergameny pevně utaženými do měděných desek. K tomu přidal pazourkové nože, velkou bednu lebek zdobených zlatem a drahokamy, a samozřejmě nemalé množství mincí a zlatých prutů. Krista se obrnila proti zápachu zatuchliny, staletému prachu a mrtvým červům, a pomáhala princi prokousávat se záplavou listin.

# # #

„To už je moc,“ odfrkl Maxian a odložil zápisník nějakého dávno mrtvého kněze. „Za časů Fariduna Dvanáctého chodili kněží

do hrobky denně. Modlili se tam, zkoumali tělo a dělali všechno možné, ale nikde není ani zmínka o tom, jak otevírali poklop.“

Krista opatrně odložila prožraný svitek, který dávala pečlivě dohromady. „Vypadá to, že tak to dělali vcelku donedávna,“ řekla unaveně. Byl to další dlouhý den v řadě jiných dlouhých dní. „V jiných poznámkách, které jsi tu našel, se říká, že bylo odstraněno schodiště, aby se Pán lži nedostal ke vchodu do hrobky.“

„Ano,“ odpověděl Maxian zamyšleně, „ale kdo je ten Pán lži? Proč se ho kněží začali bát až teď, a ne už dříve?“ Poklepal si ukazovákem na spánek. „Škoda, že Abdmachus musel od Alais tolik vytrpět; kdyby mohl mluvit, snad by nám řekl, jak poklop otevřít.“

„Lež patří k jejich největším hříchům,“ ozval se Gaius Julius, který seděl na lavici u dveří a pinkal si s malou koulí z černé pružné hmoty, kterou našel v jakémsi podzemním skladišti. „Jedno z pokušení, které na ně seslal jejich bůh temna, aby je svedl z cesty světla.“

Krista povytáhla obočí, Maxian zašilhal jeho směrem.

„Jakto, že tohle víš?“

Mrtvý si položil míček do dlaně a ukazovákem jej přidržoval. „Na zdi v kuchyni mají seznam božstev, asi kvůli modlitbám. Jsou tam všichni. Nahoře to začíná krásným symbolem Slunce boha světla a až dole, pod jeho nohama, je bůh temnoty.“

Maxian se vztyčil, protáhl se a přes tuniku si přehodil tmavý plášť. „Ten bůh světla je ten, kterého nazývají Ormazd?“

„Tak jest, můj pane,“ řekl Gaius Julius a udělal pohyb, jako by vytahoval imaginární zástrčku. „Protivník toho, kterému říkají Ahriman.“

Krista si otřepala z rukávů kousky papyru, vstala a zamračeně si mrtvého měřila. Gaius Julius si s oblibou hrál na prosťáčka, ale přestože jim s hledáním málokdy pomohl, věděla, že má pronikavou mysl, a řečtinu, latinu a perštinu ovládal lépe než oni všichni dohromady.

„Takže pojďme,“ řekl princ, „uvidíme, co zmůže malá modlitba.“

Po vyvolání jména Ormazd, boha světla a čistých myšlenek, poklop mohutně zaskřípěl a za pomalého otáčení se zvolna zvedal z

podlahy. Gaius Julius na to koukal s udiveně zvednutým obočím. Původně navrhoval prorazit poklop kamenickými dláty a palicemi, ale teď viděl, že je nejméně dvě stopy silný. Vzduch se chvěl neviditelnými silami. Když byl poklop celý venku, odrotoval stranou a zůstal ležet na zemi.

Dolů vedlo příkré schodiště vytesané do nazelenalého kamene.

# # #

Světlo luceren dopadalo na několik prvních stupňů. Krista svlékla plášť, pověsila ho na skobu vyčnívající ze zdi, a opatrně vstoupila na křivolaké schody. Hrobka byla ukryta pod třiceti stopami masivního vápence. Jak schodiště klesalo, v hornině se střídaly bílé, okrové a tmavě hnědé pruhy, až poslední, široký na výšku palce, byl úplně černý. V místnosti se Sarkofágem bylo jen tolik místa, aby se dal obejít dokola. Krista se zastavila ve vchodu, rukama se opírala o protilehlé stěny.

Sarkofág, úžasné dílo ze zlata, stříbra a nefritu, se leskl ve světle luceren, které nesl Maxian a Gaius Julius. Vzduch uvnitř už teď začínal být vydýchaný. Víko mělo tvar vysokého hezkého muže s pronikavým pohledem a bohatou hřívou vlasů. Postava měla ruce po egyptském způsobu zkřížené na prsou, její tvář byla oválná a hladká. Stěny rakve zdobily řady zlatých nápisů a symbolů.

Maxian usedl na zkřížené nohy k nohám Sarkofágu. Gaius Julius usedl vpravo od něho, do rohu u hlavy rakve. Krista se protáhla kolem prince a usedla v druhém rohu. Zdálo se, že princ už nevnímá nic kolem sebe, jen jeho oči se pod zavřenými víčky rychle pohybovaly. Mrtvý, alespoň tak to Kristě připadalo, spal.

Homunkulus a Valaši posedávali nahoře u ústí šachty.

Maxian pozdvihl ruce a začal hovořit. Oči měl stále zavřené.

„Vydej nám tělo zavěšené na hřebech," řekl dutým hlasem, oči stále zavřené. Chvíli bylo ticho.

„Vydej nám tělo, neboť jest to tělo našeho krále."

Mezi Maxianovýma rukama přeskočil namodralý výboj. Bylo slyšet hluboké bručení a Krista cítila, jak se pod ní chvěje kamenná dlažba.

„Potravou života skropím toto tělo,“ pokračoval princ a jeho ruce se pohnuly.

„Vodou života skropím toto tělo.“ Sevřel dlaně a udělal gesto, jako by na zem vyléval vodu.

Vzduch byl hustý a Kristě připadal nesmírně těžký. Do očí jí vstoupily slzy. Musela prudce zamrkat, aby se jich zbavila. Princ napřáhl paže k ní a Gaiu Juliovi. Rovnoměrně dýchala a snažila se uklidnit.

Záplava bílého světla naplnila celou hrobku. Krista se třásla a měla pocit, jako by se jí do těla zabodávaly tisíce jehliček. Přestože měla oči pevně zavřené, viděla zřetelně každý detail, každý kámen, nápis, spáru. Nekonečně pomalu se k ní blížil oslnivě bílý blesk. Uvědomila si, že nedýchá. V panice chtěla vyskočit, ale tělo ji neposlouchalo. Chtěla ječet, protože cítila, že krev v žilách jí přestala kolovat. Ale ústa nevydala ani hlásku.

Blesk byl stále blíž a každou chvíli spojí její ruku s princovou.

V okamžiku doteku se zhroutil celý vesmír, všechny vzpomínky a vjemy vyplňovaly nepatrný prostor těsně za jejíma očima. Každá myšlenka, cit, každé slovo, které kdy vyřkla, se šílenou rychlostí řítilo do toho bodu.

Pak něco cvaklo a ozval se drsný škrábavý zvuk.

Její vnímání se opět vrátilo do normálu. Krista se sesunula podél stěny a nehty drásala dlažbu. Cítila štiplavý pach, jako když se pálí pepř. Pohlédla vzhůru skrze vlasy, které jí napadaly do tváře.

Rakev byla otevřená. V její dutině vystlané plátnem seděl muž a téměř do bronzová opálenou paží si mnul patricijskou tvář. Byl nahý, nepříliš vysoký, ale dobře stavěný, na dlouhých pažích se rýsovaly pevné svaly. Nazlátlé vlasy mu v kudrlinách spadaly na široká záda. Rozhlédl se. Z modrých očí zůstaly jen úzké štěrbiny, když si uvědomil, kde je. Krista zapomněla zavřít ústa. Odhrnula si vlasy z obličeje.

„Byl… byl jsem mrtev?“ Jeho hlas zněl panovačně. Byl to hlas, který dělá z prostých vojínů hrdiny. Jeho řečtina byla rychlá a úsečná. Krista cítila, jak jí vysychá v krku.

„Ano,“ zakrákala, vztyčila se, ale zapomněla, že musí sehnout hlavu. „Au!“

Muž se melodicky rozesmál a nabídl jí ruku. Nepřijala ji.

„Byl jsi dlouho mrtev," pokračovala a po očku sledovala Maxiana, který teprve přicházel k vědomí. Ukázala na něho. „On tě přivedl zpět."

„Pak je to pravý přítel," řekl Alexandr, syn Filipův, a postavil se na nejisté nohy. „Poděkuji mu za to."

Gaius Julius se překulil a přitiskl si dlaně na oči.

„Ano," odpověděla Krista s očima upřenýma na stojícího Dobyvatele. Byl opravdu *dobře* stavěný. „Ano."

OÁZA SABKHAT MUH, JIŽNĚ OD TROSEK PALMYRY

„A tělo královny?"

„Odpočívá v hrobce jejího otce, šejku. Vchod jsme zasypali kameny."

„Dobře."

Mohammed s povzdechem položil ruku na hřívu své šedé klisny. Zvíře otočilo hlavu a zastříhalo ušima.

Na palmách kolem tábora cvrlikali ptáci. Dvacet mužů jeho oddílu vsedlo na velbloudy a zvířata se neohrabaně zvedla. Poslední z jezdců zahrnul pískem zbytky ohniště.

Mohammed opět pocítil bolest ve tváři a přejel si prsty po jizvě, která se táhla přes pravé oko, knír, ret a končila až na bradě. To dlouhý úlomek kamene ze zřícené věže Damascénské brány málem ukončil jeho život. Doufal, že na oko zase uvidí.

Snad si s tím léčitel poradí. Vzápětí se však v myšlenkách vrátil k mrtvým přátelům a jejich zohaveným tělům a na jizvu zapomněl. Byl opět plný hněvu. Jeho muži se mu raději ani nedívali do tváře, když byl v takovém rozpoložení. Nebylo to rozumné. Jejich vojevůdce už zabil muže jen proto, že nemluvil dobře o mrtvých; nevyplácelo se ho dráždit.

Mohammed si srovnal kefiji a ujistil se, že pochva s mečem je na svém místě. Čepel byla plná zubů, ale ve svém domovském městě zná zbrojíře, který dá meč zase do pořádku. Neustále měl dojem, jako by cítil dotek královniny jemné chladné dlaně. Těžko a nerad se té představy zbavoval. Pobídl koně a vyjel ze stínu palem do palčivého pouštního slunce.

Za ním vyrazila sotva dvacítka Tanukhů, všichni, kteří zbyli z jeho kmene. Když ibn Adi zemřel, přijeli za Mohammedem do jeskyně mnoho mil od zbořeného města, kde se zotavoval, a složili mu slib. Před nimi se otevřely nekonečné písečné duny pustiny středu světa. Mohammed nasadil volný krok, protože je čeká mnohá míle, než uvidí dveře svého domova a uslyší radostný hlas, kterým ho bude vítat jeho žena. Oči se mu leskly vztekem, když myslel na poslední zprávy o porážce Persie a dobytí jejího hlavního města, které přinesl ibn Adiho synovec. Stačilo, aby legie změnily trasu pochodu jen o pár set mil a byly by mohly zachránit Palmyru. Přemítal o proradnosti králů, a oběti statečné královny a kněze, který ji tolik miloval.

Živeno divokým vztekem, pomalu v něm dozrávalo rozhodnutí. Kůň jako by to vycítil a přidal do kroku. Ještě však musí překonat mnoho lig, než se přiblíží k domovu.

Konec druhého dílu.
Příběh pokračuje v knize Ohnivá brána.